Dinah Jefferies Soţia plantatorului de ceai

romane cu dragoste

DINAH JEFFERIES s-a născut în Malaysia, dar s-a mutat în Anglia când avea nouă ani. De-a lungul anilor, a călătorit mult şi a rămas foarte ataşată de Asia de Sud. Pe vremuri, a trăit într-o comunitate mică, alături de o trupă rock şi a lucrat ca artist. În 2014 i-a apărut la Penguin primul roman, *The Separation. Soţia plantatorului de ceai* este al doilea volum pe care l-a publicat şi are în pregătire o a treia carte. În prezent locuieşte în Gloucestershire împreună cu soţul.

Dinah Jefferies

Soţia plantatorului de ceai

Traducere din limba engleză – Monica Şerban

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JEFFERIES, DINAH

Soţia plantatorului de ceai / Dinah Jefferies; trad. din lb. engleză.

— Monica Şerban – Bucureşti: Nemira Publishing House, 2017

ISBN print: 978-606-758-913-9

ISBN epub: 978-606-43-0017-1

ISBN mobi: 978-606-43-0018-8

I. Şerban, Monica (trad.)

821.111

Dinah Jefferies

THE TEA PLANTER'S WIFE

Allary Éditions, 2014

Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London in 2015

Dinah Jefferies, 2015.

Nemira 2017

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU

CUPRINS

Despre autor
Prolog
I. O nouă viaţă
II. Secretul
III. Zbaterea
IV. Adevărul
Nota autorului
Mulţumiri

În amintirea fiului meu, Jamie

PROLOG

Ceylon, 1913

Femeia ţinea lipit de buze un plic alb şi subţire. Şovăi o vreme, oprindu-se să asculte notele îndepărtate şi dureros de dulci ale unui flaut singalez. Reveni cu picioarele pe pământ, întoarse plicul în palmă, ca pe o pietricică, după care îl lipi şi îl sprijini de o vază cu trandafiri roşii ofiliţi.

Divanul vechi se găsea la capul patului cu baldachin. Făcut din lemn negru, avea părţile laterale acoperite cu satin ondulat şi un capac căptuşit cu piele. Săltă capacul, îşi scoase rochia de nuntă ca fildeşul şi o aşeză pe spătarul unui scaun, strâmbându-se când izul bolnăvicios al bilelor cu naftalină îi izbi nările.

Alese un trandafir şi îi îndepărtă tija. Aruncă o privire spre bebeluş, bucuroasă că acesta încă mai dormea. În dreptul toaletei, ridică floarea şi şi-o apropie de părul bălai. Şuviţe fine ca mătasea, obişnuia *el* să spună.

Scutură din cap şi lăsă trandafirul să cadă. Nu astăzi.

Pe pat, hăinuţele bebeluşului zăceau la întâmplare în grămezi. Cu vârfurile degetelor, mângâie o jachetă pentru dimineaţă proaspăt spălată, amintindu-şi orele petrecute cu tricotatul până când ochii o usturau.

Lângă hăinuţe, se zăreau colile de hârtie albă pentru împachetat. Fără să mai stea pe gânduri, împături mica jachetă albastră, o puse între două coli de hârtie şi se îndreptă spre divanul cu inserţii din zinc, unde o aşeză chiar la fund.

Împături fiecare obiect în parte, le înveli cu hârtie, după care le adăugă peste straturile de căciuliţe din lână, peste botoşei, cămăşuţe de noapte şi şpilhozeni. Albastre. Albe. Albastre. Albe. Scutecele din muselină şi prosopelele veniră ultimele. Pe acestea le împături şi le alinie perfect şi, după ce termină treaba, privi cu un ochi critic munca de

dimineaţă. În pofida semnificaţiei din spatele ei, nu se albi la faţă.

Genele bebeluşului tremurară uşor, semn că, în curând, se va trezi.

Trebuia să se mişte repede. Rochia pe care o alesese pentru ea era din mătase orientală, verde-aprins ca smaraldul mării, lungă până deasupra gleznelor şi cu o centură ce-i înălţa talia. Fusese rochia ei preferată, trimisă tocmai de la Paris. O purtase în noaptea petrecerii, în noaptea în care putea să jure că fiul ei fusese conceput. Se opri din nou. Alegerea rochiei va fi văzută drept o încercare amară de a răni? Nu ştia sigur.

Iubea culoarea ei, se gândi. Mai presus de toate, numai culoarea conta.

Copilul scânci şi începu să se foiască. Femeia se uită la ceas, ridică bebeluşul din pătuţ şi se aşeză pe scaunul de alăptare de lângă fereastră, răcorindu-se în adierea blândă a vântului. Soarele se înălţase la zenit şi arşiţa avea să-şi facă simţită prezenţa. Undeva, în casă, un câine lătră, iar dinspre bucătărie răzbăteau mirosurile ameţitoare de mâncare.

Îşi descheie cămaşa de noapte, dezvelind un sân precum marmura albă. Copilul apucă sfârcul şi începu să sugă. Avea fălci puternice, atât de puternice, încât sfârcurile, aproape carne vie acum, i se crăpaseră. Ca să suporte durerea, îşi muşca buzele. Cercetă camera, pentru a-şi abate atenţia. În cele patru colţuri, amintirile se materializaseră în diverse obiecte: taburetul pentru picioare care venise din Nord, lampa de pe noptieră, al cărei abajur îl cususe ea singură, carpeta din Indochina.

Când îşi mângâie copilul pe obraz, acesta se opri din supt, îşi ridică o mânuţă şi, într-un moment de o frumuseţe cutremurătoare, îşi întinse degeţelele spre chipul ei. O clipă numai bună pentru lacrimi.

Îl schimbă, îl lăsă pe pat, înfăşurat într-un şal moale, croşetat şi, după ce se îmbrăcă, îl legănă cu o mână,

aruncând o ultimă privire în jur. Cu cealaltă mână, închise capacul divanului, aruncă trandafirul abandonat într-un coş lăcuit pentru hârtii, apoi îşi trecu mâna peste restul florilor din vază, desfăcând petalele pătate. Acestea plutiră pe lângă plicul alb şi căzură, ca nişte stropi de sânge, pe podeaua de mahon lustruită.

Deschise uşile glisante şi scrută cu privirea grădina, inspirând adânc de trei ori aerul înmiresmat cu iasomie. Nu se mai simţea nicio adiere.

Flautul tăcuse şi el. Se aşteptase să îi fie frică, dar sufletul i se umpluse de o uşurare binefăcătoare. Asta era tot. Destul. Apoi, cu paşi fermi, inexorabili, începu să meargă şi, când lăsă casa în urmă, îşi aduse aminte nuanţa cea mai palidă a violetului: culoarea seninătăţii.

I.
O NOUĂ VIAŢĂ

1

12 ani mai târziu, Ceylon 1925

Cu pălăria de paie într-o mână, Gwen se sprijini de balustrada acoperită de sare şi privi în jos din nou. Urmărea nuanţele schimbătoare ale oceanului de mai bine de o oră, precum şi bucăţelele de hârtie, cojile de portocală şi frunzele care pluteau în derivă. Acum, că apa se schimbase dintr-un turcoaz-aprins într-un cenuşiu spălăcit, ştia că nu mai e mult. Se aplecă puţin peste balustradă ca să cerceteze o bucată de material argintiu, care dispăru însă imediat.

Când se porni sirena navei, un sunet strident, prelung şi foarte aproape de ea, tresări, ridicându-şi mâna speriată. Săculeţul din satin, un cadou de adio de la mama ei, cu broderie delicată de mărgele, îi alunecă de pe încheietură. Icni de spaimă şi se întinse, dar prea târziu, căci săculeţul pică în ocean, se răsuci prin apa murdară, după care se scufundă. Odată cu el, pieiră şi banii ei, precum şi scrisoarea lui Laurence cu instrucţiuni, pusă cu grijă în interiorul lui.

Se uită în jur şi simţi un val de nelinişte, pe care nu reuşise să-l alunge de când părăsise Anglia. Nici că poţi pleca mai departe de Gloucestershire decât în Ceylon, îi spusese tatăl ei. Când ecoul vocii lui încă îi răsuna în cap, tresări la auzul unui alt glas bărbătesc, neobişnuit de mieros.

— Sunteţi nouă în Orient?

Obişnuită ca ochii ei violeţi şi tenul palid să atragă mereu atenţia, se răsuci în loc şi se văzu nevoită să privească printre gene din pricina luminii orbitoare a soarelui.

— Eu… Da. Mă duc la soţul meu. Ne-am căsătorit de curând.

Inspiră adânc, oprindu-se când întreaga poveste era gata să-i ţâşnească de pe buze.

Bărbatul cu umeri laţi, de înălţime medie, cu nas puternic şi ochi strălucitori de culoarea caramelului, se uita la ea fix. Sprâncenele negre, părul ondulat şi pielea întunecată fină o impresionară plăcut. Se holbă la el, simţindu-se uşor agitată, dar el îi zâmbi larg.

— Sunteţi norocoasă. Până în luna mai, marea ar trebui să fie mai sălbatică. Bănuiesc că e cultivator de ceai, continuă el. Soţul dumneavoastră, adică.

— De unde ştiţi?

Bărbatul ridică din umeri.

— Există un gen.

Femeia îşi privi rochia de culoare bej. Cu talia căzută, dar cu guler înalt şi cu mâneci lungi. Nu voia să fie „un gen”, dar îşi dădu seama că, fără eşarfa de şifon înnodată la gât, ar fi părut lipsită de strălucire.

— Am văzut ce s-a întâmplat. Îmi pare rău pentru săculeţul dumneavoastră.

— Ce prostie din partea mea, spuse ea, sperând în sinea ei să nu se îmbujoreze.

Dacă ar fi semănat mai mult cu verişoara ei, Fran, ar fi continuat chiar ea conversaţia, dar aşa, îşi închipui că schimbul de amabilităţi se sfârşise.

Se întoarse din nou să urmărească nava cum se apropie de Colombo.

Deasupra oraşului sclipitor, un cer ca de cobalt se întindea la orizont, spre dealurile purpurii, umbrite de copaci. Aerul răsuna de strigătele pescăruşilor, care se năpusteau asupra bărcilor micuţe şi înghesuite una într-alta. Emoţia de a face altceva atât de diferit îi copleşea întreaga fiinţă.

Îi fusese dor de Laurence şi, pentru o clipă, se lăsă în

voia gândurilor şi visă la el. Să viseze cu ochii deschişi îi venea uşor, dar realitatea era atât de încântătoare, încât simţea fluturi în stomac. Trase adânc în piept aerul care ar fi trebuit să fie sărat, dar se minună când mirosi o aromă mai puternică decât a sării.

— Ce miros e acesta? spuse ea, întorcându-se spre bărbatul care, aşa cum simţise ea, nu se mişcase din loc.

El se opri şi adulmecă aerul.

— Scorţişoară şi probabil lemn de santal.

— E ceva dulce.

— Flori de iasomie. Sunt multe flori în Ceylon.

— Admirabil, zise ea.

Dar chiar atunci, femeia ştiu că era ceva mai mult de atât. Sub parfumul seducător, se simţea un iz acrişor.

— Mă tem că e vorba de canalizare.

Ea dădu din cap. Pesemne că asta era.

— Nu m-am prezentat. Mă numesc Savi Ravasinghe.

— O…

Ea se opri.

— Sunteţi… Vreau să spun că nu v-am văzut la cină.

Bărbatul se strâmbă.

— Cred că aţi vrut să spuneţi că nu sunt pasager la clasa întâi. Sunt singalez.

Femeia nu observase până acum că bărbatul stătea de cealaltă parte a frânghiei care separa clasele.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse ea şi îşi scoase mănuşa albă. Mă numesc Gwendolyn Hooper.

— Înseamnă că sunteţi noua soţie a lui Laurence Hooper.

Gwen mângâie safirul uriaş de Ceylon al inelului ei şi încuviinţă din cap surprinsă.

— Îl cunoaşteţi pe soţul meu?

Savi îşi plecă fruntea.

— L-am cunoscut pe soţul dumneavoastră, da, însă

mi-e teamă că trebuie să vă părăsesc acum.

Ea îi întinse mâna, încântată de prezenţa lui.

— Sper că veţi fi fericită în Ceylon, doamnă Hooper.

Îi ignoră mâna întinsă, iar ea şi-o lăsă în jos, pe lângă corp. Bărbatul îşi lipi palmele în dreptul pieptului, cu vârfurile degetelor îndreptate în sus şi făcu o plecăciune uşoară.

— Fie ca visurile să vi se împlinească…

Cu ochii închişi, el se opri un moment, apoi se îndepărtă.

Gwen se simţi oarecum nedumerită din cauza cuvintelor lui şi a gestului ciudat de despărţire, dar, având alte lucruri mai importante pe cap, ridică din umeri. Trebuia să-şi amintească instrucţiunile pierdute ale lui Laurence.

Din fericire, cei de la clasa întâi, printre care şi ea, debarcară primii. Se gândi din nou la bărbatul acela şi nu-şi putu înfrâna un sentiment de fascinaţie. Nu mai întâlnise pe nimeni atât de exotic şi ar fi fost mai distractiv dacă el ar fi rămas să-i ţină companie, însă nu putuse, desigur.

Nimic nu o pregătise pentru şocul arşiţei îngrozitoare a Ceylonului, al culorilor incredibil de diferite sau al contrastului dintre lumina albă, strălucitoare şi umbrele foarte întunecate. Zarva o învălui din toate direcţiile. Clopote, claxoane, oameni şi insecte ce bâzâiau pretutindeni, învârtindu-se ca nebunele într-un vârtej ameţitor. Gwen avu senzaţia că pluteşte în derivă, precum unul dintre acele resturi pe care le văzuse pe mare mai devreme. Când zgomotul din fundal dispăru, acoperit de un urlet asurzitor, se răsuci pe călcâie şi se holbă spre chei, uluită de apariţia unui elefant care-şi ridicase trompa şi mugea furios.

După ce elefantul se mai potoli puţin, Gwen îşi luă inima în dinţi şi porni spre clădirea autorităţii portuare, făcu toate aranjamentele pentru cufărul ei, apoi se aşeză

pe o bancă de lemn, în aerul fierbinte şi umed şi doar pălăria îi oferea puţină umbră. Din când în când, lovea cu ea roiurile de muşte ce aterizau pe şuviţele ei de păr. Laurence îi promisese că o va întâmpina lângă doc, dar, până acum, nici urmă de el. Încercă să-şi aducă aminte ce îi spusese el să facă în eventualitatea unei urgenţe şi îl zări din nou pe domnul Ravasinghe, care îşi croia drum prin mulţimea ce ieşea de la clasa a doua, dintr-o laterală a navei. Îşi feri privirea şi speră să-şi ascundă roşeaţa stânjenelii pricinuită de chinurile ei. Se întoarse în direcţia opusă ca să se uite la încărcarea întâmplătoare a lăzilor cu ceai pe o barjă aflată în capătul celălalt al docurilor.

Izul canalizării copleşise de mult aroma condimentată de scorţişoară şi se amesteca acum cu alte mirosuri urâte: grăsime, bălegar de tăuraşi şi peşte împuţit. Pe măsură ce docul lateral se umplea cu pasageri nemulţumiţi asaltaţi de comercianţi şi telali ce ofereau pietre preţioase şi mătase, Gwen devenea tot mai nervoasă. Ce va face dacă Laurence nu venea? îi promisese. Avea doar 19 ani, iar el ştia că nu călătorise mai departe de conacul Owl Tree decât la Londra o dată sau de două ori, însoţită de Fran. Simţindu-se foarte singură, se posomorî. Ce păcat că verişoara ei nu putuse călători cu ea. Chiar după nuntă, Fran fusese chemată de avocatul ei şi, deşi Gwen îşi încredinţase viaţa în mâinile lui Laurence, având în vedere situaţia de acum, n-avea cum să nu fie puţin supărată.

Mai mulţi copii cu pielea întunecată, aproape dezbrăcaţi, se strecurară iute prin mulţime, oferind legături cu batoane de scorţişoară, iar ochii lor mari implorau, cerşeau rupiile. Un băieţaş, nu mai mare de cinci ani, îi întinse lui Gwen o legătură. Ea o duse la nas şi adulmecă. Copilul vorbea, dar Gwen nu pricepea o iotă şi, din păcate, nu avea nicio rupie să-i dea micului ştrengar şi nici bani englezeşti.

Tânăra se ridică în picioare şi începu să se plimbe de

colo până colo. O rafală de vânt scurtă trecu peste ea şi, din depărtare, se apropie un sunet neliniştitor. *Bum, bum, bum.* Tobe, gândi ea. Gălăgioase, dar nu destul cât să identifice o bătaie ritmică. Nu se îndepărtă prea mult de mica valiză pe care o lăsase pe bancă şi, când auzi chemarea domnului Ravasinghe, simţi cum i se brobonează fruntea cu picături de sudoare.

— Doamnă Hooper. Nu vă lăsaţi valiza nesupravegheată.

Ea îşi şterse fruntea cu dosul palmei.

— Ţineam un ochi asupra ei.

— Oamenii sunt săraci şi profitori. Veniţi, vă duc eu valiza şi vă găsesc un loc mai răcoros unde să aşteptaţi.

— Sunteţi foarte amabil.

— Deloc.

O apucă de cot cu vârfurile degetelor şi o conduse spre clădirea autorităţii portuare.

— Aceasta e Strada Bisericii. Priviţi acolo. La marginea grădinii Gordon se găseşte un suriya sau liriodendronul, după cum i se mai spune.

Gwen aruncă o privire spre copac. Trunchiul gros se înfoia ca fusta unei femei, iar în coroană se zăreau flori de un portocaliu-aprins, în formă de clopot, ce îi dădeau o nuanţă ciudată de flacără arzând neîngrădit.

— Vă oferă mai multă răcoare, deşi cu arşiţa puternică a acestei amiezi şi din cauza musonului care întârzie să vină, cu greu veţi găsi puţină alinare.

— Serios, spuse ea. Nu e nevoie să staţi cu mine.

El zâmbi şi o privi printre gene.

— Nu pot să vă las aici singură, o străină fără nicio leţcaie în oraşul nostru.

Bucuroasă de compania lui, ea îi răspunse cu un zâmbet.

Traversară spre locul arătat de el şi îşi petrecu următoarea oră sprijinită de copac, cu sudoarea

prelingându-se neîncetat pe şira spinării, întrebându-se ce-o fi fost în capul ei când acceptase să locuiască în Ceylon. Zgomotul se înteţise şi, deşi el stătea aproape, chiar la marginea oceanului de oameni, tot trebuia să strige ca să se facă auzit.

— Dacă soţul dumneavoastră nu ajunge până la ora trei, sper că nu vă veţi supăra dacă vă sugerez să vă retrageţi la hotelul Galle Face ca să aşteptaţi. Este spaţios, au ventilatoare, băuturi răcoritoare. Vă va fi mult mai bine acolo.

Ea şovăi, nedorind să plece.

— Dar cum va şti Laurence că sunt acolo?

— Va şti. Orice britanic cu oarecare clasă merge la Galle Face.

Gwen privi spre faţada impozantă a hotelului Grand Oriental.

— Nu acolo?

— Sigur nu acolo. Aveţi încredere în mine.

Prin strălucirea orbitoare a amiezii, vântul suflă spre ea un nor de praf, care o făcu să lăcrimeze puternic. Clipi des, după care se frecă la ochi, sperând că nu e nimic greşit să aibă încredere în el. Pesemne avea dreptate. Oricine putea muri pe o asemenea căldură.

La mică distanţă de locul lor, sub şirurile nenumărate de panglici albe, ce fluturau agăţate deasupra străzii se formase un grup mic. Un bărbat în robe maronii scotea ritmic nişte sunete ascuţite în mijlocul mai multor femei îmbrăcate în veşminte colorate. Domnul Ravasinghe o surprinse pe Gwen privind cu atenţie.

— Călugărul incantează *pirith*, zise el. Se cere adesea pe patul morţii pentru asigurarea unei treceri paşnice în lumea de dincolo. Cred că aici e vorba de ceva demonic, care întinează locul sau poate chiar de o moarte. Călugărul încearcă să purifice locul, alungând orice rămăşiţe ale răului, cerând binecuvântarea zeilor. Noi credem în

duhuri, aici, în Ceylon.

— Sunteţi toţi budişti?

— Eu da, dar avem şi hinduşi, şi musulmani.

— Şi creştini?

El încuviinţă.

Se făcuse ora trei şi nici urmă de Laurence. Bărbatul îi întinse mâna şi se pregăti de plecare.

— Ei bine?

Ea încuviinţă cu o mişcare din cap. Domnul Ravasinghe strigă un om cu ricşă, care nu purta decât un turban şi o pânză de şale soioasă.

Gwen se cutremură când văzu spatele gol şi costeliv al localnicului cu piele tuciurie.

— Eu nu mă urc în aşa ceva.

— Atunci poate aţi prefera o trăsurică?

Tânăra simţi cum se înroşeşte până în vârful urechilor când aruncă o privire spre mormanul de fructe portocalii dintr-o căruţă cu roţi mari de lemn şi cu un coviltir făcut din rogojini.

— Îmi cer iertare, doamnă Hooper. Nu ar trebui să vă necăjesc. Soţul dumneavoastră foloseşte căruţele pentru a transporta lăzile cu ceai. Am merge de fapt cu o trăsurică. Are doar un tăuraş şi o frunză mare de palmier drept acoperitoare.

Gwen arătă spre fructele portocalii.

— Ce sunt?

— Nuci-de-cocos singaleze. Se folosesc doar pentru zeama lor. Vă e sete?

Deşi îi era, clătină din cap. Pe zidul din spatele domnului Ravasinghe, un afiş uriaş prezenta o femeie cu pielea brună cu un coş din nuiele de răchită pe cap. Avea un sari cu roşu şi galben, picioarele goale, brăţări de aur deasupra gleznelor şi o eşarfă galbenă pe cap. *Ceaiul Mazzawattee,* anunţa afişul. Gwen simţi cum palmele îi devin lipicioase de sudoare şi un atac de panică

înnebunitoare o cuprinse. Se găsea atât de departe de casă.

— După cum vedeţi, spuse domnul Ravasinghe, maşinile sunt foarte rare aici, iar o ricşă va fi cu siguranţă mult mai rapidă. Dacă nu sunteţi mulţumită, mai putem aştepta şi voi încerca să găsesc o trăsură. Dacă vă ajută, vă pot însoţi în ricşă.

În clipa aceea, o maşină mare şi neagră veni claxonând, croindu-şi drum prin mulţimea de trecători, biciclişti, căruţe şi trăsuri, evitând la mustaţă nenumăraţii câini care dormeau. Laurence, gândi ea cu un sentiment de uşurare, dar când se uită pe fereastra vehiculului, zări două europence voinice de vârsta a doua. Una se întoarse şi o privi pe Gwen cu o expresie dezaprobatoare.

În regulă, îşi spuse Gwen în sinea ei, gata de acţiune, o ricşă e soluţia.

Un pâlc de palmieri subţiri se clătinau în adierea vântului, în faţa hotelului Galle Face, iar clădirea acestuia alături de ocean inspira o atmosferă foarte britanică. Când domnul Ravasinghe îi oferi salutul oriental, însoţit de un zâmbet cald, lui Gwen îi păru rău să-l vadă plecând, dar trecu de cele două şiruri de trepte arcuite şi se puse pe aşteptat în răcoarea relativă a holului principal de la recepţie, Palm Lounge. Imediat se simţi ca acasă şi închise ochii, încântată să aibă un moment de tihnă după orele în care toate simţurile îi fuseseră asaltate.

Clipele de răgaz nu durară mult. Dacă Laurence ar fi sosit acum, ea ar fi fost mult prea conştientă de starea deplorabilă în care se găsea şi nu asta era impresia pe care voia să i-o lase. Sorbi din ceaşca ei cu ceai de Ceylon, apoi privi peste mesele şi scaunele rânduite pe podeaua lustruită din tec.

Într-un colţ, un semn discret indica poziţia toaletei pentru doamne.

În încăperea cu miros dulceag şi pereţii plini de oglinzi, îşi stropi faţa cu apă de mai multe ori, îşi dădu cu

câteva picături de *Après L'Ondée*, pe care, din fericire, îl împachetase în valiza ei mică şi nu în săculeţul ce se scufundase. Se simţea lipicioasă, cu sudoarea prelingându-i-se la subsuori, dar îşi prinse părul din nou cu ace, astfel încât să stea frumos arcuit la baza gâtului. Părul era coroana ei glorioasă, îi spusese Laurence.

Închis la culoare, lung şi inelat, atunci când şi-l ţinea despletit. Când îi mărturisise că intenţionează să-l scurteze, ca al lui Fran, în stil adolescentin, el o privise îngrozit, îi desprinsese o şuviţă buclată de la spate, apoi se aplecase şi îşi frecase nasul de capul ei. Mai târziu, îi cuprinsese faţa între palme, îi mângâiase părul cu vârful degetelor şi se uitase lung în ochii ei.

— Să nu te tunzi niciodată. Promite-mi.

Ea încuviinţase, fără să poată scoate o vorbă. Fiorul resimţit la atingerea lui era atât de delicios, încât toate senzaţiile netrăite până în momentul respectiv se treziră în ea brusc.

Noaptea nunţii fusese perfectă şi la fel, săptămâna care urmase. În ultima seară petrecută împreună, nu dormiseră, iar el trebuise să plece în zori de zi ca să ajungă în Southampton, tocmai la timp pentru îmbarcarea pe nava ce pleca spre Ceylon.

Deşi el rămase dezamăgit că ea nu îl însoţea, afacerile din Ceylon nu mai sufereau amânare şi căzuseră amândoi de acord că timpul avea să treacă iute. Nu se supărase că ea stătea să o aştepte pe Fran, dar Gwen îşi regretase hotărârea imediat după plecarea lui şi nu ştia cum va face faţă despărţirii. Apoi, când Fran fusese nevoită să mai rămână în Londra să rezolve chestiunea unei proprietăţi pe care voia să o închirieze, Gwen hotărâse să călătorească singură.

Având un fizic atrăgător, tânăra nu dusese lipsă de peţitori, dar se îndrăgostise de Laurence din clipa în care îl zărise la o serată muzicală găzduită de Fran la Londra. Iar când el îi zâmbise larg şi pornise spre ea, hotărât să se

prezinte, ea se pierduse cu firea. Se văzuseră apoi din două în două zile, iar când el o ceruse de soţie, ridicase spre el un chip îmbujorat şi acceptase propunerea lui fără nicio ezitare. Părinţii ei nu fuseseră deloc încântaţi că un văduv de 37 de ani dorea să se însoare cu fiica lor şi tatăl ei cu greu putea fi convins, dar Laurence îl impresionase când se oferise să lase plantaţia sub conducerea unui administrator, pentru ca el să se întoarcă şi să trăiască în Anglia. Gwen nici nu voia să audă de aşa ceva. Dacă inima lui aparţinea Ceylonului, atunci şi inima ei trebuia să îşi găsească locul acolo.

Închise uşa de la toaletă şi îl văzu, stând cu spatele la ea, în dreptul intrării în holul cel mare şi i se tăie răsuflarea. Îşi atinse mărgelele de la gât, îndreptând pandantivul albastru în formă de lacrimă şi, uimită de intensitatea propriilor sentimente, nu se mişcă din loc, sorbindu-l din priviri. Era înalt, cu spatele lat, şi avea părul şaten, tuns scurt, înspicat la tâmple cu fire argintii. Era un produs al şcolii Winchester şi încrederea în forţele proprii îi curgea prin vene. Un bărbat pe care femeile îl adorau, iar bărbaţii îl respectau. Citea Robert Frost şi William Butler Yeats. Un motiv în plus să îl iubească. Oamenii se aşteptau ca ea să fie sfioasă, dar pe el nu-l deranja că Gwen era departe de a fi aşa.

Ca şi cum i-ar fi simţit privirea, Laurence se întoarse. Tânăra se bucură de uşurarea pe care o zări în ochii lui plini de pasiune şi de zâmbetul larg pe care i-l dărui când se îndreptă cu paşi mari spre ea. Bărbatul avea maxilare pătrăţoase şi o gropiţă în barbă, care, alături de felul în care i se ondula părul pe frunte, o făceau să-l considere pur şi simplu irezistibil.

Pantalonii scurţi lăsau la vedere picioarele bronzate. Avea un aspect mult mai prăfuit şi mai neglijent decât atunci când venise la ţară, în Anglia cea nesuferit de friguroasă.

Plină de energie, Gwen alergă să-l întâmpine. El o

ţinu puţin la distanţă de un braţ ca să o admire, după care o îmbrăţişă atât de strâns, încât tânăra abia mai putea respira. Inima încă îi bubuia în piept când, după ce o învârtise nebuneşte, îi dădu, în sfârşit, drumul.

— Habar n-ai ce dor mi-a fost de tine, spuse el cu glas răguşit.

— Cum de ai ştiut că sunt aici?

— L-am întrebat pe administratorul portului unde a plecat cea mai frumoasă femeie din Ceylon.

Ea zâmbi.

— Drăguţ din partea ta, dar ştii bine că nu e aşa.

— Una dintre cele mai adorabile însuşiri ale tale este că nu ştii cât de încântătoare eşti.

Îi luă mâinile într-ale lui.

— Îmi cer iertare că am întârziat.

— Nu contează. Cineva a avut grijă de mine. Mi-a zis că te cunoaşte. Domnul Ravasinghe. Cred că acesta era numele lui.

— Savi Ravasinghe?

— Da.

Tânăra simţi cum i se zbârleşte părul pe ceafă. Laurence se încruntă şi o privi printre gene, silind evantaiul de riduri fine din colţul ochilor să devină şi mai vizibil. Ea se întinse să-l atingă. Era un bărbat care trăise mai mult decât ea şi asta îl făcea şi mai atrăgător.

— N-are importanţă, spuse el, recăpătându-şi iute buna dispoziţie.

Acum sunt aici. Blestemata de maşină a avut o problemă. Din fericire, Nick McGregor a reuşit să o rezolve. E prea târziu ca să mai conduc înapoi, aşa că voi lua camere pentru noi.

Se îndreptară spre biroul recepţiei şi, după ce termină cu funcţionarul, se întinse spre ea. Când buzele lui îi atinseră obrazul, Gwen răsuflă uşurată.

— Cufărul tău va veni cu trenul, spuse el. Cel puţin

până la Hatton.

— Ştiu, am vorbit cu bărbatul din clădirea autorităţii portuare.

— Întocmai. McGregor va aranja ca unul dintre hamali să-l aducă de la staţie cu o trăsurică. Ai destule lucruri până mâine?

— Da, aproape.

— Vrei un ceai? o întrebă el.

— Dar tu?

— Ce crezi?

Ea surâse larg şi se abţinu să izbucnească în hohote de râs, în vreme ce Laurence îl rugă pe funcţionarul de la recepţie să le trimită bagajele sus cât mai iute.

Merseră spre scări, braţ la braţ, dar, odată ajunşi pe palier, Gwen se simţi neaşteptat de intimidată. El îi dădu drumul şi se duse înainte să descuie şi să deschidă uşa larg.

Tânăra parcurse şi ultimii câţiva paşi, apoi cercetă încăperea.

Lumina soarelui de amiază târzie pătrundea prin ferestrele înalte, zugrăvind pereţii într-o nuanţă delicată de roz. Lămpile pictate, aşezate de-o parte şi de alta a patului, erau deja aprinse, iar aerul mirosea a portocale. Privind decorul atât de potrivit pentru intimitate, un val de căldură îi inundă ceafa şi îşi duse mâna într-acolo. Momentul pe care ea şi-l imaginase întruna venise, în sfârşit, şi totuşi stătea nehotărâtă în pragul uşii.

— Nu-ţi place? întrebă el, cu ochi strălucitori.

Tânăra simţi cum pulsul i-o ia razna.

— Draga mea?

— Îmi place la nebunie, izbuti ea să rostească.

Bărbatul se apropie de ea şi îi scoase acele din păr, lăsându-l să-i cadă în valuri pe spate.

— Aşa. Mult mai bine.

Ea dădu din cap.

— Vor aduce bagajele.

— Cred că avem câteva clipe la dispoziţie, spuse el şi îi atinse buza de jos cu vârful degetului.

Însă chiar atunci, de parcă atât ar fi aşteptat, se auzi un ciocănit la uşă.

— Voi deschide geamul, spuse ea, făcând un pas în spate, bucuroasă că găsise o scuză, pentru ca angajatul hotelului să nu-i observe angoasa prostească.

Camera avea vedere la ocean şi, după ce împinse canaturile ferestrei în afară, se uită la valurile mărunte aurii şi argintii, pe care soarele le scălda în lumina sa. Asta îşi dorise şi, în definitiv, petrecuseră o săptămână împreună în Anglia. Totuşi, căminul ei părea aşa de îndepărtat, încât aproape că începu să plângă. Închise ochii şi ascultă cum bagajele sunt aduse în cameră. După ce angajatul hotelului plecă, se răsuci să se uite la Laurence.

El îi zâmbi şăgalnic.

— S-a întâmplat ceva?

Tânăra îşi plecă fruntea şi se holbă la podea.

— Gwen, uită-te la mine!

Ea clipi iute de câteva ori şi tăcerea se aşternu în încăpere. Gândurile i se învălmăşeau năvalnic şi se întrebă cum să explice senzaţia că fusese aruncată într-o lume pe care nu o înţelegea. Însă nu era singura ei problemă. Sentimentul de goliciune provocat de privirea lui o neliniştea îngrozitor. Pentru că nu voia să fie stânjenită, în caz că el ar fi luat-o pe nepregătite, îşi ridică privirea şi, mişcându-se foarte încet, făcu câţiva paşi spre el.

Laurence păru că se mai linişteşte.

— M-am temut pentru o clipă.

Începură să-i tremure picioarele.

— Mă port ca o caraghioasă. Totul e atât de nou… Tu eşti atât de nou pentru mine.

El zâmbi şi se apropie de ea.

— Dacă asta e tot, rezolvarea e simplă.

Gwen se aplecă spre el, simţind cum pluteşte când el, în sfârşit, îi dibui nasturele de la spatele rochiei.

— Lasă-mă pe mine! zise ea.

Îşi duse mâna la spate şi desfăcu nasturele.

— E nevoie de îndemânare.

Laurence izbucni în râs.

— Cât mai curând va trebui să o deprind şi eu.

O oră mai târziu, Laurence deja adormise. Aţâţaţi de aşteptarea lungă, făcuseră dragoste cu intensitate, chiar mai bine decât în noaptea nunţii.

Gwen se gândi din nou la momentele sosirii ei aici, în noua ţară. Trăise senzaţia că soarele fierbinte îi supsese şi ultima fărâmă de energie din corp. Se înşelase. Avea suficiente rezerve de energie, bine ascunse, deşi acum, când asculta sunetele ce răzbăteau de afară, îşi simţea picioarele şi mâinile grele şi somnul o ademenea în braţele lui. Îşi dădu seama cât de natural i se părea să stea întinsă alături de Laurence. Zâmbi amintindu-şi agitaţia ei de mai devreme şi se răsuci puţin ca să se uite la el. Îi simţea greutatea corpului, acolo unde el aproape că se lipise de ea. Golită de orice altă emoţie, dragostea ei dăduse naştere acestui moment perfect.

Totul avea să fie bine. Pentru încă un minut sau două, adulmecă fericită mirosul lui de mosc şi privi cum amurgul lăsa loc nopţii. Inspiră adânc şi închise ochii.

2

Două zile mai târziu, Gwen se trezi devreme, când lumina soarelui pătrunse prin perdelele de muselină. Abia aştepta să ia micul dejun cu Laurence şi apoi să plece în marele tur. Se aşeză pe marginea patului şi îşi desfăcu codiţele împletite, după care se răsuci şi îşi lăsă picioarele să se afunde în blana întinsă pe podea. Privi în jos şi îşi mişcă degetele printre firele moi şi lucioase, întrebându-se cărui animal îi aparţinuse.

Coborî din pat şi-şi puse pe ea un halat de mătase deschis la culoare, pe care cineva îl aşezase frumos pe un scaun din apropiere.

Sosiseră la plantaţia dintre dealuri cu o seară în urmă, exact la apusul soarelui. Epuizată de călătoria lungă, cu o durere de cap îngrozitoare şi ameţită de nuanţele de violet, roşu şi purpuriu ale cerului, Gwen se prăbuşise în pat.

Traversă podeaua din scânduri şi se duse la fereastră ca să tragă perdelele. Inspiră adânc aerul primei dimineţi din lumea ei nouă şi clipi des, copleşită de strălucirea, bâzâitul, fluierăturile şi ciripitul de afară.

Sub ea, trei grădini terasate cu flori delicate coborau alene spre lac, cu alei, trepte şi bănci strategic aranjate între ele. Lacul avea cel mai impresionant luciu argintiu din câte văzuse vreodată. Amintirea drumului de cu o zi în urmă, cu cotiturile lui periculoase, cu râpele adânci şi hopurile neplăcute, dispăru ca prin minune. Ridicându-se din spatele lacului, de jur-împrejur se vedea un câmp verde, catifelat, plin cu arbuşti de ceai, aşezaţi simetric, de parcă ar fi fost cusuţi în rânduri egale.

Aici, culegătoarele purtau sariuri viu colorate ce-ţi încântau ochii, şi arătând ca nişte mici păsări împestriţate care se opriseră să ciugulească.

Chiar lângă fereastra dormitorului, se găsea un

arbore de grepfrut, crescut lângă un alt copac pe care nu îl recunoştea, dar care părea încărcat de cireşe. Va culege câteva pentru micul dejun, se hotărî ea. Pe masa de afară o creatură mică se holba la ea cu nişte ochi rotunzi ca farfuriile, semănând cu o maimuţă, dar şi cu o bufniţă. Gwen privi patul uriaş cu baldachin, înconjurat de o pânză împotriva ţânţarilor.

Aşternutul de satin abia se mototolise şi i se păru ciudat că Laurence nu dormise cu ea. Dar poate dorise ca ea să se odihnească netulburată după călătoria lungă şi se dusese în camera lui. Uşa scârţâi uşor când se deschise.

— Oh, Laurence, eu…

— Trebuie să ştiţi că eu sunt Naveena. Vă aştept aici.

Gwen se holbă la femeia micuţă, cu trup îndesat. Purta o fustă petrecută lungă, albastru cu galben, şi o bluză albă, iar părul argintiu şi-l împletise într-o coadă ce-i atârna pe spate. Avea chipul rotund şi plin de riduri, iar în ochii încercănaţi nu se citea nimic.

— Unde e Laurence?

— Stăpânul e la lucru. Deja de două ore.

Dezamăgită, Gwen făcu un pas în spate şi se aşeză pe pat.

— Doriţi micul dejun aici?

Femeia arătă spre măsuţa de lângă fereastră. În tăcerea care se lăsase, continuară să se uite una la cealaltă.

— Sau pe verandă?

— Aş dori să mă spăl mai întâi. Unde e baia?

Femeia traversă încăperea în direcţia opusă şi, când trecu pe lângă ea, Gwen observă că părul şi hainele ei emanau o aromă condimentată neobişnuită.

— Aici, doamnă, spuse femeia. În spatele paravanului se găseşte baia dumneavoastră, dar băiatul cu latrina nu vine încă.

— Băiatul cu latrina?

— Da, doamnă. Vine curând.

— Avem apă caldă?

Femeia scutură din cap. Gwen nu era sigură dacă gestul ei însemna da sau nu şi îşi dădu seama că aşa îşi exprimase ea nesiguranţa.

— E un boiler cu lemne, doamnă. Lemn de copac-ploaie. Apa caldă vine dimineaţa şi seara, o oră.

Tânăra îşi ţinu capul sus, încercând să pară sigură pe ea.

— Foarte bine. Mă spăl mai întâi şi apoi iau micul dejun afară.

— Foarte bine, doamnă.

Femeia arătă spre ferestrele glisante.

— Dau spre verandă. Eu plec şi vin. Vă aduc ceaiul acolo.

— Cum se numeşte creatura?

Femeia se întoarse, dar animalul dispăruse.

Spre deosebire de umiditatea înăbuşitoare din Colombo, aici dimineaţa era splendidă, dar uşor mai răcoroasă. După micul dejun, Gwen luă o cireaşă. Fructul avea o culoare încântătoare roşu-aprins, dar când muşcă din el, îl găsi deosebit de acru, aşa că îl scuipă. Îşi acoperi umerii cu şalul şi porni să cerceteze casa.

Mai întâi, străbătu un coridor lat, cu tavan înalt, care se întindea pe toată lungimea casei. Podeaua din lemn întunecat lucea, iar pereţii erau încărcaţi de lămpi cu ulei. Adulmecă aerul. Se aşteptase ca locul să miroasă a fum de trabuc, dar se mai simţea şi un miros puternic de ulei de nucă-de-cocos şi de lac de mobilă aromat. Laurence îi spunea casei bungalow, dar Gwen observă o scară şerpuitoare din tec, care unea holul spaţios cu un alt etaj. De partea cealaltă a scării, un şifonier frumos furniruit cu sidef se sprijinea de perete, iar lângă el se zărea o uşă. O deschise şi pătrunse într-un salon pentru pictură foarte mare.

Surprinsă de mărimea lui, inspiră adânc, deschise una dintre ferestrele cu obloanele maronii ce se înşiruiau pe tot peretele şi văzu că şi această încăpere dădea spre lac. Acum, că lumina inundase camera, se uită în jur.

Era zugrăvită într-un verde-albastru cum rar îşi închipuise că există, iar efectul general al locului impresiona cu prospeţimea sa, sporită şi de fotoliile confortabile şi de două canapele deschise la culoare, cu perne brodate cu elefanţi şi flori exotice. O piele de leopard atârna pe spătarul unei canapele.

Gwen stătea pe unul dintre cele două covoare persane albastru-marin cu model crem. Se învârti cu braţele întinse în lateral. Un loc minunat.

Cât se poate de minunat.

Un mârâit grav o sperie. Se uită în jos şi văzu că lovise laba unui câine cu blana scurtă, care dormea. Un labrador negru, lucios, gândi ea, deşi nu tipul obişnuit. Gwen făcu un pas în spate, întrebându-se dacă animalul muşcă. În aceeaşi clipă un bărbat între două vârste intră în cameră pe nesimţite. Avea umeri înguşti, trăsături fine şi ten măsliniu. Purta un sarong alb, jachetă albă şi un turban alb.

— Numele bătrânului câine e Tapper, doamnă. E câinele preferat al stăpânului. Eu sunt majordomul, iar aici aveţi o gustare de dimineaţă.

Bărbatul arătă spre tava pe care o ducea în mâini şi pe care o aşeză pe o măsuţă mică.

— Puţin ceai orange pekoe, producţie proprie.

— Serios? Abia am luat micul dejun.

— Stăpânul se va întoarce după 12. Veţi auzi sirena lucrătorilor, doamnă. Atunci, el va fi aici.

Îi arătă un raft de lemn lângă şemineu.

— Aveţi reviste de citit acolo.

— Mulţumesc.

Era un şemineu uriaş din piatră, cu cleşti de aramă, o

lopată şi un vătrai, cu grilajele de fontă obişnuite, iar lângă ele, un coş imens plin cu buşteni. Zâmbi. Se anunţa o seară intimă, în care ei doi vor sta îmbrăţişaţi în faţa focului.

Mai avea o oră înainte să se întoarcă Laurence. Ignoră ceaiul şi se hotărî să exploreze spaţiul din afara casei. Sosiseră în Daimlerul lui Laurence în amurg şi nu reuşise să vadă cum arăta faţada. Se întoarse de-a lungul coridorului, intră în holul principal, apoi împinse una dintre uşile duble întunecate, cu o fereastră-evantai decorativă frumoasă, şi se trezi pe treptele principale, sub o verandă umbrită. O alee cu pietriş, mărginită de liriodendroni înfloriţi şi, din când în când, de palmieri, şerpuia în sus spre dealuri. Ici şi colo, buchete groase de lalele portocalii împestriţau strălucitoare iarba verde şi deasă.

Tânjea să meargă pe dealuri, dar mai întâi dădu ocol casei şi, într-o parte a ei, găsi un adăpost acoperit, dar fără pereţi, construit cu faţa spre lac, dar dintr-un unghi uşor diferit de propria ei cameră. Era un soi de portic cu opt stâlpi din lemn negru, cu podea de marmură şi mobilă de ratan, iar pe masă fusese aranjat deja prânzul. Când o veveriţă dungată mică se repezi în sus, pe unul dintre stâlpi şi dispăru în spatele unei grinzi, Gwen zâmbi.

Parcurse din nou drumul până în faţa casei şi începu să urce pe aleea cu pietriş, numărând copacii. Cu cât urca mai mult, cu atât îşi simţea pielea mai lipicioasă, dar nu voia să se uite înapoi, până când nu ajungea cu numărătoarea la 20. În timp ce adulmeca parfumul trandafirilor persani, căldura se înteţi, deşi, din fericire, nu se asemăna cu arşiţa din Colombo. De-o parte şi de alta a aleii, marginile erau acoperite cu nenumărate tufişuri cu frunze în formă de inimă şi flori albe, splendide.

Când ajunse la al XX-lea copac, îşi aruncă şalul, închise ochii şi se răsuci pe călcâie. Totul sclipea. Lacul, acoperişul roşu al casei, chiar şi aerul. Inspiră adânc, de parcă ar fi vrut să absoarbă fiecare particulă de frumuseţe

din faţa ei: florile înmiresmate, priveliştea spectaculoasă, verdele luminos al plantaţiilor de pe dealuri, ciripitul păsărilor. Ameţise de-a binelea. Totul era în mişcare şi aerul, plin de viaţă exuberantă, vibra continuu.

Din punctul său de observaţie, forma casei se contură limpede. Partea din spate ridicată era paralelă cu lacul, porticul se găsea în dreapta, iar o latură a clădirii arăta ca o extensie, formând astfel litera L. Alături, se zăreau o curte şi o cărare care dispărea în mijlocul unui zid de pomi înalţi. Trase de câteva ori în piept aerul curat.

Ţipătul ascuţit al sirenei care anunţa miezul zilei tulbură liniştea.

Pierduse şirul orelor, dar inima îi tresări în piept când îl zări pe Laurence cu un alt bărbat, apropiindu-se cu paşi mari de casă. Părea în elementul lui, puternic şi plin de încredere. Îşi aruncă şalul pe umăr şi porni grăbită înapoi. Alergatul pe panta abruptă era mult mai dificil decât urcuşul şi, după câteva minute, alunecă pe pietre, îşi agăţă piciorul într-o rădăcină şi căzu pe burtă atât de tare, încât i se tăie răsuflarea.

După ce reuşi să respire din nou şi încercă să se ridice, glezna stângă i se răsuci. Îşi frecă fruntea julită şi se simţi atât de ameţită, încât se întoarse pe spate, deja simţind începutul unei noi dureri de cap, provocată de căldura soarelui. Fusese atât de răcoare mai devreme, încât nu-i trecuse prin minte să poarte o pălărie. Dincolo de copacii înalţi, auzi un strigăt înspăimântat, ca al unei pisici sau al unui copil suferind, ori poate ca al unui şacal. Nu voia să aştepte să vadă despre ce e vorba, aşa că se chinui să se ridice din nou în picioare, de data asta reuşind să ignore durerea, şi începu să ţopăie pe drumul spre casă.

Chiar când ajunse destul de aproape ca să fie văzută, Laurence ieşi din casă şi se apropie de ea în grabă.

— Sunt aşa de bucuroasă să te văd! strigă ea, cu răsuflarea întretăiată.

M-am dus sus să văd priveliştea, dar am căzut.

— Iubito, nu e sigur afară. Sunt şerpi. Şerpi de iarbă, şerpi de copaci.

Şerpi care scapă grădinile de şobolani. Tot felul de furnici şi de gândaci periculoşi. Mai bine să nu pleci singură. Nu încă.

Ea îi arătă cu mâna spre locul unde femeile culegeau ceai.

— Nu sunt atât de delicată precum par, iar femeile acelea sunt pe câmp.

— Indiencele tamile cunosc ţinutul, spuse el, venind lângă ea. Nu contează, ţine-te de mine până în casă. O voi ruga pe Naveena să îţi bandajeze glezna. Pot să chem şi un doctor din Hatton, dacă vrei.

— Naveena?

— *Ayah*[1].

— Ah, da.

— A avut grijă de mine cât am fost copil şi mi-e drag de ea. Când vom avea copii…

Gwen ridică din sprâncene şi îi zâmbi uşor. El surâse larg, apoi termină fraza.

— …va avea grijă de ei.

Ea îi mângâie braţul.

— Eu ce va trebui să fac?

— Sunt multe de făcut. Vei afla curând.

În drum spre casă, îi simţi căldura trupului lipit de al ei. În ciuda durerii din gleznă, simţi un fior familiar deja şi ridică mâna să-i atingă gropiţa adâncă din barbă.

După ce i se bandajă glezna, se aşezară amândoi în încăperea din aer liber.

— Ei bine, spuse el, cu o sclipire în ochi. Îţi place ce vezi?

— E perfect, Laurence. Voi fi foarte fericită aici, cu

---

1 Doică, bonă angajată de europeni în India sau în alte teritorii britanice (n. tr.).

tine.

— Mă învinovăţesc pentru căzătura ta. Intenţionam să stau de vorbă cu tine aseară, dar durerea ta de cap era aşa de mare, că am hotărât să aştept. Sunt câteva aspecte mărunte pe care trebuie să le menţionez.

Ea îşi ridică privirea.

— Cum ar fi?

Cutele de pe fruntea lui se adânciră şi, când îşi îngustă privirea, deveni limpede felul în care soarele îi accentuase ridurile.

— Pentru siguranţa ta, stai departe de muncitori. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru liniile de lucru.

— Ce Dumnezeu sunt astea?

— Se găsesc acolo unde muncitorii de pe plantaţie şi familiile lor locuiesc.

— Dar pare interesant.

— Ca să fiu sincer, nu prea e mare lucru de văzut.

Gwen dădu din umeri.

— Altceva?

— Nu te plimba neînsoţită.

Tânăra pufni.

— Până când te mai obişnuieşti cu locurile.

— Foarte bine.

— Numai Naveena te poate vedea în cămaşă de noapte. Îţi va aduce ceaiul la ora opt dimineaţă. I se spune ceaiul de pat.

Ea zâmbi.

— Şi vei sta şi tu cu mine la ceaiul de pat?

— Ori de câte ori voi putea.

Gwen îi trimise o bezea peste masă.

— Abia aştept.

— Şi eu la fel. Nu-ţi face griji. Curând, vei înţelege cum merg treburile.

Vei cunoaşte câteva soţii ale cultivatorilor mâine.

Una dintre ele, Florence Shoebotham, e o găină bătrână, dar amuzantă şi îţi va fi de mare ajutor.

— Nu mi-a mai rămas nimic de îmbrăcat.

El surâse.

— Asta e fata mea. McGregor deja a trimis pe cineva să îţi ridice cufărul de la staţia Hatton. Mai târziu, te voi prezenta angajaţilor, dar se pare că mai există o ladă de la Selfridges care te aşteaptă. Lucruri pe care le-ai comandat înainte să pleci, bănuiesc.

Ea întinse braţele, simţindu-se brusc uşurată la gândul vazei de cristal Waterford şi al unei rochii de seară noi. Rochia era o minunăţie, scurtă, cu câteva straturi de franjuri, în roz şi argintiu. Îşi aminti ziua de la Londra când Fran insistase să şi-o comande. În numai zece zile, Fran va fi şi ea aici. O stăncuţă mare ateriză pe masă şi, cât ai clipi, fură o chiflă din coş. Fata izbucni în râs şi Laurence o imită.

— Viaţa e sălbatică aici. Am văzut o veveriţă dungată alergând pe sub acoperişul verandei.

— Sunt două. Au un cuib aici. Nu fac niciun rău.

— Îmi place.

Îi atinse mâna şi el i-o ridică pe-a ei, ca să o sărute în palmă.

— Încă un lucru. Aproape că uitasem, dar este un aspect esenţial.

Chestiunile casei îţi aparţin în întregime. Nu mă voi băga. Angajaţii gospodăriei vor discuta numai cu tine.

Se opri.

— Vei observa că lucrurile sunt puţin anapoda. Angajaţii au făcut totul de capul lor prea mult timp. Va fi o luptă la început, dar sunt sigur că îi vei da pe brazdă.

— Laurence, va fi distractiv. Dar nu mi-ai spus mare lucru despre plantaţie.

— Lucrăm cu mulţi tamili. Sunt muncitori excelenţi, spre deosebire de cei mai mulţi singalezi. Avem cel puţin

1500 de oameni. Le oferim puţină şcoală, un dispensar şi ajutor medical de bază. Au beneficii variate, un magazin, preţ subvenţionat pentru orez.

— Şi ceaiul unde se prepară?

— În fabrica noastră de ceai. Este un proces lung, dar îţi voi arăta într-o zi, dacă vrei.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

— Bine. Acum, că ne-am lămurit, îţi sugerez odihnă de după-amiază, spuse el, ridicându-se în picioare.

Gwen se uită la resturile prânzului şi îşi prinse umerii cu braţele.

Inspiră adânc şi lăsă aerul să iasă încet. Venise momentul. Când Laurence se aplecă să o sărute pe frunte, închise ochii şi nu-şi putu înăbuşi un surâs de plăcere, dar când îi deschise, văzu că el deja se îndepărtase.

— Ne vedem diseară, zise el. Îmi pare rău, iubito, dar trebuie să mă întâlnesc cu McGregor acum. Sirena de la fabrica de ceai va suna la patru, iar eu voi fi deja plecat atunci. Odihneşte-te, te rog.

Tânăra simţi cum i se umplu ochii de lacrimi, dar se şterse cu şervetul de masă. Ştia cât e de ocupat Laurence şi, desigur, plantaţia trebuia să fie pe primul loc, dar oare îşi imaginase că soţul ei încântător şi sensibil fusese o idee prea distant?

3

În seara următoare, Gwen privi de la fereastră apusul. Cerul şi apa căpătaseră exact aceeaşi nuanţă de auriu, în vreme ce dealurile îmbrăcate în tonuri diferite de sepia înconjurau lacul. Se îndepărtă şi se îmbrăcă grijuliu, după care îşi studie imaginea în oglindă. Femeia o ajutase să-şi împletească şiragul argintiu de mărgele prin cocul greu, la baza gâtului, dar îşi lăsase un cârlionţ într-o parte. Laurence aranjase o mică petrecere, pentru a o prezenta

pe noua stăpână a plantaţiei Hooper. Tânăra voia să arate impecabil, dar hotărâse să păstreze rochia nouă pentru sosirea lui Fran. Atunci puteau să exerseze amândouă dansul charleston.

Rochia aleasă pentru această seară era din mătase verde-deschis cu margine dantelată la gât şi o lăsă mai lungă decât o purta în mod obişnuit. Bineînţeles că era o rochie cu talia joasă, cu pliseuri inserate din şifon, ce atârnau ici şi colo de tivul periculos de scurt. Se auzi un ciocănit în uşă.

— Intră!

Laurence împinse uşa şi se opri cu picioarele uşor depărtate, ţintuind-o cu privirea. Purta un costum negru, cămaşă albă, vestă albă şi papion alb.

Încercase să-şi facă o cărare în păr. Gwen simţi cum tremură sub privirea lungă şi îşi ţinu răsuflarea.

— Eu… Tu… Dumnezeule, Gwendolyn!

Bărbatul înghiţi în sec.

— Şi tu eşti foarte chipeş, Laurence. Abia mă obişnuisem cu tine în pantaloni scurţi.

El traversă încăperea, o înconjură cu braţul şi o sărută pe gât, acolo unde părul îi atingea ceafa.

— Arăţi răvăşitor.

Ei îi plăcea la nebunie senzaţia respiraţiei lui fierbinţi pe pielea ei şi intui că noaptea va fi extraordinară. Cine s-ar putea îndoi de un bărbat ca Laurence? Era atât de puternic, încât trebuia doar să te afli în preajma lui ca să te simţi dorită şi atât de protejată, încât nimic nu ar fi putut să meargă prost.

— Vorbesc serios. Le vei eclipsa pe toate celelalte femei îmbrăcată aşa.

Gwen privi în jos, spre rochia sclipitoare.

— E foarte scurtă.

— Poate cu toţii avem nevoie de un mic şoc din când în când. Nu-ţi uita şalul. Chiar şi cu focul aprins, se face

destul de răcoare după apus, aşa cum probabil ţi-ai dat seama azi-noapte.

Noaptea trecută, Laurence fusese ocupat cu treburile plantaţiei, aşa că planul de a petrece timpul împreună lângă foc încă nu se materializase.

La nouă, servitorii intraseră unul câte unul, în ordinea strictă a importanţei lor. Mai întâi, majordomul cu turban, care se ocupa de treburile casei, apoi bucătarul-şef, sau *appu*, cum i se mai spunea, care fie era chel, fie îşi răsese jumătate de cap, pentru ca restul de păr să-l lege într-un coc şic. Avea trăsături uşor orientale, de parcă unul dintre strămoşii lui se trăgea din Indochina, şi purta un şorţ lung şi alb peste un sarong albastru cu auriu. Apoi Naveena adusese laptele de capră fierbinte, îndulcit cu miere, şi nu cu zahăr de palmier, îi explicase ea, înainte să-i ureze noapte bună cu un zâmbet fermecător. După aceea, urmară cinci băieţi de casă, care se aliniaseră şi îi uraseră noapte bună la unison şi, în sfârşit, veni rândul ajutoarelor de bucătar, care se mulţumiseră să-şi privească fix picioarele desculţe, plecându-şi fruntea.

Curând, după ce ritualul elaborat al servitorilor se sfârşise, Gwen se dusese în pat singură, pretinzând că o doare glezna. Acum îi venea să zâmbească de ciudăţenia întregii seri.

— Ce e aşa de amuzant? se interesă Laurence.

— Mă gândeam la servitori.

— Te vei obişnui repede cu ei.

Laurence o sărută pe buze şi ea îi adulmecă mirosul de săpun şi de lămâi de pe piele. Braţ la braţ, ieşiră din cameră şi se îndreptară spre salonul pentru pictură, unde urmau să se bucure de cocktailuri înainte de cină.

— A ce miroase femeia care mă serveşte? întrebă Gwen.

— Te referi la Naveena?

— Da.

— Nu ştiu. Probabil că e un amestec de nucşoară şi de cuişoare. Aşa miroase dintotdeauna.

— De când lucrează aici?

— De când mama a adus-o să îmi fie ayah.

— Biata Naveena. Îmi închipui ce-a mai alergat după tine când erai mic.

El izbucni în râs.

— Mama a pus la punct un fel de istorie a familiei. Scrisori, fotografii, certificate de naştere, certificate de căsătorie şi tot felul de lucruri de acest gen. Cred că s-ar putea să existe şi câteva fotografii de-ale Naveenei, din tinereţea ei.

— Mi-ar plăcea să le văd. Vreau să ştiu totul despre tine.

— Nici eu nu le-am văzut pe toate. Verity păstrează o cutie cu lucrurile astea în Anglia. Apropo, abia aştept să o cunoşti.

— Ce păcat că n-a putut ajunge la nunta noastră. Poate aduce şi albumele de familie când ne vizitează data viitoare.

El încuviinţă din cap.

— Desigur.

— Naveena a fost ayah şi pentru Verity?

— Nu, Verity a avut o femeie mai tânără ca ayah, până când a plecat la pension. A fost foarte greu pentru ea când ne-au murit părinţii, biata fată.

Avea doar zece ani.

— Ce se va întâmpla când Naveena va fi prea bătrână ca să mai lucreze?

— Vom avea grijă de ea, spuse el şi deschise larg uşile glisante înalte. Să mergem prin verandă.

Ea făcu un pas înainte şi izbucni în râs. Afară, sunetele te asurzeau. *Ra-ta-ta-ta. Tu-tu-tu. Toc-toc-toc.* Foşnetele, fluierăturile şi cârâiturile guturale creşteau tot mai tare, se stingeau brusc, pentru ca mai apoi să înceapă

din nou. Se auzi fâşâitul unei ape curgătoare, un *cri-cri-cri* ascuţit şi cântecul greierilor umplu aerul umed. În tufişurile întunecate sclipiri luminoase dansau nebuneşte cu zecile.

— Licurici, spuse el.

Gwen zări torţele arzând lângă lac.

— M-am gândit să facem o plimbare la miezul nopţii, spuse Laurence.

Lacul este foarte frumos luminat numai de torţe şi de lună.

Tânăra zâmbi, incapabilă să-şi ascundă plăcerea în întunericul nopţii.

— În plus, noaptea, există un risc mai mic să dăm peste un bivol de apă.

Au vederea slabă, aşa că au tendinţa să meargă împleticit prin apă, în mijlocul zilei, când e arşiţă.

— Serios?

— Să fii atentă cu ei, sunt periculoşi şi te vor împunge sau te vor călca în picioare, dacă se simt ameninţaţi. Dar nu te îngrijora, nu avem prea mulţi aici. Mai sus, în câmpiile Horton numărul lor creşte întruna.

În salonul pentru pictură, Florence Shoebotham şi soţul ei, Gregory, ajunseră primii. În timp ce Laurence şi domnul Shoebotham discutau în salonul pentru băuturi, Gwen sorbea un sherry şi vorbea despre fleacuri cu soţia lui. Femeia era solidă, cu nişte coapse foarte late şi umeri înguşti, tipici pentru o englezoaică. Purta o rochie galben-pai cu model floral, ce-i ajungea până la glezne, şi avea o voce ascuţită, chiţăită, care părea ciudată în gura unei femei atât de voluminoase.

— Eşti tinerică, nu? exclamă Florence, clătinându-şi bărbia dublă când vorbi. Sper că vei rezista cu bine.

Gwen se străduí să nu râdă.

— Să rezist?

Florence umflă perna care fusese sub ea pe canapea,

apoi o aşeză în poală şi se trase mai aproape de Gwen. Avea fruntea îngustă, iar părul cărunt şi tern, foarte creţ, părea greu de controlat. Gwen simţi un iz de gin şi de sudoare.

— Sunt sigură că te vei obişnui cu stilul nostru de viaţă. Ascultă-mi sfatul, fetiţo. Orice ai face, nu te împrieteni mai mult decât trebuie cu servitorii. Nu se cuvine. Nu le place şi nu te vor mai respecta.

— Întotdeauna am fost prietenoasă cu menajera noastră din Anglia.

— Aici e altă treabă. Vezi tu, rasele de culoare sunt diferite.

Amabilitatea nu le face bine. Deloc. Iar corciturile sunt şi mai rele.

Chiar când alte cupluri începeau să sosească, Gwen se simţi tulburată.

Ştia cuvântul „corcitură”, dar îi displăcea profund să îl audă folosit astfel.

— Tratează-i ca pe copii şi fii atentă la *dhobi*[2]. Chiar săptămâna trecută am descoperit că pijamalele mele de mătase chinezească fuseseră înlocuite cu nişte vechituri de la tarabele de pe o stradă din Hatton, probabil.

Gwen se simţi copleşită şi aproape că intră în panică. Cum să fie atentă la *dhobi*, când ea nici nu ştia cine sau ce e un *dhobi.*

Se uită în jurul ei. Trebuia să fie o petrecere mică şi simplă la cină, dar apăruseră peste 12 cupluri deja, iar spaţiul putea să mai primească încă pe-atât. Încercă să surprindă privirea soţului ei, dar se mulţumi să râdă când îl văzu pe Laurence absorbit într-o conversaţie cu un bărbat chelios, ale cărui urechi ieşeau în afară, în unghiuri drepte. Un cap ca un ceainic.

— Probabil că discută despre preţul ceaiului, spue

2 Castă din India şi Pakistan, a cărei ocupaţie tradiţională este spălarea rufelor (n. tr.).

Florence, observându-i privirea.

— E vreo problemă cu preţul ceaiului?

— Oh, nu, draga mea. Dimpotrivă. Toţi ne descurcăm cât se poate de bine. Noul Daimler al soţului tău ar trebui să fie suficient ca să te convingă.

Gwen zâmbi.

— Este foarte frumos.

Un servitor tânăr, îmbrăcat în alb şi poziţionat lângă uşă, bătu într-un gong de alamă.

— Nu-ţi face griji! Dacă ai nedumeriri, întreabă. Voi fi bucuroasă să te ajut. Îmi amintesc cum m-am simţit când eram tânără şi proaspăt măritată. Atât de multe lucruri dintr-odată!

Florence scăpă de pernă şi ridică mâna. Gwen recunoscu semnul drept un ordin, aşa că se ridică şi o ajută pe femeie.

Salonul pentru cină arăta încântător cu candelabrul de argint puternic luminat. Totul strălucea şi sclipea, iar aerul mirosea proaspăt datorită măzărichei parfumate, aranjată în vase de sticlă puţin adânci şi împrăştiate pretutindeni. Gwen zări o tânără dichisită, care îi zâmbea larg lui Laurence. Avea ochi verzi, pomeţi înalţi şi un gât lung. Părul blond era frumos coafat ca să arate ca o tunsoare bob cu onduleuri în faţă, dar când fata se întoarse într-o parte, Gwen văzu că părul ei era lung şi prins elegant la spate. Tânăra era încărcată de rubine, dar purta o rochie neagră, simplă. Gwen încercă să-i prindă privirea, sperând că vor deveni prietene cât de curând.

Bărbatul cu înfăţişare obişnuită şi cu ochelari, care stătea la stânga ei, se prezentă. Îl chema Partridge. Gwen îi studie bărbia uşor proeminentă, mustaţa mică şi zburlită, privirea blândă a ochilor cenuşii. El spera ca ea să se obişnuiască rapid cu noua viaţă şi o rugă să-i spună John.

După ce mai vorbiră o vreme, toţi ochii se aţintiră asupra ei, dar, curând, conversaţia se îndreptă spre

ultimele bârfe, cine ce făcuse, cui şi de ce. Mare parte din vorbe îi intrară pe-o ureche şi îi ieşiră pe alta. Nu cunoştea pe niciunul dintre oamenii pomeniţi şi nu îi păsa deloc de ei.

Abia când trăncănitul se mai potoli şi bărbatul cu capul ca un ceainic lovi cu pumnul în masă, Gwen se dezmetici şi începu să fie mai atentă.

— O ruşine imensă din punctul meu de vedere. Ar fi trebuit să-i împuşcăm.

Se auziră câteva sunete aprobatoare de la unul sau doi comeseni, iar bărbatul îşi continuă diatriba.

— Despre ce vorbesc, John? şopti ea.

— De curând a avut loc o încăierare în Kandy. Se pare că guvernul britanic a acţionat mai degrabă brutal împotriva agitatorilor. Asta a dat naştere unei revolte. Ideea e că umblă vorba cum că nu a fost deloc un protest împotriva britanicilor, ci mai degrabă a avut legătură cu florile amintirii[3].

— Aşadar, nu suntem în pericol, nu?

El clătină din cap.

— Nu. E doar un motiv de discuţii aprinse pentru bătrânii colonei. Totul a început acum zece ani, când britanicii au tras într-un grup de musulmani. A fost o greşeală grosolană, ca să fiu sincer.

— Nu prea sună satisfăcător.

— Nu. Vezi tu, Congresul Naţional al Ceylonului încă nu îşi cere independenţa, dar vrea mai multă autonomie.

Scutură din cap.

— Dar, dacă mă întrebi pe mine, trebuie să fim mai atenţi. Cu tot ce se întâmplă în India, nu va trece mult şi

3 Referire la obiceiul de a-i forţa pe elevii din Sri Lanka să cumpere maci de Ziua Armistiţiului ca să-i ajute pe veteranii britanici. Drept răspuns, anual, până la izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, tinerii şi femeile vindeau flori surya pe străzi în Ziua Armistiţiului, făcând concurenţă vânzătorilor de maci (n. tr.).

Ceylonul le va călca pe urme. Încă e devreme, dar ascultă la mine, necazurile nu vor întârzia să apară.

— Eşti socialist?

— Nu, draga mea, sunt doctor.

Ea zâmbi când văzu umorul din ochii lui, dar, brusc, privirea lui deveni serioasă.

— Problema e că numai trei kandieni au fost aleşi în Consiliu, aşa că, anul acesta, o parte din ei au părăsit Cogresul Naţional al Ceylonului şi au creat în schimb Adunarea Naţională Kandiană. Trebuie să ţinem un ochi asupra lor şi a Ligii Tineretului Lanka, ce încep să promoveze opoziţia împotriva britanicilor.

Gwen se uită spre Laurence, care se găsea la capătul opus al mesei, sperând ca el să-i facă semnul pe care îl stabiliseră împreună, atunci când venea momentul ca doamnele să se retragă, dar el privea în gol, printre gene.

— Îi hrănim, spuse un alt bărbat, avem grijă de ei, le dăm un acoperiş deasupra capetelor. Respectăm mai mult decât trebuie toate standardele necesare. Ce mai vor? Eu, personal…

— Dar putem face mai mult, îl întrerupse Laurence, care încerca să-şi tempereze enervarea. Am construit o şcoală, totuşi foarte puţini copii vin la cursuri. E momentul să găsim o soluţie.

Smocul de păr de deasupra frunţii se zbârlise, semn că îşi trecuse degetele prin el şi Gwen îşi dădu seama că aşa făcea el când se simţea tulburat. Părea mai tânăr, iar ea voia cu disperare să-l îmbrăţişeze.

Doctorul o bătu uşurel peste mână.

— Ceylonul e… ei bine, Ceylonul e Ceylon. Îţi vei face singură o impresie cât de curând. Schimbarea mai are o cale lungă în faţă, dar nu vom rămâne nesimţitori la mesajul lui Gandhi de *swaraj* pentru totdeauna.

— *Swaraj?*

— Guvernare proprie.

— Înţeleg. Ar fi un lucru rău?

— În acest moment, cine poate spune?

După ce plecară toţi oaspeţii, Gwen se bucură foarte tare când Laurence veni la ea în cameră şi se trânti pe patul ei. Un buştean ardea de zor şi încăperea se încălzise peste măsură. Oare vor mai merge la lac împreună?

— Vino aici, iubito, spuse el. Vino lângă mine.

Se aşeză în faţa lui, pe cuvertură, încă îmbrăcată. El se săltă, sprijinindu-se într-un cot, şi zâmbi.

— Doamne, cât eşti de încântătoare!

— Laurence, cine era femeia blondă, în negru? Nu am avut ocazia să stau de vorbă cu ea.

— În negru?

— Da. Era una singură.

Laurence se încruntă.

— Probabil că te referi la Christina Bradshaw. E o văduvă americancă.

Soţul ei a fost bancherul Ernest Bradshaw, de-aia e plină de bijuterii.

— Nu arată ca o văduvă îndoliată.

Gwen se opri şi îi privi chipul inteligent, cu trăsături bine definite.

— Laurence, mă iubeşti, nu?

El tresări surprins.

— Ce te-a apucat?

Ea îşi muşcă buza, întrebându-se cum să formuleze mai bine ce avea de spus.

— Dar tu nu… vreau să zic, m-am simţit puţin singură de când am sosit pe plantaţie. Vreau să petrec mai mult timp cu tine.

— Eşti cu mine acum.

— Nu la asta m-am referit.

Se lăsă un moment scurt de tăcere şi Gwen se simţi cuprinsă brusc de nesiguranţă.

— Ce copac e acela din faţa ferestrei mele? îl întrebă. Arată ca un cireş.

— Iisuse! Sper că n-ai mâncat vreun fruct din el!

Ea clătină din cap.

— Are fructele amare. Se face chutney din el. Eu nu mă ating de ele niciodată.

Pe neaşteptate, se rostogoli deasupra ei, ţintuind-o cu greutatea lui, şi o sărută pe gură. Ei îi plăcu mirosul vag de alcool din răsuflarea lui şi, înnebunită de dorinţă, îşi depărtă buzele. Laurence îi urmări conturul buzelor cu degetul şi tânăra simţi cum tensiunea din muşchi se topeşte.

Atunci se întâmplă ceva ciudat. În timp ce el inspiră adânc, ea surprinse o sclipire tulburătoare în ochii lui. Îl mângâie pe obraz, dorindu-şi ca sclipirea să dispară, dar el se holbă la ea, aproape că se uită prin ea, ca şi cum nu ştia cine se află în faţa lui. Apoi înghiţi rapid în sec, se ridică în picioare şi ieşi din cameră.

Gwen îngheţă o clipă, după care alergă la uşă să îl strige, însă, după câţiva paşi pe coridor, văzu că el urcase deja pe scări. În loc să fie surprinsă de servitori alergând după soţ, preferă să se întoarcă în camera ei şi, odată intrată, se sprijini de uşă ca să-şi tragă răsuflarea. Închise ochii şi se lăsă cuprinsă de un sentiment pustiitor de singurătate. Speranţa unui miez de noapte petrecut pe marginea lacului luminat de torţe se nărui. Ce naiba se petrecea cu el?

Se dezbrăcă şi se urcă în pat. Obişnuită cu emoţii simple, se simţea confuză şi, tânjind după îmbrăţişarea lui Laurence, un dor puternic de casă o copleşi. Tatăl ei ar fi bătut-o uşurel pe mână şi i-ar fi zis „Bărbia sus!”, iar mama ei probabil că i-ar fi aruncat o privire plină de compasiune şi i-ar fi adus o cană cu cacao caldă. Verişoara ei, Fran, cu o expresie de seriozitate prefăcută, ar fi sfătuit-o să nu pună nimic la inimă.

Şi-ar fi dorit să semene mai mult cu Fran. Nimeni nu fusese de acord când verişoara ei se dusese să o vadă pe madam Sostarjiński, un medium celebru, dar Fran nu-i ascultase şi cine ar fi putut să o învinuiască de vreme ce părinţii ei muriseră atât de tragic, atunci când *Titanicul* se scufundase.

Bulversată din cauza purtării bizare a lui Laurence, îşi pierdu somnul şi, bănuind că va sta trează toată noaptea, Gwen se întinse pe spate cu ochii larg deschişi. Sigur avea el motivele lui, se gândi ea, dar cum se explica privirea sa neobişnuită?

4

Trecuse o săptămână întreagă şi Gwen stătea în salonul pentru pictură.

Mult mai familiarizată acum cu servitorii discreţi, care apăreau şi dispăreau aproape fără să-i audă, îi aştepta pe cei pe care îi invitase să o cunoască. Urmărise activităţile gospodăriei şi îşi luase notiţe despre tot ce văzuse. Laurence încă nu se înapoiase în patul ei. Întotdeauna se ivea câte un motiv, împotriva căruia ea nu găsea niciun argument. Învăţase să nu se uite la Naveena când femeia îi aducea ceaiul pe tava de argint.

Gwen dormea singură, era limpede, şi, urând ideea că ar putea trezi mila, ştia că trebuie să rezolve singură problema.

Îşi îndreptă umerii şi, deşi o supăra teribil, hotărî să nu-şi mai bată capul cu asta, cel puţin pentru moment. Laurence pesemne că-şi făcea griji pentru afacerile plantaţiei şi, cât de curând, spera ca el să-şi vină în fire din nou. Între timp, avea să-şi ocupe timpul şi să încerce să fie o soţie cât mai bună. Desigur, nu se simţea în niciun fel de competiţie directă cu prima soţie a lui Laurence, Caroline. Nu voia decât ca soţul ei să fie mândru de ea.

Auzi un ciocănit în uşă şi îşi şterse palmele uşor umede de fustă.

Naveena, *appu*, majordomul şi câţiva băieţi de casă intrară.

— Suntem toţi? spuse ea cu un zâmbet şi îşi încrucişă mâinile ca să-şi ascundă nervozitatea.

— Ajutoarele de bucătar sunt ocupate, o lămuri Naveena. Şi ceilalţi servitori, la fel. Toţi care au putut au venit.

Majordomul şi Naveena erau singalezi. Restul, tamili. Gwen spera ca ei să înţeleagă foarte bine engleza şi să aibă o relaţie plăcută cu ei.

— Am făcut această mică întrunire ca să înţelegeţi cu toţii ce planuri am.

Îi privi pe fiecare în parte.

— Am făcut o listă cu activităţile voastre zilnice şi am câteva întrebări.

Niciunul nu vorbi.

— Mai întâi, de unde vine laptele? Nu văd nicio vacă pe plantaţie.

Appu ridică mâna.

— Laptele vine în fiecare săptămână de la bivoliţă, de jos, din vale.

— Înţeleg. Avem destul?

El încuviinţă din cap.

— Şi mai avem şi două capre cu lapte.

— Excelent! Următoarea întrebare. În ce zi vine *dhobi*?

— Aranjaţi cu el, doamnă.

— Vorbeşte engleză?

— Vorbeşte engleză, dar nu foarte bine.

— Măcar suficient?

Bărbatul clătină capul.

Ea nu-şi dădu seama dacă asta însemna da sau nu,

dar cel puţin aflase deja că *dhobi* era bărbatul care se îngrijea de întreaga rufărie. Mai ştia şi că e angajat de mai multe plantaţii şi voia să vadă dacă îl poate angaja să lucreze exclusiv pentru ea.

Le privi chipurile liniştite.

— În continuare, aş vrea să ştiţi că am de gând să construiesc o mică grădină pentru bucătărie.

Servitorii se priviră unii pe alţii nesiguri.

— O grădină care intră în bucătărie? întrebă *appu*.

Ea zâmbi.

— Nu, o grădină pentru legume ce vor fi folosite în bucătărie. Avem foarte mult pământ, aşa că e normal. Dar voi avea nevoie de oameni care să o îngrijească.

Majordomul ridică din umeri.

— Noi nu suntem grădinari, doamnă. Avem un grădinar.

— Da, dar va fi prea mult de lucru pentru un singur om.

Îl văzuse pe grădinar. Un bărbat mic de statură, neobişnuit de gras, cu un cap mic, încadrat de un păr negru cârlionţat, şi cu un gât lat cât capul.

— El vine de fiecare dată, dar, doamnă, vorbiţi cu domnul McGregor, spuse Naveena. Poate vă dă oameni de la fabrică.

Gwen surâse. Încă nu-i fusese prezentată oficial lui Nick McGregor şi asta ar fi fost o ocazie ideală să se împrietenească cu el. Se ridică de pe scaun.

— Ei bine, vă mulţumesc tuturor. Pentru astăzi, e suficient. Voi discuta cu fiecare în parte despre schimbările din programul vostru zilnic.

Oamenii se ridicară în picioare şi făcură o plecăciune. Ea părăsi încăperea, încântată de felul în care decursese întâlnirea.

Pe lângă labrador, Gwen mai descoperise doi spanieli tineri, Bobbins şi Spew, pe care îi cucerise şi cu care se

juca ore întregi, aruncându-le beţe şi alergându-se peste tot. Cei doi o urmară acum pe coridor, iar gândurile ei se întoarseră din nou la Laurence. Trase adânc aer în piept şi strânse din buze. Ce-o să spună Fran, care urma să ajungă de la o zi la alta? N-avea cum să-şi silească soţul să facă dragoste cu ea, deşi ar fi trebuit să încerce. Înainte de nuntă, când discutaseră despre întemeierea unei familii, el spusese că ar vrea mulţi copii. Cinci cel puţin. Amintindu-şi momentele extraordinare din Anglia, precum şi noaptea petrecută cu el la hotel, nu pricepea şi pace cu ce greşise.

Se apropia ora prânzului. Se hotărî să-l ispitească pe Laurence să vină în camera ei imediat după aceea şi să insiste cu primirea unei explicaţii.

Era ziua lui liberă şi nu mai putea folosi munca drept scuză.

Aşa că, după prânz, în timp ce-şi ştergeau buzele cu şervetele de in frumos brodate, ea se ridică şi, cu degetele arzând de dorul de a-l atinge, întinse mâna spre el. El i-o luă într-a lui şi se lăsă ajutat. Gwen îi simţi palmele reci şi înclină capul, clipind iute.

— Vino!

Ajunşi în cameră, ea închise obloanele, dar lăsă geamul deschis, pentru ca aerul să poată intra totuşi. Laurence nu se mişcă, stând cu spatele la fereastră. Se priviră fix, fără să scoată o vorbă.

— Mă întorc într-o secundă, zise ea.

Pe chipul lui nu se citea nimic.

Gwen se duse la baie, se dezbrăcă de rochia de zi, îşi desprinse ciorapii şi îi rulă în jos. În arşiţa Ceylonului îşi abandonase corsetul chiar înainte să coboare de pe vas. Scăpă de cămaşa franţuzească din dantelă şi de combinezonul asortat, apoi îşi scoase portjartierul şi cerceii, lăsând la gât doar şiragul de perle. Complet goală, se privi în oglindă. Avea obrajii roşii din pricina celor trei pahare de vin şi mai adăugă puţină culoare buzelor,

atingându-le cu rujul Rigaud, nuanţa roşu persan. Se uită la reflexia ei în timp ce întindea rujul cu degetul, după care frecă puţin şi pe gât. Muniţie. Aşa le spunea Fran pudrei şi rujului.

În cameră, Laurence stătea pe pat cu ochii închişi. Se apropie de el în vârful picioarelor şi se proţăpi în faţa lui. El nu deschise ochii.

— Laurence?

Îi atinse pieptul cu sânii şi imediat se lipi de el. Laurence îi prinse talia cu mâinile şi o împinse mai departe o clipă, apoi deschise ochii şi îşi ridică privirea spre ea. Ea îl privi cum îi cuprinde un sfârc cu buzele şi simţi cum i se înmoaie genunchii. Aproape că leşină din cauza fiorului ce îi trecu prin toată fiinţa, intensificat şi de faptul că el îi urmărea reacţiile.

Rămaseră aşa o vreme, apoi el îi dădu drumul. Îşi scoase pantofii, îşi desprinse bretelele şi îşi scoase pantalonii şi chiloţii. Gwen simţi cum inima îi bubuie în piept. El o împinse pe spate, în pat şi, când se urcă peste ea, i se ridică părul de pe ceafă. Bărbatul se aşeză mai bine şi, când o pătrunse, tânăra gâfâi din pricina senzaţiei care aproape că-i smulse inima din piept şi îi tăie răsuflarea. Excitată, uită de orice inhibiţie şi îşi înfipse unghiile în carnea lui. Apoi ceva se schimbă. Ochii lui sclipiră şi înteţi ritmul. Ea îl încurajase, dar acum nu mai putea ţine pasul cu el.

Absenţa bruscă a oricărei legături între ei făcea ca totul să pară greşit.

Cum de pasiunea lui se consumase atât de iute, când era atât de limpede că nu avea legătură cu ea? îl rugă să se mişte mai încet, dar el păru că nu o aude şi, după câteva secunde, Laurence gemu şi totul se termină.

Bărbatul se îndreptă, se ridică şi îşi întoarse capul ca să-şi recapete suflul.

Se lăsă o tăcere adâncă, iar ea se luptă cu propriile

sentimente.

— Laurence?

— Îmi pare rău dacă te-am rănit.

— Nu m-ai rănit. Laurence, uită-te la mine.

Îi întoarse faţa spre ea. Adevărul era că o rănise puţin şi, şocată de privirea lui goală, simţi cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Iubitule, spune-mi care e problema. Te rog! îl imploră ea.

Îşi dorea atât de mult ca el să vorbească, să-i mărturisească orice l-ar fi putut întoarce în braţele ei.

— Mă simt aşa de…

Gwen aşteptă.

— E aici, rosti el, într-un târziu şi o privi cu atâta disperare, încât ea se întinse spre el, dorindu-şi să-l mângâie.

El îi prinse mâna şi o sărută în palmă.

— Nu e vorba de tine. Tu eşti preţioasă pentru mine. Te rog să mă crezi.

— Şi-atunci ce se întâmplă?

Laurence îi dădu drumul şi clătină din cap.

— Îmi pare rău. Nu pot să fac asta, zise el.

Se îmbrăcă repede şi ieşi din cameră.

Uluită peste măsură şi simţind cum i se frânge inima din cauza schimbării lui, Gwen îşi smulse perlele de la gât. Închizătoarea se rupse şi perlele se rostogoliră zgomotos pe podea. *De ce* nu putea? Fiindcă îl dorea aşa de intens şi credea cu tărie în iubirea lui, Gwen renunţase la tot ca să fie o soţie şi o mamă bună. Ştia că şi el o doreşte cu adevărat. Ce noapte petrecuseră în Colombo! Dar de când venise aici, ea nu mai ştia ce să facă.

Probabil că adormise, fiindcă nu o auzi pe Naveena când intră în cameră. Tresări când deschise ochii şi o văzu pe singaleză, aşezată pe scaunul de lângă pat, cu o

expresie calmă pe chipul rotund şi fin. Ţinea în poală o carafă şi toate perlele fuseseră adunate pe o farfurie pusă pe noptieră.

— Am adus limonadă, doamnă.

Privirea din ochii ei negri era atât de blândă, încât Gwen izbucni în lacrimi. Naveena întinse mâna şi îi atinse uşor braţul cu vârful degetelor.

Gwen se uită la pielea închisă la culoare şi aspră a femeii, ce contrasta puternic cu albeaţa braţului ei. Naveena părea să fi adunat în ochi întreaga înţelepciune a vârstei şi Gwen se simţi atrasă de calmul ei. Deşi tânjea ca Naveena să o ia în braţe şi să o mângâie încet pe păr, îşi aminti vorbele lui Florence Shoebotham şi se întoarse. Mai bine să nu devină prea prietenoasă cu servitorii.

Puţin mai târziu, dornică să iasă din casă să mai salveze ceva din zi, Gwen se îmbrăcă iute, dar nu reuşi să-şi domolească vârtejul de gânduri.

Nu uită să-şi ia pălăria şi porni să exploreze zona din spatele copacilor înalţi de pe o latură a casei. Era linişte şi aerul părea apăsător şi leneş în căldura palpabilă a după-amiezii. Până şi păsările dormeau şi singurul sunet venea de la zumzăitul gângăniilor. Ieşi pe uşa din spate şi trecu de lac. O ceaţă violacee se răspândise deasupra lui cât vedeai cu ochii.

Laurence îi spusese că poate înota numai însoţită, aşa că ignoră tentaţia de a-şi scoate hainele şi de a intra în apă.

Dealurile de obicei verzi de pe pe partea opusă a lacului erau acum albastre şi îi venea mai greu să zărească formele colorate ale culegătoarelor de ceai. Prima impresie se întipărise puternic în mintea ei.

Erau ca nişte păsări exotice, cu un coş atârnat peste umeri, înfăşurate în sariuri de toate nuanţele. Acum ştia că toţi muncitorii de pe plantaţie erau tamili. Singalezii considerau că e o ruşine să lucreze pentru un salariu ca

muncitori, deşi câţiva dintre ei erau foarte fericiţi să lucreze în interior, aşa că proprietarii de plantaţii se întorseseră către India. O parte dintre tamili locuiau deja pe plantaţie de mai multe generaţii, îi spusese Laurence. Şi, deşi fusese sfătuită să nu facă asta, Gwen voia să vadă cum arată liniile de producţie. Îşi imagină căsuţe confortabile şi copii grăsuţi şi moi, ce dormeau în hamace agăţate între pomi.

Ajunse în curtea mărginită de bucătării într-o parte. Copacii marcau capătul, iar casa şi terasele până lângă lac formau celelalte două laturi ale pătratului. Tocmai se pregătea să traverseze curtea cu pietriş, când un bărbat, care nu purta decât nişte zdrenţe, se apropie târşâindu-şi picioarele de uşa deschisă a bucătăriei. Îl urmări cum îşi ridică mâinile şi scutură din cap. Un băiat ieşi din bucătărie, ţipă la el şi îl împinse pe bărbat cât colo. În vânzoleala care urmă, bărbatul căzu. Băiatul îl lovi cu piciorul, apoi se întoarse în bucătărie, trântind uşa după el.

Gwen ezită pentru o clipă, dar pentru că bărbatul încă zăcea gemând pe pietriş, îşi luă inima în dinţi şi alergă spre el.

— Vă simţiţi bine? întrebă ea.

Bărbatul o privi cu ochii lui negri. Avea părul ciufulit, faţa latăşi pielea închisă la culoare. Când vorbi, ea nu pricepu nimic din cuvintele lui. El arătă spre picioarele desculţe şi Gwen văzu o rană care supura.

— Dumnezeule! Nu puteţi umbla aşa. Vă rog, vă ofer braţul meu.

Bărbatul o privi nedumerit, aşa că ea îi întinse mâna ca să-l sprijine.

Imediat ce el se agăţă ferm, ea îl încurajă prin gesturi să meargă înapoi spre bucătărie. El clătină din cap şi încercă să se tragă înapoi.

— Dar trebuie. Rana trebuie curăţată şi tratată.

Gwen îi arătă cu mâna spre picior. El dădu să se

smulgă din strânsoarea ei, dar tânăra se dovedi mai puternică decât el.

După ce reuşiră să ajungă la uşă, ea apăsă pe clanţă şi împinse. Trei perechi de ochi se îndreptară spre ea, când intră în încăpere. Niciunul dintre cei trei oameni nu se mişcă. Când Gwen şi bărbatul ajunseră lângă masă, ea trase un scaun cu o mână şi îl aşeză pe bărbatul rănit.

Ajutoarele de bucătar murmurară ceva în tamilă, bănui ea, fiindcă bărbatul de pe scaun părea că înţelesese şi încerca să se ridice. Gwen îi puse o mână pe umăr şi îl apăsă, după care se uită în jur. Simţea miros de petrol lampant şi observă că două lăzi speciale pentru depozitarea cărnii şi mai multe dulapuri crem aveau picioarele băgate în boluri pline cu un lichid închis. Ca să omoare insectele, presupuse ea. Mai văzu două chiuvete joase şi o maşină de gătit, alimentată cu lemnele depozitate frumos lângă ea. Camera duhnea a sudoare, a ulei din nucă-de-cocos şi a curry din care mâncaseră la prânz. Primul ei curry.

— Acum, spuse ea, arătând spre cele două bidoane mari cu apă de lângă chiuvete. Am nevoie de puţină apă călduţă şi de un şervet din muselină.

Ajutoarele de bucătar se holbau la ea. Fata repetă cerinţa, adăugând

„Vă rog”. Cu toate acestea, nimeni nu se mişcă. Se întrebă ce să mai facă, dar în acel moment, *appu* intră în cameră. Ea îi zâmbi, sperând că poate el o va ajuta. La urma urmei, el îi ura noapte bună în mod regulat, iar în timpul întâlnirii lor se purtase frumos. O singură privire se dovedi îndeajuns să-şi dea seama că nu e fericit deloc.

— Ce se întâmplă aici?

— Vreau să-mi aducă apă, ca să pot curăţa rana bărbatului, spuse ea.

Appu se scobi între dinţi, apoi scoase un şuierat ciudat.

— Nu puteţi.

Gwen simţi un fior pe şira spinării.

— Cum adică nu pot? Sunt stăpâna casei Hooper şi insist să-i obligi să facă ce i-am rugat.

Bărbatul păru tentat să-şi susţină punctul de vedere, apoi însă, parcă amintindu-şi poziţia pe care o avea, se întoarse spre un ajutor de bucătar şi, cu o încruntătură, bolborosi ceva şi arătă spre chiuvetă. Băiatul se mişcă grăbit şi un minut mai târziu se întoarse cu un bol cu apă şi câteva fâşii de muselină. Gwen văzu câtă dreptate avea Laurence. Unii dintre servitori îşi făcuseră de cap prea mult timp. Înmuie o bucată de pânză în apă şi curăţă rana omului, cât de adânc reuşi.

— Piciorul bărbatului e infectat foarte rău, spuse ea. Dacă nu e tratat, ar putea să şi-l piardă.

Appu ridică din umeri şi zări împotrivirea din ochii lui.

— Lucrătorii din fabrică şi de la câmp nu vin aici.

— Ştii ce i s-a întâmplat?

— Un cui, doamnă.

— Unde e iodul?

Băieţii priviră spre *appu*, care ridică din umeri iarăşi.

— Iodul, omule, şi mişcă-te iute! se răsti Gwen, simţind cum tensiunea i se strânge între umeri.

Bărbatul se duse la un dulap de pe perete şi scoase o sticluţă. Gwen văzu cum se zburleşte cu o ranchiună prost ascunsă, dar se supuse ordinului ei. Părerea bucătarului nu conta, îşi spuse în sinea ei. Acum tot ce conta era să-l ajute pe bietul om.

— Şi bandajele? adăugă Gwen.

Bucătarul scoase o rolă de bandaj, pe care i-o dădu alături de sticla cu iod unui băiat, care i le întinse lui Gwen la rândul lui.

— El rănit singur, doamnă, spuse bucătarul. Un bărbat foarte leneş. Face probleme.

— Nu-mi pasă. Şi pentru că tot eşti aici, dă-i o pungă de orez. Are familie?

— Şase copii, doamnă.

— Atunci dă-i două pungi de orez.

Gura bucătarului se deschise larg ca să protesteze, dar, după ce se gândi mai bine, se mulţumi să ridice din umeri şi îi porunci unui băiat să aducă orezul.

După ce termină de bandajat piciorul bărbatului, Gwen îl ajută să se ridice, în timp ce întregul personal de la bucătărie se holba. Îi veni destul de greu să-l care pe om până la uşa bucătăriei şi i-ar fi prins bine o mână de ajutor. Dar, împreună, reuşiră să iasă din casă şi să meargă spre perdeaua de copaci înalţi. În urma ei, auzi cum se dezlănţuie o adevărată vânzoleală, dar îşi ţinu capul sus şi continuă să se deplaseze de-a lungul cărării bătătorite. Bărbatul se sprijinea de ea, sărind într-un picior. Când el încercă să se desprindă că să-şi pună piciorul rănit pe pământ, Gwen clătină din cap.

Rădăcinile pomilor se întindeau de-a latul cărării, iar nodurile cioturoase se iveau ici şi colo. Cu o mână, tânăra susţinea greutatea bărbatului, iar cu cealaltă îndepărta un milion de creaturi înaripate.

Merseră astfel cam un kilometru, prin lumina apoasă, verzuie, orbiţi de strălucirea soarelui şi prin mirosul intens de frunze, ţărână şi vegetaţie putredă. Înaintau atât de încet, încât Gwen pierdu orice simţ al distanţei.

După o vreme, când copacii se răriră şi ajunseră într-un luminiş, auziră ţipetele unor copii. În depărtare, de-a lungul potecii murdare, văzu un şir de vreo 12 cocioabe placate cu lemn şi cu acoperişuri din tablă, toate având ataşate un fel de terasă dărăpănată. Printre copaci, alte şiruri de cocioabe asemănătoare, unele cu acoperişuri de tablă, altele cu acoperişuri de palmier, se întindeau în toate direcţiile. Fiecare dintre ele avea un rând de cămăruţe în apropiere, nişte latrine jalnice care puteau deţi mutau nasul. Sariuri strălucitoare roşii, verzi şi purpurii

atârnau pe sârmele de rufe, iar gunoiul zăcea în voie pe pământul bătătorit. Mai mulţi bătrâni, purtând doar acoperământ de şale, stăteau cu picioarele încrucişate în faţa cocioabelor, fumând tutun urât mirositor, iar găinile costelive ciuguleau în jurul lor.

O femeie ieşi dintr-o cocioabă. Văzând-o pe Gwen, ridică vocea la bărbat şi îi chemă pe trei dintre copiii ei. Restul se strânseră în jurul tinerei, pălăvrăgind încântaţi şi arătând spre diversele părţi ale hainelor ei. Unul mai îndrăzneţ îi atinse fusta.

— Bună, spuse ea şi întinse mâna, dar copilul se trase un pas în spate, de parcă ar fi fost brusc cuprins de timiditate.

Gwen îşi notă în minte să aducă dulciuri data viitoare când va veni aici.

Toţi arătau la fel, cu pielea închisă şi lucioasă, păr negru ondulat, trupuri subţirele şi burţi umflate. O priveau cu ochi mari căprui, ochi care nu păreau deloc tineri. Unu sau doi nu păreau să se simtă prea bine şi toţi păreau subnutriţi.

— Sunt copiii tăi? îl întrebă ea pe bărbat.

Fiindcă nu pricepu, el ridică din umeri.

În vreme ce Gwen privea o pasăre micuţă, dar dolofană, lovind cu ciocul în pământ, în căutare de viermi şi de insecte, femeia care strigase se apropie de ea şi se înclină, ţinându-şi privirea plecată. Avea părul pieptănat cu cărare pe mijloc, nări late, pometi bine conturaţi şi urechi cu lobul alungit. Bărbatul îi dădu cele două pungi cu orez. Femeia le luă şi, de data asta, se uită la ea cu o privire pe care tânăra nu o înţelese. Fie neplăcere, fie teamă. Poate chiar milă. Iar dacă era vorba de milă, Gwen nu pricepea deloc motivul. Femeia avea atât de puţin, iar Gwen avea totul. Până şi bijuteriile tamile se reduceau la simple şiraguri din seminţe uscate de legume. Femeia se înclină din nou, apoi trase într-o parte perdeaua zdrenţuită care acoperea intrarea şi dispăru înăuntru.

Cocioabele nu erau mai mari de trei metri pe patru, cam cât camera lui Laurence pentru încălţăminte, şi probabil că foarte răcoroase noaptea.

Cât ai clipi, cerul se făcu roşu. Auzi cântecul greierilor şi, dinspre lac, se porni corul broaştelor. Gwen lăsă braţul bărbatului şi făcu un pas în lateral. Se întoarse şi începu să alerge înapoi spre copaci, exact când noaptea se lăsă brusc, aşa cum se întâmpla întotdeauna.

Cărarea era întunecată, iar coroanele copacilor înalţi împiedicau ultimele raze de lumină să pătrundă. Se înfioră. Tot felul de sunete răzbăteau din pădure: foşnete şi pocnituri, lipăit de picioare, fornăieli grave. Laurence îi povestise despre bivolii sălbatici, despre care se ştia că atacă omul. Se întrebă ce altceva se mai ascundea acolo. Posibil căprioare, cu siguranţă şerpi. Nu suna prea rău. Dar cum rămânea cu cobrele indiene? Grăbi pasul. Laurence o avertizase, iar ea nu-l ascultase deloc.

Ce-o fi fost în capul ei? îi venea tot mai greu să respire în bezna sufocantă şi nu mai vedea deloc cărarea. Trebuia să-şi găsească drumul pe dibuite şi, când picioarele i se încurcară în plantele agăţătoare, se împiedică şi îşi juli fruntea şi braţul de trunchiul aspru al unui copac.

Inima îi bătea nebuneşte când zări luminiţele strălucitoare ale casei şi, abia când ieşi dintre ultimii copaci şi ajunse în curtea din spate, începu să respire mai calm.

Însă, când traversă curtea întunecată, o voce strigă pe un ton poruncitor. Nu era paznicul de noapte.

La naiba! se gândi ea, recunoscând accentul scoţian. Dintre toţi oamenii de pe lume. Şi îşi dorise să facă o impresie bună.

— Sunt eu, Gwendolyn, spuse ea, când ajunse lângă uşă şi se întoarse cu faţa spre lumină.

— Pe toţi demonii, ce făceaţi acolo, printre copaci?

— Îmi pare rău, domnule McGregor.

— Oi fi dumneata stăpâna casei, dar trebuie să aflaţi că tot ce se întâmplă pe plantaţie este treaba mea. Doamnă Hooper, nu aveţi ce căuta lângă liniile de producţie. Bănuiesc că de acolo veniţi, nu?

Iritată din pricina nedreptăţii, vorbi ferm.

— Nu încercam decât să ajut.

Gwen îi privi obrajii străbătuţi de vene sparte. Era un bărbat îndesat, cu părul roşu, mai subţire în zona tâmplelor şi cu gâtul gros şi scurt.

Avea o mustaţă de culoarea nisipului, buze subţiri şi ochi albaştri ca oţelul. Bărbatul o apucă de braţul julit cu un gest aspru.

— Mă răniţi, spuse ea. V-aş fi recunoscătoare dacă mi-aţi da drumul la mână, domnule McGregor.

El îi aruncă o privire urâtă.

— Soţul dumneavoastră va fi informat, doamnă Hooper.

— Aveţi dreptate, rosti ea, cu mai multă siguranţă decât simţea în suflet.

Va fi informat.

În acel moment, Gwen răsuflă uşurată să îl vadă pe Laurence ieşind din casă. El îi zâmbi, dar observă un fel de încordare când cei doi bărbaţi se priviră în ochi, fără să vorbească. Însă tensiunea se risipi şi Laurence îi întinse mâna.

— Hai să te aranjăm puţin.

Gwen era tulburată, dar îi zâmbi slab şi îi luă mâna.

Laurence se întoarse spre McGregor.

— Linişteşte-te, Nick, nu s-a întâmplat nimic. Gwen va înţelege curând cum stau lucrurile pe aici.

McGregor părea pe punctul de a exploda, dar nu scoase o vorbă.

— E încă la început. Trebuie să fim îngăduitori.

Laurence îi înconjură umerii cu braţele.

— Haide, iubito, ţine-te de mine!

Fuga prin pădurea întunecată îi trezise o senzaţie de vulnerabilitate şi îşi dădu seama că provocase tensiuni între McGregor şi soţul ei. Bărbatul acesta avea ceva ce o tulburase, deşi sărăcia muncitorilor o deranjase la fel de tare. Cu toate că nu se simţea la fel de confortabil în prezenţa lui Laurence ca înainte de întâmplarea nefericită din dormitor, era foarte bucuroasă să se afle în braţele lui şi spera să poată vorbi cu el despre ce se petrecuse între ei.

În dimineaţa următoare, după ce întocmise un plan pentru turele de curăţenie şi după ce încercase să înţeleagă cheltuielile casei mai bine de două ore, alungă toate îndatoririle gospodăriei din minte. Atitudinea lui McGregor se dovedise greu de ignorat şi problema era că avea nevoie de ajutorul lui ca să îi găsească nişte grădinari.

Ridică mica schiţă a planului ei pentru arbuştii parfumaţi. Poate nişte iasomie împletită printr-un spalier decorativ din metal, se gândi ea când ieşi prin uşile glisante.

Lacul sclipea sub cerul albastru, de o nuanţă intensă, aproape argintie în lumina soarelui, presărat ici şi colo cu tonuri verzui. Trecu de copacul violet, jacaranda, şi adulmecă o mireasmă necunoscută în aer. Două coţofene zburară de pe o peluză cu iarbă mai vuguroasă decât găseai în Anglia, deşi era bine întreţinută şi tăiată cu grijă. Voia să-şi impună personalitatea undeva, dar nu avea de gând să-l supere pe bătrânul tamil care se îngrijea de peluze şi de straturile cu flori de parcă ar fi fost ale lui.

Va trebui să-l întrebe pe Laurence unde să facă grădina pentru bucătărie, dar deocamdată va căuta cel mai bun loc pentru arbuşti.

Bobbins şi Spew se învârteau printre picioarele ei, ca de obicei. Aruncă mingea cu putere şi aceasta dispăru în

tufişuri, acolo unde coţofenele ciuguliseră după viermi.

— Acolo, spuse ea. Găseşte-o!

Spew era cel îndrăzneţ şi ori de câte ori mingea dispărea, el pleca s-o caute. Îl urmări cum se târăşte pe burtă, printr-o gaură, într-o parte mai sălbatică a grădinii.

Se simţea iritată. Când se dusese după Laurence dimineaţă, o găsise pe Naveena, care i-a spus că avea un bilet pe toaletă din partea stăpânului.

După ce desfăcuse biletul, acoperit cu scrisul de mână puternic înclinat al lui Laurence, Gwen aflase că soţul ei pleacă pentru două zile. Nu avuseseră nici cea mai mică şansă să stea de vorbă. Acum citea că el plecase la Colombo ca să o aducă pe Fran şi, în plus, în calitate de reprezentant al justiţiei şi magistrat neoficial al poliţiei, trebuia să depună un raport la Curtea de Justiţie din Hatton. Apăruseră câteva încăierări într-un sat din apropiere şi el fusese nevoit să-i împace pe localnici şi să decidă cine e vinovatul.

Lui Gwen i se făcu brusc dor de casă. Încercă să-şi revină, dar tot se simţea deranjată că el nu o informase direct şi nici nu o întrebase dacă vrea să îl însoţească. Deşi el menţionase că va fi îngrozitor de cald în Colombo, acum că musonul întârzia să vină. Aici cel puţin, sus pe dealurile centrale din Dickoya, rămânea relativ răcoare şi, fiindcă spera să-şi petreacă tot restul zilei afară, se bucura de asta.

Când îl strigă pe Spew, îi veni în minte domnul Ravasinghe. Îşi dădu seama că îşi amintise de întâlnirea lor în diverse ocazii. Fusese extraordinar de amabil, dar ea simţise şi altceva care putea fi explicat de pielea lui brună, de părul lung şi ondulat sau de ochii lui negri şi strălucitori.

Spanielul nu se vedea nicăieri.

Bobbins săpa într-o parte, exact acolo unde dispăruse Spew, în căutarea mingii, lângă un strat de anthurium cu

frunzele în formă de inimă şi cu acele flori regale pe care le observase în prima dimineaţă.

Gwen se apropie şi mângâie căţelul.

— Unde s-a dus, Bobbins?

Auzi un lătrat şi se uită printr-o mică despărţitură în tufişuri, în umbra unui copac mare, dar lumina era prea difuză ca să vadă bine. Trase de lujerii încâlciţi ai unei plante agăţătoare. Aceştia cedară surprinzător de uşor şi, imediat după ce smulse mai multă vegetaţie, găsi un fel de tunel acoperit de plante printre copaci. Un tunel trebuia să ducă undeva. Lărgi deschizătura cât să încapă înăuntru, zgâriindu-şi braţul în nişte spini, dar imediat ce pătrunse, putu să stea aproape dreaptă.

— Spew, vin să te iau! strigă ea.

Tunelul se curba de-a lungul unei poteci, apoi ducea spre un şir de trepte acoperite de muşchi, care coborau puţin. Se întoarse şi privi spre lumina care pătrundea prin intrarea tunelului. E destul de sigur, deşi s-ar putea să fie şerpi. Nu se clinti şi se uită de jur-împrejur. Nimic nu se mişca şi, fără nicio adiere în spaţiul închis, nici măcar frunzele nu foşneau.

Îşi continuă drumul, auzind doar propriii paşi, bâzâitul ţânţarilor şi gâfâitul lui Bobbins.

La capătul treptelor alunecoase, ajunse lângă un mic luminiş, deşi probabil că fusese mai mare pe vremuri. Aici, tufişurile şi plantele agăţătoare se încâlciseră aşa de rău, încât, ca să se aşeze, nu găsi decât un spaţiu îngust pe o lespede de piatră. În partea opusă zări două buturugi.

Aproape ca în vizuina din copilărie, pe care ea şi Fran o construiseră în pădure, la Owl Tree, lumina abia pătrundea şi toate sunetele din exterior erau înăbuşite de pomi. Domnea liniştea, iar Bobbins stătea tăcut la picioarele ei. Gwen adulmecă aerul şi recunoscu caprifoiul, dar şi un miros amărui de frunze.

Pe neaşteptate, Spew îşi făcu apariţia târându-se pe

burtă şi tulburând pacea. Avea nasul acoperit de pământ şi ducea ceva în dinţi.

— Dă-i drumul, Spew! îi porunci ea.

Căţelul mârâi.

— Vino aici, obraznicule! Dă-i drumul!

Animalul nu se supuse.

Gwen se ridică, îl prinse de zgardă şi apucă de capătul obiectului.

Trase de el şi văzu că e o bucată dintr-o jucărie de lemn. O corabie, gândi ea, o corabie fără vele.

Căţelul îşi pierduse deja interesul pentru ceartă. Dădu din coadă şi scăpă obiectul la picioarele lui Gwen.

— Mă întreb al cui o fi, rosti ea cu voce tare şi zâmbi către câini. Dar n-are sens să vă chestionez pe voi, nu?

Animalele porniră spre locul de unde apăruse Spew. Gwen se luă după ei, gândindu-se că, dacă ar curăţa locul, ar fi perfect pentru umbrarul ei. Ca să vadă mai clar, trase de o creangă încărcată cu fructe mici de pădure. Continuă să îndepărteze plantele agăţătoare, rupând crengile mici şi rămurelele. O foarfecă de grădină ar fi fost bună. La fel, şi o pereche de mănuşi.

Se lăsă pe vine. Mâinile o usturau din pricina tăieturilor şi a zgârieturilor. Se hotărî să renunţe şi să vină mai târziu, echipată corespunzător.

Spew continuă să sape, apoi lătră scurt. Gwen recunoscu entuziasmul din lătrat. Spew găsise ceva. Mai îndepărtă un strat gros de frunze care atârnau şi se aplecă să se uite. O piatră mare, plată, acoperită de muşchi stătea înclinată uşor spre stânga. Pământul din faţa ei era bombat şi acoperit cu flori de pădure deschise la culoare. Trase în piept aerul care mirosea a lemn umed şi şovăi. Părea că dăduse peste un mic mormânt. Se uită în jur când auzi ceva mişcându-se iute printre frunze, apoi, fără să-şi mai poată controla curiozitatea, smulse muşchiul şi îşi rupse o unghie.

Când termină, pipăi literele cu arătătorul. Nu găsi gravat în piatră decât un nume. Thomas Benjamin. Nicio dată. Niciun detaliu despre cine fusese. Poate era un frate al lui Laurence sau copilul vreunui oaspete, deşi soţul ei nu menţionase niciodată un copil mort. Dacă nu îl întreba pe el, nu-i mai rămânea nicio cale de a afla de ce Thomas Benjamin fusese ascuns în acest loc îndepărtat, în loc să fie îngropat aşa cum trebuie în cimitirul bisericii. Şi, judecând după faptul că Laurence nu pomenise niciodată nimic despre asta, bănui că nu va fi încântat să audă despre descoperirea ei.

5

Două zile mai târziu, auzi maşina lui Laurence parcând în faţa casei şi, în ciuda angoasei care o încerca, o copleşi un sentiment plăcut. Fusese o zi ceţoasă, răcoroasă şi se ocupase de cheltuielile casei încă o dată.

Sumele nu corespundeau şi nu înţelegea exact unde este greşeala, dar cel puţin reuşise să organizeze transmiterea unui mesaj către *dhobi*, în care îi spunea că doreşte să-l vadă în ziua următoare. În afară de asta, nici măcar nu apucase să se plimbe prin grădină, iar lacul rămăsese ascuns în negură.

Îşi aruncă peste braţe un şal cu ciucuri, ca să-şi ascundă zgârieturile, şi alergă pe coridor, apoi ieşi pe uşa din faţă.

Fran ieşi din Daimler cu un zâmbet larg. Gwen se repezi la ea, o prinse în braţe şi o îmbrăţişă călduros. Apoi se trase în spate şi îşi studie verişoara.

— Doamne sfinte, Fran, uită-te la tine!

Fran îşi smulse pălăria cloş, fără boruri, galbenă şi cu o floare roşie cusută, după care se învârti în loc, arătându-şi părul.

— Ce părere ai?

Părul castaniu şi lucios al lui Fran era franjurat la spate, cu o tăietură bob chiar mai netedă decât înainte şi un breton lung. În lumina soarelui, şuviţele mai deschise păreau aurii. Îşi conturase ochii cu negru şi se dăduse cu un ruj roşu-aprins. Pe sub bordura bretonului, ochii albaştri străluceau.

Fran izbucni în râs şi se învârti încă o dată.

Mişcarea îi puse în evidenţă silueta voluptuoasă şi rochia de voal fără mâneci. O panglică din dantelă la tiv şi un şirag cu mărgele negre ce-i ajungeau până în talie îi completau ţinuta. Mănuşile care urcau până sub cot se potriveau perfect cu rochia galbenă şi cu pălăria.

— E un pic răcoare, nu? spuse ea. Am crezut că va fi arşiţă.

— Am o grămadă de şaluri călduroase pe care ţi le pot împrumuta. Va fi chiar mai răcoare când va veni musonul. Trebuie să vină dintr-o zi în alta. Cum a fost în Colombo?

— Groaznic. Umiditate insuportabilă. Şi toată lumea părea nervoasă.

Dar călătoria a fost uimitoare. Nu am mai văzut nimic asemănător. Cred că am urcat mii de metri. Iar priveliştile de pe podurile de fier…

— Priveliştile sunt extraordinare, dar mi-au dat o mare durere de cap, spuse Gwen şi se întoarse spre Laurence. La ce înălţime suntem aici, Laurence?

— Bună, draga mea!

Zâmbetul lui fericit şi plăcerea evidentă de a o vedea se dovediră suficiente pentru a şterge momentan amintirea ultimei lor zile în pat. El se opri o clipă, apoi se aplecă să ajute o altă femeie să coboare de pe bancheta din spate.

— Şi ca să-ţi răspund la întrebarea ta, adăugă el, îndreptându-şi umerii, la aproape 1500 de metri.

— E sora lui, şopti Fran şi-şi dădu ochii peste cap. Se afla deja în Colombo, stătea la Galle Face. Am luat-o de

acolo. Abia dacă mi-a adresat o vorbă tot drumul.

Femeia înaltă, care stătea de partea cealaltă a maşinii, îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs, după ce Laurence îi spuse ceva.

— Gwendolyn! o strigă Laurence, în timp ce se apropiau. Salut-o pe sora mea iubită, Verity.

Laurence şi sora lui ocoliră maşina şi Verity îi întinse mâna. La fel ca şi fratele ei, avea ochi căprui şi aceeaşi gropiţă în barbă. Faţa ei era lungă şi îngustă. Gwen nu se putu abţine să cugete că trăsăturile Hooper nu se potriveau foarte bine chipului unei femei. Când se aplecă şi o sărută pe obraz, Gwen remarcă mirosul stătut al pielii ei.

— Ce e cu julitura asta? întrebă Laurence, atingându-i braţul.

Gwen zâmbi.

— M-am lovit de un copac. Doar mă ştii cum sunt.

— Draga mea Gwendolyn, spuse Verity. Abia aşteptam să te cunosc.

Laurence mi-a povestit tot.

Gwen zâmbi din nou. Ştia că Laurence şi sora lui sunt apropiaţi, dar spera sincer ca soţul ei să nu-i fi povestit chiar tot.

— Îmi pare atât de rău că nu am putut ajunge la nunta voastră. De neiertat, ştiu, dar mă aflam în Africa întunecată.

Râse scurt din gât, apoi îşi strânse buzele, ca şi cum s-ar fi bosumflat, şi se răsuci spre fratele ei.

— Mi-ai aranjat camera mea veche?

El surâse larg şi o luă de braţ.

— Care alta?

Ea îl sărută pe obraji de două ori.

— Dragul meu frate, ce dor mi-a fost de tine!

Apoi plecară amândoi, braţ la braţ, şi urcară scările

până în casă.

— Gwendolyn! o strigă Verity, întorcând capul. Roagă-l pe unul dintre servitori să-mi aducă geanta. Cufărul nu ajunge decât mâine.

— Desigur, spuse Gwen, holbându-se în urma lor.

Un cufăr. Cât avea de gând să stea aici sora lui Laurence?

Fran o privi cu atenţie.

— E totul în regulă?

— Minunat, răspunse Gwen, zâmbind.

Va fi minunat, îşi spuse în sinea ei.

— Sunt atât de încântată că eşti aici. În sfârşit!

— Vreau să aud tot, spuse Fran şi îi dădu prieteneşte un cot. Absolut tot.

Amândouă izbucniră în râs.

A doua zi dimineaţă, Gwen se trezi devreme ca să îl prindă pe Laurence la micul dejun. Emoţionată şi nerăbdătoare să îl surprindă şi să discute cu el, începu să zâmbească şi deschise larg uşa de la camera de zi.

— Oh, rosti ea la vederea lui Verity înfulecând lacom dintr-o porţie de kedgeree[4].

Mirosul de peşte îi întoarse stomacul pe dos.

— Draga mea, spuse Verity şi lovi uşurel scaunul de lângă ea. Laurence tocmai a plecat, dar asta e perfect, pentru că ne putem petrece dimineaţa împreună ca să ne cunoaştem mai bine.

— Mi-ar plăcea. Ai dormit bine?

— Nu extraordinar, dar sunt renumită pentru lipsa mea de odihnă noaptea. Deşi văd că nu se poate spune acelaşi lucru despre verişoara ta, Fran.

Gwen izbucni în râs, dar observă cearcănele lui Verity, care nu păruseră atât de evidente cu o seară în urmă.

---

4 Fel de mâncare din peşte, orez şi ouă (n. tr.).

— Ai dreptate. Lui Fran îi place să doarmă mult.

— Mă gândeam că o plimbare de dimineaţă ar fi grozavă. Ce părere ai?

— Trebuie să mă văd cu un *dhobi* la 11:30. Cred că două dintre cămăşile bune ale lui Laurence au dispărut din rufărie.

— Avem o grămadă de timp înainte de asta, draga mea. Spune-mi că vii cu mine. Voi fi distrusă dacă mă refuzi.

Gwen se uită la Verity. Nu era neapărat urâtă, dar îi lipsea căldura.

Cutele adânci dintre sprâncene probabil că îi influenţau părerea.

Pesemne că şi Verity era conştientă de asta, fiindcă, din când în când, ridica din sprâncene deliberat pentru ca pielea să se mai întindă. Când proceda aşa, din nefericire, ochii i se rotunjeau şi mai mult şi căpăta o înfăţişare de bufniţă. Lăsând la o parte cearcănele, în dimineaţa asta arăta totuşi mai strălucitoare, mai puţin palidă. Aerul curat părea să-i prindă bine, gândi Gwen.

— Bine, spuse ea. Nu ai voie să te simţi distrusă, dar voi merge cu condiţia să mă întorc la timp ca să mă întâlnesc cu *dhobi* înainte de prânz.

Şi va trebui să îmi schimb şi pantofii.

— Îţi promit. Acum vino şi aşază-te. Kedgeree-ul acesta e divin. Sau poate vrei să încerci iaurtul din lapte de bivoliţă cu zahăr de palmier. E siropul care se extrage din copacii *kithul*.

— Ştiu.

— Desigur că ştii.

Gwen privi bolul cu iaurt. Arăta mai degrabă ca o cremă cu cocoloaşe peste care cineva turnase un lichid maroniu.

— Astăzi, nu. Doar pâine prăjită pentru mine.

— Nici nu-i de mirare că eşti aşa de slabă, dacă doar

atât mănânci!

Gwen zâmbi, dar se simţi uşor tulburată din pricina cumnatei ei, care bătea acum darabana pe masă. Ideea de a se plimba alături de ea nu avea nicio legătură cu planurile ei pentru dimineaţă, mai ales că, imediat după prânz, vor merge direct la Nuwara Eliya, iar ea încă nu-şi făcuse bagajul.

Când se duse să-şi schimbe pantofii, o găsi pe Naveena dereticând prin dormitor.

— Vă plimbaţi cu sora, doamnă.

— Aşa e.

Naveena parcă dădu să spună ceva, dar se abţinu şi îi întinse pantofii lui Gwen.

Imediat ce ieşi în soarele dimineţii, Gwen se simţi mai bucuroasă că alesese plimbarea. Era o dimineaţă extraordinară, încă răcoroasă, deşi valurile de ceaţă se ridicau cu repeziciune. Puteai vedea pe o distanţă de câţiva kilometri şi doar vreo doi-trei nori albi pluteau pe cer. În copaci, păsările cântau şi aerul mirosea dulce.

— Mergem până la lac, apoi ne mai plimbăm pe aici. Te conduc eu. Îţi convine aşa? o întrebă Verity.

— Sigur că da. Încă nu ştiu foarte multe despre locurile pentru plimbare.

Verity schiţă un zâmbet şi o luă de braţ.

Gwen privi dealurile din apropiere acoperite cu pomi, care străluceau splendid în razele soarelui. Intrigată de degetele femeilor care zburau cu iuţeală pe deasupra vegetaţiei, în timp ce culegeau, arătă cu degetul spre potecile şerpuitoare dintre ele, care duceau spre vârf.

— Nu m-ar deranja să merg pe cărările acelea. Mi-ar plăcea să văd culegătoarele de aproape.

Verity se încruntă.

— Strângătoare, draga mea, nu culegătoare. Nu, nu astăzi. Ai putea cădea într-unul dintre canalele de irigaţii. Am o idee mai bună. Ne vom îndepărta de lac într-o clipită

şi ne vom îndrepta spre pădurea mea favorită. E absolut magică. Eu şi Laurence obişnuiam să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea acolo în vacanţele de vară.

— Amândoi aţi mers la şcoala cu internat în Anglia?

— Da, deşi nu în acelaşi timp. Eu am fost la Malvern. Laurence e mult mai mare decât mine. Dar ştii asta deja.

Gwen încuviinţă din cap şi continuară să meargă pe aleea din jurul lacului pentru încă o jumătate de oră. Lacul era foarte liniştit în centru şi foarte întunecat. Micile valuri albe se spărgeau de ţărmul pietros, unde păsări cenuşii cu piepturi albe şi pântec de culoarea scorţişoarei îşi întindeau aripile şi-şi curăţau penele.

— Găinuşe-de-baltă, spuse Verity. Aici cotim.

Îi arătă o potecă.

La început, copacii se ridicau la mare distanţă între ei, dar pe măsură ce se adânciră în pădure, aerul se umplu sufocant de mirosurile şi de sunetele creaturilor care se mişcau pretutindeni. Gwen se opri să asculte.

— Sunt numai nişte şopârle, o linişti Verity. Şi păsări, fireşte, şi poate vreun şarpe de copac. Nimic care să te îngrijoreze, îţi garantez. E un loc puţin mai sălbatic şi mai neobişnuit, dar, dacă ţii pasul cu mine, vei fi bine. În şir indian acum. Tu mergi în spatele meu.

Gwen se întinse să atingă crengile unui arbore cioturos, dar frunzele o înţepară şi îşi retrase iute mâna. Pădurea devenea tot mai sălbatică şi nu semăna cu nimic din ce văzuse ea până acum, deşi nu avea nimic ameninţător. Îi plăcea mai degrabă sentimentul pe care i-l inspira, de loc uitat de lume. Rămurelele plesneau sub paşii lor şi aerul părea pătat cu verde de la zonele umede unde soarele nu pătrundea.

Verity zâmbi.

— Dacă vrei să afli ceva, întreabă-mă. Sunt sigură că te vei adapta de minune aici.

— Mulţumesc, răspunse Gwen. Ar fi ceva. Am o

întrebare legată de cheile de la cămară. Sunt două rânduri. Ar trebui să le păstrez nepărat pe amândouă?

— Nu, ar fi o greşeală copilărească din partea ta. Dă-i un rând lui *appu*.

Aşa nu trebuie să te mai deranjeze pentru orice fleac.

Verity îi arătă nişte flori violete la marginea cărării.

— Vezi ce frumoase sunt? Ce bine-ar fi fost să fi luat un coş cu mine.

— Poate data viitoare.

— Pune-ţi una în păr, o îndemnă Verity şi se aplecă să culeagă o floare.

Uite, te ajut eu.

Verity împleti codiţa florii printr-o buclă din părul lui Gwen, apoi se dădu un pas în spate.

— Poftim. Încântător! Se potriveşte cu ochii tăi. Continuăm?

Îşi reluară plimbarea. Verity trăncănea fără oprire, părând aşa de încântată că e afară cu ea, încât Gwen se relaxă şi pierdu noţiunea timpului. Mirosul lacului dispăruse de mult, când îşi aminti brusc de întâlnirea ei cu *dhobi*.

— Dumnezeule! Am uitat. Verity, trebuie să ne întoarcem.

Dădu să se răsucească pe călcâie.

— Desigur, dar nu ne întoarcem pe drumul pe care am venit. Ne va lua un secol. Ştiu o scurtătură în apropiere. Eu şi Laurence o foloseam mereu.

Ajungem înapoi mult mai repede.

Verity arătă spre cărare, dar făcu un pas în direcţia opusă.

— Nu vii şi tu?

— Cred că mă voi întoarce pe drumul cel lung, dacă nu te superi. E o dimineaţă aşa de frumoasă şi pe mine nu mă presează timpul. Vezi poteca aceea? Mergi de-a lungul

ei pentru încă vreo 50 de metri, apoi coteşte în dreapta, unde vei găsi o mică răscruce. În mijloc vei vedea un smochin. N-ai cum să-l ratezi.

— Mulţumesc.

Verity îi oferi un zâmbet strălucitor.

— Te va duce direct acasă. Urmează-ţi instinctul. Ne vedem acasă.

Gwen porni în direcţia indicată de Verity, apoi coti acolo unde smochinul se ridica în mijlocul unui luminiş micuţ. Se bucurase de dimineaţa petrecută împreună şi trase concluzia că sora soţului ei e mult mai prietenoasă decât crezuse la început. Era foarte încântată. Ar fi nemaipomenit ca ele două să devină prietene.

Continuă să meargă, aşteptând să zărească în curând suprafaţa strălucitoare a lacului, dar, după ce parcurse o distanţă destul de mare, observă că poteca se adâncea şi mai mult în pădure. Bolovani uriaşi îi blocau drumul acum, iar cântecul păsărilor se oprise. Se uită în jur, dar simţul direcţiei nu fusese niciodată unul dintre punctele ei tari.

Puţin mai departe, cărarea cobora abrupt. Ceva nu era în regulă. Se uită în spate şi văzu că drumul cobora de mai mult timp, iar, ca să ajungă acasă, ştia sigur că trebuie să se îndrepte în sus.

Se aşeză pe o stâncă acoperită cu muşchi, îşi trecu degetele prin păr şi îşi şterse sudoarea de pe frunte. Se hotărî apoi să se întoarcă pe unde venise. Nu se simţea înfricoşată, ci mai degrabă iritată de faptul că se rătăcise şi necazul era că, cu cât mergea mai departe, cu atât mai puţin recunoştea cărarea. O creangă care atârna i se agăţă în păr şi când trase de ea, clama se desprinse. Puţin mai încolo, se împiedică şi căzu în fund, sfâşiindu-şi noua rochie din voal de bumbac.

Cu mâinile julite, îşi curăţă veşmintele de frunze, dar, când se ridică în picioare, pielea de pe coapse începu să o usture. Se răsuci puţin ca să verifice şi îşi văzu pielea, de

obicei albă ca laptele, roşie ca focul. O muşcase ceva. Se uită împrejur şi zări un muşuroi de furnici chiar acolo unde căzuse.

Cel puţin soarele lumina puternic. Porni din nou la drum şi, după ce coti greşit de câteva ori, găsi, în sfârşit, smochinul. Însemna că va trebui să parcurgă drumul cel lung, aşa că nu-i rămânea decât opţiunea de o apuca pe cărarea pe care ea şi Verity veniseră. Va întârzia foarte mult.

Când ajunse la lac, inima i se umplu de bucurie la vederea casei ei.

Începu să alerge, fără să-i mai pese de starea părului şi a hainelor.

Apropiindu-se de casă, îl văzu pe Laurence agitându-se pe marginea lacului, punându-şi mâna streaşină ca să se apere de strălucirea soarelui de amiază. O văzu şi rămase neclintit, privind-o alergând în sus, spre el.

Se bucură aşa de tare să-l vadă, încât inima aproape că-i explodă de fericire.

— Ai avut o plimbare frumoasă? spuse el pe un ton serios.

Apoi colţurile gurii lui se ridicară uşor în sus, iar sprâncenele, la fel. Un surâs numai pentru ea.

— Nu râde de mine. M-am rătăcit.

— Ce mă fac eu cu tine?

— N-am vrut să mă rătăcesc.

Gwen se scărpină pe picior, la spate.

— Am mai şi fost muşcată.

— Ce te-a muşcat?

Tânăra se strâmbă.

— Nişte furnici.

— Nu există „nişte furnici” în Ceylon. Acum vorbesc serios, nu mi-aş ierta-o niciodată dacă ai fi rănită. Promite-mi că vei avea mai multă grijă.

Gwen se chinui să pară cât mai sobră, dar, fără să reuşească, zâmbi cu gura până la urechi şi amândoi izbucniră în râs.

— Eşti exact ca tata.

— Uneori mă simt ca el.

Laurence o trase aproape.

— Cu excepţia acestui lucru.

Sărutul se dovedi unul lung şi profund.

În acel moment, Verity ieşi din casă.

— Aici eraţi, exclamă ea delicat. Iertaţi-mă că vă întrerup. Eu m-am întors de mult timp. Ne-am făcut multe griji.

— Am mers pe cărarea pe care mi-ai arătat-o tu. Am fost muşcată de furnici.

— Ai luat-o pe cărarea din dreapta? Acolo, la smochin?

Gwen se încruntă.

— Nu mai contează. Eşti aici acum.

Laurence îşi cuprinse după umeri soţia şi scoase o batistă curată ca să-i şteargă praful de pe obraji.

— Ai ratat prânzul, desigur, dar îi poţi mulţumi lui Verity că s-a întâlnit cu *dhobi* în locul tău.

Verity încuviinţă din cap şi zâmbi.

— Nu e nevoie de mulţumiri. Îi voi spune lui *appu* să-ţi prepare nişte sendvişuri, da? Şi voi găsi şi o loţiune care să mai potolească arsurile de la muşcăturile furnicilor.

— Mulţumesc.

După ce Verity se întoarse şi se îndreptă spre casă, Laurence o luă pe Gwen de mână.

— După asta, iubito, trebuie să ne pregătim să mergem la bal.

— Laurence, spuse ea, strângându-i mâna. Voiam să îţi zic… Despre zilele trecute.

Chipul lui se înnegură.

— Îmi pare rău că am fost aspru.

Gwen privi în pământ pentru o clipă. Era o conversaţie pe care şi-o dorea, dar nu acum, când sora lui ar fi putut să-i audă. Poate după bal vor avea o şansă mai bună să discute între patru ochi.

— Haide să uităm deocamdată, vrei? îl rugă ea. Voiam doar să-ţi explic de ce m-am dus la liniile de producţie.

El o întrerupse.

— McGregor deja mi-a povestit.

— Ştii că bărbatul era rănit, da?

— Eşti amabilă, Gwen, şi foarte inimoasă, dar bărbatul acela creează numai probleme. Se crede că şi-a făcut singur rău.

— Dar de ce ar face aşa ceva?

— Ca să ne forţeze mâna şi să îi plătim pentru zilele de boală.

— Dacă oamenii sunt răniţi, trebuie să îi ajutăm.

— Nu şi dacă e vorba de o rană intenţionată.

Tânăra cugetă un moment.

— Nu-mi place cum mi-a vorbit McGregor.

— Aşa e felul lui. Nu o lua personal.

Gwen oftă şi, amintindu-şi ochii reci ca oţelul ai lui McGregor şi buzele lui subţiri, nu se arătă prea convinsă.

— Lasă forţa de muncă de pe plantaţie în seama lui McGregor. Urăşte să i se pună la îndoială autoritatea, mi-e teamă, şi mai ales de către o femeie.

Este un bărbat sever din vechea şcoală.

— Par să fie mulţi ca el pe-aici, prin preajmă.

El ridică din umeri.

— Sunt multe de făcut, dar cu grupurile atât de diferite de lucrători, aici, în Ceylon, nu ne putem permite să îi înstrăinăm pe oameni, doar pentru că ne grăbim cu schimbările. Avem nevoie de consens ca să facem ceva

major şi diferit pentru întreaga ţară.

— Şi dacă nu există consens?

Laurence o privi cu seriozitate când îi răspunse.

— Trebuie să existe consens, Gwen.

Se lăsă tăcerea.

— Ţii mult la McGregor?

— Bănuiesc că da. L-am lăsat responsabil pe plantaţie în timpul războiului, cu doar doi asistenţi. El n-a putut să lupte.

— De ce?

— Poate că ai observat deja că şchiopătează uşor. A reuşit să ţină admirabil în frâu o mie de oameni şi aş băga mâna în foc pentru el.

— Va trebui să învăţ să-l plac.

— Sincer vorbind, acum sunt vreo 1500 de lucrători, având în vedere că am mai luat o plantaţie. Am avut câteva dificultăţi de început cu unii dintre lucrătorii necalificaţi, care au fost transferaţi. Există şi alte aspecte ale muncii. Nu e vorba doar de strângerea frunzelor.

— De ce numai femeile culeg?

— Au degete agile. Noi îi spunem strângere.

— Da, mi-a zis şi Verity. Şi bărbaţii ce fac?

— Sunt multe treburi care necesită forţă brută. Săpatul, plantarea, fertilizarea, curăţarea canalizării şi, desigur, curăţarea de buruieni. Avem grupuri speciale pentru curăţarea buruienilor şi a crengilor uscate, iar copiii aleargă în urma lor şi strâng uscăturile pe care le duc acasă pentru foc. Nu uita, în timp ce tu ai acţionat ca o fiinţă umană decentă, treaba lui McGregor este să se îngrijească de siguranţa ta.

Gwen încuviinţă din cap.

— Poate ai observat deja că personalul gospodăriei se crede superior personalului de pe plantaţie. Nu vrem să-i supărăm nici pe ei. Cum te descurci? Te supără cineva?

Gwen se gândi să-i vorbească despre socotelile ciudate, dar se hotărî să se abţină. Gospodăria era responsabilitatea ei şi va găsi o cale să înţeleagă ce se petrece.

Când el o sărută pe buze, Gwen adulmecă din nou mirosul de săpun şi de lămâie.

— Să mergem, frumoasa mea soţie, spuse el. Nu crezi că a venit vremea să ne şi distrăm puţin?

Balul anual al clubului de golf urma să aibă loc la Grand Hotel în Nuwara Eliya. La fel ca orice conac elisabetan, era înconjurat de grădini perfect îngrijite cu peluze din iarbă grasă şi deasă, acoperite cu margarete. Gwen aşteptase evenimentul cu nerăbdare. Acum i se oferea şansa să poarte rochia nouă cu franjuri roz-argintie, iar ea şi Fran aveau, în sfârşit, să danseze charleston.

Drumul cu maşina până în oraş dură trei ore şi, din pricina şoselei cu urcuşuri şi suişuri abrupte, Gwen simţi o uşoară greaţă. Dar când ajunseră şi coborî din maşină în aerul care mirosea a mentă, îşi reveni imediat. Oraşul semăna foarte mult cu Glouchestershire. Avea o turlă cu ceas, un ansamblu memorial impozant cu trepte şi o biserică cu aspect englezesc.

Mai devreme, când Gwen ieşise din casă, rămăsese surprinsă să vadă că Verity se instalase deja pe locul din dreapta şoferului, lângă Laurence.

Pe chipul lui se aşternuse o expresie de neplăcere, dar nu îi spusese să se mute.

Verity se răsucise către ea.

— Nu te superi, nu-i aşa, Gwen? Nu l-am mai văzut de atâta timp.

Mândria lui Gwen fusese puţin rănită, la urma urmei, locul din faţă îi aparţinea, dar înţelese că poate Verity şi Laurence ar dori să discute.

Laurence le rezervase deja camerele de hotel şi, când ajunseră în foaier, ea se îndreptă spre recepţie împreună

cu el.

— Am aranjat ca tu şi Fran să staţi în aceeaşi cameră, spuse el. O să vă bucuraţi de timpul petrecut împreună.

Gwen se uită la oamenii care începeau să se aşeze la coadă şi încercă să-şi înghită cuvintele pe care voia să le rostească.

— O să fie ca pe vremuri, spuse el, parcă apărându-se.

Apoi se întoarse către funcţionar.

— Dar nu despre asta e vorba, şuieră ea. Pentru Dumnezeu, Laurence…

— Nu acum, Gwen, te rog. Poftim cheia ta.

Ea îl apucă de mânecă.

— Încă nu e totul stabilit.

El nu răspunse. Gwen îşi muşcă limba, înăbuşindu-şi explozia bruscă de emoţii şi, fiindcă nu voia să fie văzută plângând în holul unui hotel, dădu să se întoarcă.

El întinse mâna să o oprească.

— Îmi pare rău, ştiu că trebuie să vorbim. Mi-e teamă că nu am fost pe de-a-ntregul…

Chiar când se pregătea să spună mai multe, inspiră adânc, căci Verity îşi croia drum prin mulţime spre ei. Cu o privire prietenoasă pentru Gwen, îşi vârî braţul pe sub cel al fratelui ei şi îşi sprijini capul de umărul lui. Laurence se uită la Gwen cu o privire prin care îşi ceru scuze, dar tânăra se răsuci furioasă pe călcâie şi plecă să o caute pe Fran.

Camera lor era mare şi confortabilă, cu o canapea, două paturi cu plasă pentru ţânţari, un şifonier, două noptiere micuţe şi o toaletă cu oglindă, pe care fuseseră aranjate cu gust trei orhidee palide. Fran îşi scoase rochia şi şalul călduros din lână, împrumutat de Gwen, şi se strecură imediat între aşternuturile apretate ale unui pat. Întinse mâna şi o brăţară îi zornăi la încheietură.

— Uite, e un templu budist. Am cumpărat-o într-unul

din bazarurile zgomotoase din Colombo.

Gwen cercetă noul pandantiv de pe brăţara lui Fran.

— Aşadar, te bucuri de măritiş? întrebă Fran cu sprâncenele ridicate şi un zâmbet larg pe faţă.

— E o viaţă plăcută.

— Plăcută? Ar trebui să fie mai palpitantă decât atât.

Gwen pretinse că o ignoră şi ridică din umeri.

— Haide, varsă tot! Ştii despre ce vorbesc.

Gwen se posomorî şi privi în jos.

Fran se săltă imediat în capul oaselor.

— Oh, Gwennie, ce s-a întâmplat?

Se lăsă tăcerea şi Gwen se luptă cu nevoia de a-i povesti tot, dar totodată dorea să-i rămână loială lui Laurence.

— Mă sperii. Te-a rănit?

Fran întinse mâna către ea.

Gwen scutură din cap şi-şi ridică privirea.

— Nu a vrut.

— Eşti plină de zgârieturi.

— Numai eu sunt de vină pentru ele.

— Bun. Laurence pare mult prea drăguţ ca să facă aşa ceva.

Gwen se încruntă.

— E foarte drăguţ.

— Atunci de ce pari aşa de nefericită?

Se opri puţin.

— Asta e, nu? E drăguţ, mult prea drăguţ. Nu te distrezi, nu-i aşa?

Gwen înghiţi nodul din gât şi simţi cum pieptul îi ia foc.

— Ne-am distrat. Apoi…

— Oh, asta nu e bine deloc. Ce sens are să fii legată de un bărbat, dacă nu te distrezi cum trebuie? Ştie ce trebuie să facă?

— A mai fost căsătorit. Fireşte că ştie.

Fran clătină din cap.

— Nu e o garanţie. Unii bărbaţi pur şi simplu nu sunt făcuţi pentru aşa ceva.

— A fost minunat în Anglia.

Gwen simţi cum se înroşeşte până în vârful urechilor.

— Şi în Colombo.

— Atunci, e ceva care îl necăjeşte.

— De fapt, eu cred că e ceva care îl îngrijorează, dar nu vrea să vorbească.

— Discuţiile nu rezolvă nimic. Hai să te facem uluitor de irezistibilă, astfel încât să nu-şi poată ţină mâinile departe de tine. Aşa se cucereşte inima unui bărbat!

Gwen zâmbi trist. După ce Fran plecase la Londra ultima oară şi, înainte de căsătoria ei cu Laurence, Gwen încercase să discute cu mama ei despre chestiunile intime. Încercarea sfârşise într-o bolboroseală fără speranţă. Mama ei probabil că nu auzise niciodată de orgasme şi gândul la tatăl ei dotat cu o mustaţă ca un ghidon încercând să-şi satisfacă nevasta era suficient ca să facă pe oricine să se tragă înapoi scârbit sau să moară de râs. Mama ei nu ieşise nici măcar din etapa „bărbaţii au anumite nevoi”, despre care toate fetele obişnuiau să râdă la pension.

Fran îi întrerupse gândurile.

— Am uitat să-ţi spun. M-am gândit să-mi iau o slujbă când mă întorc acasă.

— Dar nu ai nevoie de o slujbă. Ai bani din proprietăţile închiriate.

— N-am nevoie de slujbă pentru bani, dar m-am plictisit de petreceri şi de şampanie. Tu ai avut dintotdeauna făbricuţa de făcut brânză, aşa că eu de ce să nu am nimic?

Amintirile o copleşiră pe Gwen. O durea să constate cât de dor îi era de părinţii ei şi de vechiul conac

dărăpănat în care locuiau. După ce mama ei transformase un grajd mai vechi într-o făbricuţă unde se producea brânză, casa se umpluse de mirosul acrişor. Scutură din cap. Acum era aici, în ţinutul scorţişoarei şi al iasomiei şi nu mai avea sens să privească înapoi.

— Ne pregătim? întrebă Fran.

După ce făcură baie amândouă, Gwen îşi puse o bentiţă de păr ornată cu perle, iar Fran o ajută să-şi aranjeze părul, astfel încât buclele întunecate să alunece moi pe gâtul ei zvelt. Părul castaniu al lui Fran, scurt şi tuns şic, stătea umflat în jurul capului, strălucind sub o bentiţă roşie şi o pană asortată.

Fran o privi pe Gwen de sus şi până jos.

— Arăt bine?

Fran rânji satisfăcută.

— Să înceapă operaţiunea seducţiei!

Pe la unsprezece noaptea, balul se afla în plină desfăşurare. Orchestra intrase în pauză, aşa că Gwen se uită prin încăpere la oamenii răspândiţi care încotro. Cele mai multe dintre femei purtau rochii demodate în culori pastelate, de sub care abia dacă se zăreau gleznele şi până şi cele tinere se îmbrăcaseră ca mamele lor.

Laurence, chipeş într-un frac alb, nu reuşise să-şi desprindă privirea de pe Gwen şi se bucuraseră de apropierea prilejuită de un vals, până când sora lui i-l furase poruncitoare de lângă ea. Când Gwen făcu un pas într-o parte, el îi oferi un zâmbet crispat. Acum, fiindcă nu izbutea s-o găsească pe Fran nicăieri, se simţea părăsită. Se sprijini de o coloană de lângă intrare, ascultând amestecul de glasuri şi salutând chipurile uşor familiare, când un bărbat i se adresă.

— Doamnă Hooper! Ce plăcere!

Se răsuci pe călcâie şi dădu cu ochii de el, arătând superb într-un costum negru de seară, cu o vestă brodată extraordinară, în nuanţe de roşu şi de auriu. Privirea lui

zăbovi puţin prea mult pe chipul ei. Gwen îşi aminti ochii strălucitori, de culoarea caramelului din ziua în care se întâlniseră şi acum, ca şi atunci, când bărbatul zâmbea, expresia de pe chipul lui se transforma, devenind caldă. Se simţea năucită şi căută un cuvânt ca să-l descrie pe bărbat. Exotic, gândise ea înainte, dar el era mai mult de atât. Tulburător poate? Se strădui să zâmbească, dar fără să reuşească, apoi, amintindu-şi de maniere, îi oferi mâna şi buzele lui abia dacă atinseră mănuşa de mătase, care îi ajungea până la cot.

— Domnule Ravasinghe? Ce mai faceţi?

— Arătaţi încântător în această seară. Nu dansaţi?

— Mulţumesc, dar nu dansez momentan.

De data asta, flatată că i-a atras atenţia, schiţă un zâmbet, dar deveni brusc conştientă de statutul ei.

— Laurence e acolo împreună cu sora lui.

El încuviinţă din cap.

— Ah, da. Verity Hooper.

— O cunoaşteţi?

El dădu din cap că da.

— Drumurile noastre s-au intersectat la un moment dat.

— Eu abia am cunoscut-o. Pare să îl îndrăgească mult pe Laurence.

— Da, îmi amintesc.

El se opri şi îi zâmbi.

— Aţi dori să dansaţi, doamnă Hooper, când se va întoarce orchestra?

— Vă rog să îmi spuneţi Gwen. Nu sunt sigură că ar trebui.

Se uită în jur şi o zări pe Fran întorcându-se în încăpere dinspre intrarea opusă, ducând ceva sub braţ. Fran, ca de obicei, arăta impresionant în rochia ei swing roşu-aprins, la care asortase o pereche de pantofi delicaţi cu năsturei roşii.

— Domnule Ravasinghe, trebuie să v-o prezint pe verişoara şi cea mai bună prietenă a mea, Frances Myant.

Când Fran se apropie, Gwen observă atracţia instantanee dintre Savi Ravasinghe şi verişoara ei. Se holbară unul la altul prea mult timp, iar el parcă-şi pierduse vocea. Fran plesnea de sănătate şi de voioşie şi Gwen îşi dădu seama că verişoara ei nu arătase niciodată mai frumoasă, deşi mai mult decât orice, pofta ei de viaţă o făcea să iasă în evidenţă.

Încrederea în propriile forţe părea să-i atragă pe oameni lângă ea, de parcă strălucirea ei i-ar fi putut învălui şi pe ei. Fie se întâmpla aşa, fie oamenii o respingeau dezaprobator.

Pentru o clipă, Gwen simţi că o invidiază. Deşi în cele două ocazii în care se întâlniseră, Savi Ravasinghe o admirase făţiş, totuşi nu o privise deloc în felul acesta. Adevărul era că, atunci când se uita la ea, o copleşea ruşinea la gândul că se îmbujora ca o şcolăriţă. Acum se simţea prostuţă.

O protejase, aşa cum ar fi făcut-o un frate mai mare, luând-o sub aripa lui şi chiar şi invitaţia lui la dans, socoti ea, probabil că-i fusese adresată din amabilitate. Tuşi ca să-i atragă atenţia şi abia apoi putu să îi prezinte unul altuia.

— Uite, am adus astea, spuse Fran.

Fran îi întinse două înregistrări făcute cu noul dispozitiv cu microfon.

— Îl voi ruga pe acel tânăr să le pună.

Arătă spre un bărbat în costum de seară, care avea grijă de gramofon.

— Dansaţi charleston, domnule Ravasinghe?

El clătină din cap şi afişă o expresie prefăcut îngrozită.

Ea surâse larg şi îl luă de braţ.

— Nu vă faceţi probleme, vă învăţ pe amândoi.

Peste umărul lui Fran, Gwen observă că Laurence fusese reţinut de Christina, văduva americană. Era genul de femeie care se înconjoară de bărbaţi. Rochia cu umărul gol, din satin negru, care i se lipea de trup în unduiri atrăgătoare avea grijă de asta. Gwen se uită la bretonul ondulat al lui Laurence şi simţi nevoia stringentă de a traversa camera cu paşi mari şi de a-şi lua soţul de acolo. Ridică mâna să-i facă semn, dar Laurence nu o văzu şi continuă să-i zâmbească femeii. Gwen îşi înăbuşi cu greu atacul brusc de gelozie, când văduva se întinse şi-l mângâie pe obraz. Laurence îşi ridică în sfârşit privirea şi îi întâlni ochii fixaţi asupra lui, aşa că se înclină spre Christina, apoi îşi croi drum prin mulţime.

— Aici erai, Gwendolyn!

— Ce-i spuneai acelei femei?

Ştia că vocea îi suna dureros de iritată.

El se strâmbă.

— Discutam afaceri.

Gwen îşi îngustă privirea şi inspiră adânc.

— Laurence, am văzut când ţi-a atins faţa.

El izbucni în râs.

— Nu e nimic amuzant.

Laurence îi înconjură talia cu braţul, o trase aproape de el, apoi zâmbi.

— Nu am ochi decât pentru tine. În fine, femeia deţine o bancă, mai mult sau mai puţin.

Vorbise de parcă asta ar fi explicat totul. Apoi chipul i se înnegură şi deveni serios.

— Mai important e că te-am văzut stând de vorbă cu Ravasinghe. Uite, distrează-te, dansează charleston cu Fran, fă ce vrei, dar aş prefera să nuţi petreci timpul cu el.

Ea îi dădu mâna într-o parte.

— Nu-l placi?

— Nu contează dacă îl plac sau nu.

— Atunci ce e? Doar nu pentru că e singalez?

— Sper că nu ai o părere aşa de proastă despre mine.

— Nu am. Dar îl consider pe domnul Ravasinghe un bărbat fermecător.

Laurence îi aruncă o privire îngrijorată.

— Fermecător? Asta crezi despre el?

— Da.

Ea se opri câteva clipe.

— Cunoştinţele tale singaleze vin vreodată la tine acasă?

— Din când în când.

— Dar noi mergem la ei?

— Ştiu că ţi se pare ciudat, dar nu, nici măcar la cei cu o poziţie relativ bună precum Ravasinghe.

Laurence dădu din cap şi când vorbi, glasul i se schimbase.

— Se întâmplă să-i picteze portretul Christinei.

— E pictor? Nu mi-am dat seama. Vorbeşti de parcă asta te-ar deranja.

— De ce să mă deranjeze? întrebă el. Haide, sunt câţiva oameni aici în faţa cărora vreau să mă dau mare cu tine.

— O, nu! Fran ne va învăţa pe mine şi pe Savi să dansăm charleston.

Simţindu-se iritată din cauza lui, îi întoarse spatele şi porni după ceilalţi doi spre gramofon.

După aceea, Laurence nu se mai apropie de ea. Deşi se prefăcea că priveşte într-o altă direcţie, Gwen îl urmări cum dansează cu Christina de mai multe ori. Încerca să se poarte cu maturitate, dar imaginea lor îi provoca greaţă. Îi spusese cu tupeu cum ar trebui să-şi petreacă timpul, în vreme ce femeia se lipea de el şi îi atingea faţa de parcă ar fi fost proprietatea ei. Văzând toate acestea şi, cuprinsă de ranchiună, Gwen dădu pe gât mai multe pahare de

şampanie.

Timp de o oră, Fran, Savi Ravasinghe şi Gwen exersară charleston, ignorând privirile dezaprobatoare din partea oaspeţilor mai vârstnici, care, fără îndoială, ardeau de nerăbdare să se întoarcă orchestra, ca să continue cu valsurile şi cu foxtrotul. Vreo două persoane mai tinere veniră alături de ei şi, pentru o vreme, până şi Verity intră în joc, râzând atât de tare, încât Gwen se trezi cucerită de ea.

Mai târziu, când Fran dispăru nu se ştie unde şi Verity nu se mai zărea deloc, Gwen se bosumflă, bravura ei de mai devreme dispărând încetul cu încetul. Luă un alt pahar de şampanie de la un ospătar care trecu pe lângă ea, părăsi sala de bal şi ieşi pe hol unde se sprijini de peretele de sub scară, uşor cherchelită. Se întrebă cum să-l smulgă pe Laurence din ghearele americancei.

Când Savi Ravasinghe se îndreptă spre ea, lui Gwen aproape că i se închideau ochii.

— Aşteaptă aici, spuse el. Îl voi găsi pe soţul tău.

— Mă simt ameţită. Te rog, nu mă lăsa aici.

— Foarte bine. În ce cameră stai? Te ajut să urci scările.

Ea chicoti.

— Cred că m-am îmbătat puţin.

Ravasinghe îi luă paharul din mână şi îl puse pe o masă.

— Un pahar mare cu apă şi un somn bun te vor pune pe picioare.

Haide. Sprijină-te de mine.

El îi sărută mâna înmănuşată şi i-o aşeză sub braţul lui. Prin mătasea rochiei, ea îi simţi răcoarea mâinii, care contrasta puternic cu propria ei fierbinţeală. Într-un colţ al minţii, ştia că nu se cuvine să îi permită unui străin să o ducă pe scări, dar, după felul în care Laurence dansase cu Christina, se hotărî să lase deoparte orice precauţie.

— Ai cheia?

— E în poşeta mea.

Ea se opri şi îl privi.

— Se pare că întotdeauna mă salvezi din situaţii neplăcute.

El izbucni în râs.

— Păi, dacă tu tot insişti să te bagi în ele.

— Mă simt puţin rău.

— Aşa e. Sus cu tine, doamnă Hooper.

O strânse blând de mână, iar ei i se înmuiară genunchii.

— Ţine-te bine de braţul meu şi imediat ce te văd în cameră aranjată, o să-ţi găsesc verişoara.

După ce urcară câteva trepte, Gwen auzi sunetul unor paşi. Îşi ridică privirea şi o văzu pe Florence Shoebotham apropiindu-se, cu nasul ei lucios şi guşa clătinându-se uşurel. *Cum o putea să vorbească prin bărbia aia dublă,* se întrebă Gwen, aşteptând un comentariu acid. Spre surprinderea ei, Florence trecu pe lângă ei, fără să scoată o vorbă.

— La naiba! Probabil că o să-i spună lui Laurence.

— Ce să-i spună?

Ea dădu din mâini şi simţi cum o ia din nou ameţeala.

— O, nimic. Doar că eram cherchelită.

Domnul Ravasinghe o conduse până la camera ei şi intrară împreună.

Când îi simţi degetele pe glezne, în timp ce îi dădea pantofii jos, Gwen se înroşi ca un rac. Îşi muşcă buza, chinuindu-se să nu-i arate în atitudinea ei ceva care nu s-ar fi cuvenit. Bărbatul o ajută să se întindă pe pat. Gwen închise ochii şi el o mângâie încet pe tâmplă. Un gest liniştitor, pe care ea şi-l dorea continuu, dar, uşor stingherită, se foi.

— Îl iubesc pe Laurence, murmură ea împleticind

cuvintele.

— Desigur că-l iubeşti. Te mai simţi rău?

— Puţin. Camera se învârte încet cu mine.

— Atunci voi rămâne până când adormi. Nu vreau să te las aici, ştiind că ţi se poate face rău.

E un bărbat încântător, se gândi ea printre vârtejurile ce-i dădeau ameţeli, apoi rosti cuvintele cu voce tare, sughiţă şi îşi duse mâna la gură.

— Vai de mine!

El continuă să o mângâie pe faţă.

O parte din ea ştia că ar trebui să-i ceară să plece, dar, simţindu-se atât de singură şi chinuită de dor, tânjea după felul acesta de atingere. Orice urmă de precauţie dispăruse odată cu ultimul pahar de şampanie.

Imaginea obsedantă a Christinei în rochia ei neagră, flirtând cu Laurence, îi aduse lacrimi în ochi şi începu să bombăne în sinea ei.

— Pot să te ajut să stai mai comod, dacă vrei.

— Mulţumesc.

Savi îi ţinu paharul cât ea sorbi puţină apă, apoi îi strecură încă o pernă sub cap. Gwen îşi aruncă şalul cât colo – fiindu-i prea cald –, apoi căzu într-un somn agitat, febril. Stătea cu braţele întinse şi o durea ceafa.

Uneori el era acolo sau cel puţin părea să fie şi alteori dispărea. Visă lucruri tulburătoare. Domnul Ravasinghe o atingea, iar ea îşi întindea mâinile după el, apoi el se transforma în Laurence şi totul era bine din nou. Avea voie să facă dragoste cu soţul ei. Când se trezi de-a binelea, văzu că îşi descheiase nasturii de la rochie şi dresurile alunecaseră în jos.

Îşi aminti cât de îngrozitor de cald îi fusese. Noii ei pantalonaşi de mătase franţuzeşti zăceau pe podea. Când Fran apăru la miezul nopţii, îi porunci lui Gwen să se bage sub pătură.

— Uită-te în ce hal eşti, Gwen! Pe jumătate

dezbrăcată şi cu hainele şifonate. Ce Dumnezeu ai făcut?

— Nu-mi amintesc.

— Miroşi a băutură de la o poştă.

— Am băut, Franny, spuse ea, încă ameţită. Am băut şampanie.

Fran opri lumina de gaz, urcă în acelaşi pat şi se culcuşi lângă ea, aşa cum făceau în copilărie.

A doua zi dimineaţă, la micul dejun, Fran era de negăsit, iar Verity plecase să se plimbe. Laurence părea binedispus şi o întrebă dacă se distrase. Ea îi răspunse că da, dar că băuse prea multă şampanie şi se retrăsese devreme din cauza unei dureri de cap.

— Te-am căutat. Verity a zis că probabil te-ai dus sus şi că Fran e cu tine.

— Verity era şi ea ameţită bine de băutură. De ce n-ai venit să mă verifici?

— N-am vrut să te trezesc.

Laurence se opri şi zâmbi larg.

— Cred că tu şi Fran i-aţi scuturat bine pe prietenii noştri cumpătaţi.

Gwen simţi cum îi ia foc faţa. Îşi amintea noaptea destul de vag, dar ştia că fusese ameţită şi că domnul Ravasinghe o ajutase să urce scările.

Se uită la soţul ei şi se gândi ce ar putea să mai spună.

— Ţi-a făcut plăcere să dansezi cu Christina? întrebă ea, vrând să pară relaxată, dar tonul îi dezvălui încordarea.

El ridică din umeri, îşi unse cu unt felia de pâine prăjită, după care adăugă un strat gros de marmeladă.

— E o prietenă veche.

— Asta e tot?

Se uită la ea şi zâmbi.

— Deocamdată, asta e tot.

— A fost şi altfel?

— Nu, înainte de tine, nu era nimic.

Gwen îşi muşcă buzele. Ştia că nu e corect, dar se simţea rănită.

— Acum s-a terminat?

— De tot.

— Nu părea chiar de tot.

Laurence se încruntă.

— Îi place să se poarte provocator. N-o băga în seamă.

— Aşadar, nu e din cauza ei?

— Ce să fie?

Gwen trase adânc aer în piept.

— Felul în care te porţi.

Oare îşi închipuise că faţa lui se înnegurase şi că dăduse din cap?

— Şi s-a terminat şi pentru ea?

— Ce e asta, Gwen? Inchiziţia spaniolă? Am spus că s-a terminat.

— Asta voiai să-mi spui ieri?

El o privi nedumerit.

— În foaier, când am sosit.

— Ah, atunci… Da… Da, desigur.

Gwen se hotărî să lase baltă chestiunea. Se tot gândi să găsească alt subiect de conversaţie şi atunci îşi aminti. Era prima ei ocazie potrivită să deschidă subiectul micului mormânt pe care îl descoperise. Bău din ceai şi îşi şterse buzele delicat, apoi îşi îndreptă atenţia spre pâinea prăjită şi spre marmeladă, importată special de la Fortnum & Mason, observă ea.

Reuşi să schiţeze un zâmbet şi vorbi.

— Cine a fost Thomas, Laurence?

Laurence încremeni şi-şi ţinu privirea plecată.

Se lăsă tăcerea şi Gwen auzi sunetele din sala de mese: murmurele sporadice ale dimineţii timpurii, paşii

uşori ai ospătarilor, clinchetul delicat al tacâmurilor pe vasele de porţelan. Timpul se scurgea şi tăcerea devenea stânjenitoare. Oare Laurence avea de gând să spună ceva? Simţi cum începe să o mănânce pielea de pe ceafă şi nu se putu abţine să se foiască uşor pe scaun. Mai unse cu unt o felie de pâine prăjită, apoi se întinse peste masă să i-o dea lui.

— Laurence?

El îşi ridică privirea şi mâna în aceeaşi clipă şi răsturnă felia din mâna ei. În ochii lui nu se citea nimic.

— Poate ar fi fost mai bine dacă nu ţi-ai fi băgat nasul unde nu-ţi fierbe oala.

Vorbise pe un ton neutru, dar Gwen simţise reproşul din spatele vorbelor şi se încruntă, în parte uluită, în parte furioasă.

— Nu mi-am băgat nasul nicăieri, cum spui tu. Căutam locul perfect pentru chioşcul meu cu verdeaţă. Ca să nu mai vorbim că Spew nimerise acolo şi a trebuit să-l scot la lumină. Habar n-aveam că o să dau peste un mormânt.

— Chioşcul tău cu verdeaţă?

El inspiră adânc şi se cutremură.

— Da.

Tăcerea se coborî din nou.

— Te rog, spune-mi. Cine a fost Thomas?

Laurence răsuflă şi păru că se uită peste umărul ei stâng, nu direct la ea. Gwen luă o ultimă îmbucătură de pâine prăjită şi îl privi atentă cum îşi freacă bărbia.

— Părea atât de trist şi de singur acolo. De ce nu a fost pus să se odihnească lângă biserică? Oamenii nu îngroapă de obicei alţi oameni în propria grădină, chiar dacă e doar un copil.

Gwen mai luă o sorbitură de ceai.

— Thomas nu a fost *doar* un copil. Era fiul lui Caroline.

Gwen aproape că se înecă cu ceaiul.

Laurence se şterse la gură, apoi puse şervetul mototolit pe masă şi îşi drese glasul de parcă ar fi vrut să vorbească. Cum asta nu se întâmplă, ea hotărî să insiste.

— Vrei să spui că era *doar* fiul lui Caroline?

— Fiul lui Caroline… Şi al meu.

Se ridică în picioare şi plecă de la masă.

Gwen se sprijini din nou de spătarul scaunului. Nu ştia despre Caroline decât cele povestite de Laurence, atunci când se cunoscuseră. El mai fusese căsătorit, soţia lui se îmbolnăvise, apoi murise. Nu pomenise de niciun băieţel. Îi părea foarte rău pentru el, dar de ce nu-i spusese niciodată? Şi, dacă într-adevăr conta aşa de mult, după cum se vădea, de ce lăsase mormântul propriului copil în paragină?

6

Fran îi lăsase un bilet la recepţie în care o anunţa că s-ar putea să mai stea la Grand în Nuwara Eliya şi să plece înapoi fără ea. Acest lucru o îngrijoră pe Gwen, pentru că, urcându-se în maşină imediat după micul dejun, nori groşi şi ameninţători şi lumina ciudată adusă de ei pictaseră cerul în galben. Dacă ploaia venea curând, exista riscul ca Fran să nu se mai poată întoarce deloc. Laurence îi povestise că, în anii anteriori, părţi din drumul către Hatton fuseseră luate de ape şi singurul mijloc de deplasare fusese o canoe. Deşi Gwen ardea de nerăbdare să trăiască prima experienţă a unui muson, ar fi fost mai liniştită dacă Fran s-ar fi întors cu ei în siguranţă.

Odată ajunşi acasă, Gwen şi Laurence se evitară reciproc cea mai mare parte a după-amiezii, apoi el plecă la fabrica de ceai. În casă, aerul se schimbase. Părea plin de umezeală, foarte diferit de cum fusese până atunci: fierbinte şi greu, atât de greu, că puteai aproape să treci

cuţitul prin el, încărcat cu un miros neobişnuit de dulce. Liniştea apăsa şi ea nemiloasă, iar Gwen se simţea oribil că nu-i poate povesti lui Fran totul despre Thomas.

Când veni ora ceaiului, Gwen se duse la bucătărie să verifice proviziile de orez. Îl găsi pe Nick McGregor la masă, fumând pipă şi cu o ceaşcă de ceai fierbinte în faţă. Deşi locuia în propriul bungalow, nu departe de al lor, McGregor venea adesea în bucătăria principală a casei ca să-şi odihnească piciorul.

Când deschise subiectul grădinarilor, bărbatul se dovedi surprinzător de amabil, căzând de acord imediat să aloce muncitori pentru grădina cu legume, care să lucreze în ture. Gwen se bucură nespus de felul în care ieşiră lucrurile. Îşi făcuse o părere greşită despre McGregor din câte se părea. Pesemne că durerea din piciorul rănit îl transforma într-un om morocănos.

Mai târziu, Gwen se întrebă dacă merită să încerce o plimbare de seară pe marginea lacului alături de Spew. Nu prea era o idee grozavă, având în vedere iminenţa ploii, treptele alunecoase şi drumurile îngreunate înapoi spre casă. Aşa că îşi puse sub cap una dintre pernele tapisate, se afundă în canapea şi închise ochii.

Venirea lui Laurence îi atrase atenţia. Întotdeauna îi recunoştea paşii.

Nu ştia de ce. Probabil datorită siguranţei cu care mergea, dând senzaţia că stăpânul casei s-a întors, sau faptului că Tapper se ridica, în sfârşit, din coşul lui.

Ieşi din cameră şi îl găsi pe Laurence pe coridor, privindu-şi fix mâinile. Cămaşa lui albă era îmbibată de sânge. Lui Gwen i se opri respiraţia.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

El o privi o clipă încruntat, apoi scutură din cap în direcţia unuia dintre cele trei coşuri ale lui Tapper. Gwen se uită împrejur şi văzu că Tapper nu venise în hol.

— Unde e Tapper?

Maxilarul lui Laurence zvâcni şi părea că bărbatul se chinuie să-şi potolească tresăririle involuntare.

— Iubitule, spune-mi, îl rugă ea.

El încercă să vorbească, dar cuvintele îi erau prea repezite ca să înţeleagă ceva din ele. Gwen înşfăcă micul clopoţel de pe masa din hol şi sună de două ori. În timp ce aşteptau, ea încercă să-l liniştească, dar el îi împinse mâinile şi continuă să privească fix podeaua.

După câteva minute sosi majordomul.

— Te rog să-i spui Naveenei să aducă apă şi o cămaşă curată pentru stăpân. Spune-i că poate să le ducă în camera lui.

— Da, doamnă.

— Haide, Laurence, îl îndemnă ea. Mergem în camera ta. Îmi povesteşti ce s-a întâmplat când vei fi pregătit.

Îl apucă de cot, iar el o lăsă să-l conducă sus, pe scări, către camera lui de la capătul coridorului lung. Nu mai fusese în camera lui Laurence decât de două ori. În ambele ocazii, cineva o deranjase: o dată un băiat care venise să şteargă praful şi altă dată Naveena, care adusese cămăşile proaspăt călcate ale lui Laurence.

El împinse uşa. Un miros uşor de beţe parfumate plutea în aer.

Draperiile din catifea albastru-închis erau aproape trase, lăsând lumina amiezii târzii să se strecoare doar printr-o fantă.

— E întuneric, spuse ea şi se întoarse spre cele două lămpi electrice.

El păru să nu observe.

Era o cameră atât de somptuoasă şi atât de neobişnuită pentru Laurence. Nu era deloc ascunzătoarea masculină la care se aşteptase ea prima dată. Îşi plimbă privirea peste cele două abajururi albastre cu franjuri, peste cele câteva fotografii înrămate de pe masă şi peste

cele câteva ornamente din porţelan de pe şemineu. Un covor persan mare acoperea o parte din podeaua lucioasă, iar pe pat se zărea o plapumă tighelită, din satin de culoarea ciocolatei amărui. Plasa pentru ţânţari atârna de un inel uriaş, prins în tavan şi fusese legată cu un nod mare deasupra patului. Mobila, spre deosebire de a ei, avea nuanţe închise.

Se auzi un ciocănit la uşă şi Naveena intră cu un prosop, un vas cu apă şi o cămaşă proaspăt spălată pentru Laurence. Deşi probabil că văzuse sângele de pe cămaşa lui, când el se aşează pe pat, nu scoase niciun cuvânt, dar îl mângâie uşurel pe braţ. El îşi ridică ochii şi schimbară amândoi o privire. Gwen nu-i pricepu semnificaţia, dar simţea cât de bine se înţelegeau cei doi.

— În regulă, spuse Gwen, imediat ce Naveena părăsi camera. Să-ţi scoatem cămaşa.

Trase într-o parte aşternuturile de pe pat şi Laurence se aşează pe marginea saltelei, în timp ce ea îi desfăcu nasturii de la bretele şi de la cămaşă. Îl dezbrăcă foarte delicat, în caz că era rănit. Îi curăţă sângele de pe mâini şi Laurence se ridică să-şi dea jos pantalonii. Gwen îi cercetă trupul şi constată că nu avea nicio rană.

— Vrei să îmi spui acum ce s-a întâmplat?

El inspiră adânc, apoi se aşează pe pat şi lovi cu pumnii în saltea.

— L-au omorât pe Tapper. Pe Tapper al meu! Nenorociţii i-au tăiat gâtul.

Gwen îşi duse mâna la gât instinctiv.

— Vai de mine, Laurence! Îmi pare atât de rău.

Se aşează lângă el, lăsându-l să se sprijine de ea. Gwen îi privi mâinile cum se contractă şi cum se relaxează. Niciunul dintre ei nu vorbi, dar femeia simţea emoţia intensă din mişcările ritmice ale palmelor soţului ei, atât de precise şi de vii, de parcă voiau să comunice în numele lui. În cele din urmă, Laurence se înmuie, iar ea îl ţinu în

braţe, mângâindu-l pe păr şi murmurându-i cuvinte de alinare. Atunci el începu să suspine într-un val de hohote care parcă i se revărsau din suflet.

Gwen îşi văzuse tatăl plângând o singură dată, atunci când fratele lui, tatăl lui Fran, se înecase. Atunci se aşezase pe trepte, ţinându-şi capul în mâini, speriată de moarte să-şi vadă puternicul şi curajosul tată, plângând ca un copil. Dar cel puţin învăţase să aştepte ca durerea lui Laurence să treacă, aşa cum se întâmplase şi cu tatăl ei, într-un târziu.

Când păru că s-a mai potolit, Gwen îi şterse faţa şi îl sărută repetat pe obraji, gustându-i lacrimile sărate. Apoi îi sărută fruntea şi vârful nasului, aşa cum obişnuia mama ei să procedeze când Gwen suferea.

Îi cuprinse obrajii în palme şi îl privi direct în ochi. Ceea ce văzu în ei îi confirmă că dispariţia lui Tapper nu era singura problemă.

Îl sărută pe buze.

— Hai în pat!

Se dezbrăcară amândoi pe jumătate, apoi se întinseră alături pe pat şi o vreme stătură aşa. Gwen îi simţea căldura trupului lipit de al ei şi ascultă cum respiraţia lui devine regulată.

— De ce a fost omorât Tapper?

El se răsuci într-o parte şi se uită în ochii ei.

— Au fost nişte probleme pe plantaţie.

Gwen ridică din sprâncene uluită.

— De ce nu mi-ai zis?

— Nu-mi place să te văd îngrijorată.

— Aş vrea să mă implic mai mult. Mama şi tata întotdeauna discută problemele apărute şi aş vrea şi eu să fac la fel.

— Conducerea unei plantaţii e muncă de bărbat. Şi ai o grămadă de făcut ca să aduci gospodăria pe linia de plutire.

Laurence se opri câteva clipe.

— Ideea e că poate i-am permis lui McGregor să-i trateze pe vinovaţi cu prea multă asprime.

— Ce vei face acum?

El se încruntă.

— Nu ştiu, n-am nici cea mai vagă idee. Atitudinea se schimbă şi am obţinut ceva progrese împreună cu alţi cultivatori, dar e foarte dificil. Pe vremuri, era atât de simplu!

— De ce nu începi cu începutul? Povesteşte-mi cum era pe vremuri.

Spune-mi despre Caroline şi despre Thomas.

Se lăsă tăcerea şi Gwen speră că nu judecase greşit această oportunitate.

— Probabil că ai iubit-o pe Caroline foarte mult.

Uşor încordată, aşteptă. În cele din urmă, el se rostogoli pe spate şi, holbându-se la tavan, înghiţi în sec. Când vorbi din nou, Gwen trebui să-şi ciulească urechea ca să-l audă.

— Am iubit-o, Gwen.

Urmă o pauză şi mai lungă.

— Dar după ce a venit copilul pe lume…

— Atunci s-a îmbolnăvit?

El nu răspunse, dar răsuflarea îi deveni mai sacadată. Gwen îl înconjură cu braţul peste piept şi îl sărută pe obraz. Ţepii îi gâdilară buzele.

— Unde e îngropată?

— La biserica anglicană.

Ea se încruntă.

— Şi Thomas nu?

Laurence tăcu din nou şi păru că-şi cântărească vorbele. Se întoarse cu faţa spre ea.

Gwen îl privi atentă şi, brusc, se simţi tulburată.

— Caroline ar fi vrut ca el să rămână aici, acasă. Îmi

pare aşa de rău că nu ţi-am povestit despre el. Ştiu că ar fi trebuit. Dar ce s-a întâmplat e prea dureros.

Ea îl privi în ochi şi i se puse un nod în gât. Pentru cineva obişnuit să-şi ţină ascunsă nefericirea, Laurence arăta profund îndurerat, aşa cum nu-l văzuse niciodată. Părea că un lucru intangibil îi accentua suferinţa, ceva mai mult decât supărarea, ceva care îl chinuia îngrozitor. Deşi murea de curiozitate să afle ce boală provocase decesul lui Caroline şi al lui Thomas, se simţea incapabilă să-l asalteze cu întrebări.

Gwen încuviinţă din cap.

— E în regulă.

El închise ochii.

Întinsă alături de el, Gwen simţi o poftă cunoscută şi încercă să-şi ignore bătăile mai iuţi ale inimii. Dar, ca şi cum ar fi simţit aceeaşi poftă, el îşi aşeză palma pe sânul ei, deschise ochii şi îi zâmbi. Apoi privirea i se schimbă, o mângâie cu vârful degetelor la baza gâtului şi îşi trecu buzele peste colţul gurii ei, şovăitor la început, dar intens după numai câteva clipe. Ea depărtă buzele şi gustă căldura limbii lui. În timp ce Laurence îşi lăsă greutatea peste trupul ei, Gwen îşi dădu seama că profunzimea angoasei lui îi stârnise cumva dorinţa. Cât ai clipi din ochi, se trezi cu fusta ridicată şi ajutându-l să-i dea jos lenjeria fină. Gemu când el o săltă în capul oaselor, ca să-i scoată cămaşa. Apoi, după ce o aşeză din nou pe spate, ea îşi împinse şoldurile într-ale lui şi făcură dragoste. Se simţise atât de pierdută fără el… Acum însă Laurence redevenise soţul ei iubitor, iar Gwen abia se abţinu să-şi exprime bucuria zgomotos.

Când terminară, de afară răzbătu sunetul unui tunet, mai puternic decât o salvă de tun, urmat imediat de un val de ploaie torenţială. Cerul îşi desfăcuse pumnul strâns şi îşi revărsa acum conţinutul pe pământ.

Gwen ascultă în tăcere, cu spinarea lipită de Laurence. Începu să râdă din senin şi simţi cum trupul lui

tremură odată cu hohotele ei libere şi fericite. Parcă tot ce îl ţinuse departe de ea dispăruse brusc.

— Îmi pare aşa de rău, Gwen, pentru zilele trecute. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

— Sss!

El o întoarse şi îi puse un deget pe buze.

— Nu, trebuie să o spun cu glas tare. Te rog să mă ierţi. Nu am fost deloc în apele mele. Eram pur şi simplu…

Gwen îl văzu ezitând şi urmări cu atenţie lupta de pe chipul lui. Când dădu semne că e pe punctul de a mai adăuga ceva, ea se chinui să găsească de spus ceva care l-ar putea încuraja.

— A fost din cauza lui Caroline?

— Nu neapărat.

— Atunci?

Laurence oftă din toţi rărunchii.

— Să fiu aici, pe plantaţie, alături de tine… Amintirile m-au copleşit.

Ploaia răcorise aerul cu câteva grade bune şi Gwen, plină de energie, se foi în pat, simţindu-se de parcă puterea furtunii tropicale îi pătrunsese în trup şi îi curgea acum prin sânge.

— Mi-aş dori să putem sta aici pentru totdeauna, dar pesemne că a venit timpul să coborâm, spuse ea.

După ce se îmbrăcară, chiar înainte să stingă luminile din dormitor, Gwen privi fotografiile de pe masă. Una, în care o femeie stătea pe un pled în carouri în grădină, cu capul lui Tapper în poală, îi atrase atenţia.

Femeia era blondă şi zâmbea. Laurence nu observă privirea soţiei lui.

— Mulţumesc, spuse el şi o luă de mână, în timp ce mergeau pe hol.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti.

— Ba da. Habar n-ai cât de mult.

O sărută din nou. Coborâră la cină şi, auzind cârâitul ciorilor, Gwen se uită pe fereastră. Se lăsase seara, dar încă mai vedea ceaţa albă care acoperea totul.

În salonul pentru pictură, Gwen se bucură să o zărească pe Fran adâncită într-o discuţie cu Verity. Ambele femei se întoarseră să se uite când ea şi Laurence intrară în încăpere, ţinându-se de mână.

— Sunteţi radioşi, dragii mei! exclamă Fran.

Laurence surâse larg şi îi făcu cu ochiul. Gwen observă că, deşi Verity zâmbea, ochii ei spuneau altceva.

— Te-ai răzgândit. Cum te-ai întors? îşi chestionă Gwen verişoara.

Deşi Fran afişa întotdeauna o expresie plină de încredere, Gwen o cunoştea bine şi ştia cât se chinuise să treacă peste moartea părinţilor ei.

O uimi faptul că Verity şi Fran descoperiseră un subiect comun, interesant pentru amândouă, şi se întrebă ce anume le-ar fi putut aduce împreună.

— Am prins trenul spre Hatton la mustaţă, răspunse Fran. Ce mai călătorie! Dar Savi a fost foarte amabil. Mi-a împrumutat bani pentru bilet şi a aranjat să mă ia cineva de la staţia din Nanu Oya. Îmi lăsasem toţi banii aici, acasă.

Laurence strânse din buze.

— Trebuie să-i trimiţi imediat domnului Ravasinghe tot ce îi datorezi.

— Nu e nevoie. Mă întâlnesc cu el în Nuwara Eliya săptămâna viitoare, dacă vremea ţine cu noi. E o ţărişoară minunată, nu? Mi-a promis că-mi va arăta mai multe. Gwen, şi tu eşti invitată. O să luăm amândouă prânzul cu Christina, iar el ne va arăta portretul ei. Nu e grozav?

Laurence se întoarse cu spatele şi Gwen văzu tensiunea din umerii lui.

— Sper că şi eu sunt invitată, interveni Verity cu un hohot scurt.

Fran îi aruncă o privire şi ridică din umeri.

— Pe tine nu te-au pomenit, mi-e teamă. Aşadar, nu. Cred că e vorba doar de mine şi de Gwen.

Lui Gwen îi păru rău pentru cumnata ei când o văzu că pleacă. Părea singură pe lume, fără nimeni altcineva decât fratele ei şi Gwen nu se putu abţine să se întrebe ce era în neregulă cu femeia asta. Niciodată nu dădea senzaţia că se simte bine în pielea ei, deşi adevărul era că nu se prea străduia să îmbunătăţească situaţia. Părul scurt şi drept nu se potrivea cu faţa ei lungă şi ascuţită şi, cu excepţia unei rochii ruginii, purta numai culori nefericite. Ar fi trebuit să se îmbrace în nuanţe care se asortau cu ochii ei căprui şi nu în culorile cafenii şi acide pe care le alegea ea.

Gwen prefera violetul, nu numai fiindcă se potrivea cu ochii ei, ci şi fiindcă îi plăcea să poarte toate culorile de vară englezeşti. Culorile păstăilor de fasole, aşa le poreclise Fran. În seara asta, rochia ei era de un verde-pal şi, deşi nu apucase să se schimbe, încă se mai simţea proaspătă.

Fiindcă stătea mai mult pe afară, lui Laurence nu-i păsa cu ce se îmbracă şi îi plăcea să meargă în pantaloni scurţi şi într-o cămaşă veche crem cu mâneci scurte, iar pe cap avea întotdeauna o pălărie ponosită. Acum, arătând încrezător şi fericit, fără nicio o urmă de tulburare în ochi, îmbrăcase un costum de seară.

După cină, Laurence aruncă în foc câţiva buşteni, iar Verity se aşează la pian. Pe el, se găseau mai multe fotografii în rame argintii, reprezentându-l pe Laurence privind intens, înconjurat de câini şi de mai mulţi bărbaţi care se sprijineau în puştile lor.

Verity cântă cu o voce armonioasă, părând că şi-a revenit după vorbele stânjenitoare pe care i le aruncase Fran. În timp ce citea notele peste umărul lui Verity, Gwen observă pentru prima dată că sora lui Laurence îşi rodea unghiile.

Fran le făcu pe amândouă să râdă după ce începură un joc de şarade şi Gwen aproape că se înecă de atâta hohotit.

„Ce ne facem noi cu Fran” fusese un refren constant pe tot parcursul copilăriei lui Gwen. De când îşi amintea, lui Fran îi plăcuse să se dea în spectacol, fie construind un teatru de păpuşi – cu păpuşi din pastă de papier mache, care spuneau o poveste –, fie sărind pe o scenă improvizată din cutii portocalii, dând din mâini, în timp ce cânta o arie de operetă. Alegerea hainelor se potrivea adesea şi cu spectacolele ei dramatice: rochii stacojii, jachete cu paiete sau cămăşi de noapte galbene ca floarea-soarelui.

Familia se obişnuise cu ea şi, deşi Laurence era gata să o accepte pe Fran, se părea că Verity nu prea înţelegea cum să o ia. Gwen ştia că Fran e, în realitate, o femeie deşteaptă şi sensibilă şi că purtarea ei nu era decât un mod de a se apăra de o lume nedreaptă. Dar, din felul în care Verity ridicase uşor din sprâncene, Gwen se îngrijoră că sora lui Laurence ar putea-o considera pe Fran necioplită, mai ales când, cu un zâmbet scurt, o întrerupsese ca să discute cu fratele ei.

— Laurence, facem o plimbare în jurul lacului mâine? Am putea lua caii. Sunt sigură că Nick nu s-ar supăra.

Laurence arătă spre şiroaiele de apă.

— Ei bine, am putea înota, doar tu şi cu mine, aşa cum obişnuiam să facem când eram mici. Sunt sigură că Gwen nu ar vrea să vină.

Gwen îşi auzi numele pomenit.

— Unde să vin?

— O, mă întrebam dacă am putea călări sau înota.

Femeia zâmbi.

— Nu credeam că ai fi interesată să vii… Dar, desigur, poţi să ne însoţeşti.

— N-am înotat niciodată în timpul musonului, murmură Laurence.

Verity se agăţă de braţul lui.

— Ba am înotat. Sunt sigură de asta.

Relaţia lui Laurence cu sora lui se vădea a fi una complexă. Gwen ştia că, după moartea părinţilor, el devenise responsabil pentru ea, oferindu-i o alocaţie şi în general protejând-o. Gwen credea că Verity, la 26 de ani, ar fi trebuit să se mărite şi să nu se mai bizuie pe fratele ei. Totuşi, din ceea ce îi povestise Laurence, când se anunţase în sfârşit o nuntă, Verity dăduse bir cu fugiţii în ultima clipă.

Gwen se întreba adesea oare cum se înţelesese Caroline cu ea.

Cumnata ei părea destul de prietenoasă, dar simţea că nu e întotdeauna aşa. Se duse la fereastră şi se uită afară. Ploaia cădea în valuri argintii, luminată de razele aruncate de lămpile din casă. *Până dimineaţă peluzele se vor umple de băltoace,* se gândi ea, răsucindu-se pe călcâie. Laurence îi făcu discret cu ochiul. Nu rezistă şi traversă încăperea, apoi se aşeză pe braţul fotoliului lui. El se desprinse uşurel de Verity şi îşi puse mâna pe genunchiul soţiei sale, mângâind-o uşor, şi, de îndată ce văzu că nimeni nu se uită, îşi strecură degetele pe sub fusta ei. Gwen ameţi uşor şi tânji să fie singură cu el. Cu toate că moartea lui Tapper fusese ceva oribil, datorită lui totul se schimbase. Laurence îşi deschisese sufletul în faţa ei şi îşi revenise, iar ea era foarte hotărâtă să facă tot ce e posibil ca el să rămână aşa.

7

Când se trezi dimineaţă şi văzu lumina palidă şi gălbuie, Gwen simţi că viaţa ei nu putea fi mai bună decât atât. Trecuse deja o săptămână şi în fiecare noapte Laurence rămăsese alături de ea. Ceva îl schimbase radical şi era la fel de pasional ca în săptămânile de dinaintea

sosirii lor pe plantaţie. Făceau dragoste noaptea şi dimineaţa. În timp ce dormea, sunetul respiraţiei lui o liniştea şi, când se trezea înaintea lui, rămânea nemişcată, ascultând şi minunându-se de norocul ei.

Auzi ţipătul îndepărtat al unui papagal şi văzu că pleoapele lui Laurence se zbat uşor.

— Bună, iubito! spuse el, deschizând ochii şi întinzându-se spre ea.

Ea se culcuşi în braţele lui, bucurându-se de căldură.

— Să punem să ni se aducă mâncare şi să stăm în pat toată ziua? întrebă el.

— Serios? Nu te duci la muncă?

— Nu. E o zi pe care vreau să ţi-o dedic în întregime. Ce ţi-ar plăcea să facem?

— Ştii ce mi-ar plăcea, Laurence?

El zâmbi larg.

— Spune-mi.

Ea îi şopti la ureche. Laurence izbucni în râs şi se strâmbă.

— Chiar nu mă aşteptam la asta. Te-ai plictisit deja de mine?

Gwen îl sărută pasional.

— Niciodată!

— Ei bine, dacă eşti serioasă, nu văd de ce să nu mergi să vezi cum se face ceaiul.

— Ştiam totul despre fabricarea brânzei la Owl Tree.

— Fireşte, doar am gustat-o… Vrei să ne dăm jos din pat acum?

El o mângâie pe păr şi niciunul nu se mişcă.

O muşcă încetişor de ureche. În fiecare zi, Laurence părea să-i descopere o nouă parte a trupului şi, ori de câte ori se întâmpla aşa, Gwen trăia senzaţii pe care nu le credea posibile. Astăzi, gura lui călători dinspre ureche spre sâni, apoi în jos, spre talie şi coborî între picioarele ei,

unde simţi şocul dorinţei. El o ignoră când ea se împinse spre el şi îşi continuă tortura, ajungând în locul sensibil din spatele genunchilor.

După ce termină cu sărutatul, îi cercetă cicatricele de pe genunchi.

— Dumnezeule, fata mea, ce-ai păţit aici?

— La Owl Tree. Când eram mică, căutam fantome în copac, dar întotdeauna cădeam înainte să le găsesc.

El scutură din cap.

— Eşti de groază!

Cine ar fi crezut că se va simţi ca în rai, gândi ea în timp ce făceau dragoste. Când căldura trupului ei se contopi cu a lui, toate gândurile despre ceai îi dispărură din minte.

Două ore mai târziu, ploaia se oprise, dar o ceaţă grea învăluia pământul. Laurence urcă alături de ea pe deal şi apucară pe un drum pe care ea nu-l descoperise înainte. Când văzură lacul, Gwen observă că apa era încă maronie, acolo unde pământul roşu fusese luat de ploaie.

Pădurea părea neobişnuit de tăcută, copacii cu frunzele umede, fantomatici şi, pentru o clipă, Gwen crezu în duhurile despre care Naveena spunea că se adăposteau acolo. Ploaia sporise parfumul orhideelor sălbatice şi mirosul de iarbă verde. Spew, care nu se dezlipea de Gwen niciodată, alerga înaintea lor, adulmecând nebuneşte.

— Ce fel de flori sunt acelea? întrebă ea, privind spre o plantă cu tija lungă şi flori albe.

— Noi le zicem trompeta-îngerilor, răspunse Laurence, după care arătă cu mâna spre o clădire mare, dreptunghiulară, cu şiruri de ferestre cu obloane, cocoţată pe dealul din spatele casei lor. Uite, acolo e fabrica.

Ea îi atinse braţul.

— Înainte de a intra, voiam să te întreb dacă ai aflat cine l-a omorât pe Tapper?

Un val de suferinţă se aşternu pe chipul lui Laurence.

— E greu de dovedit. Au strâns rândurile. E inutil atunci când apare o situaţie de genul „noi” contra „ei”.

— Dar de ce l-au omorât pe Tapper?

— Ca să se răzbune pentru nişte nedreptăţi mai vechi.

Ea oftă. Lucrurile erau atât de complicate aici. Fusese crescută să fie bună cu oamenii şi cu animalele. Dacă erai bun, de obicei, oamenii îţi răspundeau în acelaşi fel.

Când ajunseră, în sfârşit, la clădire, Gwen abia dacă mai putea respira.

Se uită la oamenii cu piele închisă, ghemuiţi pe un pervaz exterior, care spălau nenumăratele ferestre. Laurence deschise uşa şi sunetele unor incantaţii hinduse se auziră în depărtare. Îi porunci lui Spew să aştepte afară.

O pofti pe Gwen să intre. De la etajul superior, răzbăteau zgomote metalice de maşinării, iar în aer plutea un iz medicinal.

El observă că ea ascultă cu atenţie.

— Sunt multe maşini implicate. Înainte, totul era alimentat cu lemn şi pe multe plantaţii încă se întâmplă aşa, dar eu am investit în petrol. M-am numărat printre primii, de fapt, deşi mai păstrăm furnalul pentru uscat, care merge cu lemne. Folosim lemn de eucalipt albastru. Seamănă bine cu eucaliptul.

Gwen încuviinţă din cap.

— Se simte mirosul.

— Clădirea are patru etaje, spuse el. Vrei să te aşezi puţin ca să-ţi tragi sufletul?

— Nu.

Gwen cercetă încăperea spaţioasă de la parter.

— Nu mi-am închipuit că e atât de mare.

— Ceaiul are nevoie de aer.

— Şi ce se întâmplă aici?

Ochii lui străluciră.

— Chiar vrei să ştii?

— Desigur.

— E un proces complicat. Aici vin coşurile cu frunze verzi şi sunt cântărite. Deşi mai avem şi alte staţii de cântărire. Femeile sunt plătite la livră. Trebuie să le supraveghem, ca să nu adauge ce nu ar trebui pentru a spori greutatea. Nu vrem decât vârful tulpinii. Două frunze şi un mugur, obişnuim noi să spunem.

Gwen observă cât de cald şi de prietenos se purtă Laurence cu un bărbat care veni şi i se adresă în tamil. După ce el îi răspunse, tot în tamil, Laurence îi înconjură mândru umerii cu braţul.

— Gwen, ţi-l prezint pe directorul fabricii, specialist în producţia ceaiului. Darish se ocupă de întregul proces de manufacturare.

Bărbatul dădu din cap, mai degrabă nesigur şi făcu o plecăciune înainte de a pleca.

— Nu a văzut decât o singură englezoaică aici.

— Pe Caroline?

— Nu, de fapt, pe Christina. Vino sus să-ţi arăt mesele pentru uscare.

Când avem o cantitate mare de frunze, Darish şi supervizorul procesului de uscare lucrează de la două dimineaţa, dar, din cauza vremii, e linişte deocamdată.

Lui Gwen nu i se părea deloc linişte. Dimpotrivă, clădirea vuia de activitate susţinută, mişcări şi felurite zgomote. Se simţea uşor tulburată şi nu ştia dacă din pricina menţionării Christinei sau a mirosului ameţitor de frunze, puternic, uşor amărui şi foarte neobişnuit. Îşi spuse în sinea ei să termine cu prostiile. Laurence îi jurase că totul se terminase între ei.

Trecură pe lângă grămezile de coşuri şi diverse accesorii, unelte, frânghii şi alte lucruri inutile, apoi urcară scara.

— Aici sunt atelierele pentru uscare, unde lăsăm frunzele să se usuce natural, spuse el când ajunseră pe palier. Planta de ceai se numeşte de fapt *Camellia sinensis.*

Gwen privi cele patru mese lungi ca nişte platforme, pe care ceaiul fusese întins.

— Cât timp îi ia ca să se usuce? întrebă ea.

El îi cuprinse talia şi Gwen se sprijini de corpul lui, bucurându-se că viaţa îi oferise un asemenea soţ.

— Depinde de vreme. Dacă e ceaţă, ca acum, se usucă mai încet.

Frunzele au nevoie de aer cald, care să circule printre ele. Temperatura trebuie să fie potrivită. Uneori, folosim căldura artificială de la furnal ca să uscăm frunza. Asta auzi acum. Dar când vremea e frumoasă, iar obloanele sunt deschise exact cât e necesar, vântul care intră pe ferestre e suficient.

— Şi la etajul de mai jos ce se întâmplă?

— După ce se usucă, frunzele sunt duse la maşinile de rulare, care le mărunţesc. Vrei să vezi?

Gwen privi cum frunzele uscate alunecă în jos pe nişte jgheaburi încăpătoare, spre o altă maşină de la etajul inferior. Când Darish apăru din nou, Laurence îşi suflecă mânecile şi se apucă să verifice maşinăriile, părând atât de concentrat şi de pasionat, încât Gwen nu se putu abţine să zâmbească.

Laurence rosti ceva în tamilă şi se întoarse spre Darish. Bărbatul dădu din cap şi plecă grăbit să îndeplinească ordinele primite.

— Coborâm?

Laurence o luă de braţ şi porniră spre scară.

— Frunzele vor fi tasate sub zdrobitorul cu role.

— Şi apoi?

— Un rotor cu palete toacă ceaiul, apoi îl cernem ca să separăm bucăţile mai mari de cele mici.

Ea adulmecă aerul, care acum mirosea mai degrabă a

iarbă uscată, şi se uită la ceaiul care arăta ca tutunul măcinat.

— Va fi fermentat în camera de uscare. Datorită fermentării devine negru.

— Nu mi-am imaginat câte se întâmplă în ceaşca mea cu ceai de dimineaţă.

El o sărută pe cap.

— Dar acesta nu e sfârşitul procesului. I se dă foc pentru a opri fermentarea, apoi e cernut în grade diferite şi abia apoi, după inspecţia finală, e împachetat şi trimis la Londra sau la Colombo.

— Atât de multe de făcut! Înseamnă că omul tău e foarte priceput.

Laurence izbucni în râs.

— Este. După cum vezi, are lucrători care îl ajută în procesul de producţie, zeci de muncitori la dispoziţie şi, în plus, trăieşte pe plantaţie de când era mic. A lucrat pentru tata înaintea mea şi ştie să-şi facă treaba.

— Şi cine vinde ceaiul?

— Se vinde la licitaţie, fie în Colombo, fie în Londra, şi agentul meu se ocupă de aspectele financiare. Cred că se apropie declanşarea sirenei care anunţă amiaza şi ţi se va părea îngrozitor de tare aici.

Laurence zâmbi şi Gwen îşi dădu seama brusc că se căsătorise cu un om foarte puternic. Nu era doar zvelt şi plin de forţă datorită muncii fizice, ci şi hotărât şi responsabil. Şi, deşi se lupta cu câteva piedici în procesul de implementare a unor schimbări despre care el îi vorbise mai deunăzi, Gwen era convinsă că el va reuşi în cele din urmă.

— Îmi place că eşti interesată, spuse el.

— Caroline nu era?

— Nu prea.

O luă de braţ şi o conduse afară.

Ceaţa se ridicase şi cerul se limpezise. Părea că nu va

mai ploua curând.

— Laurence, mă întrebam de ce nu s-a căsătorit sora ta.

El se încruntă şi privirea îi deveni serioasă.

— Încă mai trag nădejde.

— Dar de ce nu s-a măritat până acum?

— Nu ştiu. E o fată complicată, Gwen. Sper că înţelegi asta. Bărbaţii se îndrăgostesc de ea, dar ea îi respinge. E un mister pentru mine.

Gwen nu îi spuse părerea ei: Verity părea uneori că nu vrea să se aranjeze ca să fie cât mai neatrăgătoare pentru bărbaţi. Inspiră adânc şi oftă.

După ce parcurseră aproape 100 de metri în jos pe cărare, porni sirena.

Gwen îşi acoperi urechile cu palmele şi se împiedică de o creangă care căzuse pe potecă.

El gemu nemulţumit.

— Ţi-am zis.

Gwen o luă la goană. Laurence şi Spew alergară în urma ei, apoi Laurence o prinse şi o ridică în braţe.

— Lasă-mă jos imediat, Laurence Christopher Hooper. Dacă ne vede cineva?

— N-am încredere în tine când cobori o pantă. Fie te zgârii, fie te juleşti, fie te tai, aşa că te duc eu în braţe.

În după-amiaza aceea, nişte ţipete o tulburară pe Gwen din lectura de după prânz. O poveste drăguţă cu detectivi. Puse cartea jos, uşor iritată, şi se ridică în picioare să vadă ce se petrece.

Îl auzi pe Laurence strigând-o pe Naveena. Pe hol, el încerca să o liniştească pe Fran, care stătea aşezată, cu ochii umflaţi, furioasă, în timp ce lacrimile îi curgeau şiroaie pe obrajii înroşiţi.

Gwen se duse direct la Fran.

— Draga mea, ce Dumnezeu s-a întâmplat? Vreo

veste proastă?

Fran clătină din cap şi înghiţi în sec, dar, incapabilă să vorbească, izbucni din nou în hohote.

— E vorba de brăţara ei cu pandantive, spuse Laurence. A dispărut. Dar nu pricep şi pace de ce s-a supărat aşa de tare. I-am spus că o să-i cumpăr una nouă, dar asta a făcut-o să plângă şi mai tare.

Fran se ridică în picioare, se răsuci pe călcâie şi plecă în goană.

— Vezi despre ce vorbesc?

— Oh, Laurence. Eşti un idiot. E brăţara mamei ei, care a colecţionat toate acele pandantive. Fiecare dintre ele înseamnă ceva pentru Fran. E de neînlocuit.

Laurence încremeni.

— Habar n-aveam. Putem face ceva?

— Organizează o căutare amănunţită, Laurence. Asta poţi să faci. Pune-i pe toţi servitorii să caute. Mă duc să-mi liniştesc verişoara.

A doua zi, Fran nu apăru la micul dejun, aşa că Gwen ciocăni la uşa de la camera ei şi intră în vârful picioarelor. Înăuntru, fiindcă obloanele rămăseseră închise, plutea mirosul acrişor al sudorii de peste noapte. Se duse direct la ferestre ca să lase aerul proaspăt să pătrundă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea, privind-o pe Fran. Nici măcar nu te-ai dat jos din pat. Nu-ţi aminteşti că ieşim la prânz?

— Mă simt îngrozitor, Gwen. Oribil de-a dreptul!

Gwen se uită la buzele ei pline, la genele lungi şi la cele două pete rozalii din obrajii lui Fran, care avea, de altfel, un ten impecabil. Cum reuşea să arate adorabil chiar şi când nu se simţea bine, în timp ce ea, la primul strănut, arăta palidă, în cel mai bun caz, şi fantomatică, în cel mai rău caz.

Se aşeză pe marginea patului şi îşi puse mâna pe fruntea verişoarei sale. Se întâmpla destul de rar să o audă

pe Fran plângându-şi de milă.

— Arzi toată, spuse Gwen. O voi ruga pe Naveena să-ţi aducă nişte porridge şi un ceai.

— N-aş putea mânca nimic.

— Dar de băut trebuie să bei ceva.

Gwen nu se simţi în stare să pretindă că nu e dezamăgită. Era ziua în care ea şi Fran trebuiau să meargă în Nuwara Eliya, să ia prânzul cu Christina şi cu Savi Ravasinghe. Voia să o vadă pe Christina din nou, pe de-o parte din curiozitate, pe de altă parte ca să se liniştească. Acum, că Fran făcuse febră, nici nu se mai punea problema să plece.

— Asta numai pentru că te-ai supărat aşa de tare ieri, o mustră Gwen. Şi nici vremea nu ajută deloc.

Fran gemu.

— Nu cred că voi mai găsi vreodată brăţara. Sunt sigură că mi-a furat-o cineva.

Gwen cugetă.

— După bal o mai aveai?

— Normal. Ştii doar că o port aproape în fiecare zi şi aş fi băgat de seamă dacă lipsea.

— Îmi pare atât de rău!

Fran îşi trase nasul.

— Deocamdată nu-ţi mai face griji pentru asta. Putem merge în altă zi.

— Nu, Gwen, tu du-te. Savi va dezveli tabloul. Măcar una dintre noi să fie acolo.

— Îţi place domnul Ravasinghe, nu-i aşa, Fran?

Fran se înroşi până în vârful urechilor.

— Îmi place. Foarte mult, aş putea spune.

— Te cred. Ştiu că e atrăgător şi cred că ar fi la modă în unele cercuri care sprijină artiştii, dar părinţii ar face o criză.

Deşi îşi însoţise vorbele cu un zâmbet, tonul ei fusese

dojenitor.

— Poate părinţii tăi, Gwen.

Se lăsă tăcerea.

— Uite ce e, zise Gwen. Nu am cum să mă duc fără tine. Nu cred că lui Laurence i-ar plăcea. Nu ştiu de ce, dar nu-l prea agreează pe Savi.

Fran dădu din mână iritată.

— Probabil doar pentru că e singalez.

Gwen scutură din cap.

— Nu, nu cred că acesta e motivul.

— În fine, dar nu trebuie să-i spui. Ar fi îngrozitor să-l dezamăgim pe Savi. Te rog, du-te!

— Şi dacă află Laurence?

— Oh, sunt sigură că-ţi va veni ceva în minte. Te poţi întoarce până la cină?

— Cu trenul, e foarte posibil.

— În cazul ăsta, ce mai aştepţi? Pesemne că el nici nu-ţi va observa lipsa.

Gwen izbucni în râs.

— Dacă înseamnă aşa de mult pentru tine. Şi Laurence nu e la prânz aici. Dar cine va avea grijă de tine?

— Naveena poate să îmi aducă de băut şi să-mi schimbe aşternuturile.

În afară de asta, majordomul poate chema doctorul, dacă va fi nevoie.

— Aş putea să o rog pe Verity să mă însoţească.

Fran ridică din sprâncene.

— Dacă mă gândesc bine, mai bine nu, zise Gwen.

Fran izbucni în râs.

— Doar nu vrei să-mi spui că angelica Gwendolyn Hooper recunoaşte, în sfârşit, că nu poate să sufere pe cineva?

Gwen îi dădu un ghiont uşor.

— Dar nu mi-e antipatică.

— Hei, sunt bolnavă, dacă nu ştiai. Şi, dacă te duci, grăbeşte-te! Altfel, pierzi trenul.

Fran făcu o pauză.

— Încă un lucru.

— Dă-i drumul! spuse Gwen, aplecându-se să îndrepte cuvertura de pe patul lui Fran.

— Află dacă mă place. Te rog!

Gwen chicoti şi se ridică în picioare. Sesizase totuşi o notă de melancolie în glasul verişoarei ei.

— Te rog!

— Nu, serios! Nu pot să fac aşa ceva. E ridicol.

— Mă întorc în Anglia curând, spuse apăsat Fran. Vreau să ştiu dacă am o şansă cu el înainte să plec.

— Pentru ce, mai exact?

Fran ridică din umeri.

— Asta rămâne de văzut.

Gwen se aplecă peste pat şi îi luă mâna lui Fran.

— Domnul Ravasinghe e încântător, dar nu te poţi mărita cu el.

Frannie? Ştii asta, nu?

Fran îşi trase mâna.

— Nu văd de ce nu.

Gwen oftă, apoi căzu pe gânduri.

— În primul rând, în afară de mine, nimeni de aici nu ţi-ar mai vorbi.

— De parcă mi-ar păsa! Eu şi Savi am putea trăi ca sălbaticii pe o insulă pustie din Oceanul Indian. Ar putea să mă picteze nud toată ziua, până când pielea mi s-ar înnegri de la soare şi atunci am avea amândoi aceeaşi culoare.

Gwen hohoti sincer.

— Eşti caraghioasă. Un minut în soare şi vei arăta ca un homar.

— De ce strici tu bucuria oamenilor, Gwendolyn

Hooper?

— Nici vorbă de aşa ceva. Însă eu consider că trebuie să fii practic în viaţă. Acum plec. Ai grijă de tine.

Christina purta o altă rochie neagră, cu decolteu adânc, şi mănuşi din dantelă neagră, ce se lungeau dincolo de cot. Ochii verzi îi străluceau şi Gwen observă ce sprâncene frumos arcuite avea. Părul blond abia dacă era prins cu câteva ace şi îi atârna în bucle pe spate. Împletit ici şi colo cu mărgele negre, îţi dădea senzaţia unei străluciri naturale, ce nu presupune efort. Pe frunte avea o bentiţă brodată argintie. Purta cercei lungi şi un colier negru la baza gâtului. Gwen, îmbrăcată în rochia ei de zi pastelată, se simţea eclipsată.

— Aşadar, spuse Christina, fluturând elegant prin aer portţigaretul negru de abanos, am auzit că l-ai cunoscut pe răvăşitorul domn Ravasinghe înainte ca picioarele tale să atingă solul Ceylonului.

— Aşa este. A fost foarte amabil cu mine.

— Oh, aşa e Savi. E amabil cu toată lumea, nu-i aşa, scumpete? Sunt surprinsă că nu ai fugit direct în junglă cu el.

Gwen izbucni în râs.

— Ca să fiu sinceră, mi-a trecut prin minte.

— Pe de altă parte, ai pus mâna pe cel mai dorit celibatar din Ceylon.

Savi se întoarse spre Gwen şi îi făcu cu ochiul.

— Să n-o bagi în seamă! Singurul scop al Christinei este să irite pe toată lumea, într-un fel sau altul.

— Ei bine, de când a crăpat bietul Ernest, ce mi-a mai rămas de făcut, dacă nu să câştig şi mai mulţi bani şi să enervez la culme pe toată lumea?

Mi-a lăsat o bancă, doar ştii asta. Există ceva mai plictisitor pe lume?

Acum mai mulţi ani, desigur. Dar mă voi opri îndată. Nu e cinstit faţă de noua noastră cunoştinţă. Sper să

devenim nişte prietene extraordinar de bune, Gwen.

Gwen rosti ceva vag drept răspuns. Nu mai cunoscuse niciodată pe nimeni ca Christina. Nu era vorba doar de accentul ei ciudat de New York care o făcea diferită. Un gând tulburător o copleşi. Poate chiar această diferenţă i se părea atât de atrăgătoare lui Laurence.

— De ce vă aflaţi în Ceylon, doamnă Bradshaw?

— Oh, pentru Dumnezeu, nu fi timidă! Spune-mi Christina.

Gwen zâmbi.

— Am venit de multe ori pe parcursul anilor, dar acum mă aflu aici deoarece Savi mi-a promis că mă pictează. L-am descoperit acum câteva secole la o mică expoziţie a tablourilor sale în New York. Portretele lui erau atât de intime. Scoate inima din cei care îi pozează. Eu recunosc, m-am îndrăgostit pe loc de el. Cu toţii ajungem să îl iubim în cele din urmă.

Trebuie neapărat să-l pui să-ţi facă portretul.

— Oh, eu…

— Sper că îţi place raţa, o întrerupse Christina. Vom începe cu un curry de vinete, iar apoi vom avea cea mai gustoasă raţă cu miere.

În timp ce Christina îi conduse în sala de mese, Gwen se opri în faţa unei măşti uriaşe care atârna pe un perete al coridorului.

— Ce e asta?

— O mască tradiţională a dansatorului malefic.

Gwen se holbă la odiosul obiect, se dădu un pas înapoi şi se împiedică de domnul Ravasinghe, care o bătu uşurel pe spate. Masca era şocantă. O grozăvenie. Păr sur ciufulit, lung de vreo 30 de centimetri, o gură mare şi roşie, larg deschisă, care dezvelea dinţii rânjiţi, şi urechi roşii strălucitoare, foarte ascuţite. Avea ochi holbaţi portocalii, iar nasul şi obrajii erau pictaţi în alb.

— Soţul tău minunat mi-a dăruit-o, spuse Christina.

Un dar micuţ. Ştii cât de generos poate fi.

Gwen rămase mută de uimire, atât din pricina darului în sine, cât şi a atitudinii Christinei.

Îi veni în minte momentul în care, după ce luase o trăsură din mica staţie de la Nanu Oya, îl întâlnise pe domnul Ravasinghe la Grand Hotel.

Îl aşteptase afară, pe stradă şi adulmecase aroma de eucalipt, ce se insinua dinspre piscurile acoperite de nori ale munţilor Pidurutalagala.

Acum, când lucrurile mergeau aşa de bine cu Laurence, o stânjenea interesul ei anterior faţă de pictor. Deşi îşi amintea foarte puţin din tot ce se petrecuse înainte, se ruşina că băuse atât de multă şampanie la bal.

Astăzi, în faţa hotelului, el îi zâmbise cald – de parcă nu se întâmplase nimic –, apoi o luase de braţ ca să o ajute să traverseze drumul plin de căruţe şi de ricşe. În acel moment, se auzi strigată.

— Bună ziua! Ce mai faci? întrebă femeia, care o privi cu nările fremătând.

Gwen începu deja să o considere pe Florence vocea conştiinţei ei.

— Bine, mulţumesc, răspunse ea.

— Sper că soţul tău e bine, draga mea.

Rostit dinadins cu emfază cuvântul „soţ”.

— Florence, mă bucur să te văd, dar mi-e teamă că nu mă pot opri să pălăvrăgim puţin. Ne ducem să luăm prânzul.

Nările lui Florence fremătară din nou şi bărbia dublă i se clătină uşor.

— Fără Laurence?

— Da, fără el. E ocupat toată ziua. Are treabă cu nişte maşinării.

— Nu mă îndoiesc că Dumnezeu va avea grijă de tine, draga mea, adăugă ea, uitându-se printre gene la domnul Ravasinghe.

După aceea, trecură pe lângă micul atelier al unui fotograf. Gwen se uită în vitrină şi, intrigată să vadă fotografia unei ceremonii de nuntă între un european şi o singaleză în veşminte tradiţionale, se gândi la Fran.

Domnul Ravasinghe îi observase privirea.

— Să ştii că pe vremuri nu era ceva neobişnuit. Până pe la jumătatea secolului al XIX-lea, guvernul chiar încuraja căsătoriile mixte.

— Şi de ce s-au schimbat lucrurile?

— O mulţime de motive. În 1869, odată cu deschiderea Canalului de Suez, femeile din Anglia au putut ajunge aici mai rapid. Până atunci, prezenţa lor aici era destul de rară. Dar chiar şi înainte de asta, guvernul îşi dorea să pună gheara din nou pe putere. Se temeau că progeniturile euroasiatice provenite din căsătoriile mixte nu vor fi loiale imperiului.

Acum, stând la mica masă pentru dineu, în timp ce o urmărea cu atenţie pe Christina, Gwen se întrebă dacă nu fusese prea aspră cu Fran în privinţa domnului Ravasinghe.

— Ah! exclamă Christina şi bătu din palme. Vine curry-ul de vinete.

Servitorul le puse în faţă o mâncare pe care Gwen nu o recunoscu.

— Nu fi aşa de îngrijorată, Gwen, spuse Savi. Sunt doar vinete. Absorb usturoiul şi condimentele. Sunt savuroase. Încearcă, te rog.

Gwen înfipse furculiţa într-o bucată. Consistenţa ei i se păru ciudată, dar aromele se dovediră încântătoare şi, brusc, i se făcu foame.

— E foarte bun.

— Cât de manierată eşti! Va trebui să schimbăm asta, nu-i aşa, Savi?

Domnul Ravasinghe îi aruncă o privire ameninţătoare.

— În regulă. Savi, mă plictiseşti.

Gwen se concentră să-şi termine curry-ul, iar ceilalţi doi continuară să converseze. Începea să-i placă tot mai mult această mâncare străină, dar se simţea puţin intimidată de Christina. O senzaţie familiară de tulburare îi copleşi întreaga fiinţă şi îi veni foarte greu să înghită ultimul dumicat, când începu să se întrebe despre relaţia dintre Laurence şi Christina.

Diavolul dansa într-adevăr. Oare masca dăruită de Laurence avea o semnificaţie anume sau oamenii din Ceylon obişnuiau să-şi facă daruri hidoase? Nu voia să-şi dea de gol neştiinţa, dar se hotărî totuşi să pună o întrebare vitală.

— Îl cunoşti de mult pe soţul meu?

Christina făcu o pauză înainte să răspundă, apoi zâmbi.

— Da. Eu şi Laurence ne cunoaştem de o veşnicie. Eşti o femeie foarte norocoasă.

Gwen privi spre domnul Ravasinghe, care dădu din cap uşor. Savi nu păruse supărat în mod special că ea venise singură şi, cu politeţea lui obişnuită, porniseră împreună spre vila închiriată de Christina. Purta haine curate, un costum negru şi cămaşă albă care strălucea în contrast cu pielea lui închisă. Mergea atât de aproape de ea, încât îi simţea mirosul de scorţişoară. Se întrebă totuşi de ce era neras, de parcă se trezise târziu şi nu dormise noaptea trecută.

— Îmi pare foarte rău pentru verişoara ta, spuse el, surprinzându-i privirea. Sper că se va însănătoşi curând. Mă gândeam să o invit într-o excursie cu barca pe lac la Kandy, acum că ploaia s-a mai potolit puţin.

Kandy este capitala din munţi.

— Fran ar fi încântată. Îi voi transmite invitaţia ta.

El încuviinţă din cap.

— De fapt, dacă Fran încă mai e aici în iulie, aţi putea

amândouă să vă bucuraţi de procesiunea cu lumânări sub clar de lună din Kandy. Se numeşte festivalul Perahera şi e extraordinar. Elefanţii vor fi decoraţi cu aur cu argint.

Christina fluieră.

— Trebuie să vii. Procesiunea sărbătoreşte dintele lui Gautama Buddha.

Ai auzit povestea?

Gwen clătină din cap.

— Cu multe secole în urmă, se spune că o prinţesă a adus pe furiş dintele în Ceylon din India, ascuns în părul ei. Acum e purtat pe străzi, în sunet de tobe şi urmat de dansatoare cu ghirlande. Hai să mergem toţi, insistă Christina. Îl rogi tu pe dragul de Laurence, Gwen, sau vrei să-l întreb eu?

Gwen scutură din cap.

— Vorbesc eu cu el, spuse Gwen şi râse forţat ca să-şi ascundă iritarea provocată de felul în care Christina sugera că între ea şi Laurence încă mai exista o anumită familiaritate.

După ce budinca dispăru de pe masă, Christina îşi aprinse o ţigară, apoi se ridică în picioare.

— Cred că a venit vremea să dezveleşti pânzele, domnule Ravasinghe, nu-i aşa? Dar mai întâi trebuie să-mi pudrez nasul.

Ocoli masa până în dreptul scaunului pe care stătea Savi, iar Gwen adulmecă un val de *Tabac Blond de Caron*, un parfum american pe care îl folosea şi Fran. Cât de bine i se potrivea, mai ales în amestec cu fumul de ţigară. Christina îl sărută pe domnul Ravasinghe pe obraz, apoi îşi trecu degetele cu unghii lăcuite prin părul lui lung şi ondulat. Când domnul Ravasinghe se întoarse spre Christina, Gwen îi studie profilul. Era un bărbat foarte chipeş, iar pericolul ce se ascundea în ochii lui îi sporea farmecul. Ridică mâna americancei şi o sărută cu o asemenea tandreţe, încât Gwen se simţi tulburată.

Gwen tot amânase momentul în care să-l întrebe dacă o plăcea pe verişoara ei, dar, acum că rămăseseră singuri mulţumită Christinei, ei se păru că prinsese ocazia. Şi, deşi îi spusese lui Fran că nu o va face, credea că e important să-l întrebe.

— Pentru că tot am vorbit de Fran, începu Gwen.

— Am vorbit noi de Fran?

— Da, mai devreme.

— Desigur. Şi ce vrei să-mi spui despre verişoara ta încântătoare?

— Ce părere ai despre ea, domnul Ravasinghe?

— Te rog, spune-mi Savi.

Bărbatul se opri şi îi zâmbi cu multă căldură, uitându-se fix în ochii ei.

— Cred că e absolut superbă.

— Înseamnă că o placi?

— Dar cine nu ar îndrăgi-o? În plus, mi-ar plăcea orice verişoară de-a ta, doamnă Hooper.

Gwen zâmbi, dar replica lui îi spori şi mai tare îndoielile. O plăcea pe Fran, dar i-ar fi plăcut oricum orice verişoară. Ce fel de răspuns mai era şi ăsta?

Când Christina se întoarse în cameră, el întinse mâna spre Gwen şi porniră cu toţii spre o încăpere bine aerisită din spatele casei. Două ferestre înalte dădeau spre o terasă cu un zid terasat, iar pânzele, acoperite cu bucăţi mari de catifea roşie, se sprijineau de un şevalet imens în mijlocul camerei.

— Suntem pregătiţi? spuse Christina şi trase cu o fluturare bucata de catifea.

Gwen se holbă la portret, apoi îşi ridică ochii spre domnul Ravasinghe, care zâmbi şi îi susţinu privirea, de parcă ar fi aşteptat un comentariu.

— E neobişnuit, se bâlbâi ea, şovăind.

— E mult mai mult decât atât, dragul meu Savi. E absolut sublim, accentuă Christina.

Însă Gwen nu era atât de sigură. Nu că nu i-ar fi plăcut tabloul, dar avea senzaţia că el îşi bătea joc de ea cumva. Amândoi râdeau de ea. Savi reprezenta exemplul perfect de bărbat bine-crescut şi politicos, dar exista ceva în purtarea lui care o nedumerea. Şi nu din pricina faptului că o văzuse cherchelită, că o mângâiase pe frunte şi că o ajutase să se urce în pat.

— Nu ceea ce vezi te deranjează, spuse Christina.

Gwen o privi şi se încruntă.

— Ţi-e teamă să vezi ce s-ar putea întâmpla în continuare.

Savi izbucni în râs.

— Sau ceea ce s-a întâmplat deja.

Gwen se uită din nou la portret, dar nici de data asta stinghereala provocată de el nu se risipi. Dimpotrivă. Obrajii Christinei erau îmbujoraţi, părul, în dezordine şi nu purta decât un colier din mărgele negre şi o privire atotştiutoare. Portretul se termina chiar sub sânii ei goi.

Gwen ştia că se poartă ridicol, dar ura ideea că Laurence o văzuse pe Christina aşa.

— Savi a pictat-o şi pe prima soţie a lui Laurence, dacă nu ştiai.

— N-am văzut tabloul.

— Îmi imaginez că soţul tău l-a dat jos după ce ea a murit.

Gwen căzu pe gânduri.

— Ai cunoscut-o pe Caroline?

— Nu foarte bine. Am devenit apropiată de Laurence după aceea. Savi urma să o picteze şi pe Verity, înainte de ziua cea mare, ba chiar făcuse unele schiţe preliminare, însă ea şi-a luat tălpăşiţa şi a fugit înapoi în Anglia. Nimeni nu ştie de ce l-a părăsit pe bietul ei logodnic. Lucra la guvern şi era drăguţ, din câte am auzit. Ce părere ai de cumnata ta?

— Nu o cunosc foarte bine.

— Dar tu, Savi, ce crezi despre Verity Hooper? Hai, spune-ne.

Încruntătura uşoară de pe fruntea domnului Ravasinghe era suficientă pentru a-şi arăta dezaprobarea. Că nu-i plăcea Verity ca persoană sau că nu voia pur şi simplu ca Verity să fie subiectul conversaţiei, Gwen nu reuşi să-şi dea seama.

— Ei bine, continuă Christina, în opinia mea, Verity o caută cu lumânarea. În afară de fratele ei, nu-i mai pasă decât de caii ei. Cel puţin aşa era când locuia în Anglia.

— E un suflet necăjit, spuse Savi şi se opri ca să scoată un bloc-notes din buzunarul de la haină.

— Te superi dacă te desenez, doamnă Hooper?

— Oh, nu ştiu ce să zic. Laurence…

— Laurence nu e aici, draga mea. Dă-i voie.

Domnul Ravasinghe îi zâmbi.

— Eşti remarcabil de proaspătă şi de pură. Aş vrea să surprind asta în schiţa mea.

— Foarte bine. Cum vrei să stau?

— Exact aşa cum stai acum.

8

Imediat ce se însănătoşi, Fran se ridică din pat, se îmbrăcă şi plecă să ia trenul de la Hatton spre Nanu Oya, staţia cea mai apropiată de Nuwara Eliya. Valizele ei urmau să meargă mai departe la Colombo. Domnul Ravasinghe îi promisese că o va duce cu maşina la Colombo, după micul tur în Kandy. Din Colombo, Fran avea să se întoarcă în Anglia. Cele două tinere se îmbrăţişară, în timp ce McGregor se învârtea pe lângă maşină, murmurând printre dinţi că el nu e şoferul nimănui. Gwen zâmbi, dar ştia cât de dor îi va fi de prietena ei.

— Să ai grijă de tine, Fran!

Fran izbucni în râs.

— Dar când nu am?

— Tot timpul. O să-mi fie dor de tine, Fran.

— Şi mie de tine, dar mă întorc, poate chiar la anul.

Fran o îmbrăţişă încă o dată pe Gwen, apoi se urcă în maşină şi, în timp ce McGregor întoarse maşina şi porni în sus, pe deal, ea se aplecă pe fereastră şi le făcu cu mâna, până când dispărură. Gwen se gândi la micul dejun luat împreună, când, roşie ca focul, îşi mărturisise gelozia faţă de Christina.

Fran se amuzase pe seama ei.

— Ţi-e teamă că Laurence nu va fi în stare să-i reziste?

— Nu ştiu.

— Nu fi caraghioasă. E atât de evident că te adoră şi nu şi-ar pune în pericol căsnicia pentru o americancă machiată în exces.

Gwen lovi cu vârful piciorului pietrişul, scutură din cap şi, sperând că verişoara are dreptate, se grăbi să intre în casă pentru a-i scrie mamei ei.

Plecarea lui Fran îi adusese din nou în suflet dorul de acasă.

În dimineaţa următoare, când se trezi, Gwen trebui să se repeadă în baie, simţindu-se foarte rău. Fie din cauza acelui curry cu vinete nenorocit, fie pentru că luase boala care o doborâse pe Fran la pat, deşi verişoara ei îi spusese că nu-i fusese greaţă nicio clipă. Băiatul care se ocupa de latrină încă nu sosise şi, în timp ce aruncă o jumătate de găleată de rumeguş înăuntru, mirosul o ameţi cumplit.

Sună din clopoţel pentru Naveena şi trase draperiile, dezvăluind un cer de vară senin cu urme fine de nori pufoşi. Sperând ca ploaia să se oprească până în octombrie, când al doilea muson al anului începea, inspiră adânc de câteva ori aerul dulce.

Naveena ciocăni şi aduse două ouă fierte pe o tavă de

abanos, cu o linguriţă de argint şi două pahare din porţelan pentru ouă.

— Bună dimineaţa, doamnă! o salută ea.

— Oh, nu cred că pot să bag ceva în gură, mi-a fost îngrozitor de rău.

— Dar ştiţi că mâncatul e bun. Poate un *hopper* cu ou?

Gwen clătină din cap. Hopperul cu ou era un fel de clătită, în formă de coşuleţ, cu un ou prăjit în mijloc.

Femeia zâmbi şi dădu din cap.

— Nu vreţi să încercaţi nici ceaiul cu mirodenii, doamnă?

— Ce are în el?

— Scorţişoară, cuişoare şi puţin ghimbir.

— Sper că e cel mai bun ceai Hooper, adăugă Gwen. Dar, după cum ţi-am spus, mi-a fost foarte rău. Aş vrea o cană cu ceai obişnuit. Se poate?

Femeia zâmbi din nou şi chipul i se lumină.

— L-am făcut special. E bun pentru condiţia în care vă aflaţi.

Gwen se holbă la ea.

— E bun pentru un stomac deranjat? Mama spunea întotdeauna că un ceai cât mai simplu e mai potrivit.

Femeia continuă să zâmbească şi să dea din cap, făcând gesturi caraghioase cu mâinile, ce semănau cu aripile unei păsări în zbor. Gwen nu credea că servitorii sunt nişte oameni care nu gândesc şi nu simt, aşa cum considera Florence, şi se întreba adesea ce se întâmplă în mintea lor.

Era pentru prima dată când pe chipul calm al femeii se zăreau atât de multe emoţii.

— Ce se întâmplă, Naveena? De ce tot rânjeşti aşa la mine?

— Voi, doamnele! Prima soţie a stăpânului, la fel. Nu

urmăreşti calendarul, doamnă.

— De ce? Am ratat ceva important? Mă îmbrac imediat. Mă simt mult mai bine acum. Indiferent ce a fost, se pare că a trecut.

— E nevoie să pregătim odaia copiilor, doamnă.

Odaia copiilor? Un val de fierbinţeală o cuprinse brusc şi faţa începu să o pişte, în timp ce verifica atentă datele. Cum de nu-şi dăduse seama?

Probabil că se întâmplase în ziua de după bal, atunci când Laurence îşi deschisese sufletul în faţa ei şi făcuseră dragoste aşa cum trebuie. Ori poate se întâmplase mult mai înainte. În orice caz, nu mai conta acum!

Asta sperase dintotdeauna şi visase acest moment, încă de la prima ei întâlnire cu Laurence când se gândise că acel bărbat va fi tatăl copiilor ei.

Ar fi trebuit să ştie. Suferea de greţuri, în permanenţă avea o stare de langoare, trăia clipe de foame intensă, iar sânii i se păreau neobişnuit de grei. Dar, pentru că menstruaţia ei nu fusese niciodată regulată, nici măcar nu-i trecuse prin cap un asemenea motiv. Şi cu Fran bolnavă şi atâtea evenimente unul după altul, nu mai ţinuse socoteala. Acum, că ştia, abia aştepta să-i spună lui Laurence. Îşi cuprinse umerii cu braţele, nemaiputându-şi ascunde nerăbdarea.

Totul se întâmplase atât de rapid, încât Gwen abia acum îşi dădu seama că nu ştie unde e odaia copiilor. I se părea ridicol că încă nu explorase toată casa. La parter, se găsea biroul lui Laurence. Încercase clanţa o dată sau de două ori, atunci când îl căutase, dar întotdeauna găsise biroul încuiat. Îi văzuse iar dormitorul când se dusese din nou ca să se zgâiască la fotografia femeii blonde. Întorsese fotografia şi observase numele lui Caroline pe spate. Căutase apoi tabloul lui Savi, dar nu-l descoperise. Mai explorase cinci camere de oaspeţi şi încă două băi, dar mai erau şi alte uşi încuiate, despre care bănuise că sunt spaţii pentru depozitare, una chiar în baia ei, iar alta pe coridor.

O dovadă de neglijenţă din partea ei. Ar fi trebuit să ceară să vadă ce e înăuntru.

— Ce-ar fi să-mi arăţi odaia copiilor în dimineaţa asta? întrebă ea, zâmbindu-i Naveenei.

Faţa femeii se lungi.

— Nu sunt sigură, doamnă. Nu a mai fost atinsă din ziua…

— Ah, înţeleg. Ei bine, nu mă tem de puţin praf. Insist să mi-o arăţi imediat ce termin cu îmbrăcatul.

Femeia încuviinţă şi ieşi din cameră.

Naveena veni o oră mai târziu şi Gwen rămase surprinsă când femeia o conduse direct la uşa încuiată din baie.

— Pe aici, doamnă. Am cheia.

Descuie uşa, o împinse şi pătrunseră pe un coridor scurt, mai degrabă un gang, despre care Gwen îşi dădu seama că se întinde paralel cu holul principal de la parter. La capătul lui cotiră la stânga şi intrară în altă cameră.

Aici, Gwen încremeni tulburată. Era întuneric şi mirosul acru îi înţepă nările.

Naveena deschise o fereastră şi obloanele.

— Îmi pare rău, doamnă. Stăpânul nu ne-a lăsat să o atingem.

Acum, fiindcă era lumină, Gwen cercetă odaia şi tresări când văzu pânzele de păianjen care acopereau aproape complet peretele din spatele lor şi stratul gros de praf cu insecte moarte de pe întreaga mobilă, de pe podea, de pe scaunul pentru alăptat şi de pe cărucior. A ce miroasea, nu ştia să spună. Mucegai cu siguranţă, dar în niciun caz un miros pe care îl asociai în mod obişnuit cu odaia unui copil. În plus, camera avea un iz de tristeţe şi nu se putu abţine să-şi imagineze speranţele distruse ale lui Laurence.

— Ah, Naveena. Cât de trist! Când s-a întâmplat?

— Acum 12 ani, doamnă, spuse Naveena uitându-se

în jur.

— Probabil că i-ai îndrăgit mult pe Caroline şi pe Thomas.

— Nu vorbim despre asta, spuse ea cu glas înecat.

— Caroline s-a îmbolnăvit din cauza naşterii?

Chipul Naveenei se întunecă. Clătină din cap, dar nu adăugă nimic.

Gwen voia să afle mai multe, dar, văzând mâhnirea femeii, schimbă subiectul.

— E nevoie de o curăţenie zdravănă aici, spuse ea.

— Da, doamnă.

Gwen ştia că a face curăţenie în Ceylon nu avea nicio legătură cu felul în care se proceda în Gloucestershire. Aici, fiecare obiect se dădea la o parte şi asta includea covoarele, cuierele şi chiar mobila grea. Apoi totul se strângea grămadă pe peluză. În timp ce camera era curăţată şi dezinfectată, o altă echipă de băieţi bătea covoarele şi lustruia mobila.

Nimic nu era lăsat neatins.

— Odată ce toate ajung afară, ai grijă să fie arse.

Gwen privi spre peretele îndepărtat. La o cercetare mai atentă, ceea ce iniţial crezuse că e mucegai se dovedi a fi o frescă şi aproape că se desluşea şi scena reprezentată. Când o atinse, un strat subţire de mizerie se dezintegră între degetele ei.

— Poţi să-mi aduci o cârpă, Naveena?

Femeia îi întinse o bucată de muselină pe care o ţinea în buzunar şi Gwen şterse o parte a peretelui.

Privi cu atenţie, urmărind conturul imaginilor cu degetele.

— E un tărâm fantastic, nu? Uite! Cascade şi râuri, iar aici, chiar aici, sunt munţi frumoşi şi… poate un palat. Sau e un templu?

— Este templul budist de lângă Kandy. Pictat de prima soţie a stăpânului. Tabloul înfăţişează ţara noastră,

doamnă. E Ceylonul.

— Caroline a fost pictoriţă?

Naveena încuviinţă din cap.

Gwen inspiră adânc, îşi ţinu răsuflarea o secundă, apoi expiră.

— Atunci ce mai aşteptăm? Haide să scoatem totul afară. Cred că cel mai bine ar fi să zugrăvim şi peste frescă.

Întorcându-se în camera ei, Gwen se gândi la Caroline. Depusese atât de mult efort ca să facă odaia frumoasă şi se întrebă cât din eleganţa de acum a casei se datora tot talentului ei. Regretă decizia impulsivă de a zugrăvi peste frescă. Poate domnul Ravasinghe ar putea fi convins să o restaureze, deşi felul iraţional în care Laurence îl antipatiza pe bărbat ar putea împiedica materializarea acestei idei. Când Laurence se întoarse să ia prânzul, un foc ardea în curte şi ultimele bucăţi de mobilă din odaia copiilor se transformau în tăciuni.

— Bună, spuse el, intrând ca o vijelie în camera de zi, cu o expresie de surpriză pe chip. Facem un foc de tabără?

Ea îl privi lung şi îi oferi un zâmbet generos.

— Dragul meu, zise Gwen lovind uşurel canapeaua, ca să-l invite să ia loc lângă ea. Vino şi aşază-te. Vreau să-ţi spun ceva.

A doua zi, înainte ca Verity să plece în Sud, să stea la ferma piscicolă a unei prietene, cu posibilitatea ca, ulterior, să viziteze Anglia, Laurence şi Gwen stăteau pe verandă, terminându-şi micul dejun.

— Mi-aş dori să cumpăr un cal, spuse Verity. Mi-e dor să am propriul cal.

Gwen nu-şi putu ascunde surpriza.

— Dumnezeule, dar îţi poţi permite să cumperi un cal?

— Desigur. Am pensia mea viageră.

Laurence se întoarse într-o parte ca să mângâie un

câine.

— Nu mi-am închipuit că e atât de generoasă.

Verity zâmbi dulce.

— Laurence a avut întotdeauna grijă de mine, de ce s-ar opri acum?

Gwen ridică din umeri. Dacă Laurence avea să fie mereu aşa de generos, probabil că Verity nu-l va părăsi niciodată.

— Dar pesemne că vrei să te măriţi şi să ai casa ta, nu?

— E musai?

Gwen nu ştiu cum să-i răspundă, dar, după ce cumnata ei va pleca, era hotărâtă să discute subiectul cu Laurence.

— Nu cred că Verity ar trebui să rămână cu impresia că poate locui veşnic cu noi. Are o casă în Anglia.

El oftă din toţi rărunchii.

— E sora mea, Gwen. E singură acolo. Ce-aş putea să fac în plus?

— Ai putea să o încurajezi să-şi facă propria viaţă. Odată ce copilul va veni pe lume…

El o întrerupse.

— Odată ce copilul va veni pe lume, sunt sigur că îşi va reveni şi îţi va fi de mare ajutor.

Gwen se strâmbă.

— Nu vreau să mă ajute.

— Fără mama ta aici, vei avea nevoie de cineva.

— Aş prefera să o rog pe Fran.

— Mi-e teamă că trebuie să pun piciorul în prag. Verity locuieşte deja aici şi nu sunt sigur că verişoara ta, oricât ar fi ea de fermecătoare, e genul de persoană de care vei avea nevoie.

Gwen îşi înghiţi lacrimile de furie.

— Nu îmi amintesc să-mi fi comunicat vreodată că

Verity locuieşte aici.

Un muşchi de pe chipul lui Laurence tresări.

— Îmi pare rău, iubito, dar nu aveai niciun cuvânt de spus în această decizie.

— Şi ce te face să crezi că Verity este persoana potrivită? Nu am nevoie de ajutorul ei. E copilul meu şi o vreau pe Fran.

— Cred că ai vrut să spui că e al nostru.

Laurence râânji.

— Desigur, asta în cazul în care copilul nu e rodul vreunei zămisliri neprihănite.

Gwen trânti şervetul pe masă şi, simţindu-se prea tensionată, se ridică în picioare.

— Nu e drept, Laurence, nu e drept deloc!

Alergă în camera ei, îşi scoase pantofii şi, într-un acces de furie, îi aruncă în perete, izbucnind în hohote de plâns. Trase draperiile şi obloanele, se dezbrăcă de rochie, apoi se trânti pe pat cu faţa în jos, vărsând lacrimi amare în pernă. După o vreme, cum el tot nu venise, se strecură sub pături şi, plângându-şi de milă, îşi acoperi capul cu ele, aşa cum făcea când era mică. Amintirea casei din copilărie îi provocară şi mai multe suspine şi, ghemuită, hohoti până când ochii începură să o înţepe.

Se gândi la ziua în care o întrebase pe Naveena de ce nu fusese ayah şi pentru Verity.

Naveena dăduse din cap.

— O femeie mai tânără. Mai puternică.

— Dar o cunoşti bine pe Verity?

Naveena dădu din cap.

— Da şi nu, doamnă.

— Cum adică?

— Întâmpini greutăţi cu ea. E fată şi de fiecare dată face probleme.

Cugetând acum mai atent, Gwen simţi şi mai multă

hotărâre că o voia pe Fran aici, atunci când copilul avea să vină pe lume.

Puţin mai târziu, auzi un ciocănit la uşă, apoi vocea lui Laurence.

— Te simţi bine, Gwendolyn?

Tânăra îşi şterse ochii cu cearşaful, dar nu scoase o vorbă. Nu era drept şi acum o făcuse să pară proastă. Nu avea de gând să-i vorbească.

— Gwendolyn?

Ea îşi trase nasul.

— Iubito, îmi pare rău că am fost aşa de aspru.

— Pleacă!

Ea îl auzi înăbuşindu-şi un chicotit şi apoi, în ciuda hotărârii ei anterioare, se trezi că râde şi plânge în acelaşi timp.

Când el împinse uşa şi veni să se aşeze pe pat lângă ea, Gwen îi întinse mâna.

— Te iubesc, Gwen. N-am intenţionat nicio clipă să te supăr.

Bărbatul îi şterse lacrimile de pe faţă şi începu să-i sărute obrajii umezi, apoi îi ridică bluza şi o răsuci pe spate. Ea îl privi cum îşi scoate pantofii şi pantalonii. Era atât de musculos şi pielea atât de bronzată de la viaţa petrecută în aer liber, încât simplul gest al scoaterii hainelor o excita întotdeauna. Când îşi trase cămaşa peste cap, Gwen simţi cum i se întăresc sfârcurile şi i se făcu un gol în stomac. Faptul că nu reuşea să ascundă cât de mult îl doreşte părea să îl aţâţe şi mai mult şi îi întărea sentimentele faţă de ea.

— Vino! spuse Gwen, fără să mai poată aştepta şi întinse braţele spre el.

El zâmbi satisfăcut şi în ochii lui se citea că voia să o împace. Îşi puse palma caldă pe pântecul ei uşor curbat, mângâind-o cu blândeţe, până când ea gemu. Apoi o sărută acolo şi, încetişor, îşi coborî buzele până când capul îi

dispăru între picioarele ei.

Avusese dreptate, desigur. O îmbunase cum numai el ştia şi, până la sfârşit, Gwen aproape că ţipă de uşurare.

Când părinţii ei se certau, tatăl ei părea că nu auzise niciodată în viaţa lui cuvintele „iartă-mă”. În schimb, îi pregătea mamei ei un ceai, pe care i-l ducea însoţit de un fursec cu fructe. Ea râdea tare. Dar ce avea Gwen aici era mult mai bun decât un fursec şi, dacă aşa vor arăta împăcările dintre ei, atunci merita să se certe mai des.

În afara discuţiei aprinse din pricina lui Verity, Laurence se dovedi a fi regele amabilităţilor. Era doar însărcinată, îi repeta ea întruna, deşi, în realitate, se simţea în al nouălea cer când vedea grija lui plină de afecţiune. În iulie, după o ceartă nesemnificativă legată de călătorii, dat fiind starea ei, plecară amândoi la Kandy cu Christina şi cu un alt prieten, dar nu cu domnul Ravasinghe. Când Gwen o întrebă pe Christina unde e Savi, ea ridică din umeri şi spuse că în Londra.

Procesiunea se dovedi impresionantă, deşi Gwen se agăţă de Laurence de teamă să nu fie călcată în picioare de mulţime ori de elefanţi. Aerul mirosea a tămâie şi a flori şi ea trebui să se ciupească întruna ca să se convingă că nu visează. În vreme ce Gwen simţea că arată uşor ştearsă în rochia ei de gravidă, Christina era superbă în şifon negru moale. În ciuda încercărilor asidue ale americancei de a-l trage pe Laurence deoparte, bărbatul nu părea să-i acorde mare atenţie şi, foarte uşurată, Gwen se simţi caraghioasă că îşi bănuise soţul că nu e în stare să reziste farmecelor femeii.

După aceea, în ciuda câtorva săptămâni cu greţuri, Gwen pluti într-un soi de ceaţă perpetuă. Laurence spunea că înfloreşte şi că arată mai bine decât oricând. Şi Gwen aşa se simţea. Verity păstrase distanţa şi timpul se scurse. Abia în a cincea lună de sarcină, într-o după-amiază când Florence Shoebotham fusese invitată la un ceai, mărimea ei începu să fie remarcată. Poate că şi alţi oameni

observaseră, dar Florence îi spusese adevărul, accentuând că Gwen se îngrăşase prea mult şi se oferi să-l sune pe doctorul Partridge.

A doua zi, când John Partridge intră în camera ei, cu mâna întinsă, Gwen se bucură nespus să-l vadă.

— Ce mă bucur că eşti tu, John! spuse ea şi se ridică în picioare. Sper că nu e nimic în neregulă cu mine.

— Nu e nevoie să te ridici, spuse el, apoi o întrebă cum se simte, când ea se aşeză pe marginea patului.

— Sunt foarte obosită şi mi-e foarte cald.

— E normal. Te mai îngrijorează şi altceva?

Îşi săltă picioarele pe pat.

— Gleznele mi se umflă puţin.

El îşi netezi mustaţa şi trase un scaun.

— Atunci, trebuie să te odihneşti mai des. Deşi, la o femeie tânără ca tine, nu cred că umflarea gleznelor va fi o problemă prea mare.

— Am şi dureri de cap îngrozitoare, dar întotdeauna am suferit din cauza lor.

Doctorul îşi muşcă buzele, cugetând, după care o bătu uşurel pe mână.

— *Eşti* mare. Cel mai bine ar fi să te controlez puţin. Ai vrea să fie o femeie cu tine?

— Nu am pe nimeni aici. Numai pe Naveena. Verişoara mea, Frances, s-a întors de ceva vreme în Anglia.

Gwen oftă din adâncul sufletului.

— Ce se întâmplă, Gwen?

Tânăra se întrebă ce ar mai fi de spus. Laurence nu avea de gând să renunţe la ideea lui ca Verity să o asiste la naştere şi să o ajute cu copilul.

Acesta era ghimpele din coasta ei, şi unul încă foarte mare. Fusese foarte mulţumită la început, dar, pe măsură ce lunile treceau şi lăuzia se apropia, tânjea după mama ei

tot mai mult. Voia pe cineva alături cu care să se simtă în largul ei şi ura gândul că Laurence era convins că Verity trebuia să fie acea persoană. Dacă era sinceră cu ea însăşi, nu avea nimic împotriva cumnatei ei, dar gândul de a nu fi alături de o persoană pe care o iubea sincer îi provoca suferinţă. Dacă naşterea avea să fie complicată, dacă nu va face faţă? Ori de câte ori discuta subiectul cu Laurence, el rămânea ferm pe poziţie şi o făcea să creadă că ea se poartă iraţional.

Oftă şi se uită la doctor.

— Laurence a invitat-o pe sora lui să-mi ţină companie şi să mă ajute cu totul. E într-o călătorie pe coastă acum, dar e posibil să se întoarcă la casa familiei lor din Yorkshire puţin. E închiriată, dar au acolo şi un apartament mic numai pentru ei.

— Ai prefera să naşti mai degrabă în Anglia, Gwen?

— Nu. Şi în niciun caz în Yorkshire. Nu despre asta e vorba. Ideea e că nu sunt sigură că prezenţa lui Verity aici mă va ajuta.

Se posomorî şi buza de jos începu să-i tremure.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Cumnata ta va fi de mare ajutor şi poate dacă petreci timpul numai cu ea şi cu copilul vei avea şansa să vă cunoaşteţi mai bine.

— Crezi?

— Şi ea a suferit, mai mult decât Laurence, bănuiesc.

— Da?

— Când părinţii lor au murit, ea era încă mică şi Laurence i-a fost ca un tată. Problema a apărut atunci când el s-a căsătorit mult prea curând după moartea părinţilor şi, desigur, mare parte din an ea o petrecea la şcoala cu internat.

— De ce n-a venit să stea aici după ce a terminat şcoala?

— Pentru o vreme a stat, îi plăcea să trăiască aici, dar toate prietenele ei se aflau în Anglia. Îmi închipui că

Laurence a crezut că va avea o viaţă mai bună acolo. Atunci când ea a împlinit 21 de ani, el i-a dăruit proprietatea din Yorkshire.

— Laurence are mare grijă de ea.

— Iar acesta e un lucru bun. Se zvoneşte că a fost refuzată de singura persoană pe care o dorea cu adevărat.

— Cine anume?

El clătină din cap.

— Toate familiile au secrete de un fel sau altul, nu? Poate ar fi bine să-l întrebi pe Laurence. Dar cred că Verity ţi-ar fi folositoare. Şi ar ajuta-o şi pe ea să se simtă mai bine. Acum întinde-te, fiindcă îţi voi examina burtica.

După ce Gwen se întinse pe pat, el îşi deschise geanta neagră de piele şi scoase din ea un obiect care semăna cu un corn. Gwen nu era sigură că toate familiile au secrete şi se gândi la propria familie, dar când imaginea mamei şi a tatălui ei îi veni în minte, i se făcu un dor nebun de casă.

— Te voi asculta puţin, spuse el.

— Mai sunt şi alte secrete de familie? întrebă ea.

Doctorul ridică din umeri.

— Cine ştie, Gwen? Mai ales când e vorba de relaţiile umane.

Gwen se holbă la tavan şi, ascultând sunetele ce veneau de deasupra, se gândi la ce îi povestise John despre Verity. Doctorul îşi ridică şi el privirea.

— E doar femeia care face curăţenie. Se ocupă de camera lui Laurence astăzi.

— Cum te înţelegi cu soţul tău, Gwen? Aşteptaţi cu nerăbdare să deveniţi părinţi?

— Fireşte. Dar de ce mă întrebaţi?

— Fără un motiv anume. Există gemeni în familia ta sau poate în a lui?

— Bunica mea a avut o soră geamănă.

— Ei bine, se pare că nu e nimic în neregulă cu mărimea ta exagerată.

Cred că ai gemeni.

Gwen deschise gura şi icni.

— Serios? Eşti sigur?

— Nu pot fi sigur, dar aşa pare că stau lucrurile.

Gwen se uită pe fereastră şi încercă să-şi limpezească sentimentele. Doi copii! Un lucru bun, nu? Pe masa pentru micul dejun de pe verandă se zărea un langur ce strângea la piept un pui. Maimuţica o privi pe Gwen cu ochi rotunzi, căprui. Firele de păr auriu zbârlite îi înconjurau capul ca un halou.

— Există ceva ce nu ar trebui să fac? întrebă Gwen, înroşindu-se ca focul. Cu Laurence, mă refer.

Bărbatul zâmbi.

— Nu te îngrijora. Îţi face bine. Dar trebuie să te controlez regulat, iar tu trebuie să te odihneşti suficient. E foarte important.

— Mulţumesc, John. Mă gândeam să organizez un picnic, înainte de ploi, lângă lac. Am voie?

— Da, dar nu intra în apă şi fereşte-te de lipitorile de pe marginea lacului.

9

Picnicul fusese aranjat astfel încât să coincidă cu întoarcerea lui Verity din Sud. Doi dintre servitorii mai tineri căraseră coşul cu alimentele, păturile şi un scaun pentru Gwen, adus din magazia pentru bărci bătută de vreme, de la marginea lacului. Laurence, Verity şi prietena ei Pru Bertram se aşezară confortabil pe pledurile în carouri sub privirile unui macac toque cu coada lungă aflat într-un copac din apropiere.

Gwen purta o rochie verde din bumbac, cu multă broderie la gât care să îi dea volum. O pălărie de soare cu

borurile mari îi ferea faţa de razele strălucitoare. În fiecare dimineaţă, când îşi trecea mâinile peste sâni şi peste pântec, după ce făcea baie, se minuna de schimbările rapide din trupul ei şi îşi freca uşor pielea cu ulei de nuci cu ghimbir infuzat. Acum, că săptămânile cu greţuri se sfârşiseră, spera să se bucure de un mic răgaz, înainte de a deveni şi mai mare.

Nick McGregor fusese invitat şi el la picnic, dar refuzase, motivând că are o problemă cu unul dintre servitori.

— S-a mai întâmplat ceva la liniile de producţie? îi şopti Gwen lui Laurence.

— Întotdeauna apar mici dispute. Dar nimic care să te îngrijoreze.

Gwen dădu din cap. De la incidentul cu tamilul care îşi rănise piciorul, McGregor se purtase rece cu ea. O ajutase să comunice cu grădinarii noi şi se arătase uşor interesat de planurile ei despre fabricarea brânzeturilor, dar, în afară de asta, păstrase distanţa. Ea încercase să afle care sunt ideile lui despre locul pentru făbricuţă, dar pe el îl interesa exclusiv ceaiul.

Era o zi superbă, cu soarele care se oglindea strălucitor în lac şi cu o adiere uşoară, care-ţi răcorea pielea. Gwen urmări un roi de fluturi albi care zburau pe deasupra apei. Spew sărea nebuneşte, împroşcând stropi peste toată lumea şi se bucura că-i necăjeşte pe ceilalţi. Bobbins stătea pe marginea lacului, cu botul pe labe. Căţeluşa nu era la fel de aventuroasă ca fratele ei şi, în plus, era gestantă. Gwen o privea cu mare interes şi se simţea înduioşată de abdomenul uriaş al animalului.

— Ce amuzant, rosti Gwen.

Se lăsă pe spate ca să simtă căldura soarelui pe obraji.

— Bobbins observă şi Spew acţionează. Puţin ca mine şi ca Fran. Mi-aş fi dorit să fie aici, Laurence.

— Am încheiat acest subiect, draga mea.

— Promit că voi face totul ca să te ajut, interveni Verity. De aceea nu m-am întors în Anglia.

— Sunt sigur că Gwen e recunoscătoare.

Verity surâse larg.

— Dragul meu, hai să deschidem coşul acum.

Laurence desfăcu clamele capacului, scoase două sticle de şampanie, mai multe pahare – pe care le împărţi tuturor –, apoi trei farfurii cu sendvişuri.

— Mmm! exclamă el, ridicând colţul şervetelui de pe una dintre farfurii şi adulmecând. Miroase a somon şi a castraveţi.

— Şi restul? întrebă Gwen, simţindu-se înfometată.

— De ce nu ne spui ce ne aşteaptă pe celelalte două farfurii, Pru? întrebă

Laurence.

Pru era tăcută şi modestă, o englezoaică obişnuită cu pielea palidă, care, sub soarele Ceylonului, căpătase o nuanţă roz-aprins. Deşi puţin mai în vârstă, îi fusese o prietenă loială lui Verity.

— Desigur.

Luă cele două farfurii.

— Aici avem ouă şi salată, iar aici ceva ce nu recunosc. Oh, ba da, curry de vinete.

— Curry de vinete într-un sendviş? întrebă Gwen, amintindu-şi prânzul de la Christina.

Verity încuviinţă din cap.

— Normal! Întotdeauna introducem un fel de mâncare local în picnicurile noastre, nu-i aşa, Laurence? E o tradiţie de familie. Nu ai şi tu tradiţii în familia ta?

Laurence îşi îndreptă pălăria şi se uită la sora lui.

— Noi suntem familia lui Gwen acum, Verity.

Verity se îmbujoră.

— Fireşte. N-am vrut să…

El scoase dopul de la şampanie, umplu paharele, apoi se îndreptă de spate şi întinse paharul în faţă.

— Pentru extraordinara mea soţie!

— De acord! spuse Pru.

După ce mâncară pe săturate, Verity, care băuse mai multă şampanie decât s-ar fi cuvenit, se ridică în picioare.

— Ei bine, după cum ştii, Laurence, acum urmează o plimbare în jurul lacului. Veniţi?

— Nu cred că voi fi în stare, spuse Gwen, întinzând mâna spre Laurence.

— Dar tu vii, Laurence, nu-i aşa? Întotdeauna vii. Gwen va rămâne cu Pru.

— Prefer să stau cu Gwen.

Gwen îi zâmbi în semn de mulţumire şi el îi strânse mâna.

— Ai grijă la bivolii de apă! strigă el când Verity se îndepărtă, uşor bosumflată.

În acel moment, Spew veni alergând dinspre lac, urmărind un stol de bâtlani, apoi se învârti în jurul lui Verity, stropind-o cu apă. Gwen se uită în jur după Bobbins, care, se pare, dispăruse.

— Câine afurisit! se răsti Verity, ştergându-şi rochia umedă.

Ca de obicei, alesese o culoare greşită, se gândi Gwen. Portocaliul nu se potriveşte cu un ten pământiu. Iar lumina soarelui reflecta culoarea pe faţa ei, făcând-o să arate aproape verzuie.

— Te însoţesc eu, Verity, spuse Pru şi păşi spre ea.

— Nu. Îl iau pe Spew pentru o tură. Tu nu eşti destul de puternică şi te vei încălzi prea tare. Haide, Spew!

Lui Pru îi pieri entuziasmul şi se aşeză din nou.

— Da, desigur, ai dreptate. Nu am la fel de multă energie ca tine.

Gwen îl strigă pe Laurence, care făcuse câţiva paşi

spre lac.

— Crezi că aş putea să-mi bag şi eu picioarele puţin?

Laurence se răsuci.

— Nu văd de ce nu. Nu vreau să te răsfăţ mai mult decât trebuie.

— Vrei să vii şi tu, Pru? o întrebă Gwen, în timp ce îşi scoatea pantofii.

Când Pru clătină din cap, Gwen porni spre ţărm cu Laurence, apoi se aşeză şi îşi scoase dresurile cu o mână, iar cu cealaltă îşi ţinu pălăria de soare. Apa se vălurea uşurel la margine şi Gwen îşi răcori degetele.

— E încântător, nu?

— Datorită ţie e încântător.

— Ah, Laurence, sunt aşa de fericită! Sper ca fericirea noastră să nu se termine niciodată.

— Nu există niciun motiv să se termine, zise el şi o sărută.

Gwen privi o pasăre ţopăind pe un bolovan din apropiere.

— Uită-te la măcăleandrul acela, spuse ea.

— E de fapt o pitulice de Kashmir. Mă întreb cum a ajuns aici. De obicei le zăreşti în zona golfului din Nuwara Eliya. Este cel mai frumos loc din ţară, situat între oraş şi dealuri.

— Ştii multe despre păsări.

— Despre păsări şi despre ceai.

Gwen izbucni în râs.

— Trebuie să-mi povesteşti despre toate, ca să îl pot învăţa şi eu pe copilul nostru.

— Vrei să spui, „copiii noştri”.

El o luă în braţe şi Gwen îl privi atentă. Ochii lui Laurence străluceau şi părea atât de mândru şi de fericit, încât lui Gwen aproape că îi explodă inima de emoţie.

Dar chiar atunci, în timp ce îi ţinea mâinile într-ale

lui, el deveni brusc serios.

— Gwen, dacă ţi-aş putea spune cât de mult mi-ai schimbat viaţa…

Ea se dădu în spate.

— În bine, sper.

El trase adânc aer în piept şi Gwen simţi că îl adoră pentru felul în care aproape tot chipul lui zâmbea.

— Mai mult decât ţi-ai putea închipui, adăugă el.

O rafală de vânt îi ciufuli părul, care îi intră în ochi. Laurence îi aranjă o buclă după ureche.

— După Caroline, am crezut că viaţa mea s-a terminat, dar tu mi-ai redat speranţa.

Când vântul se înteţi, Gwen îşi scoase pălăria, se sprijini din nou de pieptul lui cald şi îşi întoarse privirea spre lac. Laurence nu era în stare să-şi exprime sentimentele întotdeauna, dar, din felul în care o mângâie pe păr, Gwen înţelese cât de mult o iubeşte. El îşi plecă fruntea şi o întoarse cu faţa spre el. Gwen închise ochii din cauza soarelui care se reflecta orbitor în luciul apei, apoi îi simţi buzele pe gât, chiar sub lobul urechii. O trecu un fior pe şira spinării. *Ce bine-ar fi ca acest moment să rămână veşnic în gândul meu!* se gândi ea.

Se mai plimbară o vreme, înainte să se întoarcă, dar un lătrat înverşunat le tulbură brusc liniştea. Gwen se uită în jur şi îl văzu pe Spew zgâriind uşa de la adăpostul pentru bărci.

— Pun pariu că Bobbins s-a dus acolo să fete, spuse Laurence.

Apoi el se uită în spate când sunetul unei vâsle lovind apa îi atrase atenţia.

— Nu-mi vine să cred. Ce caută aici?

— Se pare că Verity e cu el. Şi Christina.

Laurence înjură printre dinţi, dar se duse să-i ofere braţul lui Verity şi apoi Christinei ca să coboare din barcă. Verity aproape că se răsturnă, dar Christina zâmbi.

— Bună, dragul meu, spuse ea, apoi îi cuprinse capul lui Laurence în mâini şi îl sărută pe obraji.

Se dădu într-o parte şi-şi lăsă palma să alunece pe braţul gol al bărbatului, gâdilându-l uşor cu vârful degetelor.

Laurence se înroşi până în vârful urechilor, iar Gwen, deşi se zbârli toată la vederea acestui gest mai mult decât intim, se sili să zâmbească.

— Mă bucur să te văd, Christina!

— Cât de bine arăţi! Cred că ar trebui să rămân şi eu gravidă la un moment dat.

Christina îi făcu cu ochiul lui Laurence.

Ce tupeu avea femeia, gândi Gwen. Cum îndrăznea să flirteze cu soţul ei, chiar de faţă cu ea? Se lipi şi mai tare de Laurence şi îi îndepărtă părul de pe frunte cu un gest prin care voia să declare că e al ei şi numai al ei.

— Am dat peste ei când mă plimbam, îi lămuri Verity. El îi schiţa portretul cu una dintre insule în fundal. Aveau barca legată în apropiere, aşa că s-au oferit să mă aducă. N-aş putea refuza o plimbare pe apă alături de un bărbat chipeş.

Savi Ravasinghe afişă un calm perfect când se dădu jos din barcă, dar Laurence continua să fie tensionat.

— Îmi cer iertare pentru deranj, spuse Savi.

— Nicio problemă.

Gwen îi întinse mâna.

— Însă mi-e teamă că noi ne pregăteam să strângem.

El zâmbi şi îi luă mâna.

— Arăţi înfloritor, doamnă Hooper, dacă-mi permiţi.

— Mulţumesc. Mă simt extraordinar. Mă bucur să te văd din nou. Cum a fost călătoria la Londra? Uneori cred că e…

— A venit momentul să intrăm în casă, o întrerupse Laurence, după care îl salută din cap politicos pe Savi şi, întorcându-i spatele, întinse mâna spre Christina. Ai vrea

să ne faci o vizită?

Gwen se încruntă.

— Mulţumesc, Laurence. Fireşte, sunt foarte tentată, răspunse ea, trimiţându-i o bezea, dar cred că de data asta mă voi întoarce cu Savi.

Laurence nu vorbi.

— De fapt, am ceva pentru doamna Hooper, spuse Savi.

Scotoci într-o mapă din piele maronie şi scoase o coală de hârtie groasă, protejată de o pânză.

— O car cu mine de ceva vreme. E o acuarelă.

Gwen întinse mâna să o ia şi îndepărtă pânza.

— E foarte frumos.

— Am pictat-o pe baza schiţei pe care ţi-am făcut-o în casa Christinei.

Chipul lui Laurence se întunecă. Nu scoase niciun cuvânt, îi prinse şi mai bine braţul lui Gwen şi porni cu paşi mari de-a lungul ţărmului spre treptele unde Pru stătea privind. După ce trecură pe lângă ea şi urcară, Gwen aruncă o privire în urmă, îngrozită. Puţin mai departe izbucni.

— Chiar nu era necesară ieşirea asta. Tabloul e un dar. De ce ai fost aşa de mojic? Măcar poţi să te porţi ca un om bine-crescut!

Laurence îşi încrucişă braţele.

— Nu-l vreau aici.

— Ce naiba se petrece cu tine? Îmi place Savi şi nu mi-a făcut decât o schiţă de portret în cinci minute.

Laurence nu se clinti, deşi Gwen îl simţea cum tremură.

— Nu vreau să te mai vezi cu el niciodată.

Gwen îl privi printre gene.

— Şi cum rămâne cu tine şi cu Christina? întrebă ea cu voce ascuţită.

— Adică?

— Încă o consideri atrăgătoare. N-am observat să-i fi dat mâna la o parte. Să nu crezi că n-am văzut cum cochetează cu tine.

El pufni.

— Acum discutăm despre domnul Ravasinghe, nu despre Christina.

— E din cauza culorii lui, nu?

— Nu. Eşti caraghioasă. Şi ajunge cu prostiile! Să mergem.

— Eu hotărăsc când e suficient, mulţumesc, şi eu hotărăsc şi pe cine aleg să-mi fie prieten.

Laurence îşi lăsă braţele pe lângă corp, apoi îi întinse mâna.

— Nu ţipa, Gwen. Vrei să ne audă Pru?

— Nu-mi pasă dacă aude. Deşi, dacă te-ai fi deranjat să priveşti în urmă, ai fi băgat de seamă că deja nu se simte în apele ei.

Buza îi tremura şi-şi împinse bărbia în faţă.

— Şi dacă te-ai fi sinchisit să arunci o privire în urmă, ai fi văzut că sora ta cea sfântă s-a întors în barcă alături de domnul Ravasinghe. La fel şi Christina. Iar domnul Ravasinghe le pipăie gleznele să nu aibă lipitori. E clar că are ceva care le face pe femei să îl placă!

Fără să-şi mai poată controla mânia, porni în goană, atât cât îi permitea pântecul imens.

Gwen se purtă rece multe zile la rând, dar nu mai vorbiră despre acest episod. Ea, pentru că nu voia să se supere şi mai tare, inima îi bubuise în piept dureros după cearta lor, iar Laurence, pentru că era încăpăţânat ca un catâr. Perioadele de tăcere dintre ei deveniră tot mai lungi, iar Gwen avea ochii roşii, din pricina lacrimilor nevărsate. Laurence nu-şi ceru iertare şi continuă să fie posomorât. Gwen nu intenţionase să-l rănească aşa de tare cu vorbele ei, dar era limpede că aşa se întâmplase şi

relaţia dintre ei avea de suferit, adică exact opusul dorinţelor lui Gwen. Situaţia era oricum proastă cu Verity aici, acum să stea şi despărţită de Laurence?

Tânjea să-i atingă gropiţa din bărbie şi să-l vadă zâmbind din nou, dar el era prea încăpăţânat.

Într-o seară înnorată, odată cu sosirea piţigoiului albastru migrator şi a păsării pitta galbene, cerul purpuriu al musonului de toamnă luă controlul asupra vieţii lor. Totul părea umed. Sertarele nu se mai deschideau, iar, dacă se deschideau, nu le mai puteai închide la loc.

Brusc, uşile nu se mai încuiau. Pământul deveni mocirlos, insectele se înmulţiră şi, în cele câteva dăţi când Gwen se aventură în grădină, aerul era lăptos.

Ploaia continuă până în decembrie, dar, când se sfârşi, Gwen se îngrăşase mult prea mult ca să se îndepărteze de casă. Doctorul Partridge o vizită din nou şi îi repetă bănuiala lui că va face gemeni, deşi nu era în totalitate sigur.

După zece săptămâni petrecute în adăpost, căţeluşilor, cinci la număr, li se dădu voie să alerge prin casă. Gwen, incapabilă să-şi vadă picioarele din cauza burţii uriaşe, trăia cu spaima că va călca pe unul dintre ei. Fie asta, fie vreunul dintre micile gheme de blană îi va sta în cale şi se va împiedica. Dar când Laurence sugeră ca puii să stea într-un coteţ afară, ea clătină din cap. Pentru patru dintre ei îşi găsiseră un cămin nou şi aveau să plece în curând, dar căţelul ei preferat, cel mai pipernicit dintre toţi, rămânea nedorit de nimeni.

Într-o dimineaţă, răspunse la telefon şi o auzi pe Christina.

— Poţi să-i spui lui Laurence că a lăsat nişte documente ultima oară când a trecut pe aici? spuse femeia pe un ton degajat.

— Unde mai exact?

— La mine acasă, fireşte.

— Foarte bine. Altceva?

— Roagă-l să mă sune sau spune-i că poate să vină direct să le ia.

Mai târziu, când Gwen pomeni de telefonul Christinei, Laurence păru surprins.

— Ce voia?

— Ceva legat de nişte documente. A zis că le-ai uitat la ea acasă.

— Dar nu am fost acasă la ea.

— A spus că le-ai lăsat ultima dată când ai trecut pe la ea.

— Dar asta s-a întâmplat cu multe luni în urmă, când am semnat acordurile pentru investiţii.

Gwen se încruntă. Fie el nu îi spunea adevărul, fie Christina încă mai juca murdar.

Sosi luna ianuarie. Gwen, care intrase în luna a noua, ieşi pe treptele din faţa casei, în zori, şi privi spre tufişurile unde fluiera un sturz. Gwen se cutremură, simţindu-se singură. Venea o zi răcoroasă şi copacii şi tufele străluceau acoperite de rouă.

— Ai grijă să te îmbraci gros diseară. Temperatura poate scădea, după cum ştii.

Laurence o sărută pe obraz şi făcu un pas într-o parte.

— Chiar trebuie să te duci la Colombo? spuse ea, ţinându-se de braţul lui şi dorindu-şi mai mult de la el.

Expresia lui se îmblânzi când se întoarse cu faţa spre ea.

— Ştiu că nu e momentul ideal, dar mai sunt vreo două săptămâni de aşteptare. Agentul meu vrea să discutăm despre bani.

— Laurence, nu l-ai putea trimite pe McGregor?

— Îmi pare rău, Gwen. Nu am de ales.

Ea îi dădu drumul şi îşi plecă privirea, luptându-se

să-şi ţină lacrimile în frâu.

El îi ridică bărbia, aşa că Gwen se văzu nevoită să se uite la el.

— Hei, voi fi plecat doar două sau trei zile. Şi nu rămâi singură. Verity va avea grijă de tine.

Lui Gwen îi căzură umerii când el urcă în maşină, ridică geamul şi porni motorul. Maşina tuşi de câteva ori, aşa că un băiat de casă veni să învârtă de manivelă, iar Gwen speră pentru o clipă că nu va porni, dar motorul reveni la viaţă şi Laurence îi făcu cu mâna când trecu pe lângă ea şi începu să urce dealul in viteză.

Urmări cum maşina dispare încetul cu încetul şi îşi şterse lacrimile, care continuau să curgă. Lucrurile nu se rezolvaseră întru totul de la ultima ceartă, din ziua în care domnul Ravasinghe apăruse cu portretul în acuarelă, care şi acum atârna ca o umbră între ei. Fuseseră politicoşi unul cu altul, dar el păstrase distanţa şi, deşi împărţeau acelaşi pat, el părea să nu o mai dorească. Laurence insistase că se gândea la siguranţa copiilor, dar lui Gwen îi era dor de intimitate şi se simţea foarte singură.

Singura dată când mai făcuseră dragoste fusese cu două săptămâni înainte ca el să plece. Gwen ştia că nu are decât o singură soluţie să-l aducă pe calea cea bună, aşa că, într-o noapte, când el stătea pe pat, l-a sărutat încet pe gât, i-a mângâiat umerii şi şi-a coborât degetele pe spinarea lui. După aceea, s-a întins în pat cu spatele la el. Laurence a îmbrăţişat-o şi ea a simţit cât de mult o voia.

— Crezi că putem? întrebase ea.

— Există o cale.

Laurence o ajutase să se aşeze în genunchi şi o pusese să-şi lase toată greutatea pe mâinile sprijinite de pernă.

— Să-mi spui dacă te doare, o rugase el când îngenunchease în spatele ei.

Gwen încă se mai minuna de ce se întâmpla atunci

când erau împreună, iar el o pătrunsese atât de încet, încât senzaţiile se dovediră şi mai intense. Poate că şi sarcina avea un cuvânt de spus. O transformase în altă femeie. Indiferent de motiv, după ce terminaseră, ea căzuse într-un somn profund şi se odihnise ca niciodată. Ulterior, relaţia dintre ei se mai îmbunătăţise, dar nu complet şi când ea îl întrebase ce se petrece, el îi răspunsese că nimic. Gwen spera din tot sufletul că răceala lui nu avea nimic de-a face cu Christina.

Acum, că plecase, îi ducea dorul şi îşi dori să fi depus mai multe eforturi. Ocoli casa ca să privească lacul. Suprafaţa lui era nemişcată, purpuriu-închis la margini şi cu o fâşie argintie în mijloc. Lacul o înveselea întotdeauna. Ascultă ciocănitul regulat al unei ciocănitori timp de un minut sau două şi îşi ridică privirea când un vultur zbură pe deasupra casei.

— Îi auziţi, micuţilor? întrebă ea şi îşi lipi mâna de pântecul umflat.

Intră iute în casă pentru a se încălzi lângă şemineu. Plănuise să continue cu brodatul, dar, cum era somnoroasă, aţipi imediat. Un somn ademenitor, dar care te lăsa mai obosit decât erai. Abia dacă o auzi pe Naveena când intră şi ieşi în vârful picioarelor, apoi pe majordomul care îi aduse ceai şi biscuiţi. Nu se simţi în stare să se ridice ca să-şi ia cana.

Abia când veni Verity şi tuşi, Gwen se trezi de-a binelea.

— Ah, draga mea, eşti trează.

Gwen clipi ameţită.

— Ascultă, îmi pare tare rău, dar o prietenă veche dă o petrecere la Nuwara Eliya în seara asta. E vorba doar de o noapte. Mă voi întoarce mâine sau poimâine cel târziu, îţi promit. Crezi că te descurci? Am pierdut atât de multe ieşiri anul acesta.

Gwen căscă.

— Desigur, dacă trebuie să te duci… O am pe Naveena, am numărul doctorului Partridge din Hatton. Du-te şi distrează-te.

— Îl iau pe Spew la o plimbare pe lângă lac şi după aceea plec. Îţi spun la revedere acum.

Traversă încăperea şi o sărută pe Gwen pe obraz.

— Dacă vrei, pot să duc şi căţeluşii la noii lor stăpâni.

Gwen îi mulţumi şi o privi cum iese din cameră. Într-adevăr, pentru că rămăsese acasă ca să-i ţină ei companie, Verity ratase mai multe seri dansante. Participase la balul de Anul Nou din Grand în Nuwara, dar asta fusese tot. În mod normal, şi ei ar fi participat, spusese Laurence, dar sarcina lui Gwen era mult prea avansată. Era corect ca Verity să aibă şansa să se distreze puţin înainte de venirea copiilor. În orice caz, cum să găsească un soţ, dacă nu ieşea niciodată?

Gwen se simţea mare şi stângace. Îi venea tot mai greu să se ridice din scaun acum, dar se chinui să ajungă la fereastră. Plecarea lui Laurence şi vremea rece îi aduseseră în suflet dorul de casă. Nu îi era numai dor de părinţii ei, ci şi de Fran, deşi scrisorile regulate ale verişoarei ei o ţineau la curent cu evenimentele. Fran abia dacă pomenise de Savi în rândurile ei, dar făcuse aluzie la o nouă relaţie romantică şi Gwen spera sincer că Fran găsise pe cineva care s-o iubească.

Se uită în grădină. Nimic nu se mişca şi, deşi se simţea atât de singură, părea că întregul pământ aşteaptă odată cu ea. Zări un cerb sambar cu coarne mişcându-se printre copaci. Probabil coborâse de pe piscurile împădurite din Horton Plains şi se pierduse. Laurence îi promisese o excursie în Horton Plains, un parc natural imens, încununat cu nori de ceaţă liliachii care atârnau printre copacii cu cioturi butucănoase şi coroane bogate. Lui Gwen i se părea magic şi îi amintea de fresca făcută de Caroline în odaia copiilor. Cu acest gând, se hotărî să verifice dacă totul era gata acolo.

II.
SECRETUL

10

Fresca se curăţase foarte frumos şi Gwen se bucură că hotărâse să o păstreze, în loc să zugrăvească peste ea. Culorile nu erau la fel de vii ca pe vremuri, dar munţii purpurii se vedeau clar, lacurile albastre-argintii păreau să strălucească în mod real şi, din fericire, nu trebuiseră să-l cheme pe domnul Ravasinghe să refacă pictura.

Se uită în jur, ţinând-o în braţe pe Ginger, ultima căţeluşă rămasă.

Camera de un galben precum floarea de ciuboţica-cucului era gata. Două pătuţuri albe stăteau alături, iar scaunul vechi pentru alăptare din lemn de buruta[5] cu perne crem brodate fusese trimis tocmai de la Colombo.

Un covoraş frumos, ţesut de localnice, aducea un plus de frumuseţe.

Gwen deschise fereastra ca să aerisească, apoi se aşează pe scaun şi îşi imaginã cum se va simţi cu cei doi bebeluşi în braţe şi nu cu un căţel. Îşi mângâie pântecul şi îi veni să plângă. Fiind atât de tânără, suferise puţine complicaţii pe care le presupunea de obicei sarcina, prin urmare nu starea ei fizică o făcea să lăcrimeze, ci vocea ei lăuntrică, singuratică.

Până seara, capul îi pulsa de durere şi hotărî că aerul proaspăt o s-o ajute. Simţi o contracţie uşoară şi încremeni câteva clipe, dar îşi luă totuşi jacheta şi ieşi din casă. Noaptea, lacul rareori era negru. Mai degrabă strălucea purpuriu-închis, când luna şi stelele se reflectau în el. În timp ce se plimba, o durere intensă îi sfâşie mijlocul. Când se mai potoli, reuşi să deschidă uşa, după care se aplecă,

---

5 Arbore tropical cu lemn tare, răspândit în India, Sri Lanka şi Madagascar (n. tr.).

aproape ţipând de uşurare când sosi Naveena.

Pe faţa femeii se vedea îngrijorarea.

— Doamnă, vă căutam.

Lăsându-şi toata greutatea pe Naveena, Gwen ajunse în dormitor. Aici, se chinui să scape de hainele de zi şi îşi trase peste cap o cămaşă de noapte apretată. Stătea pe marginea patului, când simţi lichidul cald prelingându-i-se pe coapse. Se ridică în picioare, îngrozită.

— Doamnă, e doar apa.

— Sună-l pe doctorul Partridge, spuse Gwen. Imediat!

Naveena încuviinţă şi ieşi pe hol. Când se întoarse, pe chipul ei se citea nefericirea.

— Niciun răspuns.

Inima lui Gwen începu să bată cu putere.

— Nu vă îngrijoraţi, doamnă, am adus copii pe lume.

— Gemeni?

Femeia clătină din cap.

— Îl vom suna pe doctor din nou mai târziu. Aduc o băutură caldă.

Dispăru doar câteva minute şi se întoarse cu un pahar plin cu un amestec puternic mirositor.

— Eşti sigură? întrebă Gwen, strâmbând din nas la mirosul de ghimbir şi de cuişoare.

Naveena încuviinţă din cap.

Gwen bău amestecul, dar câteva minute mai târziu o cuprinse fierbinţeala şi i se făcu rău.

Nimic nu era uşor când deveneai atât de mare, dar Naveena o ajută să-şi scoată cămaşa de noapte şi o înfăşură într-o pătură de lână moale.

Înspăimântată când durerea o lovi cu şi mai mare intensitate, Gwen nu mai auzi decât sunetul propriei respiraţii. Închise ochii şi încercă să şi-l imagineze pe Laurence, câtă vreme Naveena aduse cearşafuri curate şi

aranjă patul. Servitoarea, atât de pasivă în general, era o prezenţă care calma, dar lui Gwen i se făcuse dor de soţul ei şi ochii i se umplură de lacrimi. Îşi şterse lacrimile, dar atunci o nouă durere sfâşietoare o sili să se aplece în faţă şi să geamă.

Naveena se întoarse, dând să iasă.

— Îl sun pe doctor din nou.

Gween o apucă de mânecă.

— Nu mă lăsa. Pune-l pe majordom să sune.

Naveena încuviinţă, aşteptând lângă uşă, după ce vorbise cu majordomul. Gwen se rugă în timp ce bărbatul suna, dar, prin uşa întredeschisă, auzi că doctorul încă nu se întorsese acasă. Inima îi bubui în piept nebuneşte.

Niciuna dintre ele nu vorbi.

Naveena privea fix în podea şi Gwen, simţind cum panica îi taie respiraţia, se strădui să-şi păstreze calmul. Ce vor face dacă lucrurile nu merg cum trebuie? Închise ochii şi, cu un efort uriaş de voinţă, reuşi să-şi potolească bătăile inimii. Când se mai linişti, se uită la Naveena.

— Erai cu Caroline când a născut?

— Da, doamnă.

— Şi Laurence?

— În casă şi el.

— S-a chinuit mult?

— Normal. Ca dumneavoastră.

— Dar asta nu e normal!

Când veni o altă contracţie, Gwen îşi înăbuşi un suspin.

— De ce nu mi-a zis nimeni că o să doară în halul ăsta?

Naveena încercă s-o aline, o ajută să se îndrepte de spate şi îi aduse un taburet mic pe care să-l folosească drept treaptă. Asudase din cap până-n picioare, dar durerea se mai domoli, dându-i Naveenei suficient timp ca

să o ajute să urce înapoi în pat. Gwen se foi puţin şi, stând liniştită sub un cearşaf care mirosea a pepeni, durerile facerii se mai răriră. Contracţiile nu mai erau atât de puternice şi apăreau la perioade mai lungi, aşa că următoarele ore trecură relativ uşor. Gwen chiar începu să creadă că poate va suporta bine naşterea.

Naveena îi devenise mai mult decât o servitoare. Însă nici prietenă, nici mamă. Era o relaţie ciudată, dar Gwen îi era recunoscătoare. Pluti o vreme într-o ameţeală relativ plăcută, gândindu-se la mama ei şi la suferinţele prin care trecuse când o adusese pe ea pe lume.

Apoi o nouă agonie o spintecă în două. Se răsturnă într-o parte şi-şi ridică genunchii. Durerea o roase pe dinăuntru, sfâşiind-o în mii de bucăţele.

— Vreau să mă întorc din nou. Ajută-mă!

Naveena o ajută să se întoarcă în patru labe în pat.

— Nu împingeţi, răsuflaţi când vine durerea. Va trece, doamnă.

Gwen îşi depărtă buzele şi scoase mici pufăituri, dar contracţiile veniră prea repede. Se zvârcoli, fiindcă durerea îi sfâşia pântecul şi, când auzi urletele, care parcă nu veneau din ea, simţi că năştea ceva mai mult, nu doi copii. Ceva uriaş. De ce se torturau femeile singure în halul acesta? Se luptă cu suferinţa, încercând să-şi amintească basmele din copilărie şi trăsăturile chinuite i se schimonosiră, în efortul de a-şi aminti. Orice, numai să-i abată gândurile de la iadul prin care trecea acum. La fiecare contracţie, îşi muşca buzele până la sânge. Toată nebunia asta are legătură cu sângele, îşi spuse ea, sânge roşu şi gros. Trupul îi asudă cumplit, iar cearşafurile erau îmbibate deja de transpiraţie. Încercă să nu ţipe când văzu că perioadele de calm deveniră şi mai scurte.

Şi mai mult chin înnebunitor. Atinsese pragul disperării. Bătu cu pumnii în saltea, se răsuci de pe o parte pe alta şi urlă după mama ei, convinsă că va muri.

— Iisuse! şopti ea, cu dinţii scrâşnind. Ajută-mă!

Naveena rămase cu ea şi continuă să o ţină de mână, încurajând-o tot timpul.

După o vreme, simţindu-se prea epuizată ca să mai vorbească, expiră uşor şi se rostogoli pe spate din nou, îşi întinse picioarele albe pentru o clipă, apoi şi le trase spre fund. Când îşi săltă capul să se uite, ceva se descătuşă în ea. Îşi depărtă genunchii, ultima fărâmă de demnitate părăsind-o iute.

— Inspiraţi adânc, atunci când încep să număr, doamnă, apoi ţineţi-vă respiraţia şi împingeţi. Când ajung la zece, trageţi din nou aer, ţineţi şi împingeţi din nou.

— Unde e doctorul? Am nevoie de doctor!

Naveena clătină din cap.

Gwen trase aer în piept şi făcu aşa cum i se spusese. Închise ochii şi îşi ignoră părul ciufulit. Simţi o înţepătură puternică. La început, mirosul de fecale o izbi, dar era prea epuizată ca să-i mai pese. Crezu că asta a fost tot, apoi însă, când împinse cu greutate, interiorul coapselor îi luă foc. Se pregătea să împingă din nou, dar Naveena o atinse pe încheietură.

— Nu, doamnă, nu trebuie să împingeţi. Trebuie să lăsaţi copilul să alunece.

Timp de câteva clipe, nu se întâmplă nimic, apoi ceva îi alunecă între picioare. Naveena se aplecă să taie cordonul ombilical, apoi ridică bebeluşul. Îl şterse şi zâmbi larg, cu ochii plini de lacrimi.

— Oh, doamnă! Aveţi un băiat frumos, e clar.

— Un băiat!

— Da, doamnă.

Gwen întinse braţele şi privi chipul vineţiu şi ridat al primului ei copil.

O senzaţie inimaginabilă de pace puse stăpânire pe ea, atât de intensă, încât şterse toate chinurile anterioare. Mâna pruncului se contracta, în timp ce degetele lui

încercau să identifice locul în care ajunsese. Era perfect, iar lui Gwen, care simţea că e unica femeie care născuse vreodată, i se umplu sufletul de atâta mândrie, că izbucni în plâns.

— Bună, micuţule, spuse ea printre suspine.

Ţipătul lui brusc umplu încăperea.

Gwen se uită la Naveena.

— Dumnezeule, pare de-a dreptul furios.

— E un semn bun. Plămâni sănătoşi. Băiat bun şi puternic.

Gwen zâmbi.

— Mă simt atât de obosită!

— Trebuie să vă odihniţi puţin, al doilea vine curând.

Naveena luă pruncul, îl înfăşă, îi puse o căciuliţă pe cap şi îl legănă, înainte de a-l pune în pătuţ, unde bebeluşul continuă să scâncească.

După ce Naveena curăţă în jurul ei, Gwen elimină şi placenta. O altă oră şi jumătate trecu şi abia spre dimineaţă, Gwen născu al doilea copil.

Era sleită de puteri şi nu voia decât să-i mulţumească lui Dumnezeu că se terminase totul. Încercă să se salte într-o rână să-şi vadă pruncul, dar se prăbuşi la loc pe perne. O urmări pe Naveena cum îl înfăşoară într-o păturică.

— Ce e? Fată sau băiat?

Trecură câteva secunde. Lumea rămase neclintită, într-un echilibru perfect.

— Aşadar?

— E o fetiţă, doamnă.

— Ce bine! Un frate şi o soră.

Gwen se chinui din nou să-şi ridice capul, dar nu reuşi să o vadă decât în treacăt, fiindcă Naveena deja părăsise camera fără o vorbă. Gwen îşi ţinu răsuflarea şi ascultă. Din odaia copiilor, răzbătea doar plânsetul slab al

unui copil. Prea slab. Mult prea slab. Brusc, abia dacă mai putu să respire. Nu-şi văzuse fiica aşa cum trebuie, dar i se păruse că avea o culoare ciudată.

Îngrozită că micuţa ei copilă se sufoca din cauza cordonului ombilical, încercă să o strige pe Naveena, dar glasul i se frânse. Încercă din nou, după care îşi trecu picioarele peste marginea patului, dorind să se ridice. I se făcu rău şi căzu din nou cu spatele, pe pat. Se uită spre fiul ei.

Hotărâseră să-l cheme Hugh. Micul lor miracol. Se oprise din plâns când sora lui geamănă se născuse şi acum dormea dus. Folosindu-se de taburet, Gwen îşi urcă picioarele în pat. Fiecare muşchi o durea de parcă era carne vie. Închise ochii.

Când îi deschise din nou, o zări pe Naveena. Stătea pe scaunul de lângă pat.

— Vă aduc ceai, doamnă.

Gwen se săltă în capul oaselor şi îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Unde e fata?

Naveena îşi plecă privirea.

Gwen se întinse şi o apucă pe femeie de mânecă.

— Unde e fiica mea?

Naveena deschise gura să vorbească, dar niciun cuvânt nu-i ieşi de pe buze. Avea faţa calmă, dar mâinile pe care şi le frământa în poală o dădeau de gol.

— Ce-ai făcut cu ea? S-a întâmplat ceva cu ea?

Tot niciun răspuns.

— Naveena, adu copilul acum. Mă auzi?

Din glasul lui Gwen răzbătea spaima.

Femeia clătină din cap.

Gwen inspiră adânc.

— A murit?

— Nu.

— Nu înţeleg. Trebuie să o văd. Acum. Adu-mi-o imediat! Îţi poruncesc să mi-o aduci, dacă nu vrei să pleci din casa asta acum.

Naveena se ridică încet.

— Foarte bine, doamnă.

Pe măsură ce o lume de grozăvenii imaginare căpătau proporţii, Gwen simţi ca şi cum cineva i-ar fi strâns pieptul în chingi. Ce se întâmplase cu copilul ei? Avea oare malformaţii? Era bolnavă într-un fel pe care nu şi-l putea închipui? îl voia pe Laurence. De ce nu era aici?

După câteva minute, Naveena se întoarse în cameră, ţinând pruncul în braţe. Gwen auzi un plânset slab şi întinse mâinile. Femeia i-o aşează la piept, se dădu în spate cu picioarele târşâind şi îşi fixă privirea în podea.

Gwen îşi luă inima în dinţi şi îndepărtă păturica. Fetiţa nu purta decât un scutec alb între picioare.

Copila deschise ochii. Gwen îşi ţinu răsuflarea cât cercetă copilul.

Degete micuţe, burtică rotundă, ochi negri şi pielea lucioasă de parcă ar fi fost lustruită. Mută din cauza şocului, Gwen îşi ridică privirea spre Naveena.

— Acest copil e perfect.

Naveena încuviinţă.

— Perfect.

Femeia îşi plecă fruntea.

— Dar nu e un copil alb.

— Nu, doamnă.

Gwen îi aruncă o uitătură furioasă.

— Ce fel de glumă e asta? Unde e copilul meu?

— E fiica dumneavoastră, doamnă.

— Credeai că nu voi observa că mi-ai înlocuit copilul?

Începu să plângă şi lacrimile căzură pe chipul fetiţei.

— E fetiţa dumneavoastră, doamnă, repetă Naveena.

Şocată dincolo de orice închipuire, Gwen închise

ochii, strângându-i tare, ca să alunge imaginea ei, apoi i-o întinse femeii. Era imposibil să fi ieşit din ea ceva atât de negru. Imposibil! Naveena stătea lângă pat, legănând copilul în braţe. Gwen îşi înconjură umerii cu braţele, clătinând din cap uluită, şi gemu. Confuză, nu îndrăzni să se uite în ochii femeii.

— Doamnă…

Gwen îşi plecă fruntea. Niciuna nu mai scoase o vorbă. Nimic nu avea sens. Îşi urmări liniile din palmă, întoarse mâinile şi se jucă alene cu verigheta. Trecură câteva minute, timp în care inima îi bubui să-i sară din piept. În cele din urmă, îşi ridică privirea spre Naveena şi, când văzu că nu o judecă, se îmbărbătă şi vorbi.

— Cum ar putea să fie a mea? Cum? întrebă ea, ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei. Nu înţeleg. Naveena, spune-mi ce s-a întâmplat.

Înnebunesc?

Femeia clătină din cap.

— Se mai întâmplă lucruri. E voia zeilor.

— Ce lucruri? Ce lucruri se întâmplă?

Bătrâna ridică din umeri. Gwen încercă să pună stavilă lacrimilor, strânse din dinţi, dar degeaba. Se prăbuşi, vărsând şi mai multe lacrimi peste aşternuturi. De ce i se întâmplase aşa ceva? Cum de i se întâmplase?

Până atunci, grozăvia nu o lovise din plin. Acum, da. Ce-o să-i spună lui Laurence? Răsuci problema pe toate părţile, dar, sleită de puteri şi roasă pe dinăuntru de spaimă, simţea că îşi pierde minţile. Ce era bine?

Îşi suflă nasul şi îşi şterse lacrimile din nou şi cu ochii minţii o văzu pe copilă cum deschide ochii negri şi se holbează la ea. Poate că era ceva în neregulă cu sângele copilului, da, aşa era… Sau poate Laurence avea strămoşi spanioli. Gândurile i se învălmăşeau în minte. Aer. De asta avea nevoie. De adierea nopţii. Ca să poată cugeta.

— Vrei să deschizi fereastra, Naveena?

Ţinând pruncul cu un braţ, Naveena se duse la fereastră şi ridică ivărul, lăsând răcoarea plăcută să intre în încăpere, însoţită de un miros proaspăt de vegetaţie.

Ce să facă? Ar putea să spună că a născut doar un copil sau ar putea pretinde că fetiţa a murit. Dar nu, pentru asta avea nevoie de un trup.

Gween se uită la Naveena care stătea lângă fereastră cu copilul în braţe şi îşi dori să fie departe de această ţară unde o femeie albă putea să dea naştere unui copil închis la culoare fără niciun motiv. Chiar fără niciun motiv. Aerul încremeni şi pentru o clipă oribilă, chipul lui Savi Ravasinghe îi alunecă în minte. Nu! Dumnezeule! Nu! Nu aşa ceva. Era imposibil. Aproape fără răsuflare, se îndoi de mijloc.

Epuizată peste măsură de chinurile naşterii, nu mai gândea cum trebuie. Sigur ar fi ştiut dacă bărbatul profitase de ea, nu? apoi un alt gând i se strecură în minte. Şi Hugh? Doamne, Dumnezeule! Aşa ceva nu se întâmpla. Dacă era posibil ca fetiţa să fie copilul lui Savi, un gând absolut oribil, cum rămânea cu Hugh? Era posibil să existe doi taţi? Nu mai auzise pe nimeni vorbind de aşa ceva. Era posibil?

Se uită la Naveena încă o dată şi, cu inima grea, privi luna care se iţea dintre nori, acolo unde cerul nopţii pălea. Dimineaţa îşi anunţa sosirea.

Ce va face? Nu mai avea timp la dispoziţie. Trebuia să se hotărască înainte ca servitorii să înceapă să umble prin casă. Nimeni nu trebuia să ştie. Vântul părea că se înteţise şi chiar atunci scrâşnetul roţilor unei maşini pe pietrişul din curte îi făcu tâmplele să pulseze.

Atât ea, cât şi Naveena încremeniră.

Naveena se ridică prima.

— E sora stăpânului, spuse ea şi acoperi capul copilului cu păturica.

— Doamne! Verity! exclamă Gwen deznădăjduită.

Ajută-mă, Naveena!

— Eu îl ascund pe bebe.

— Iute, fă-o iute.

— În odaia copiilor?

— Nu ştiu. Da. În odaia copiilor.

Gwen dădu din cap viguros, apoi privi fix drept înainte, copleşită de panică. După ce Naveena ieşi grăbită din cameră, Gwen ascultă cum Verity intră în holul mare, apoi se apropie pe coridor. În mai puţin de un minut, se auzi un ciocănit la uşă. Gwen gâfâia mult prea tare, iar gândurile îi alergau la o viteză ameţitoare, fără să poată alcătui o singură propoziţie coerentă. Când Verity intră, aprinsă în obraji şi excesiv de strălucitoare, tânăra crezu cu tărie că se va da de gol.

— Draga mea, îmi pare rău. Eşti bine? Pot să-i văd?

Gwen dădu din cap spre pătuţul lui Hugh.

— Şi celălalt unde e?

Gwen strânse din buze uşor şi simţi cum îi tremură bărbia, dar inspiră adânc şi se îmbărbătă înainte de a vorbi.

— Doctorul Partridge s-a înşelat. Nu a fost decât un copil. Un băieţel.

Verity traversă camera şi se aplecă peste pătuţ.

— Ce minunăţie! Pot să-l iau în braţe?

Gwen încuviinţă din cap, dar inima îi bătea atât de tare, că îşi trase păturile până la gât ca să-şi ascundă pieptul.

— Dacă doreşti. Dar te rog să nu-l trezeşti, abia a adormit.

Cumnata ei îl ridică în braţe pe Hugh.

— Doamne, cât e de micuţ!

Lui Gwen i se puse un nod în gât. Reuşi să îngâne iute un răspuns, dar vocea slabă nu o ajută să pară credibilă.

— Probabil că am avut multă apă.

— Desigur. Doctorul te-a văzut deja? întrebă Verity, după ce îl puse pe Hugh la loc în pătuţ. Arăţi îngrozitor de palidă.

— Va veni atunci când va putea. Se pare că azi-noapte a fost plecat la un alt pacient.

Pe Gwen o usturau ochii, dar nu mai adăugă nimic. Cu cât spunea mai puţine, cu atât mai bine.

— Vai, draga mea, a fost de-a dreptul îngrozitor?

— De-a dreptul, da.

Verity trase un scaun şi se aşeză lângă Gwen.

— Ai fost foarte curajoasă să treci prin asta singură.

— Am avut-o pe Naveena.

Gwen închise ochii pentru o clipă, sperând că Verity va înţelege aluzia.

Era cât se poate de conştientă că, în grabă, Naveena nu închisese uşa de la baie şi, deşi pesemne închisese uşa de la odaia copiilor care dădea în baie, voia ca Verity să plece înainte ca fetiţa să se trezească.

— Să-ţi povestesc despre petrecere ca să te mai înveselesc? o întrebă Verity.

— Ei bine, de fapt… începu Gwen.

— A fost extraordinar, continuă cumnata ei, fără s-o bage în seamă. Am dansat aşa de mult, că am făcut bătături. Şi ce să vezi? Savi Ravasinghe era şi el acolo şi a dansat toată noaptea cu femeia aceea, Christina. A întrebat de tine.

Uluită de turnura conversaţiei, Gwen ridică mâna s-o oprească.

— Verity, dacă nu te superi, trebuie să mă odihnesc înainte de venirea doctorului.

— Ah, desigur, draga mea. Caraghioasa de mine! Eu pălăvrăgeam aici întruna, iar tu, biata de tine, trebuie să fii dărâmată.

Verity se ridică în picioare şi se apropie de pătuţ.

— Încă doarme. Abia aştept să se trezească.

Gwen se foi în pat.

— Se va trezi curând. Dar acum, dacă nu te superi…

— Trebuie să te odihneşti, înţeleg. Plănuisem să mă văd cu Pru în Hatton azi, dacă nu ai nimic împotrivă. Dar rămân, dacă ai nevoie de mine…

S-a dus şi marele ajutor, se gândi Gwen, dar nu zise nimic. Îi era foarte recunoscătoare lui Verity că va pleca din nou.

— Du-te, spuse ea. Mă simt bine.

Verity se întoarse şi porni spre uşă. Se auzi sunetul slab al plânsetului unui copil, apoi se opri. Când cumnata ei se răsuci pe călcâie, zâmbind cu gura până la urechi, Gwen înlemni.

— Grozav, s-a trezit, spuse Verity şi se apropie din nou de pătuţ, dar, când îl văzu pe Hugh, se încruntă. Foarte ciudat. Încă doarme.

Se lăsă o tăcere care nu dură decât câteva clipe, dar lui Gwen i se păru o veşnicie. Când închise ochii, rugându-se ca fetiţa să nu plângă din nou, simţi că ia foc. *Te rog, Doamne, nu o lăsa să facă zgomot câtă vreme Verity se uită la Hugh!*

— Mai plâng în somn uneori, izbuti ea să spună într-un târziu. Acum du-te la Hatton. O am pe Naveena.

— Foarte bine, dar numai dacă eşti convinsă.

Când Verity închise uşa în urma ei, Gwen se aplecă în faţă şi îşi înconjură genunchii cu braţele. Avea o senzaţie acută că rădăcinile îi sunt smulse din pământ şi se simţi atât de fragilă, încât o singură pală de vânt ar fi putut să o ridice din pat şi să o azvârle cât colo. Sună clopoţelul s-o cheme pe Naveena.

Când veni înapoi, ayah se aşeză lângă Gwen şi o ţinu de mână.

— Naveena, ce mă fac? şopti Gwen. Spune-mi ce să

fac.

Bătrâna privea fix în podea, dar fără să vorbească.

— Ajută-mă! Te rog, ajută-mă! I-am spus deja lui Verity că nu e decât un singur copil.

— Doamnă, nu ştiu.

Gwen începu să plângă din nou.

— Trebuie să existe o cale. Trebuie!

Naveena căzu pe gânduri un moment, apoi inspiră adânc.

— Găsesc ţărănci din vale să aibă grijă de bebe.

Gwen se holbă la ea şi femeia îi susţinu privirea. Îi sugera să-şi dea copilul unei străine? Propriul copil?

— E singura cale.

— Dar, Naveena, cum să renunţ la ea pur şi simplu?

Naveena întinse mâna.

— Trebuie să ai încredere în mine, doamnă.

Gwen scutură din cap.

— Nu pot să fac aşa ceva.

— Doamnă, trebuie!

Gwen îşi plecă fruntea disperată. Apoi îşi ridică privirea şi vorbi cu glas tremurând.

— Nu. Nu poate fi singura cale.

— Una singură mai e, doamnă.

— Da?

Naveena ridică o pernă.

Gwen respiră greu, şocată.

— Vrei să o sufoc?

Naveena încuviinţă din cap.

— Nu! Nici vorbă. Indiferent de ce s-ar întâmpla.

— Oamenii o fac, doamnă, dar nu e bine.

— Nu, nu e bine, e îngrozitor, rosti Gwen, oripilată că vorbiseră despre aşa ceva, apoi îşi ascunse faţa în palme.

— Mă gândesc, doamnă. Plec în vale cu bebe. Daţi

nişte bani?

Gwen nu răspunse, dar îşi ridică fruntea şi privi fix înainte, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi. Se cutremură. Adevărul era că nu putea ţine copilul.

Dacă o făcea, avea să fie alungată împreună cu fetiţa care clar nu era a soţului ei. Probabil că nu-şi va mai vedea băieţelul niciodată. Unde să se ducă? Până şi părinţii ei ar fi fost obligaţi să-i întoarcă spatele. Fără bani, fără casă, copila ar avea o viaţă mult mai rea decât dacă ar trăi în sat. Cel puţin nu avea să fie departe de ea şi poate, într-o zi… Se opri. Nu. Acea zi nu va veni niciodată. Dacă îşi lăsa copilul să plece, atunci va fi pentru totdeauna.

Se uită la bătrână şi vorbi şoptit.

— Ce să-i spun lui Laurence?

— Nimic, doamnă. Vă implor! Ca şi cu sora, spunem că a fost numai un copil.

Gwen încuviinţă. Naveena avea dreptate, dar Gwen se cutremură la gândul unei asemenea minciuni oribile. Una era Verity. Dar alta era Laurence. Îi va fi foarte greu.

Ochii Naveenei se umplură de lacrimi.

— E cel mai bine. Stăpânul vă ceartă dacă o ţineţi.

— Dar, Naveena, cum de s-a putut întâmpla aşa ceva?

Bătrâna dădu din cap şi ochii ei se umplură de durere.

Emoţiile evidente ale femeii o făcură pe Gwen să se simtă şi mai rău.

Închise ochii, dar nu-şi văzu decât pantalonaşii franţuzeşti, aruncaţi pe podeaua camerei de hotel. Se chinui să-şi amintească noaptea balului, încercă să rememoreze fiecare detaliu şi ajunse în punctul în care Savi o mângâia pe tâmplă, după care… nimic. Prinsă în capcana unui moment pe care nu şi-l amintea, se simţi violată. Ce îi făcuse? Ce îl lăsase să îi facă? Nu mai ştia decât că se trezise pe jumătate dezbrăcată, când intrase Fran. Se întrebă dacă era posibil să existe doi taţi pentru

copiii ei. Gândul că s-ar fi putut să nu fie aşa întări şi mai mult senzaţia de viol, făcându-i inima să bată nebuneşte. Hugh trebuia să fie fiul lui Laurence. Trebuia neapărat.

— Doamnă, nu vă necăjiţi.

Naveena îi luă mâna şi o mângâie.

— Doriţi să-i puneţi un nume?

— Nu ştiu niciun nume potrivit pentru un copil ca…

— Liyoni e un nume foarte bun.

— Foarte bine.

Tăcu o clipă.

— Dar trebuie să o mai văd o dată.

— Nu e bine, doamnă. Mai bine pleacă acum. Nu fiţi tristă, doamnă. E soarta ei.

Lui Gwen i se umplură ochii de lacrimi.

— Nu pot s-o trimit în lume fără să o mai văd măcar o dată. Te rog! Să încuiem uşa care dă spre coridor. Trebuie să o văd.

— Doamnă…

— Adu-mi-o măcar să o hrănesc, măcar o dată… Şi mai târziu se va ocupa de ea vreo doică din sat poate?

Cu un oftat care arătă cât este de obosită, Naveena făcu un pas în spate.

— Mai întâi, aşteptăm ca sora să plece.

Rămaseră amândouă tăcute, dar, după ce auziră maşina lui Verity plecând, Naveena închise obloanele de la dormitor şi aduse copilul înapoi.

Nu avea nici semne vineţii, nici faţa roşie, nu semăna deloc cu Hugh.

Un copil perfect de culoarea cafelei cu lapte.

— E atât de micuţă, şopti Gwen şi îi mângâie obrajii fini şi moi.

Pruncul începu să sugă lacom imediat ce Naveena îl puse la pieptul lui Gwen. Senzaţia era cât se poate de stranie şi, şocată de contrastul dintre pielea ei albă şi

culoarea închisă a tenului fetiţei, Gwen se cutremură.

Când îndepărtă copilul de la sân, acesta avea ochii mari deschişi. Ţipă brusc, parcă de indignare, apoi dădu să sugă din nou. Gwen îşi întoarse faţa la perete.

— Ia-o. Nu pot s-o fac.

Deşi glasul îi sună aspru, durerea ascuţită provocată de faptul că respingea carne din carnea ei era mai rea decât chinurile naşterii.

Naveena luă bebeluşul în braţe.

— Voi fi plecată două zile.

— Anunţă-mă imediat cum te întorci. Eşti sigură că poţi găsi pe cineva?

Naveena ridică din umeri.

— Sper.

Gwen aruncă o privire spre Hugh, disperată să-l strângă la piept şi îngrozită că l-ar putea pierde şi pe el.

— Vor avea grijă de ea aşa cum se cuvine?

— Va creşte bine. Aprind o lumânare, doamnă? Aduce linişte. Vă va ajuta să vă odihniţi. Aici e apa. Vă aduc ceai fierbinte. Ca să vă uşureze inima, doamnă.

Cu gândurile învălmăşindu-i-se în cap, Gwen se întinse după paharul cu apă, tremurând incontrolabil. Poate dacă ar găsi pe cineva care să se intereseze pentru ea, să caute un răspuns diferit care să explice culoarea copilului… Însă asta presupunea un timp pe care nu-l avea la dispoziţie.

Deocamdată, dăduse naştere unui copil care nu era al soţului ei, iar dacă ar fi fost să discute despre noaptea de la bal, nimeni nu ar crede că întreţinuse relaţii intime cu Savi Ravasinghe fără voia ei. Îi permisese să o ducă în cameră, nu-i aşa? Laurence ar respinge-o şi Verity ar rămâne, în sfârşit, cu el. Era cât se poate de simplu. Şi dacă ar lua-o cineva la întrebări vreodată, ar fi nevoită să recunoască naşterea lui Liyoni.

Imposibil. Niciodată.

Deşi la început culoarea fetiţei o şocase, semnificaţia ei aproape că îi oprise inima în piept. Se simţea pierdută. Abandonată de Dumnezeu.

Mâna îi tremură aşa de rău, încât vărsă apa, care îi udă cămaşa de noapte şi i se scurse pe lângă sâni. Sentimentul de vinovăţie cu siguranţă îi va distruge şansa de a mai trăi sentimentele paradiziace pe care le descoperise împreună cu Laurence. Ochii negri ai fetiţei îi veniră în minte din nou. Un copilaş inocent, abia născut, care avea nevoie de mama lui.

Pentru o clipă, dorinţa de a-şi legăna ambii copii deveni mai puternică decât dorinţa de a-şi păstra căsnicia. Îl ridică pe Hugh în braţe şi îl legănă, apoi începu să plângă cu lacrimi amare. Dar când se gândi la zâmbetul larg al lui Laurence şi la braţele lui puternice înconjurându-i trupul, înţelese că nu avea cum să o păstreze pe micuţă. Pe măsură ce suferinţa îi biruia inima, îşi dădu seama că ea şi fiica ei nu se vor bucura niciodată de amintiri fericite. Dar cel mai rău, mult mai rău, era faptul că biata ei fetiţă, fără să fie vinovată, va fi silită să trăiască fără mamă şi fără tată.

11

Aşteptară până în amurg. Verity încă nu se întorsese din Hatton, aşa că Gwen veghea atentă cât Naveena înfăşă copilul şi îl aşeză într-un coş pentru frunze de ceai. Femeia se urcă într-o trăsurică şi aşează copilul în spate, dar chiar când să plece, McGregor se ivi din întuneric. Gwen se ascunse în umbrele de pe verandă, ţinându-şi răsuflarea şi ascultând-o pe Naveena care explică scurt că se duce să viziteze o prietenă bolnavă dintr-un sat singalez.

— Dar trăsurica nu e pentru treburile tale personale, se răsti McGregor.

Gwen strânse din dinţi.

— Mă duc o singură dată, domnule.

Te rog, las-o să plece.

— Ai permisiunea stăpânului?

— Stăpâna mi-a spus.

— Ce ai în coş?

Panica o copleşi pe Gwen şi aproape că se sufocă de spaimă.

— Nişte pături vechi date de stăpână.

McGregor se mută pe partea cealaltă a trăsuricii şi Gwen nu auzi ce zice. Dacă îl apuca să controleze coşul acum, era moartă. Cât cei doi mai rostiră câteva cuvinte, Gwen se rugă la tot ce avea ea mai sfânt ca McGregor să plece de acolo. Nu auzea deloc vorbele lor, nici măcar nu-şi dădea seama dacă mai discutau, iar întunericul o împiedica să vadă dacă McGregor se uită în coş.

Când amintirea nebuniei ei din noaptea balului o izbi din nou cu putere, îi veni să facă un pas în faţă şi să-şi recunoască greşeala. Dacă nu ar fi fost geloasă pe Christina, nu ar fi acceptat niciodată ca Savi Ravasinghe să o ajute, aşa că numai ea era de vină. Dacă vorbea acum, totul se sfârşea… Apoi însă auzi sunetul paşilor şi trăsurica se puse în mişcare, aşa că Gwen se retrase în casă, ameţită de uşurare.

Biata Naveena nu voise deloc să plece pe întuneric, dar era prea greu să facă în aşa fel încât plânsetul copilului să nu se audă. După o oră şi ceva, auzi maşina lui Laurence. Îşi trecu degetele prin părul încâlcit ca să-l aranjeze puţin, apoi se refugie în baie şi încuie uşa. Îşi apăsă tâmplele cu pumnii. Îi venea să se trântească pe podea. Ştiind că nu poate, îşi stropi faţa cu apă, îşi strânse părul la spate, după care se aşeză pe marginea căzii, aşteptând ca mâinile să i se oprească din tremurat. Când îl auzi pe Laurence intrând în dormitor, se sili să zâmbească, îşi luă inima în dinţi şi pătrunse în cameră.

Laurence stătea nemişcat cu o expresie uimită pe

chip, cercetându-şi fiul pentru prima dată. Ea îl urmări, fără ca Laurence să-şi dea seama de prezenţa ei. Gwen îi admiră umerii laţi şi felul în care părul i se ondula pe frunte. Uimită de fericirea lui vizibilă, înţelese că nu ar suporta să-i redeschidă rănile din inimă. Nu se rezuma totul la protejarea lui Laurence, un val de egoism trecu şi prin ea, dar de dragul amândurora trebuia să meargă prin asta.

Făcu un pas înainte şi el se răsuci la auzul zgomotului. Gwen desluşi pe chipul lui luminos, pe lângă uluire, un alt sentiment pe care ea îl asocie cu uşurarea. O uşurare dumnezeiască. Se priviră fix mult timp.

Ochii lui străluciră veseli, apoi trăsăturile i se schimonosiră, ca şi cum ar fi vrut să-şi înăbuşe un hohot de plâns.

— Seamănă cu tine, nu crezi? întrebă ea.

— E perfect.

Laurence se uita la ea mut de admiraţie.

— Ai fost atât de curajoasă. Dar unde e celălalt?

Gwen înlemni. Nu mai putea să gândească sau să simtă. Parcă niciunul dintre momentele pe care le petrecuseră împreună nu existase. El era doar un străin. Se luptă cu nevoia de a fugi şi, cu un mare efort de voinţă, traversă încăperea spre el, reuşind cumva să-şi ascundă tulburarea.

— Nu a fost decât un copil. Îmi pare rău.

— Iubita mea, nu ai de ce să-ţi pară rău. Nu te-aş fi putut iubi mai tare.

El… el înseamnă atât de mult pentru mine.

Gwen se chinui să schiţeze un zâmbet. Laurence îşi desfăcu braţele.

— Vino aici. Lasă-mă să te îmbrăţişez.

O strânse tare în braţe, iar ea îşi lipi capul de pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii.

— Gwen, îmi pare foarte rău că m-am purtat rece cu

tine. Iartă-mă.

Ea se întinse şi îl sărută, dar se simţea sfâşiată în două. Tânjea să-şi descarce sufletul de această confuzie îngrozitoare, să lase adevărul să iasă la iveală şi să oprească din faşă mormanul de minciuni pe cale să-l clădească pentru tot restul vieţii lor, dar zâmbetul lui larg, sincer o opri.

După multe săptămâni, Laurence al ei se întorsese, nu doar fizic, ci şi emoţional. Ea se abţinu să facă vreo mărturisire şi îl lăsă să o îmbrăţişeze, dar ştia că nimic nu va mai fi la fel vreodată. Simţea cum pierde un lucru de mare însemnătate. Siguranţă, certitudine, nu era sigură ce anume, dar o lăsa distrusă şi insuportabil de singură. Ascultă croncănitul aspru al păsărilor ce zburau pe deasupra lacului şi simţi din nou pe obraz bătăile inimii lui. Gwen era sleită de puteri şi nici măcar căldura zâmbetului lui Laurence nu putea opri durerea zdrobitoare care punea stăpânire pe ea.

Când doctorul veni să o controleze, Gwen inventă tot felul de scuze ca să îl silească pe Laurence să o lase singură, dar adevărul era că nu se simţea în stare să-şi stăpânească suferinţa decât în timpul absenţei lui.

Acelaşi gând continua să o tortureze. Era posibil ca doi bărbaţi să fie taţii gemenilor? se întrebase dacă nu ar putea pretinde că vrea să afle acest lucru pentru o prietenă, dar, din cauza sarcinei, Gwen nu avusese timp să-şi lege prietenii aici, aşa că Laurence s-ar fi prins imediat. Cea mai mare parte a timpului trăiseră izolaţi şi la cele mai multe dintre evenimentele sociale, precum Balul Guvernatorului sau Balul Clubului de Golf, participaseră împreună. În cine ar putea avea încredere? În niciun caz în părinţii ei. Ar fi îngroziţi. În Fran? Ar putea discuta cu ea, dar vor trece secole până când o va vedea din nou. Faptul că nu îşi amintea momentul în care domnul Ravasinghe făcuse dragoste cu ea nu o ajuta deloc. Bărbatul păruse atât de amabil! O mângâiase pe frunte.

Rămăsese cu ea cât se simţise rău. Dar ce se întâmplase după aceea?

Incertitudinea o scotea din minţi.

Trecuseră deja trei zile de când Laurence venise acasă, dar Naveena tot nu se întorsese din sat şi Gwen nu îndrăznea să-şi imagineze ce s-ar întâmpla dacă femeia nu reuşise să-i găsească fetiţei o mamă adoptivă. Pe măsură ce neliniştea ei crescu, ochii negri ai copilului începură să o bântuie. Era agitată, iritată, sărind în sus la orice zgomot brusc, iar grija constantă că Laurence ar putea descoperi adevărul o îmbolnăvea.

El intră în vârful picioarelor în camera ei, când tocmai termina să-l hrănească pe Hugh.

— De ce mă iei mereu prin surprindere? îl boscorodi ea. Mă sperii îngrozitor.

— Iubito, pari foarte obosită, spuse Laurence, ignorându-i ieşirea.

Gwen oftă şi îşi îndepărtă cu mâna buclele de pe faţă.

Acum laptele venea din plin. Hugh era un mâncăcios, dar adormise la sânul ei. Laurence îi aranjă pernele, după care se aşeză pe marginea patului şi se răsuci ca să o privească. Ea îşi căută o poziţie mai comodă, apoi îşi roti gâtul ca să se mai dezmorţească după alăptat.

Laurence îi luă mâna.

— Reuşeşti să dormi puţin, Gwen? Arăţi atât de palidă.

— Nu prea. Îmi ia atât de mult să adorm şi, când reuşesc, Hugh e treaz din nou.

— Sunt puţin îngrijorat când te văd aşa de necăjită.

— Pentru Dumnezeu, Laurence, abia am născut. La ce te aşteptai?

— Mi-aş fi dorit să pari mai fericită. Credeam că o să fii atât de obosită din cauza alăptării, încât o să adormi cât ai clipi.

— Ei bine, nu pot.

Gwen vorbise scurt, aproape răstindu-se la el, şi se simţi ruşinată când îi observă expresia tristă.

— Copilul nu doarme nici el foarte mult.

Laurence se încruntă.

— Îl chem pe John Partridge din nou.

— Nu e nimic în neregulă. Sunt pur şi simplu obosită.

— Te-ai simţi mult mai bine, dacă ai dormi mai mult. Poate ar trebui săţi limitezi timpul în care alăptezi?

— Cum zici tu, răspunse ea, dar fără să-i poată mărturisi că momentele în care îl alăpta pe Hugh erau singurele în care îşi regăsea pacea interioară.

Exista ceva primar în senzaţia pe care i-o dădea sânul molfăit de bebeluş, care o liniştea. Dacă se uita la obrăjorul rotund şi moale şi la genele lui în permanentă mişcare, se simţea mai bine. Însă, când deschidea ochii albaştri ca să se holbeze la ea, nu vedea decât ochii întunecaţi ai fiicei ei.

Când nu alăpta, Gwen plângea. Atât de mult, încât tot ce putea să facă era să-şi ascundă capul în pernă şi să jelească.

Laurence se aplecă să o sărute, dar ea se feri şi pretinse că se îngrijeşte de Hugh.

— Mai bine îl pun în pătuţ, altfel se va trezi imediat.

Laurence se ridică în picioare şi îi strânse umărul.

— Dormi. De asta ai nevoie. Sper că Naveena ţi-a fost de ajutor.

Gwen îşi înfipse unghiile în palmă şi îşi ţinu privirea plecată.

— E în vizită la o prietenă bolnavă.

— *Tu* ar trebui să fii prioritatea ei.

— Mă descurc.

— Ei bine, dacă eşti atât de sigură… Noapte bună, scumpa mea. Sper să te simţi mai bine dimineaţă.

Gwen încuviinţă din cap. Nu-i putea spune că are

senzaţia că nu va mai dormi niciodată.

După ce Laurence plecă, lacrimi amare îi veniră în ochi, dar clipi des ca să scape de ele. Înveli bebeluşul, apoi se duse în baie şi se privi în oglindă. Trebuia să-şi schimbe cămaşa de noapte. Şuviţele de păr i se lipiseră de gât neplăcut. Pielea de pe sâni şi coşul pieptului erau aproape transparente, albe ca marmura şi străbătute de vene fine albăstrui, dar ochii ei o şocară cel mai tare. Culoarea lor strălucitoare, violet se întunecase, devenind aproape purpurie.

Se întoarse în cameră, golită de orice speranţă. Se trânti pe scaun. Voia să plângă, dar trebuia să găsească altceva de care să se agaţe. Naveena întârziase cu o zi. Gwen auzi în sfârşit, trăsurica trăgând în faţa casei, apoi imediat mai multe voci. Mintea i se goli, aşteptând.

Câteva minute mai târziu, Naveena intră în cameră şi Gwen se ridică, trăgând adânc aer în piept.

— S-a făcut, rosti Naveena.

Gwen răsuflă uşurată.

— Mulţumesc, spuse ea, aproape suspinând. Nu trebuie să vorbeşti cu nimeni despre asta. Niciodată. Înţelegi?

Naveena dădu din cap afirmativ, apoi îi povesti că-i spusese ţărăncii singaleze care luase copilul că Liyoni era fata orfană a unei verişoare îndepărtate şi că ea, Naveena, n-o putea îngriji. Aranjase ca mesaje despre starea fetiţei să fie trimise din sat. O dată la patru săptămâni, după ce trecea luna plină ori cu o zi înainte, mama adoptivă, care nu ştia nici să scrie, nici să citească, va trimite un desen în cărbune băiatului care aducea zilnic lapte cu căruţa de pe plantaţie. Băiatul va primi câteva rupii şi i se va spune că desenele sunt pentru Naveena. Câtă vreme desenele veneau relativ regulat, Gwen va şti că fetiţa ei e bine.

După ce Naveena plecă, un alt gând înspăimântător îi trecu lui Gwen prin minte. Dacă Naveena nu-şi ţinea

promisiunea? Dacă o dădea de gol?

Vocile auzatoare din capul ei nu-i dădeau pace, chinuind-o până când Gwen îşi astupă urechile cu palmele şi începu să ţipe ca să nu le mai audă.

O englezoaică cu frică de Dumnezeu nu dă naştere unui copil cu pielea închisă la culoare.

Când Gwen deschise gura, la început, nu ieşi niciun sunet, apoi, când pierderea fetiţei îi sfâşie inima pentru a mia oară, un geamăt profund începu să se ridice din capul pieptului. Când sunetul ajunse în gură se transformă într-un muget animalic îngrozitor, asupra căruia nu avu niciun control. Îşi dăduse bebeluşul unei străine cu mâna ei.

Mai trecu o zi, înainte ca doctorul Partridge să îi viziteze a doua oară şi, când sosi el, după-amiaza deja se terminase. Gwen privi umbrele care se întindeau peste grădină şi îşi frământă degetele. Cercetă încăperea şi îşi trecu mâna peste părul uscat cu prosopul. Naveena lăsase geamul întredeschis şi pusese pe masa din apropiere o vază încăpătoare plină cu bujori sălbatici, pentru ca măcar aerul să miroasă a proaspăt.

Gwen se aşeză în pat, în aşteptarea doctorului, frământându-şi mâinile întruna, examinându-şi unghiile fără să le vadă, căci degetele se răsuceau în toate direcţiile. Purta o cămaşă de noapte proaspăt spălată. Îşi potoli mâinile, îşi ciupi obrajii ca să le dea puţină roşeaţă şi murmură cuvintele pe care trebuia să le spună. Se simţea îngrozitor de nervoasă că trebuie să-şi amintească vorbele potrivite… Auzi scârţâitul roţilor şi se încordă.

Apoi, prin fereastra deschisă, răzbătu glasul lui Laurence. Trebuie să ciulească urechile ca să audă, dar el nu era un bărbat care să vorbească încet şi i se păru că îl aude pomenind ceva de Caroline. Apoi urmă răspunsul liniştit al doctorului.

— Dar la naiba, omule, se răsti Laurence, Gwen nu e deloc în apele ei!

Ar fi trebuit să vii direct aici. Ceva nu e în regulă. Ştiu asta foarte clar.

Trebuie să faci ceva.

Din nou replica blândă a doctorului.

— Doamne, Dumnezeule, spuse Laurence, apoi continuă în şoaptă.

Dacă se întâmplă acelaşi lucru? Dacă nu pot s-o ajut?

— Naşterea le afectează pe unele femei foarte mult. Unele îşi revin.

Altele nu.

Gwen nu înţelese, dar îl auzi pe Laurence menţionând numele lui Caroline din nou. Se simţea ca un copil care trage cu urechea la ce vorbesc părinţii.

— De cât timp e aşa? întrebă doctorul.

Cei doi bărbaţi se îndepărtară şi nu mai auzi nimic. Laurence îl dusese pe doctor la marginea lacului, ca să nu fie auziţi de servitori. Ştia deja!

Gâtul i se uscă, dar Gwen se sili să nu mai gândească în felul acesta, deşi fiecare muşchi din corp îi zvâcnea din pricina tensiunii aşteptării. Îşi plimbă ochii prin cameră, dorindu-şi să se ascundă, dar, în schimb, se strecură mai bine între aşternuturi. Auzi trântitul unei uşi, apoi paşi pe coridor. Doctorul urma să vină în camera ei dintr-o clipă în alta.

Uşa se deschise. Laurence intră primul, apoi doctorul, care se apropie cu mâna întinsă, în semn de salut. Când i-o luă şi îi simţi căldura palmei, lui Gwen i se umplură ochii de lacrimi. Era atât de blând, încât Gwen tânjea să-i spună, să-şi elibereze sufletul de povară şi să termine o dată pentru totdeauna cu acest chin.

— Cum te mai simţi? întrebă el.

Ea scrâşni din dinţi, se uită în ochii lui, stăpânindu-şi spaima că el i-ar putea ghici sentimentul de vinovăţie şi înghiţi în sec înainte de a vorbi.

— Sunt bine.

— Îmi dai voie să verific copilul încă o dată?

— Sigur.

Laurence se duse la pătuţ şi îşi luă în braţe fiul adormit. Inima ei se strânse când îi văzu gesturile grijulii.

— E un voinic. Nu se mai opreşte din mâncat.

Gwen interpretă comentariul lui Laurence ca pe o critică.

— Îi e foame, Laurence, şi îl linişteşte. Sigur îl auzi cum plânge, nu?

Doctorul se aşeză pe scaunul de lângă Gwen şi, luând bebeluşul în braţe, se uită la el.

— Destul de micuţ, dar pare să crească în fiecare zi.

— S-a născut mai devreme, spuse Laurence.

— Da, desigur. Şi totuşi sunt surprins că nu au fost gemeni. În definitiv, e posibil să fi fost vorba doar de retenţia apei.

Gwen abia reuşi să inspire.

— Îmi pare rău că nu am putut să fiu cu tine, deşi sunt sigur că ai fost foarte curajoasă.

— Ca să fiu sinceră, nu îmi prea amintesc mare lucru.

Doctorul încuviinţă.

— Aşa spun multe mame. Trebuie să fim recunoscători pentru memoria selectivă.

— Într-adevăr.

Laurence, care se aşezase la capătul patului, interveni.

— De fapt, John, îmi fac griji pentru Gwen. Nu reuşeşte să doarmă deloc şi vezi şi tu cât e de palidă.

— Da, e palidă.

— Păi şi-atunci? Ce ai de gând să faci?

— Laurence, nu te îngrijora.

— Să nu mă îngrijorez?

Lovi cu pumnul în palma celeilalte mâini.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

— O să-i dau un tonic bun, dar mi-e teamă că o pastilă de dormit i-ar putea face rău copilului. Se crede că poate trece în laptele mamei. Să mai lăsăm lucrurile să se aşeze încă două săptămâni, iar dacă starea ei nu se îmbunătăţeşte, ne mai gândim. Poate vom încerca o doică.

Laurence îşi umflă obrajii, apoi răsuflă uşor.

— Dacă asta e tot ce ne poţi sugera, atunci aşa facem deocamdată. Dar…

la naiba, omule, vreau să o supraveghezi cu mare atenţie pe soţia mea.

— Desigur, Laurence. Nici nu se pune problema. Stai liniştit, Gwen e pe mâini bune.

— Te las cu ea un moment, spuse Laurence.

Oare soţul ei şi Partridge puseseră la cale acest plan?

— Ce te necăjeşte, Gwen? întrebă doctorul, după ce Laurence plecă.

Îl aşează pe Hugh înapoi în pătuţ şi îi aruncă lui Gwen o privire nedumerită.

Când se uită în ochii lui prietenoşi, cenuşii, lui Gwen i se puse un nod în gât. Cum ar putea să-i spună despre Liyoni? Cum ar putea să-i spună că îşi controla lacrimile, astfel încât să le verse doar în singurătate sau doar când era cu Hugh? În plus, trăia cu spaima că fiul ei ar putea creşte cu vinovăţia ei curgându-i în vene.

— E doar din cauza lipsei de somn? Ştii, poţi să te confesezi. E datoria mea să te ajut.

O bătu uşurel pe mână.

— Mai e şi altceva care te frământă, nu-i aşa?

Ea înghiţi cu greu nodul din gât.

— Eu…

Doctorul îşi trecu degetele prin părul subţiat de la tâmple.

— Gândul că trebuie să reiei relaţiile intime cu Laurence te deranjează?

Aş putea să discut cu el.

Ea îşi plecă fruntea, stânjenită peste măsură.

— Nu, nimic din toate astea.

— Pari extrem de nefericită.

— Serios?

— Cred că ştii şi tu. E normal pentru o femeie să se simtă epuizată după chinurile prelungite ale naşterii, ca să nu mai vorbim dacă are şi un copil pe care trebuie să îl alăpteze constant. Dar mie mi se pare că mai e şi altceva la mijloc.

Gwen îşi muşcă buza, străduindu-se să-şi controleze emoţiile şi evită să se uite la el. *O femeie albă care se teme de Dumnezeu nu dă naştere unui copil cu pielea închisă. Şi nici nu scapă de copil după aceea,* continuă ea în gând. Deşi încercase să se convingă că soluţia aleasă de ea era mai bună decât uciderea copilului, simţea că nu merită decât dispreţ şi că niciun cuvânt nu i-ar fi putut alina disperarea.

— Vrei să-mi spui?

— Of, doctore, dacă…

Uşa se deschise şi Laurence intră.

— Gata?

Doctorul o privi pe Gwen. Ea încuviinţă din cap.

— Pentru moment, am terminat. Cred că, dacă soţia ta încearcă un program regulat de alăptare şi face câteva exerciţii uşoare, se va simţi mai bine. Nu uitaţi, doamnă Hooper, mă poţi chema oricând.

Laurence îl conduse pe doctor. Când ajunse la uşă, se uită înapoi spre Gwen.

— Ai dori puţină companie? Sunt sigur că Verity ar fi fericită să stea cu tine. Vrea să ajute.

— Nu, mulţumesc, Laurence! se răsti Gwen. Mă descurc şi singură.

Pe chipul lui se aşternu nefericirea şi se întoarse. Din prag, se mai uită o dată la ea.

— Noi doi suntem bine, nu?

— Fireşte.

El dădu din cap şi ieşi. Gwen aproape că îi mărturisise doctorului, chiar îşi dorise asta şi îşi supărase soţul foarte rău. Îi tremura buza şi scânci când un junghi dureros îi străbătu tâmplele. O altă migrenă. Când capul păru că i se umflase aşa de tare că nu îşi mai putu ţine ochii deschişi, căzu într-un somn agitat. Odată cu venirea zorilor, o rază de lumină palidă intră în cameră şi Gwen se trezi. Însetată, însingurată şi tânjind după Laurence.

Îşi imagină cum îşi ţine fetiţa în braţe, o văzu alături de Hugh în ţarc şi se concentră atât de mult timp asupra ei, încât graniţa dintre real şi imaginar se estompă. Îşi închipui cum bebeluşul suge la sân şi cum genele lungi îi ating obrajii cafenii. Viziunea i se păru atât de reală, încât fugi în odaia copiilor, convinsă că Liyoni e încă acolo şi sperând, pe jumătate îngrozită, pe jumătate înnebunită de dorinţă, că o va găsi adormită în ţarc, alături de Hugh. Dar când ajunse în încăpere, văzu imediat că un singur copil dormea acolo. Rămase nemişcată, ascultându-l pe Hugh, o singură respiraţie plăpândă, când de fapt ar fi trebuit să fie două, şi simţi cum întreaga fiinţă i se frânge.

Îşi încleştă pumnii, apoi se întoarse şi fugi înapoi, ştiind că nimic nu-i va umple niciodată golul dureros din inimă. Se apropie din nou de oglindă, căutând să-şi vadă adevăratul chip. Se holbă la propria imagine şi se încruntă, încercând să-şi amintească vorbele pe care Laurence i le spusese doctorului. Până acum, cuvintele i se păruseră un nonsens. Nu le ştia semnificaţia, dar simţea că sunt importante. Brusc, îi răsăriră în minte din nou şi înţelesul lor deveni limpede.

— Cu voia Domnului, să sperăm că nu va păţi la fel precum Caroline.

Da, asta era. Iar Caroline murise.

Încercă să nu se mai gândească la nimic. Nici la ce i se întâmplase lui Caroline, nici la fetiţa ei. Dar continuă să

plângă şi rămase cu orele în întunericul din baie, unde îşi putea ascunde lacrimile. Naveena îi aduse ceai şi pâine prăjită, dar vederea mâncării îi provocă greaţă. Le lăsă să se răcească pe noptieră.

Gwen ştia că nu poate sta veşnic în camera ei şi nici nu putea permite întâmplărilor recente să-i distrugă viaţa ei sau pe a lui Laurence. Trebuia să găsească o rezolvare, o energie de care nu mai avusese nevoie până acum. Cu gesturi mecanice, se chinui să se spele.

La masa ei de toaletă, se cercetă în oglindă. Chipul i se schimbase.

Poate că pentru alţii nu era atât de evident, dar Gwen văzu efectele dezastruoase. Cât timp va trece până când pe faţa ei se va vedea vinovăţia? Cinci ani? Zece? Se uită prin şirul de sticluţe, alese parfumul ei favorit, *Apres Londee*, şi-şi dădu puţin după ureche. Când mireasma umplu aerul, luă peria cu coadă de argint şi, cât timp îşi perie părul, se hotărî. Aşeză peria la loc şi, dintre eşarfele ei de mătase, scoase acuarela drăguţă, pictată de domnul Ravasinghe.

Luă cutia de chibrituri pe care Naveena o folosea ca să aprindă focul, apoi se uită pe fereastră. Deasupra lacului, picuri aurii precum monedele păreau să plutească, iar sunetul gospodăriei care-şi revenea la viaţă, cerul strălucitor al dimineţii şi norii pufoşi îi mai uşurară povara inimii. Puse tabloul în coşul pentru hârtii, scăpără un băţ de chibrit şi privi cum imaginea se încreţeşte şi se consumă încet sub arsura flăcării.

12

Doctorul îi sugerase activitate, aşa că, deşi voia să zacă în pat şi să nu mai vadă lumina altei dimineţi, câteva zile mai târziu se sili să se ridice în picioare. Se îmbrăcă, încercând să nu se gândească la nimic, apoi o rugă pe Naveena să aibă grijă de Hugh şi să o cheme numai când

venea ora alăptării. Nu avea să fie uşor, fiindcă băieţelul plângea foarte mult, dar, pentru binele tuturor, trebuia să găsească o cale. Când ieşi din cameră, o stare de nervozitate puse stăpânire pe ea. Parcă s-ar fi trezit dintr-un leşin prelungit, dar nevoia de acţiune învinse sentimentul de vinovăţie şi starea de langoare.

Observase o magazie la capătul casei, o încăpere la parter, răcoroasă, cu pereţi groşi, în apropierea părţii umbrite a grădinii şi, pentru că se afla chiar lângă bucătărie, cu acces uşor la apă, era un loc perfect pentru a face brânză. Cu capul şi umerii drepţi, străbătu casa şi ieşi în curte printr-o uşă laterală. O nectarinidă micuţă cu pene negre şi purpurii zbură chiar în faţa ei, urmată imediat de o alta, înălţându-se tot mai sus pe cerul imens şi albastru. Era o zi însorită încântătoare şi, în timp ce urmărea cu privirea zborul păsărilor, auzi o fereastră deschizându-se. Verity se aplecă în faţă şi îi făcu cu mâna.

— Bună! Ai ieşit până la urmă la aer.

— Da, am ieşit.

Mijindu-şi privirea, se uită la cumnata ei.

— Te duci la plimbare? Vin şi eu cu tine. Aşteaptă-mă o secundă.

— Nu, mă duc să verific cămara.

Verity dădu din cap.

— Pune un băiat să se ocupe. Abia ai născut.

— De ce mă tratează toată lumea de parcă aş fi fost bolnavă?

— Atunci, lasă-mă să te ajut şi eu. Nu am nimic de făcut astăzi.

Neclintită în hotărârea ei, Gwen încercă să zâmbească.

— Chiar nu e nevoie.

— Dar insist. Vin imediat jos. Ne vom distra de minune. Dumnezeu ştie ce lucruri vom găsi acolo, ascunse prin colţuri. Sincer mi-ar plăcea să te ajut.

— Foarte bine atunci.

În timp ce traversă curtea spre magazie, Gwen se uită în sus, spre copacii înalţi. Astăzi păreau strălucitori şi luminoşi şi nu formau tunelul întunecat prin care alergase odată înspăimântată. Simţind căldura soarelui pe piele, în suflet îi răsări o rază de speranţă. Deja îi ceruse cheia lui McGregor şi, deşi acesta rămăsese surprins de hotărârea ei de a-şi duce planul cu producţia de brânză până la capăt, nu ridicase nicio obiecţie. Ba chiar îi zâmbise aproape drăgăstos şi îi urase mult noroc.

— Am sosit, spuse Verity, apropiindu-se din spatele ei.

Lacătul de la magazie se descuie cu un pocnet. Traseră împreună de uşi, iar curentul brusc de aer umplu încăperea cu particule fine de praf.

Mirosea a lucruri vechi, uitate de când lumea.

— Mai întâi, trebuie să scoatem tot afară, spuse Gwen, după ce praful se aşeză treptat la loc.

— Cred totuşi că servitorii ar trebui să ridice obiectele grele.

Două ajutoare de bucătar ieşiseră din bucătărie ca să vadă ce se petrece. Verity le vorbi în tamilă şi unul dintre ei plecă să-l aducă pe *appu*, care salută din cap când Gwen ieşi în curte şi zâmbi când o văzu pe Verity. Pălăvrăgiră amândoi cât el fumă o ţigară, sprijinit de perete.

— Se pare că te înţelegi bine cu el, comentă Gwen când *appu* intră înapoi în casă. Eu îl consider cam taciturn.

— E drăguţ cu mine. Aşa şi trebuie, la urma urmei, eu l-am adus aici.

— Da?

— În fine, mi-a zis că va chema doi băieţi. Deşi nu vor fi încântaţi să-şi murdărească hainele albe. Nu e zi de spălat azi.

Gwen zâmbi.

— Ştiu asta. Doar eu le-am făcut programul, îţi

aminteşti?

— Aşa e.

Gwen se strecură apoi pe lângă o comodă veche cu sertare, care arăta dezastruos.

— Mobila asta e plină de viermi de lemn.

— Posibil să fie termite. Ar trebui să o folosim ca lemn de foc. Hai să facem un foc de tabără! Îmi plac la nebunie focurile de tabără.

— Grădinarul e prin preajmă? Am pierdut şirul de când s-a născut copilul.

— Mă duc să-l caut.

După ce Verity plecă, Gwen, condusă de o energie nervoasă, începu să care afară obiectele mai mici: scaune de bucătărie rupte, două vaze crăpate, o umbrelă îndoită căreia îi lipsea una sau două spiţe, câteva lăzi prăfuite şi nişte cutii metalice. *Lucrurile astea ar fi trebuit azvârlite cu mulţi ani în urmă,* se gândi ea, aranjând grămada pentru foc. Când sosiră servitorii, ea le arătă comoda şi mobila din spate şi ei începură să le târască afară, bucată cu bucată. Praful se ridica în nori şi, curând, hainele lor albe se murdăriră.

Aproape terminaseră de cărat, dar Verity tot nu se întorsese. Chiar în fundul încăperii mai rămăsese un singur divan mare. Când băieţii îl traseră afară, Gwen băgă de seamă că, în părţi, era acoperit cu tapiserie, acum pătată şi sfâşiată pe alocuri. Când săltă capacul de piele, văzu că înăuntru are inserţii metalice de felul celor folosite în casă pentru păstrarea lenjeriei. Însă în interiorul lăzii nu se zărea nicio lenjerie.

Descoperi şocată multe scutece şi zeci de hăinuţe pentru bebeluşi frumos împăturite, fiecare dintre ele împachetată în hârtie subţire. Bluziţe, botoşei, căciuliţe de lână, toate împletite de mână şi frumos brodate. La fundul lăzii dădu peste o bucată de dantelă îngălbenită de vreme. Se întinse spre ea şi o ridică să o scuture. Era lungă, bine

păstrată, cu excepţia culorii, şi lui Gwen i se umplură ochii de lacrimi când îşi dădu seama că trebuie să fi fost vălul de cununie al lui Caroline. Îşi şterse mâinile de fustă, apoi îşi uscă lacrimile cu palma, dorindu-şi să nu fi văzut niciodată asemenea amintiri. Îi rugă pe băieţi să ducă totul în casă, convinsă că Laurence îi va spune ce să facă cu ele.

Se simţi uşurată să o vadă pe Naveena venind cu Hugh în braţe şi, conştientă de sânii plini cu laptele care căuta să se elibereze, se apropie de ayah, întinzându-se spre copil.

După ce intră în casă, Gwen meditä o vreme. Aproape toată dimineaţa reuşise să nu se gândească la fetiţa ei şi, lăsând la o parte momentul în care văzuse conţinutul lăzii, nu se simţise distrusă şi nefericită. Încurajată de progresul făcut, înţelese că, dacă va reuşi să ridice un zid în jurul ei, ocupându-se cu tot felul de activităţi, mâhnirea i s-ar mai putea diminua cu timpul.

La prânz, Laurence afişă o dispoziţie jovială. Gwen se miră că era în stare să-şi ascundă tulburarea atât de bine, încât el să nu-i observe starea de spirit reală. Glumi cu ea şi cu Verity şi se arătă de-a dreptul încântat să audă că Hugh zâmbise pentru prima dată.

— Poate nu a fost un zâmbet real, spuse Verity. Dar e tare drăgălaş şi nici nu a plâns foarte mult azi, nu e aşa, Gwen?

— Cred că doctorul a avut dreptate când a recomandat un program fix de alăptare, zise Laurence.

Verity zâmbi.

— Abia aştept să mai crească puţin.

Laurence se întoarse să se uite la Gwen.

— Mă bucur să văd că arăţi mult mai bine, iubito. Nici nu ştii cât sunt de fericit.

— Am ajutat-o pe Gwen să elibereze magazia ca să facă brânză acolo, interveni Verity.

— Serios, Verity?

— Da.

— Sunt extrem de încântat să aud asta.

— Ce vrei să spui?

Laurence surâse.

— Exact ce am spus.

— Dar ai rostit cuvintele ca şi cum ar fi vrut să însemne ceva.

— Verity, potoleşte-te. Ne simţim atât de bine. În plus, am şi eu nişte veşti bune.

— Povesteşte-ne, îl îndemnă Gwen.

— Ştiţi că am investit în acţiuni la minele de cupru prin intermediul băncii Christinei sau, mă rog, al băncii la care ea e principalul acţionar?

Acţiunile au un parcurs bun şi, dacă lucrurile continuă în felul acesta, în doi ani sper să pot cumpăra plantaţia vecină. A treia. Vom fi cei mai mari cultivatori de ceai din Ceylon!

Gwen se sili să zâmbească.

— Este extraordinar, Laurence. Bravo!

— Christinei trebuie să-i mulţumeşti. Ea m-a convins să investesc mai mult în timpul balului din Nuwara Eliya. America, acesta e locul unde se fac bani astăzi. Anglia a rămas mult în urmă.

Gwen se strâmbă.

Laurence ridică uşor din sprâncene.

— Mi-aş dori să încerci să o placi. A fost foarte bună cu mine după ce a murit Caroline.

— Atunci i-ai dat masca aia malefică?

— Nu ştiam că ai văzut-o.

— Am luat prânzul la ea în ziua în care domnul Ravasinghe ne-a dezvelit portretul ei. Masca mi s-a părut îngrozitoare, oribilă.

Laurence se încruntă.

— Sunt foarte greu de găsit. Localnicii le folosesc sau

obişnuiau să le folosească în dansurile lor rituale. Unii încă o mai fac şi astăzi, cred.

Caroline a văzut un asemenea dans.

— Unde?

— Nu îmi amintesc împrejurările. Poartă măştile şi un veşmânt grotesc, apoi se lasă prinşi într-un soi de dans primitiv, sălbatic.

— Sună înfiorător, spuse Verity.

— Eu cred că lui Caroline i se părea fascinant.

După ce terminară budinca, Verity se ridică brusc şi îi informă că o doare capul.

Laurence întinse mâna spre Gwen, după plecarea surorii lui. Ea se aplecă să-i atingă gropiţa din bărbie şi se luptă să-şi ascundă ezitarea.

Dacă voia să-şi păstreze soţul, trebuia să treacă şi peste asta.

— Mi-a fost aşa de dor de tine, Gwen, şopti el, plecându-şi fruntea ca să-i sărute pielea fină de pe gât.

Ea se cutremură. Apoi, când el o îmbrăţişă, Gwen se relaxă puţin şi, în ciuda suferinţei, trebui să admită că, trimiţându-şi copilul departe, reuşise să-şi salveze căsnicia. Îşi îngropă faţa la pieptul lui. Dorea tot ce reprezenta el şi nu şi-l dorea decât pe el, dar îşi simţea inima grea că, de acum încolo, avea să poarte veşnic un secret în suflet. Se trase înapoi şi se uită în ochii lui: ochi atât de plini de dragoste şi de dor, încât îi tăie răsuflarea. Laurence nu avea absolut nicio vină şi nu trebuia să afle niciodată.

— Haide, spuse ea, zâmbind. Ce mai aştepţi?

El izbucni în râs.

— Pe tine.

În zilele şi săptămânile care urmară, Gwen îşi ocupă din plin zilele, scotocind prin hăinuţele pe care le găsise, separându-le pe cele deteriorate de cele care rămase intacte, şi munci din greu ca să pregătească foarte bine magazia. Totuşi, naşterea lui Liyoni deschisese în ea o

rană, care părea că va supura în orice clipă.

Îi venea în continuare greu să creadă ce se întâmplase şi se simţea detaşată de treburile gospodăriei, prinsă în capcana propriei confuzii.

Oare Savi Ravasinghe se purtase atât de josnic? Încercă să se concentreze pe dragostea lui Laurence pentru ea, pe dragostea ei pentru Hugh şi pe vieţile lor petrecute ca o familie unită, dar, ori de câte ori se gândea la Liyoni, simţea că o parte din ea murise. Liyoni era rezultatul acelei nopţi de la Grand şi, pentru că ea şi Laurence făcuseră dragoste chiar a doua zi, se rugă din toată inima ca Hugh să fie copilul lui Laurence. Nu avea cum să afle dacă e posibil, pe doctor nu îl putea întreba. Trebuia să trăiască în nesiguranţă. Îşi spunea în sinea ei că, atâta vreme cât Naveena nu pomenea de cele întâmplate, nimeni nu va bănui nimic.

Deşi Gwen crezuse că a reuşit să-l convingă pe Laurence că totul e în regulă, părea că el simte că lucrurile nu stau tocmai aşa şi, pe data de 14 aprilie, el hotărî că o călătorie pentru a vedea festivităţile de Anul Nou ar fi perfectă ca să o înveselească. Când îi împărtăşi ideea lui, stăteau pe malul lacului şi priveau păsările care se aruncau în picaj, îşi înhăţau prada, apoi se înălţau iarăşi. Era o după-amiază însorită, cu un cer senin şi un miros încântător de flori în aer. Gwen îşi ridică privirea spre un vultur care zbură chiar pe deasupra ei, pentru ca mai apoi să dispară în spatele copacilor.

— Cred că ţi-ar face bine, spuse el. Nu mi se pare că eşti fericită.

Gwen înghiţi nodul din gât.

— Ţi-am zis că sunt foarte fericită. Sunt doar obosită.

— Doctorul a sugerat să aducem o doică, dacă oboseala persistă.

— Nu! se răsti ea, dar apoi se simţi îngrozitor că se răzbună pe el.

— Hai să sărbătorim momentul dintre vechiul şi noul an, când totul încremeneşte şi se nasc speranţele.

— Nu ştiu. Hugh e încă atât de mic.

— Nu e un festival religios oficial. Mâncăm şi purtăm haine noi. E un eveniment de familie.

Gwen făcu un efort şi zâmbi.

— Sună bine. Şi altceva?

— Felinare şi dansatori, dacă avem noroc.

— Dacă mergem, trebuie să îl luăm şi pe Hugh şi cred că Naveena ar trebui să vină şi ea.

— Bineînţeles. Vei auzi bătăile tobelor. Se numesc *rabanas.* Fac un zgomot al naibii de tare, dar sunt distractive. Ce părere ai?

Ea încuviinţă din cap.

— Şi ce să port?

— Ceva nou, desigur.

— În cazul acesta, mai bine mi-aş verifica hainele.

Se întoarse să intre în casă, dar el o prinse şi o trase înapoi. Ea îşi coborî privirea, apoi se uită spre lac din nou. Laurence îi luă mâna, o duse la buze şi i-o sărută.

— Draga mea, spuse el. Te rog să arunci hainele vechi ale copilului. Nu ar fi trebuit să le păstrez deloc. La momentul respectiv nu am ştiut ce să fac.

— Şi vălul lui Caroline?

În ochii lui apăru un licăr ciudat.

— Era printre lucruri?

Ea dădu din cap că da.

— Naveena l-a spălat şi l-a întins la soare să se usuce. Încă mai e puţin galben.

— A fost vălul mamei mele, înainte de Caroline.

— Atunci e o moştenire de familie. Ar trebui să-l păstrăm.

— Nu. E prea multă suferinţă legată de el acum. Aruncă-l.

— Ce s-a întâmplat cu Caroline, Laurence?

El făcu o pauză înainte să vorbească. Trase adânc aer în piept.

— A avut o boală mintală.

Gwen se holbă la el câteva clipe, înainte să-şi exprime cu voce tare gândurile.

— Laurence, dar cum a murit?

— Îmi pare rău… Nu cred că pot să vorbesc despre asta.

Gândul la Caroline şi la micuţul Thomas îi aduse lacrimi în ochi. Gwen plângea atât de uşor în ultimul timp. Aproape orice o făcea să jelească şi povara secretului naşterii lui Liyoni devenea tot mai greu de purtat. Cu Laurence alături, nu reuşi să împiedice valul de tristeţe, dar, dacă dădea voie lacrimilor să curgă, iar el continua să se poarte blând cu ea, risca să spună tot adevărul.

El se întinse spre ea şi, spre groaza ei, gura i se deschise fără voia ei.

Bălmăji un cuvânt, îi dădu drumul la mână, inventă o scuză jalnică şi fugi direct în camera ei, doar ca să-şi ţină firea.

În baie, se aşeză pe marginea căzii. Încăperea era simplă şi frumoasă.

Plăci de faianţă verzi pe pereţi, albastre pe jos şi o oglindă cu ramă de argint. Un loc perfect să plângă în voie. Se ridică şi se uită la ochii ei umflaţi. Se dezbrăcă încet şi privi stratul în plus de grăsime de pe sâni, de pe abdomen şi de pe coapse. Încă o dată se simţi detaşată de propria persoană.

Fusese atât de fericită când crezuse că destinul ei era să fie soţia lui Laurence şi mama copiilor lui. Naveena spusese că aşa e soarta copilului.

Dacă era pe-aşa, atunci soarta ei fusese să dea naştere unui copil din pricina unei nopţi pe care abia şi-o amintea? Cu cât se străduia mai mult să nu se gândească

la ce ar fi putut să facă, cu atât ochii întunecaţi ai lui Savi o bântuiau mai tare. Scrâşni din dinţi şi îşi încleştă pumnii. Îl ura pe domnul Ravasinghe, îl ura din tot sufletul şi detesta ceea ce îi făcuse.

Ridică pumnul şi izbi tare cu el în oglindă. Pe lângă zecile de reflexii frânte ale trupului ei gol, cioburile îi dădură o senzaţie de uşurare când oglindiră în imagini multiple sângele ce îi picura din pumnul tăiat.

Sărbătoarea era destul de decentă. Torţele din jurul caselor trimiteau fumul amestecat cu tămâie în rotocoale mari ce se pierdeau în aerul nopţii şi Gwen recunoscu acelaşi sunet de tobe pe care îl auzise prima dată când sosise în Colombo. Oamenii se plimbau, îmbrăcaţi frumos, în grupuri vesele. Când întâlniră o trupă de dansatori într-o piaţă mică, se opriră să privească.

Gwen se sprijini de Laurence, ţinându-l pe Hugh în braţe şi încercă să se relaxeze. Naveena îi bandajase rănile şi Gwen se simţea mai bine decât înainte. Răbufnirea nervoasă se dovedise o idee inspirată. Verity părea fericită şi Naveena îşi petrecu mare parte din timp zâmbind şi dând din cap.

— Sunt dansatori kandyani, spuse Laurence.

Ea continuă să urmărească dansatorii în fuste lungi şi albe, cu clopoţei prinşi la încheieturi şi cu brâuri împodobite cu bijuterii, apoi bărbaţii cu turbane îmbrăcaţi în roşu şi auriu, care aveau tobele prinse în talie.

Ritmul era fascinant.

Veniră şi dansatoarele, care purtau rochii tradiţionale delicate şi care băteau din palme, deplasându-se fără încetare. Urmă un şir de fete.

Gwen se înfierbântă când le privi trupurile subţirele şi maronii cum se învârtesc şi se răsucesc. Parcă în transă, Gwen le urmări expresia pierdută de pe chip, mişcările simple, dar pline de demnitate. Aveau flori delicate prinse de încheietura mâinii, iar părul lor creţ şi negru era lăsat

liber pe spate. Fiecare dintre ele avea chipul fiicei ei, trupul fiicei ei sau faţa şi corpul pe care le va avea într-o bună zi. Pentru că dorul de Liyoni o copleşi, simţi că se sufocă şi că nu mai poate trage aer în piept. *Respiră*, îşi porunci ea în gând. *Respiră*. Făcu un pas în faţă şi genunchii i se înmuiară. Laurence o prinse exact când să se prăbuşească. Naveena îl luă pe Hugh, apoi Laurence le însoţi prin mulţime până la o bancă de la marginea pieţei.

— Pune-ţi capul între genunchi, Gwen.

Se supuse, mai mult ca să-şi ascundă faţa de privirea lui cercetătoare. Îi simţi palma pe spate cum o mângâie blând şi lacrimile îi picurară printre gene.

Se luptă să-şi recapete răsuflarea şi, imediat ce reuşi, iar ameţeala îi trecu, se ridică în picioare, încă tremurând.

Laurence îi puse mâna pe frunte.

— Dogoreşti, iubito.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Mi s-a făcut cald dintr-odată, ca şi cum m-ar fi luat cu leşin. Mă doare capul.

Verity, care nu observase până atunci că se retrăseseră din mulţime, se apropie alergând.

— Aţi ratat partea cea mai frumoasă. A fost un înghiţitor de flăcări.

Unul dintre copii, vă vine să credeţi?

Gwen îşi ridică privirea spre ea.

— Arăţi palidă. Ce s-a întâmplat? E vorba de Hugh?

— Mergem toţi acasă, spuse Laurence.

Verity se bosumflă.

— Chiar trebuie? Mă simţeam bine aici.

— Nu încape nicio îndoială, mi-e teamă. Pe Gwen o doare capul.

— Pentru Dumnezeu, Laurence! Pe Gwen o doare întotdeauna capul.

Cu mine cum rămâne? Nimeni nu se gândeşte la ce vreau eu.

Laurence o luă pe Verity de cot şi o trase deoparte, dar glasul mânios al cumnatei ei încă ajungea la urechile lui Gwen.

13

La trei dimineaţa, Gwen sări speriată din somn, leoarcă de sudoare şi tremurând din toate încheieturile. La ora trei dimineaţa obişnuia să se trezească atunci când era mică, temându-se că fantomele din Owl Tree veniseră după ea. O strigă pe Naveena, care veni din odaia copiilor, unde dormea acum. Dar Gwen nu reuşi decât să bălmăjească nişte cuvinte. În vis, se întâmplase ceva rău cu ambii copii şi, deşi încercase din răsputeri, nu izbutise să-l salveze decât pe unul dintre ei.

Dimineaţa, Gwen credea că aude plânsetul fetiţei. Nu era sigură dacă auzea ţipătul în somn sau în momentul trezirii. Indiferent de cum se întâmpla, şocul rămânea acelaşi.

În a patra noapte, când se trezi, tremurând şi cu răsuflarea tăiată, se hotărî să o cheme pe Naveena. Pe măsură ce se zbătea tot mai tare între atacuri de furie şi valuri de vinovăţie care îi sfâşiau inima, Gwen pricepu că absenţa lui Lyioni începea să aibă un mai mare impact asupra ei decât prezenţa lui Hugh. Trebuia să-şi liniştească mintea şi decise că, dacă ştia că fetiţa e bine îngrijită, va fi în stare să treacă peste pierdere. Naveena nu dădu semne că ar fi foarte încântată de idee şi Gwen trebui să o convingă pe femeie să o ajute. Odată hotărârea luată, nu-i mai rămânea decât să aştepte o zi în care atât Laurence, cât şi Verity aveau să fie plecaţi. Până atunci, coşmarurile vor continua şi la fel şi ţipetele copilei ei.

Sosi şi ziua potrivită. Laurence şi Verity urmau să rămână peste noapte în Nuwara Eliya. Laurence plănuia să joace câteva partide de poker la clubul Hill, iar Verity, să se întâlnească cu câţiva prieteni vechi. Gwen se pregăti să

plece. Se gândi la Laurence în clubul pentru bărbaţi. Trăsese şi ea odată cu ochiul şi zărise un interior întunecat, cu capete de porci-mistreţi pe post de trofee, tablouri cu subiecte vânătoreşti şi peşti împăiaţi drept decoraţiuni. Contrastul dintre această imagine şi ceea ce ea avea de gând să facă nu putea fi unul mai mare.

— Dar, doamnă, spuse Naveena, în timp ce îl înfăşa pe Hugh într-o păturică, e periculos. Dacă se întâmplă ceva?

— Tu fă ce am stabilit împreună.

Femeia îşi plecă fruntea.

În ciuda unei pelerine vechi de-a Naveenei pusă peste hainele ei, Gwen tremura în aerul răcoros al dimineţii. Sperând să-şi ascundă ochii, îşi trase gluga peste frunte, îşi înfăşură un şal gros peste umeri şi îşi acoperi gura.

— Am pregătit trăsurica într-o parte a casei.

Pe chipul Naveenei apăru o expresie de stânjeneală.

— Aveţi banii, doamnă?

Gwen încuviinţă din cap.

— Cred că ar fi mai bine să mergem. Se va lumina curând de ziuă. Am încuiat uşa de la camera mea şi i-am lăsat un bilet majordomului în care i-am cerut să nu fiu deranjată toată ziua.

Gwen părea mai încrezătoare decât se simţea. Când se strecurară afară pe uşa laterală, zări trăsura care le aştepta în lumina pe jumătate albastră.

Clănţănind din dinţi, se ghemui la adăpostul frunzei imense de palmier, ce se arcuia peste armăturile din trestie. Inima îi bubui în piept, se înfierbântă şi mâinile începură să îi tremure. Băncuţa din lemn tare a trăsuricii nu era deloc primitoare. Naveena i-l dădu pe Hugh într-un coş, după care se aşeză în faţă şi apucă frâiele. Bivolul răsuflă cu zgomots şi porniră încet la drum.

Nimeni nu le văzuse.

Trăsurica mirosea a sudoare, a fum şi a ceai şi Gwen aruncă o privire în spate când urcară dealul. Îl luă pe Hugh în braţe şi îl lipi adormit la pieptul ei, dorindu-şi să nu-i mai pese de celălalt copil. Luminile din casă se aprinseră, abia vizibile în ceaţa care se aduna la prima oră nestingheritâ. *Repede*, gândi ea, *repede*. Însă trăsurica nu era un mijloc de transport iute şi, până când ajunseră în vârful dealului, o cuprinse tulburarea. Hugh plânse puţin, iar ea îi vorbi blând, aşa cum fac mamele.

Când ajunseră în vârf, casa uriaşă deveni micuţă şi parcă fără contur, iar când porniră de-a lungul drumului, dispăru complet. Ziua învinse noaptea, cerul se îngălbeni şi ceaţa se topi, lăsând loc unei dimineţi proaspete şi senine. Dealurile rotunde, cu şirurile nenumărate de arbuşti de ceai de un verde strălucitor, păreau să nu se mai termine niciodată.

Gwen îşi roti umerii, ca să mai reducă încordarea şi, după ce se îndepărtară de plantaţie, începu să respire mai uşor. Păsările se puseră pe ciripit şi ea se bucură de mirosul dulce de iasomie, orhidee sălbatică şi mentă. Închise ochii.

Cu o zi înainte, îl scosese pe Hugh afară. După un început ceţos, ca de obicei, soarele se ridicase pe cer şi aerul se încălzise. Bietul de el chiar tânjise după căldura care să-i mângâie obrajii, epuizat de nopţile şi zilele agitate, la fel ca şi ea. Însă în spaţiul din grădină unde lumina şi umbrele se împleteau, Gwen simţi prezenţa fetiţei imediat, iar Hugh începuse să plângă. Îşi întindea mânuţele, strângând şi desfăcând pumnii în mod repetat, de parcă ar fi căutat ceva ce ar fi trebuit să fie acolo.

Gwen oftă şi se aşeză mai bine. Trăsurica, în ciuda roţilor de lemn greoaie, mergea bine. După o vreme, mireasma de lămâi îi atrase atenţia.

Inspiră adânc şi tulburarea păru să se mai risipească, iar durerea din piept se mai domoli. Avea senzaţia că respiră pentru prima dată de când se născuseră copiii.

— Aici cotim, doamnă, spuse Naveena şi se uită peste umăr.

Gwen dădu din cap, zdruncinată deja de poticnelile trăsuricii pe cărarea noroioasă. Se aplecă în faţă ca să se uite la pietrele mici şi la gropi. De-o parte şi de alta se ridicau copaci întunecaţi şi singuratici, dar tufişurile lipseau.

— Nu te uita în copaci, doamnă.

— De ce nu? E vorba de *Veddha*?

Laurence îi povestise de locuitorii antici ai pădurii, numiţi de singalezi *Veddha*, care, din câte îşi dădea ea seama, erau pur şi simplu nişte oameni necivilizaţi. Amintindu-şi masca grotescă, gândul o înspăimântă.

Naveena clătină din cap.

— Spiritele tulburate locuiesc aici.

— Pentru Dumnezeu, Naveena! Doar nu crezi în aşa ceva, nu?

Gwen privi spatele Naveenei, în timp ce femeia dădu din cap.

Niciuna dintre ele nu se arătă dornică să continue discuţia. Pe marginea drumului, Gwen zări un sambar, care îşi săltă capul alarmat, apoi rămase nemişcat. Un animal mare, de culoarea caramelului, care privi direct spre ea cu ochi calzi. Coarnele frumoase i se curbau de o parte şi de alta a capului. Liniştit şi paşnic, nu-şi feri privirea când trecură pe lângă el.

Pădurea era mai tăcută decât se aşteptase şi numai scârţâitul roţilor le însoţea. Pierdută în gânduri, abia băgă de seamă când Naveena coti într-o direcţie diferită. Un alt tip de copac apăru, cu frunze lungi. O maimuţă sări într-o parte a trăsuricii. Se agăţă de prelată şi îşi întinse degetele, holbându-se la ele. Avea mâinile şi unghiile negre, dar ochii fioroşi erau atât de umani, încât Gwen rămase şocată.

— E un langur cu faţă violet. Nu face rău, spuse

Naveena, uitându-se în spate.

Mai departe, unde copacii se mai răriră, simţiră un miros de cărbune ars. Gwen auzi voci la distanţă şi o întrebă pe Naveena dacă ajunseseră.

— Încă nu, doamnă. Curând.

Puţini arbuşti pitici creşteau aici şi cărarea era mai puţin bolovănoasă şi parcă şi hârtoapele se împuţinară. Începură să se deplaseze mai repede şi, într-un târziu, poteca se curbă înapoi şi porniră de-a lungul malului abrupt al râului. Gwen se uită în apa limpede, care oglindea tremurând copacii înverziţi de pe malul opus. Aerul miroasea diferit aici, nu numai a ţărână şi a vegetaţie, dar şi a condimente. Pământul de pe ambele laturi ale cărării netede gemea de floricele care semănau cu părăluţele şi, în faţa lor, pomii erau încărcaţi cu smochine sălbatice necoapte. Dincolo de ei, acolo unde râul se lăţea, doi elefanţi păreau că dorm, scufundaţi în apă până la urechi.

Naveena opri trăsurica şi legă frâiele de un copac.

— Aşteptaţi aici, doamnă.

Gwen o urmări pe Naveena plecând, dar ştia că poate avea încredere în ea. Naveena se dovedise foarte înţelegătoare, nu o judecase nicio clipă.

Gwen îşi închipuia că asta are legătură cu religia ei budistă şi cu încrederea femeii în destin. Se uită la Hugh, care încă dormea în coşuleţul unde îl pusese. În râu, doi bărbaţi cu pielea închisă la culoare şi zvelţi, cu părul lung prins în coadă la spate, împingeau doi elefanţi de la spate.

Elefanţii se aşezară cu mişcări lente şi greoaie, iar bărbaţii se apucară să-i spele pe cap. Când unul dintre elefanţi urlă, din trompa lui ridicată ţâşni un jet de apă care aproape că o atinse pe Gwen, făcând-o să ţipe uşor. Un bărbat îşi ridică privirea, ieşi din apă şi veni să cerceteze. Ea se trase în spate şi îşi acoperi faţa, astfel încât să i se vadă numai ochii. Omul purta un acoperământ

de şale, iar în cureaua de la brâu avea un fel de cuţit. Lui Gwen îi bubui inima în piept şi îşi puse un braţ protector peste Hugh, încercând să se liniştească. Îşi spuse că probabil cuţitul era folosit pentru deschiderea nucilor-de-cocos.

Bărbatul scoase cuţitul şi înaintă spre ea. Gwen îşi îngustă privirea de frică. Naveena luase toţi banii la ea, aşa că nu avea ce să-i dea atacatorului. Bărbatul vorbi şi gesticulă, agitând cuţitul în aer.

Gwen nu ştia niciun pic de singaleză, aşa că scuturǎ din cap. El se holbă la ea un moment, fără să se clintească, apoi Naveena se întoarse, purtând ceva în braţe. Femeia vorbi cu bărbatul şi îl alungă, apoi se urcă în trăsurică. Când Naveena îi dădu copilul înfăşat în cârpe, Gwen se simţi tentată să se uite în spate. Nu îşi privi fetiţa imediat şi se mulţumi să o ţină la piept înfăşurată în şal, simţindu-i căldura.

— Ce voia bărbatul? întrebă ea.

— Să ştie dacă aveţi de lucru pentru el. Şi-a arătat cuţitul ca să ştiţi că are uneltele lui cu care să taie grădina.

— Ştie cine sunt?

Naveena ridică din umeri.

— Vă spune doamna albă.

— Asta înseamnă că ştie?

Naveena clătină din cap.

— Sunt multe doamne albe. Voi trece prin sat. Nu pot să întorc trăsura aici. Prea îngust. Acoperiţi-vă faţa. Puneţi copila cu Hugh, în coş.

Gwen se supuse, apoi se zgâi prin despicătura din spatele trăsuricii, cum trecură printr-un sat cu colibe acoperite cu stuf şi garduri din nuiele.

Copiii se jucau râzând în praf, femeile cărau pachete pe cap şi, din adâncul pădurii, răzbătea un cântec. Trecură pe lângă un bărbat care făcea oale din lut, modelând materialul pe roată, în sus şi în jos. În faţa unei colibe, o

femeie ţesea o pătură la un fel de război primitiv. O alta amesteca într-un ceaun mare atârnat deasupra unui foc din lemne. Satul părea paşnic.

După ce ajunseră în siguranţă în capătul celălalt, se opriră departe de ochii curioşi. Gwen dezveli fetiţa, îndepărtând şalul şi inima aproape că i se opri. Mângâie obrazul fin al copilului şi o privi cu uimire şi nesaţ.

Liyoni era incredibil de frumoasă, perfectă. Lui Gwen i se umplură ochii de lacrimi. Hugh nu plânsese deloc de când sora lui fusese pusă în coş alături de el, dar acum începu să scâncească. O fată de vreo 12 ani venise după trăsurică şi Gwen o surprinse stând la câţiva metri mai încolo.

— Ţine-l tu pe Hugh, cât verific eu fetiţa, zise Gwen. Şi spune-i fetei de acolo să plece.

Liyoni era trează, dar liniştită şi îşi privea fix mama. Deşi şocul aproape că o dărâmase, Gwen îşi luă inima în dinţi. Venise să vadă dacă puncul ei era îngrijit cum se cuvine şi nu suferea deloc. Atâta tot. Cu un amestec de spaimă şi dor, care îi copleşi fiinţa, cercetă copilul cu atenţie, atingându-i pe rând degeţelele de la picioare şi de la mâini, pipăindu-i picioarele, braţele, pielea. O sărută pe frunte şi pe năsuc, dar rezistă impulsului de a-şi îngropa faţa în părul ei negru şi strălucitor. Inspiră adânc, ochii i se înceţoşară din nou şi o lacrimă căzu pe obrazul copilului.

Liyoni nu mirosea a pudră de talc şi a lapte ca Hugh. Sudoarea de pe pielea ei avea un iz fin de scorţişoară. Gwen simţi un gol în stomac şi, înghiţind în sec, se retrase. Voia să legene copilul la nesfârşit şi să nu îi mai dea drumul niciodată, dar ştia cu o certitudine absolută că nu trebuia să-i permită lui Liyoni să-i fure inima.

Cel puţin se dezvoltă frumos, îşi spuse în sinea ei. Se îngrăşase puţin şi era curată, aşa că sentimentul de vinovăţie se mai atenuă un pic.

— Ajunge, hotărî ea. Copilul e bine.

— Da, doamnă. Tot timpul v-am spus.

— Zi-i femeii că suntem mulţumite şi că vom continua cu plăţile.

Naveena încuviinţă.

— Foarte bine, du-o înapoi şi dă-mi-l pe Hugh.

Naveena şi Gwen schimbară copiii şi, în timp ce Liyoni era dusă înapoi, lui Gwen i se puse un nod în gât. Ascultă vântul care sufla printre copaci, fără să-i mai pese de nimic. Pe măsură ce minutele treceau, Gwen îşi dădu seama că nu mai avea sens să fie obsedată de felul în care o concepuse pe Liyoni. Singurul lucru care conta acum era ca acest fapt să nu iasă niciodată la lumină. Decise să nu scoată nicio vorbă în faţa domnului Ravasinghe sau a oricărei alte persoane, cât va trăi.

— Cum se descurcă? întrebă Gwen, când Naveena se întoarse.

— Au *chenas*. Cresc grâne şi legume acolo, vedeţi? Din pădure, aduc fructe. Aţi văzut smochinele.

— Şi altceva?

— Au capre şi un porc. Trăiesc aşa.

— Banii pe care i-am dat o vor ajuta?

— Da.

Pe drum, când trecură din nou prin sat, Gwen se uită cu atenţie, întrebându-se dacă e în stare să ghicească femeia care îi creştea fiica. Într-o parte a potecii, o şopârlă mare cu gheare ascuţite se căţără iute pe un copac. Gwen observă o femeie care le privea intens cu ochi negri. Era mică, dar cu sâni rotunzi, şolduri mari şi faţa lată, închisă la culoare.

Părul negru era prins la baza gâtului şi o coadă împletită îi atârna pe spate. Femeia le zâmbi şi Gwen se întrebă dacă voia să le transmită ceva sau pur şi simplu femeia zâmbise absentă şi împăcată cu lumea. Pentru o clipă o cuprinse iar panica şi tânji să-şi ţină copilul din nou în braţe, dar când un fluture imens de un portocaliu-aprins

ateriză pe marginea trăsurii, îşi veni în fire. Liyoni era bine îngrijită, numai asta conta şi era mai bine să nu ştie de cine.

14

Mirosul puternic floral al lui Florence Shoebotham umplea camera.

Stătea pe canapea, sprijinită de spătarul îmbrăcat în piele de leopard.

Gwen zâmbi în sinea ei la combinaţia neobişnuită dintre pielea unui animal sălbatic şi sobrietatea tipic britanică a lui Florence, nuanţele fade de albastru neputând concura cu energia întunecată a unui leopard mort.

Florence duse ceşcuţa de porţelan la buze şi, când sorbi, bărbia îi tremură ca o piftie. Biata Florence, cu părul ei rar şi guşa dublă.

— Mă bucur să văd că eşti atât de bine, spuse Florence.

Gwen afişă o expresie pe care o exersase îndelung. De când o văzuse pe Liyoni, se minţise repetat în faţa oglinzii, până când se obişnuise să-şi modifice expresia, să ştie unde să se uite şi cum să-şi ţină mâinile.

Acum zâmbi şi iar zâmbi până când fălcile începură să o doară.

— Ce mai faci, Florence?

— Nu mă plâng. Verity mi-a povestit tot despre brânză.

Gwen îi aruncă o privire lui Verity. Cumnata ei îşi studia unghiile şi nu dădea semne că ar interesa-o conversaţia. Puţin probabil să fi pomenit de brânză. De fapt, cu excepţia primei zile când o ajutase să golească magazia, Verity nu-şi mai exprimase deloc interesul.

— Am făcut multe progrese. Am eliberat spaţiul acum

o lună. Am curăţat şi am spălat. Am adus mobilierul de bază şi câteva ustensile. Încă nu e totul pus la punct şi a trebuit să comand un termometru şi forme pentru brânză din Anglia.

— Dar e o idee bună. Eşti isteaţă.

— Mama îmi va trimite şi o presă veche de la ferma noastră din Owl Tree.

— E foarte dificil să găseşti brânză bună aici.

— Nu e greu de făcut, dar trebuie să ştii cum să procedezi.

— Ai de gând să vinzi brânza?

Gwen clătină din cap.

— Nu. Nici măcar nu ştiu dacă procesul va funcţiona în clima de aici.

Am de gând să produc strict pentru gospodărie şi, eventual, pentru orice prieten care doreşte.

— Te rog să mă treci şi pe mine pe listă, draga mea.

— Desigur. După cum am spus, brânza nu se face greu, dar contabilitatea îmi dă de furcă. Mi-e teamă că numerele nu reprezintă punctul meu forte. Nu îmi prea ies calculele. Probabil că greşesc undeva.

— Păi, o întrerupse Verity, e foarte bine că te interesează şi partea financiară a gospodăriei. Nu cred că lui Caroline i-a păsat prea mult.

Glasul lui Florence coborî cu un ton.

— Sunt aşa de bucuroasă că te-ai acomodat aici.

— Că m-am acomodat?

— Că stai mai mult aici, am vrut să spun. M-am temut iniţial. Mi se părea că petreci prea mult timp cu pictorul acela.

Gwen simţi cum i se strânge inima.

— Te referi la domnul Ravasinghe?

— Da, la el.

— L-am întâlnit de două sau de trei ori.

— Da, dar el nu e britanic, înţelegi? Au un fel al lor de-a fi, mult prea direct pentru a-l considera corect.

Gwen hohoti fals.

— Florence, te asigur, a fost cât se poate de corect cu mine.

— Bineînţeles, nici nu am vrut să sugerez altceva.

Femeia se întoarse spre Verity.

— O ajuţi şi tu pe cumnata ta să facă brânză?

Verity ridică privirea.

— Poftim?

— Potoleşte-te, nu-ţi mai roade unghiile, dragă.

Florence se opri.

— Vorbeam despre brânză. O ajuţi şi tu pe Gwen?

Florence era întotdeauna dornică să fie implicată şi să dea sfaturi pe care nu i le cerea nimeni. Pentru o clipă, Gwen simţi un val de simpatie pentru sora soţului ei ei şi îi sări în ajutor.

— Sunt sigură că Verity are propriile planuri, spuse ea.

Verity oftă.

— E o idee grozavă, continuă Florence. Ai o cumnată aşa de isteaţă, nu-i aşa, Verity dragă? Să nu mă înţelegi greşit, dar poate ar trebui să te apuci şi tu de ceva util. Ceva care să te ajute să devii mai atrăgătoare pentru domni.

— Şi cam ce anume ai sugera?

— Bărbaţilor le place să aibă o soţie energică, aşa cum e Gwen. Are grijă de gospodărie, e soţie şi mamă, iar acum, uită-te la ea, harnică precum o albinuţă, s-a apucat de făcut brânză, nici mai mult, nici mai puţin.

Verity se ridică în picioare, îi aruncă o privire urâtă lui Florence, apoi ieşi în grabă din încăpere, răsturnând o măsuţă. Ceainicul, vasul cu lapte şi bolul cu zahăr căzură cu zgomot pe podea.

Gwen se enervă. Simpatia ei pentru Verity se risipi pe loc. Sună din clopoţel, să vină unul dintre servitori.

— Îmi pare rău. Nu ştiu ce-a apucat-o.

— A fost un copil dificil.

— Cum s-a descurcat Caroline?

— În cea mai mare parte a timpului, o ignora. Nu cred că se înţelegeau foarte bine. Verity era mult mai tânără atunci, încă la şcoală. Caroline era departe de ea. Deşi îmi amintesc că, la un moment dat, Verity a mers atât de departe, încât i-a sugerat lui Laurence că soţia lui are o relaţie amoroasă.

— Nu pot să cred!

— Verity a susţinut că i-a auzit certându-se într-una din vacanţele şcolare, dar Caroline a negat vehement. Cred că Verity a inventat toată povestea. Ştii şi tu cum sunt fetele.

Gwen plecă fruntea.

— Apoi, după ce a terminat şcoala, Verity a petrecut mai mult timp în casa din Anglia şi, când s-a întors aici, părea că nu face altceva decât să se agaţe de Laurence. Nu e sănătos. Atâta lucru ştiu şi eu. Habar n-am ce s-a întâmplat în Anglia, dar ceva trebuie să fi fost la mijloc.

— Probabil că moartea lui Caroline a tulburat-o şi pe ea, nu?

— Îngrozitor de mult.

Câteva zile mai târziu, Gwen asamblă echipamentul pe masa lungă, aşezată pe capre de lemn, din magazie. Presa pentru brânză, proaspăt sosită din Anglia, stătea pe o altă masă în partea opusă a încăperii. Mai multe strecurători de mărimi diferite, nenumărate bidoane de lapte, linguri de lemn pentru amestecat, o spatulă şi un polonic mare ocupau o altă măsuţă. Formele pentru brânză fuseseră spălate, uscate şi stivuite cu grijă, iar pânzele pentru brânză atârnau pe sârma de rufe, la soare.

Proviziile de lapte de bivoliţă, mai mari decât de

obicei, sosiseră imediat după ivirea zorilor şi Gwen se trezise la şase şi jumătate, gata de acţiune. Îşi acoperise părul cu o plasă şi purta un şorţ mare şi alb, apretat.

Stătea în mijlocul magaziei, supraveghindu-şi domeniul, când Laurence intră.

— Am crezut că ai plecat deja, spuse ea.

— N-am putut să plec înainte să o văd pe noua noastră lăptăreasă.

Se apropie de ea şi îi cercetă chipul.

— Şi ce mai lăptăreasă! Aş putea să o iau în braţe şi chiar aici să îmi fac de cap cu ea în fân.

Mulţumită că el pare atât de fericit, Gwen zâmbi.

— Nu avem fân.

— Ce păcat!

O trase spre el, o strânse tare în braţe, apoi îi dădu drumul uşurel.

— Mult noroc în prima zi, iubito!

Ea zâmbi.

— Mulţumesc. Acum du-te. Am treabă.

— Da, doamnă.

Îl privi plecând. Ori de câte ori îl vedea aşa, pe neaşteptate, inima îi bătea cu putere, la fel ca prima dată. După ce desfăcu grijulie cultura de bacterii trimisă special din Kandy, turnă laptele într-o oală mare, care urma să fie încălzită la bucătărie. Apucă oala cu ambele mâini, făcu câţiva paşi, dar la uşă îşi dădu seama că nu are cum să o deschidă.

Sprijini oala de uşă, însă tocmai se pregătea să apese pe clanţă, când oala alunecă pe podeaua de beton, stropind-o din cap până-n picioare.

Acum trebuia să piardă timp preţios cu schimbatul hainelor.

Când se întoarse în magazie, curată şi gata să o ia de la capăt, apăru Naveena cu Hugo, care se trezise şi urla

cât îl ţinea gura.

Appu stătea în uşa de la bucătărie şi privea totul cu un zâmbet strâmb.

Nu putea să obiecteze cu glas tare, dar când Gwen îi povestise planurile ei, dezaprobarea de pe chipul lui nu lăsase loc de îndoieli. Se înţelesese cu el să nu deranjeze prea mult treburile obişnuite ale bucătăriei, pe care avea să o folosească numai la ore stabilite. Până acum, lucrurile mergeau cât se poate de prost.

După ce Hugh se potoli, Naveena îl duse în odaia pentru copii şi Gwen o luă de la capăt.

Un ajutor de la bucătărie cără a doua oală cu lapte, în timp ce ea deschise şi închise uşa. Apoi *appu* supraveghe încălzirea laptelui, iar Gwen se plimbă de-a lungul celor trei terase ce duceau spre lac, aşteptând ca laptele să se răcească. Se aşeză pe o bancă din capăt, admiră norii albi şi pufoşi, se uită la valurile care încreţeau uşor apa şi ascultă cântecul păsărilor. O adiere blândă îi răcorea pielea, ziua se dovedea perfectă. Auzi un scârţâit de balamale în stânga, se întoarse şi îl zări pe Laurence ieşind din adăpostul pentru bărci.

— Ce faci? îl strigă ea. Credeam că o să fii sus la fabrică, acum că vremea s-a îmbunătăţit.

— E o surpriză.

— Pentru mine?

— Nu, pentru soţia brigadierului.

Ea se încruntă.

— Normal că pentru tine. Vino să vezi!

El deschise larg uşa de la adăpost.

Gwen intră şi aruncă o privire.

Totul era dichisit. Pereţii proaspăt zugrăviţi transformaseră vechiul spaţiu întunecos într-o încăpere fermecătoare. Fereastra largă care dădea spre lac strălucea, perdelele noi fluturau şi crăiţe portocalii împodobeau o măsuţă de cafea din lemn de buruta, pusă în

faţa unei canapele confortabile, deşi puţin uzată. Laurence se aplecă să o sărute pe obraz, apoi se trânti pe canapea, îşi ridică picioarele pe un taburet cu tapiţerie nouă şi se uită afară, spre lac.

— Şi barca? întrebă ea.

— Dedesubt, reparată, vopsită şi gata să ne ducă în larg la apusul soarelui. Este felul meu de a spune că sunt un prost că n-am luat în calcul cât de obositor poate fi totul atunci când ai un bebeluş. Îţi place?

— E minunat. Dar cum ai terminat toate astea fără ca eu să observ?

Laurence îi făcu cu ochiul şi îşi lovi uşurel nasul cu degetul.

— Sunt foarte încântată.

Gwen se aşeză lângă el pe canapea şi Laurence îi cuprinse umărul cu braţul. Se bucurară de pacea adusă de strălucirea apei în lumina soarelui şi de ciripitul păsărilor, ce răzbătea prin fereastra deschisă.

— Voiam să vorbesc cu tine, Gwen.

Ea încuviinţă din cap, dar, neştiind ce urmează, simţi înţepătura angoasei.

— Despre Caroline.

— Da?

— Ţi-am spus că a fost bolnavă mintal, dar bănuiesc că nu ţi-a povestit nimeni că s-a înecat, nu?

Gwen trase adânc aer în piept, îşi acoperi gura cu mâna şi clătină din cap.

El vârî mâna în buzunar şi scoase o foaie de hârtie, o desfăcu şi o netezi.

— I-am rugat pe servitori să nu vorbească despre moartea ei, dar cred că ar trebui să vezi asta.

Îi întinse hârtia.

Dragul meu Laurence,

Ştiu că nu vei înţelege şi că, probabil, nu mă vei ierta

niciodată, dar îmi este imposibil să mai suport durerea apărută de când s-a născut Thomas. Din clipa venirii lui pe lume, am trăit de parcă aş fi avut un diavol în mine. Un diavol care îmi înnegurează gândurile şi îmi fură echilibrul. Este un iad pe care nu mi l-am imaginat posibil. Nu văd altă cale decât asta. Îmi pare atât de rău, dragostea mea, dar nu îl pot lăsa pe bietul Thomas fără o mamă care să îl protejeze. Aşadar – iar acest lucru mă îndurerează îngrozitor – am hotărât că trebuie să vină cu mine, pentru că numai împreună ne putem găsi liniştea. Fie ca Domnul să mă ierte. După ce nu voi mai fi, găseşte-ţi o soţie mai bună, dragul meu Laurence, fiindcă n-o să mă supăr. Ba dimpotrivă, mă voi ruga să se întâmple aşa.

Să nu te învinovăţeşti.

A ta, Caroline.

Când termină de citit, Gwen îşi înghiţi nodul din gât. Aceasta nu era tragedia ei, îşi spuse ea. Trebuia să-şi controleze sentimentele şi să îl ajute pe Laurence.

— Nu mi-a fost deloc uşor, zise el şi făcu o pauză. Mai întâi părinţii, apoi Caroline.

— Şi copilul, adăugă ea.

Laurence încuviinţă tăcut, dar nu se uită în ochii ei.

— Apoi tranşeele, deşi, într-un fel, războiul a venit aproape ca o uşurare. Trebuia să înaintezi. Nu aveai când să cazi pe gânduri.

Gwen îşi stăpâni lacrimile.

— Caroline trebuie să fi fost tare bolnavă ca să se sinucidă.

El îşi drese glasul, apoi dădu din cap şi, pentru o clipă, păru să ezite.

— S-a aruncat în lacul de aici?

Gwen aşteptă.

— Nu. Ar fi fost şi mai greu de suportat.

Tânăra înţelese, dar era groaznic, indiferent de locul în care se întâmplase. Lacul nu ar mai fi fost la fel de

frumos niciodată.

— De ce-a făcut-o, Laurence?

— A fost… complicat. Nici măcar doctorul n-a ştiut ce să facă. Mi-a zis că unele femei nu-şi revin niciodată de pe urma naşterii, mintal mă refer.

Parcă nu mai era ea. Abia se îngrijea de copil. Am încercat să vorbesc cu ea, să o liniştesc, dar nimic nu a mers. Stătea pur şi simplu pe scaun şi se holba la mâinile care-i tremurau.

— Vai de mine, Laurence!

— M-am simţit atât de neajutorat. Nu am găsit nicio cale să o scot din starea ei. Cu excepţia alăptatului, Naveena se ocupa de copil. La un moment dat, doctorul ne-a sugerat un sanatoriu pentru boli mintale, dar mi-a fost teamă să nu ajungă, în cele din urmă, în vreun azil oribil. După aceea, n-am putut să mă iert că nu am internat-o.

Gwen se sprijini de soţul ei.

— N-aveai de unde să ştii.

— Aş fi putut să-i salvez viaţa.

Gwen îi mângâie obrazul cu blândeţe, apoi se retrase şi îl apucă de mâini, cercetându-i chipul.

— Îmi pare atât de rău, Laurence.

— Un copil ar trebui să aducă o bucurie imensă, dar pentru noi…

Se opri.

— Nu e nevoie să-mi spui.

— Sunt atât de multe lucruri pe care aş fi vrut să le spun.

— Un singur lucru nu înţeleg totuşi. Ce a vrut să zică? Cum adică bietul Thomas nu putea rămâne fără protecţia ei? Sigur ştia că o să ai grijă de el, nu?

Laurence dădu din cap.

Se lăsă o tăcere lungă.

— Uneori e mai bine să plângi, Laurence, rosti ea

într-un târziu, văzându-i durerea.

El clipi des şi falca îi tremură. Primele lacrimi apărură tăcute şi se prelinseră încet. Gwen îi sărută buzele umede şi îi şterse obrajii cu palmele. Laurence era un bărbat mândru, care nu plângea aşa de uşor. Îl vedea pentru a doua oară lăcrimând.

— Cum îşi revine cineva după o asemenea tragedie? întrebă ea.

— Timpul ajută. Activităţile susţinute, iar acum vă am pe tine şi pe Hugh.

— Dar ceva tot mai rămâne, nu?

— Presupun că da.

Laurence privea în gol peste umărul ei. Apoi se întoarse şi se uită din nou la ea.

— Pe Verity a afectat-o foarte mult. Se temea să mă scape din ochi.

— Se temea că vei muri şi tu?

— Nu. Adică nu sunt sigur.

Laurence privi printre gene, ca şi cum cugeta adânc, părând că vrea să mai adauge ceva, deşi nu ştia cum. Momentul intens trecu.

Gwen îl îmbrăţişă şi îşi jură în sinea ei că nu va face nicicând ceva care să îl rănească. El îi slăbi cordonul de la şorţ, după care i-l ridică peste cap.

Gwen se întinse pe canapea şi el îi desfăcu grijuliu micii nasturi perlaţi ai rochiei. Ea îşi scoase rochia şi lenjeria, în timp ce Laurence se dezbrăcă la rândul lui.

De la naşterea lui Hugh, abia dacă se atinseseră. Acum trupurile lor se uniră şi fragilitatea iubirii şi a tot ce însemna aceasta îşi regăsi locul pierdut. Era atât de uşor de distrus. Gwen îşi ţinea răsuflarea, fiindcă voia ca momentul să nu treacă niciodată. Stăteau lipiţi unul de altul, simţind că se află undeva într-o altă lume, departe de plantaţie.

— Dacă vine cineva? şopti ea.

— Nu vine nimeni.

Când îi mângâie coapsele şi îi sărută degetele de la picioare, pe Gwen o entuziasmă răspunsul trupului, iar când nu mai suportă excitaţia, îl înconjură strâns cu picioarele.

După aceea, rămase să i se odihnească în braţe, ţinându-şi palma pe pieptul lui. Ridică mâna să-i mângâie conturul feţei cu vârfurile degetelor, încântată să-i simtă căldura palmei pe coapsă.

— Te iubesc, Laurence Hooper. Îmi pare atât de rău pentru ce i s-a întâmplat lui Caroline.

El clătină din cap şi îi luă mâna.

Gwen îl privi fix şi observă mai puţină durere în ochii lui decât înainte.

— Oare am stricat brânza? întrebă Laurence.

— Nu. Laptele trebuie să se răcească, dar băiatul de la bucătărie probabil că a adus deja oala înapoi, aşa că aş face mai bine să mă întorc la treabă.

Gwen îşi aranjă părul umed şi încâlcit.

— Probabil că arăt îngrozitor.

— Niciodată nu arăţi îngrozitor. Un singur lucru mai vreau.

— Ce anume?

— Locul acesta e doar al meu şi al tău. Un loc în care să venim ori de câte ori unul dintre noi are nevoie de adăpost. De acord?

— Sigur.

— Şi aici luăm totul de la capăt ori de câte ori va fi necesar.

Ea îşi duse mâna la inimă şi încuviinţă.

Când ajunse înapoi în magazie, Gwen adăugă cultura de bacterii pură peste lapte şi o lăsă cam o oră, cât ea îl hrăni pe Hugh. Copilul scânci când încercă să-l pună la loc în pătuţ, aşa că Naveena aduse căruciorul cu umbrelă de soare ca să-l ţină pe copil la umbră. Gwen începu să legene

căruciorul, bucurându-se în acelaşi timp de căldura razelor de soare şi ascultând bâzâitul gâzelor. Se gândea la Laurence. Hugh adormi iute, iar Gwen îi spuse Naveenei că poate să ia o pauză bine meritată. De unde stătea ea în magazie, îl auzea pe Hugh dacă se trezea.

În interiorul încăperii micuţe, Gwen adăugă puţin cheag şi amestecă, apoi lăsă laptele sub o ferestruică din fundul camerei, unde soarele avea să ajute laptele să se prindă.

Deşi se simţea foarte tristă din cauza poveştii lui Caroline, ziua de lucru fusese una rodnică. Undeva, bine ascunsă printre gânduri, o fetiţă cu pielea închisă la culoare dormea liniştită în hamacul ei.

III.
ZBATEREA

15
Trei ani mai târziu, 1929

Gwen şi Hugh stăteau la masă faţă în faţă, aşteptându-i pe ceilalţi să sosească. Hugh arăta ca un mic îngeraş, îmbrăcat într-un costumaş de marinar, cu părul lui bogat şi frumos periat. Gwen purta o rochie pe care Fran i-o cumpărase cadou când fusese cu ea la Londra, o creaţie diafană din şifon albastru, ceva mai lungă decât de obicei şi care îi plăcea pentru că o făcea să se simtă tânără şi feminină.

După aproape patru ani petrecuţi în Ceylon fără să meargă deloc acasă, călătoria în Anglia se impusese fără doar şi poate. Stătuse două săptămâni la Owl Tree cu părinţii ei, care nu-şi mai încăpeau în piele de mândrie de când îl văzuseră pe Hugh. Cu promisiuni de picnicuri şi călătorii cu trenul la Cheddar Gorge, întreaga familie abia aştepta să rămână împreună o săptămână. Apoi Gwen plecase la Londra la Fran.

Apartamentul era situat la ultimul etaj al unei clădiri grandioase, cu vedere splendidă peste Tamisa, dar Gwen nu se putu abţine să compare cenuşiul nemărginit al fluviului cu lacul ei frumos de acasă.

Cele două femei schimbaseră scrisori, planificând ieşiri extravagante aproape în fiecare zi, dar în după-amiaza când sosise, descoperise că Fran nu e tocmai în apele ei. Părea rezervată şi cam palidă. După ce băură cu plăcere o ceaşcă din cel mai bun ceai de Ceylon, Fran o luă de braţ pe Gwen şi o întrebă dacă vrea ca menajera să-i despacheteze valiza.

— Aş vrea să fac eu asta, Frannie, dacă nu te superi.

— Desigur.

Sus, într-o cameră aerisită, drăguţ decorată, Fran închise fereastra ca să mai reducă din zgomotul şi din praful Londrei. Gwen deschise valiza şi începu să-şi scoată rochiile, iar Fran rămase cu ea, privind pe fereastră.

— S-a întâmplat ceva, Fran?

Fran clătină din cap.

Gwen ridică un costum franţuzesc bleumarin, perfect pentru o expediţie de cumpărături la magazinul domnului Selfridge, mai târziu în cursul zilei, şi se duse să îl agaţe într-un şifonier mare din mahon. În interiorul întunecat al şifonierului nu văzu mare lucru la început, dar când se întinse după umeraş, atinse cu mâna ceva. Pipăi cu vârful degetelor şi îşi dădu seama că e o haină brodată cu mătase şi că, judecând după mărimea ei, nu aparţine unei femei.

O trase de pe umeraş şi o ţinu în lumină. Era o foarte frumoasă vestă roşie cu broderie aurie şi Gwen putea să jure că Savi Ravasinghe o purtase la bal. Fran se răsuci în acel moment şi se holbă la ea.

— Oh! rosti Fran. Nu credeam că a lăsat-o aici.

— Domnul Ravasinghe a fost aici?

— A stat o vreme, cât s-a ocupat de o comandă. Una importantă. E foarte căutat.

— N-ai scos o vorbă despre asta.

Fran ridică din umeri.

— Nu ştiam că trebuie.

— E ceva serios?

— Să spunem că aşa şi-aşa.

După aceea, Gwen încercase să o încurajeze pe Fran să vorbească, dar, ori de câte ori deschidea subiectul, pe chipul verişoarei ei apărea o expresie tensionată. Pentru prima dată, o prăpastie se căscase între cele două femei şi Gwen nu ştia cum să procedeze mai departe.

Până în penultima zi, posibilitatea ca Fran să aibă o relaţie serioasă cu Ravasinghe îi lăsă un gust amar lui Gwen şi un gol în stomac. Nu-şi văzuse niciodată verişoara

bolnavă din iubire şi, în timp ce stătea pe pat gândindu-se, dori cu disperare să îi poată povesti lui Fran despre Liyoni şi să o prevină în privinţa lui Savi Ravasinghe. Însă acum nu îndrăznea.

Dacă ar vorbi, Fran ar fi scandalizată şi cu siguranţă l-ar lua la rost pe Savi. Cine ştie unde ar fi putut duce o asemenea confruntare? Poate ar insista chiar să-şi cunoască fiica şi acesta era un gând pe care Gwen nu-l suporta.

Aşa că păstră tăcerea, simţindu-se de parcă şi-ar fi trădat prietena. Cele două femei petrecură ultima zi împreună, lăsând atâtea lucruri nespuse între ele, şi, după o altă săptămână dulce-amăruie cu părinţii ei, Gwen se bucură să pornească înapoi spre Ceylon.

Acum, de ziua lui de naştere, Gwen îi zâmbi fiului ei, plină de mândrie, deşi simţea şi altceva decât dragoste, ceva inefabil care venea din miezul fiinţei sale. Hugh surâse şi el cu gura până la urechi şi, pentru că nu reuşea deloc să stea potolit, Gwen reveni cu picioarele pe pământ.

Aşa erau copiii. O clipă îţi inspirau un asemenea val de iubire, încât te lua cu ameţeală şi ţi se tăia respiraţia, iar în secunda următoare se murdăreau de jeleu şi de biscuiţi sau cereau la baie, să facă treabă mare.

O surprindea cât de repede trecuseră cei trei ani. Se obişnuise atât de mult cu ce i se întâmplase, încât, uneori, aproape că totul părea doar un vis. Aproape… Se uită pe fereastra care dădea spre lac, dincolo de dealurile rotunde, acoperite cu arbuştii de ceai şi împestriţate ici şi colo cu copaci înalţi şi zvelţi. Era o zi senină, fără niciun nor pe cerul albastru.

În cei trei ani scurşi de la prima lor vizită la adăpostul pentru bărci, ea şi Laurence îl vizitaseră de multe ori. Viaţa îşi intrase în drepturi.

Trăiseră fericiţi, bucuriile întrecând suferinţele şi, într-un târziu, devenind tot mai puternică, Gwen reuşise să mai reprime din regretele provocate de soarta lui Liyoni.

Laurence nu înţelegea de ce nu mai vrea să facă un copil, în ciuda eforturilor lui de a o convinge. Nu ştia că, în secret, Gwen făcea totul pentru a preveni o sarcină. Amintindu-şi durerea provocată de plecarea lui Liyoni, Gwen credea că nu merită un alt copil şi folosea irigatorul pentru spălături de fiecare dată. Dacă se simţea în primejdie să rămână gravidă, obişnuia să bea o cantitate mare de gin şi făcea o baie fierbinte.

Naveena o înţelegea şi îi pregătea decocturi amare din ierburi, care mereu îi aduceau sângerarea lunară.

Un zgomot la uşă îi întrerupse gândurile. Se răsuci şi îi văzu pe McGregor, pe Verity şi pe Naveena intrând împreună.

Verity bătu din palme.

— Arată minunat, Hugh, nu-i aşa?

Astăzi Hugh împlinea trei ani. Florile proaspete, sendvişurile, cele două blamanjele[6], roz şi galbenă, umpleau masa, pe care nu mai rămăsese decât un spaţiu gol în mijloc pentru tort. Când apăru şi Laurence, trăgând după el un mănunchi de baloane şi cu braţele pline de cadouri, obrăjorii lui Hugh se înroşiră de plăcere.

— Le deschid acum, tati?

Laurence aşează totul pe masă.

— Desigur. Îl vrei pe cel mare mai întâi?

Hugh ţopăi şi chicoti de fericire.

— Va trebui să aştepţi un minut, fiindcă e pe hol.

Laurence plecă şi, câteva minute mai târziu, aduse o tricicletă, cu o fundă mare şi galbenă legată de ghidon.

— E cadoul de la mami şi de la tati, spuse el.

Hugh se holbă la obiectul strălucitor, apoi alergă şi o aşteptă pe Naveena să îl ajute să se urce pe şa. Se bosumflă când constată că picioarele nu-i ajungeau la pedale.

---

6 Budincă preparată cu lapte de migdale (n. tr.).

— Putem ajusta puţin şaua, dar trebuie să mai creşti.

— Am ales o mărime greşită? întrebă Gwen.

— Va fi perfectă într-o lună sau două, răspunse Laurence.

Hugh deja rupea hârtia de la restul cadourilor: un puzzle uriaş de la Verity, o maşină de pompieri din lemn de la părinţii lui Gwen şi un baston de cricket şi o minge de la McGregor.

Gwen se sprijini de spătarul scaunului şi îşi privi familia, simţindu-se binecuvântată. Hugh era un vârtej de energie, exuberant, aşa cum numai un copil de trei ani poate fi, iar Laurence nu îşi mai încăpea în piele de mândrie, uitându-se la fiul său. Până şi Verity părea fericită, deşi faptul că încă mai locuia cu ei îi stătea lui Gwen ca un cui în coastă.

După ce mâncară sendvişurile şi blamanjele, Hugh ţipă entuziasmat când Laurence stinse luminile şi trase draperiile cu solemnitate. Îşi îndreptă umerii şi, cu o expresie serioasă, le spuse că a venit momentul cel mare.

Naveena aduse tortul şi îl aşeză pe masă în faţa lui Hugh. Atenţia încordată a lui Hugh îţi cucerea inima, iar inocenţa din ochii lui când îi cântară „La mulţi ani” îi dădu lui Gwen un sentiment de imensă bucurie.

Ar fi smuls capul unui ghepard ca să-şi protejeze băieţelul. Îşi ascunse emoţiile puternice, făcându-şi de lucru cu tortul şi apropiindu-l de fiul ei.

Era un tort mare şi pătrăţos, cu un spaniel făcut din marţipan în vârf, pregătit de Verity care, după cum se dovedise, avea un talent aparte să modeleze obiecte din zahăr.

— E Spew, strigă Hugh cât îl ţineau plămânii. Spew e pe tort!

— Suflă în lumânări, iubitule, îl îndemnă Gwen. Şi pune-ţi o dorinţă.

Când băiatul îşi umflă obrajii ca să sufle, Gwen se

gândi la geamăna lui Hugh şi îşi puse şi ea o dorinţă.

— Ţi-ai pus o dorinţă? îl întrebă Laurence.

— E secret. Aşa zice mami. Nu-i aşa, mami?

— Aşa e, dragul meu.

Când Hugh îşi ridică ochii spre tatăl său, Gwen observă pentru a suta oară cât de bine seamănă cu soţul ei. Aveau aceeaşi culoare a ochilor, aceeaşi bărbie pătrăţoasă şi aceeaşi formă a capului, cu două vârtejuri la ceafă, care făceau părul atât de greu de îmblânzit. Nu exista niciun dubiu în privinţa paternităţii în cazul lui Hugh.

— Există secrete, tati.

Laurence zâmbi larg.

— Probabil că aşa e.

Hugh se fâţâi pe scaun, neputându-şi stăpâni energia.

— Eu am unul.

— Şi care este acela, iubitule? îl întrebă Gwen.

— Prietenul meu, Wilfred.

Laurence se strâmbă.

— Nu începe din nou cu asta.

— Dar, iubitule, rosti Gwen, toţi ştim despre Wilfred, aşa că nu mai e niciun secret.

— Ba da, e. Tu nu îl poţi vedea.

— E adevărat, interveni Verity.

— Eu pot să-l văd. Şi vrea o felie de tort.

— Naveena, taie te rog o felie de tort pentru Wilfred.

— Dar să nu te prefaci, Neena.

Neena era numele folosit de Hugh pentru ea de când începuse să vorbească şi aşa îi rămăsese.

— Nu cred că ar trebui să-i facem pe plac, zise Laurence şi îi înconjură talia cu braţul.

— Contează atât de mult?

Laurence îşi împinse bărbia în faţă.

— Un prieten invizibil nu îl va ajuta la şcoală.

Ea izbucni în râs.

— Fii serios, Laurence, are numai trei ani. Hai să nu discutăm despre asta acum. E petrecerea pentru ziua lui de naştere.

— Dar eu pot să primesc altă felie? se rugă Hugh, miorlăindu-se.

— Două sunt suficiente, răspunse ea.

Hugh îşi răsfrânse buza de jos.

— Tati?

— Haide, lasă-l, doar e ziua lui, interveni Verity. Tuturor ar trebui să li se facă pe plac de ziua lor de naştere.

— Gata cu tortul, puiule, spuse Laurence. Mami are întotdeauna dreptate.

— Mă bucur că totul e clar.

Bărbatul începu să râdă, o luă în braţe pe Gwen şi o învârti.

— Dar nimic nu mă împiedică să fac asta.

Hugh chicoti când o văzu pe mama lui în aer, de parcă ar fi fost un fulg.

— Laurence Hooper, dă-mi drumul imediat!

— După cum ziceam, mami are întotdeauna dreptate. A trebuit să învăţ asta. Aşa că mai bine aş lăsa-o jos.

— Nu! Nu! Învârte-o din nou! ţipă Hugh.

— Dacă nu-mi dai drumul, o să mi se facă rău!

El râse în hohote şi o aşeză pe podea.

— Putem să mergem la cascadă, tati? Niciodată nu mergem acolo.

— Nu acum. Fii atent! Ce părere ai dacă am da amândoi o tură pe afară? Şi îţi iei şi mingea nouă?

Hugh surâse fericit, uitând complet de tort.

— Da, cu mingea nouă. E mingea mea.

Abia când Laurence, Hugh şi Verity ieşiră din casă,

Gwen observă farfuria goală a lui Wilf. Hugh, ca o mică maimuţică, reuşise până la urmă să şterpelească şi cea de-a treia felie. Gwen clătină din cap, dar zâmbi şi se duse în dormitorul ei.

Aici, dintr-o cutie încuiată din biroul ei, scoase desenul în cărbune al unui copil. Era unul dintre cele mai recente desene, care sosise cu o lună înainte. Câteva zile, în fiecare lună, Gwen aştepta neliniştită următorul desen. Se agăţa de fiecare, pentru că o asigura că fiica ei e bine. La început, mama adoptivă făcuse desenele, dar, acum, micile mâzgăliturі ale lui Liyoni le luaseră locul. Gwen atinse liniile trasate cu cărbune. Era un câine sau un pui? Greu de spus. Arsese toate desenele femeii, dar dorul care nu o părăsise niciodată o determinase să le păstreze pe cele făcute de Liyoni.

În noaptea aceea, când lui Hugh i se făcu rău, Gwen crezu că e din cauza celor trei felii de tort. O rugă pe Naveena să îi aducă fiul să doarmă cu ea. Hugh mai vomită de două ori, apoi adormi, iar ea reuşi să aţipească de câteva ori.

Dimineaţă, Hugh tremura şi ţipa că îi e frig, dar când Gwen îşi lipi mâna de ceafa lui, simţi fierbinţeala. Fruntea îi ardea la fel de tare. Îi schimbă pijamalele şi, fără să mai aibă dubii că Hugh a făcut febră, o strigă pe Naveena să îi aducă nişte cârpe reci. Cât aşteptă, Gwen deschise fereastra să aerisească şi ascultă cum ciripitul păsărelelor trezeşte întreaga gospodărie. Combinaţia neobişnuită de cântece armonioase şi cârâituri sălbatice îi aducea de obicei un zâmbet pe faţă, dar astăzi zgomotul i se părea prea tare, prea agresiv.

Când Naveena se întoarse cu cârpele, Gwen le aşeză pe ceafa şi pe fruntea lui Hugh şi, după ce febra mai scăzu, se uită la el cu atenţie.

— Nu cred că e de la tort. Nu mai vomită, dar tot nu se simte bine.

Naveena strâmbă din nas, dar nu scoase o vorbă şi

continuă să studieze braţele şi picioarele băiatului. Îi săltă cămăşuţa de noapte şi îşi trecu palma peste trunchiul lui, căutând umflături. Nu găsi nimic, aşa că se mulţumi să scuture din cap.

— Roagă-l pe Laurence să-l sune pe doctor, zise Gwen după ce femeia termină. Spune-i că Hugh transpiră foarte mult, dar se plânge că îi e frig.

— Da, doamnă.

Naveena se răsuci să plece.

— Şi spune-i că pielea lui Hugh e uşor albăstruie şi că a început să tuşească.

Copilul pică într-un somn agitat. Gwen închise obloanele şi se mişcă de colo colo prin cameră, dar, când apăru Laurence, privirea lui îngrijorată o sili să rămână calmă.

— Poate că e doar o boală a copilăriei, îl linişti ea. Nu-ţi face griji.

Doctorul Partridge nu va întârzia să apară. De ce nu te duci la bucătărie să-l rogi pe *appu* să ne aducă nişte ceai?

El încuviinţă şi părăsi camera, revenind peste zece minute cu două căni din sticlă pe o tavă de argint. Ea îi zâmbi. Ultimul lucru de care Laurence avea nevoie acum era ca ea să îi arate tulburarea crescândă. Se apropie de el şi îi luă tava din mâini.

Cât îl aşteptară pe doctor, Gwen îngână câteva cântece de leagăn, iar Laurence încercă şi el să o imite, dar greşi cuvintele şi încurcă dinadins versurile ca să îl facă pe Hugh să zâmbească.

Când doctorul Partridge sosi cu geanta lui de piele maronie, Hugh era încă treaz, dar somnoros.

Bărbatul se aşeză pe pat.

— Hai să vedem ce ai, uriaşule, spuse el şi deschise gura mare ca să-i arate copilului ce trebuie să facă.

Însă camera era slab luminată şi nu vedea nimic.

— Laurence, deschide obloanele, te rog.

Când lumina pătrunse în cameră, doctorul Partridge îl ridică pe Hugh şi îl duse în braţe lângă fereastră, apoi se aşeză în scaunul lui Gwen şi cercetă gura copilului. Îi pipăi ceafa, care părea puţin umflată, după care îi luă pulsul la încheietură. Inspiră adânc şi clătină din cap.

— Hai să vedem dacă poţi să bei, da? Ai un pahar de apă la îndemână, Gwen?

Ea îi dădu paharul ei, iar doctorul îl săltă pe Hugh şi lipi paharul de buzele băiatului. Copilul îşi duse mâna la spate, luă o înghiţitură mică, dar se înecă şi o scuipă, apoi tuşi câteva minute.

După ce se potoli, doctorul îi ascultă pieptul şi ridică privirea spre Gwen.

— Se aude o hârâitură. A tuşit mult înainte?

— Când şi când.

— Bine, să te punem în pat acum.

Gwen îl duse pe Hugh în pat şi îl înveli.

— Trebuie multă odihnă. Chiar dacă pare că îşi revine puţin, nu-i da voie să se mişte. Inima îi bate foarte repede şi respiră precipitat. Dacă îi pui câteva perne sub el, îl va ajuta la respiraţie. Aerul trebuie să fie cât mai umed. Apoi va trebui să aşteptăm şi să vedem cum evoluează.

Gwen şi Laurence schimbară o privire îngrijorată.

— Dar ce are? întrebă Gwen, încercând să-şi păstreze tonul calm.

— Difterie.

Ea îşi acoperi gura şocată, iar Laurence înlemni.

— Mi-e teamă că nuanţa albăstruie a pielii a anunţat-o. Mai mulţi dintre copiii sătenilor au contractat şi ei boala.

— Dar Hugh a fost vaccinat, spuse Laurence, răsucindu-se spre ea.

Gwen?

Ea închise ochii şi încuviinţă.

Doctorul ridică din umeri.

— Poate lotul respectiv nu a fost bun.

— Şi ce pronostic ne daţi? întrebă Gwen cu glas tremurând.

Doctorul îşi înclină capul într-o parte.

— E greu de spus în acest moment. Îmi pare rău. Dacă încep să îi apară răni pe piele, curăţaţi-le. Încercaţi să îl faceţi să bea, cât se poate. În prezenţa lui, va trebui să vă acoperiţi gura şi nasul cu măşti de bumbac.

Probabil că aveţi una sau două în casă, dar o să vă mai trimit şi eu.

— Dar dacă…

Se lăsă o tăcere cumplită. Gwen ridicase vocea, iar Laurence îşi acoperi gura cu mâna. Cu gestul lui, parcă ar fi vrut să o împiedice pe Gwen să rostească o grozăvie.

— Să nu ne gândim încă la asta, răspunse doctorul răguşit.

Gwen ştia că el încearcă să amâne inevitabilul şi simţi cum capul îi explodează de durere.

— Încă?

— Haideţi să aşteptăm puţin. Oricum e tot ce putem face.

Gwen nu voia să cedeze în faţa spaimei şi se strădui să-şi păstreze calmul.

În zilele care urmară, Verity şi Gwen şterseră broboanele de sudoare ce apăreau întruna pe fruntea lui Hugh şi încercară să-i ţină temperatura sub control. Naveena aduse un prosop umed şi îl atârnă la fereastră, ca să umezească aerul, după cum spuse ea. Lipi de uşă şi un cearşaf îmbibat de apă. Aranjă apoi câteva bucăţele de cărbune într-un mic bol şi turnă apă fiartă peste ele.

— Pentru ce e asta? întrebă Gwen.

— Curăţă aerul, doamnă.

În următoarele două zile, starea copilului nu se schimbă deloc. Nu se simţea nici mai bine, nici mai rău. În a treia zi, tusea i se înrăutăţi. Se chinuia să respire şi deveni cenuşiu la faţă. Gwen privi muştele care se loveau de geam şi apoi picau pe duşumea. Brusc, i se tăie răsuflarea. Îşi smulse masca de pe faţă şi, luptându-se cu spaima provocată de Hugh, se întinse lângă el, lipindu-şi obrazul de al lui şi ţinându-l strâns lângă ea.

Laurence se încuiase în biroul lui şi, din când în când, mai apărea în dormitor, ca să o înlocuiască pe Gwen. Ea afişa mereu acelaşi zâmbet, de dragul lui Laurence, dar rareori ieşea din încăpere.

Laurence nu-i permitea să stea în cameră ca să mănânce, susţinând că nu are niciun rost să se îmbolnăvească şi ea şi că are nevoie de putere.

Cât timp Gwen încercă să înghită ceva, Verity se îngrijea de Hugh. Când Gwen se întorcea, Verity se oferea, cu o privire neliniştită, să stea cu copilul ori de câte ori era nevoie.

Naveena aduse nişte ierburi cu miros dulce şi le puse într-un bol deasupra unui opaiţ din lut.

— Asta va ajuta, doamnă.

Însă aromele parfumate nu ajutară. Când rămase singură cu Hugh, Gwen se aşeză pe pat, închise ochii care o dureau şi îşi frământă mâinile în poală, implorându-l pe Dumnezeu să-i lase copilul în viaţă.

— Voi face tot ce-mi ceri, spuse ea. Orice. Voi fi o soţie mai bună, o mamă mai bună.

După ce Hugh adormi, se duse la fereastră. Nici nu mai ştia de câte ori privise culorile grădinii schimbându-se pe parcursul zilei, de la verdele palid al frunzelor dimineaţa până la nuanţele purpurii ale umbrelor amurgului. Acum se uită spre lac cu lacrimi în ochi şi graniţa dintre apă şi şirul de copaci deveni neclară. Starea copilului ei se înrăutăţea. Ascultă zgomotele gospodăriei,

cu o greutate imensă ce-i apăsa pieptul. Auzi oamenii agitându-se aşa cum o făceau de obicei. Nimic nu i se părea real.

Nici însufleţirea dimineţilor, nici amorţeala după-amiezilor. O rugă pe Naveena să-i aducă ceva de cusut, de preferat hăinuţe de-ale lui Hugh, orice numai să-şi ţină mâinile ocupate.

Fiecare clipă în care Hugh dormea era o uşurare, fiindcă atunci Gwen cosea, micul ac ridicându-se şi coborând ritmic, trăgând firul de mătase după el şi lăsând în urmă şiruri de cusături migăloase. Verity şi Laurence păşeau în vârful picioarelor, dar niciunul nu scoatea o vorbă. Cu cât Hugh dormea mai mult, cu atât şansele lui sporeau.

Noaptea totul era diferit şi nimeni nu ştia ce se petrece. Liniştea devenea insuportabilă. Când respiraţia lui Hugh se poticnea, lui Gwen i se frângea inima la vederea chinului prin care trecea trupul lui micuţ, dar cel puţin ştia că încă mai trăieşte. Când copilul se liniştea, Gwen încremenea de frică şi inima începea să-i bată din nou abia după ce auzea hârâitul din pieptul lui.

Noaptea, amintirile cu Hugh de când era bebeluş o copleşeau. Fusese atât de plângăcios. Refuza să se gândească la ce e mai rău sau la cum va fi în stare să mai trăiască fără băieţelul ei preţios.

Îşi amintea trupul lui rotunjor, atunci când încercase să facă primii paşi, apoi cum, mai târziu, tropăitul lui vesel o trezea în fiecare dimineaţă. Se gândea la prima lui tunsoare şi la scandalul pe care îl făcuse la vederea foarfecii. Naveena fusese nevoită să îl ţină bine. Se gândea la cât de mult urăşte el ouăle bătute şi prăjite, servite alături de ceai, la micul dejun şi la cât de mult îi plac ouăle fierte, cu soldăţei, pentru masa de dimineaţă. La primele lui cuvinte: Neena, mama şi tata.

Verity îşi dorise atât de mult ca el să-i spună numele şi stătea cu el ore întregi, repetându-i întruna „Verity”. Dar

Hugh nu reuşise să rostească decât „Vuiti”.

Toate neliniştile ei vechi o copleşiseră din nou. Îşi aminti de portretul Christinei făcut de Savi Ravasinghe şi de ceea ce îi spusese femeia acum trei ani. Toate ne îndrăgostim de el într-un târziu. Cum adică? îi veni în minte noaptea balului şi felul în care Savi o însoţise în camera ei. Se gândi la Fran care era împreună cu un asemenea bărbat şi o îndureră soarta verişoarei ei. Pleoapele lui Hugh se mişcară uşor în somn şi Gwen se gândi la satul singalez unde trăia Liyoni. Dacă o asemenea boală groaznică putea lovi un copil ce trăia în lux, cât de vulnerabilă era fiica ei?

În momentele în care nu era nici trează, nici adormită, se ruga atât pentru fetiţa ei, cât şi pentru Hugh, afundându-se într-o lume obscură, inexplicabilă. Copleşită de un vârtej de gânduri, se simţea sfâşiată între satul unde trăia fiica ei şi propriul cămin. Se gândea la tinerii care spălau elefanţii în apa râului şi la viaţa simplă de acolo, unde femeile găteau la foc deschis şi bărbaţii ţeseau la războaiele lor primitive. Viaţa ei privilegiată i se contură brusc în faţă, acum lipsită şi de cea mai mică urmă de pace.

Într-un târziu, un singur gând puse stăpânire pe mintea ei.

Renunţase la un copil deja. Dacă boala lui Hugh reprezenta o pedeapsă fiindcă sacrificase fericirea fiicei, pentru ca ea însăşi să fie fericită, singura modalitate de a-l salva pe Hugh rămânea să facă ceea ce era corect şi drept. Adevărul în schimbul vieţii lui. Va fi un troc cu Dumnezeu şi, chiar dacă pierdea totul, va trebui să se confeseze. Altfel, îşi va vedea fiul murind.

16

Mai bine de o săptămână, toată lumea îşi ţinu răsuflarea. Hugh era un membru îndrăgit al familiei şi până şi ajutoarele de bucătar şi băieţii de casă mergeau pâş-pâş, întristaţi şi nu vorbeau decât în şoaptă. Dar

imediat ce copilul se înzdrăveni puţin şi începu să bea şi să se ridice în fund, gospodăria reveni la viaţă, iar însufleţirea şi agitaţia vieţii zilnice îşi reintrară în drepturi.

Veghindu-şi copilul, fără să se poată desprinde de el atâta vreme, Gwen resimţi uşurarea cu aceeaşi intensitate cu care îndurase spaima.

Laurence se deplasa agitat de colo până colo cu un zâmbet larg pe faţă şi cu ochii strălucind de fericire. Hohotele de râs îl înconjurau când fiul lui făcea puzzle-uri pe pat, el citea, iar Gwen dădea ordine să se pregătească mâncărurile preferate ale lui Hugh: tort Victoria, pricomigdale verzi, îngheţată cu nucşoară şi mango, orice l-ar fi putut tenta, orice i-ar fi permis să devină din nou copilul gălăgios şi energic care fusese.

Totuşi, când se simţi suficient de bine ca să alerge pe-afară, Gwen vru să-l ţină lângă ea.

— Nu mai trebuie să-l cocoloşim, spuse Laurence.

— Tu asta crezi că fac eu?

— Lasă-l să alerge! îi va prinde bine.

— E cam frig afară.

— Gwen! E băiat.

Tânăra se dădu bătută şi îl urmări o jumătate de oră cum alergă după câini, dar, după ce Laurence plecă, îl ademeni pe Hugh înapoi în casă cu creioane colorate şi un blocnotes nou cu coli de desenat. Se uita la el şi se simţea tot mai de neclintit în hotărârea ei. Atâta vreme cât era cu Hugh, nu-şi va mai face griji pentru Liyoni. Aflat în camera ei, Hugh mâzgăli nişte desene cu Spew şi cu micuţa Ginger, care încă era mai mică decât ceilalţi câini. Atunci când Ginger se vâra sub patul lui, băiatul nu mai putea de fericire.

Văzându-i desenele, pe Gwen o luă cu ameţeală. Trecuse luna plină şi ultimul desen al fetiţei nu sosise. Deşi răsufla uşurată că fiul ei va trăi, cu fiecare zi în care băieţelul se însănătoşea, Gwen începea să audă ecoul

glasului fiicei ei, care pătrundea printre celelalte zgomote ce-i umpleau capul. Şoaptele copilei o atrăgeau prin uşi deschise, o însoţeau pe coridorul întunecat şi în sus, pe scările lustruite. Crezu că vede silueta fetiţei reflectată în oglinzile de pe palier, dar când lumina pică în alt unghi, îşi dădu seama că fusese doar o umbră aruncată de norii ce acopereau soarele.

Ceea ce reuşea să ţină în frâu ziua devenea ceva uriaş noaptea. Glasul lui Lyoni se auzea tot mai tare, cerându-i atenţie, bântuindu-i visele şi părând atât de real, încât credea că fetiţa se află în camera ei. Când se trezea, transpirată şi tremurând din toate încheieturile, constata că nu e nimeni acolo, în afara lui Hugh sau a Naveenei care venea să îi aducă un ceai.

Insistă să se aranjeze flori proaspete prin toată casa. Pe hol, în sala de mese, în salonul pentru pictură şi în toate dormitoarele. Imediat ce una dintre flori părea să se veştejească, întregul buchet trebuia să dispară, fiind înlocuit cu altul proaspăt. Dar nicio cantitate de flori nu îi domolea angoasa. Gwen făcuse o înţelegere cu Dumnezeu, dar încă nu-şi respectase partea ei de promisiune şi acum trăia cu spaima consecinţelor.

După ce Hugh se culcă în camera copiilor, Laurence o găsi stând la biroul ei mic, cu umerii lăsaţi, dându-şi o pasienţă. Se aşeză în spatele ei şi se aplecă să-i sărute creştetul. Ea îşi ridică privirea. Pentru o clipă, ochii li se întâlniră în oglindă, dar, speriată să nu se dea de gol, Gwen îşi întoarse faţa, iar buzele lui îi atinseră doar părul.

— Am venit să te întreb dacă ai vrea să rămân cu tine la noapte.

Aruncă o privire spre cărţi.

— Sau dacă vrei să joc cu tine.

— Mi-ar plăcea, dar ce rost are să nu dormim niciunul?

— Dar credeam că dormi acum, că Hugh se simte mai

bine.

— O să mă descurc, Laurence. Te rog, nu-ţi face griji. Voi fi bine.

— Dacă eşti sigură…

Ea îşi încleştă mâinile ca să le oprească tremuratul.

— Sunt.

Gwen nu se urcă în pat după ce el plecă, ci continuă să întindă cărţile.

După o oră, se sprijini de spătarul scaunului. Îşi îngădui să se relaxeze şi închise ochii, dar imediat îi deschise iar. Trânti cărţile pe podea.

— La naiba! Lasă-mă în pace! se răsti ea.

Dar fetiţa nu voia să plece.

Gwen se plimbă prin cameră, ridicând bibelourile şi aşezându-le la loc.

Dar dacă fiica ei era bolnavă? Dacă avea nevoie de ea?

În cele din urmă, prea obosită ca să mai stea trează, adormi. Şi atunci începură coşmarurile. Se făcea că e la Owl Tree, unde cădea printre ramuri sau mergea cu o trăsură care nu sosea niciodată la destinaţie. Se trezi şi se învârti de colo până colo, după care îi scrise o scrisoare lungă lui Fran, povestindu-i despre Savi Ravasinghe. O puse într-un plic, trecu adresa pe el, căută un timbru, apoi rupse totul în zeci de bucăţele, pe care le aruncă în coş. După aceea, rămase holbându-se la suprafaţa întunecată a lacului.

A doua zi nu se putu concentra deloc şi pierdu şirul lucrurilor. Oare sentimentul că lumea stătea să se prăbuşească era pedeapsa lui Dumnezeu? Poate desenul nu ajunsese pentru că Liyoni nu se simţea bine. O boală obişnuită a copilăriei. Nimic serios. Sau poate fusese luată de acolo? Copiii dispăreau uneori. Sau poate Savi aflase şi acum căuta momentul potrivit să dea cărţile pe faţă? Aştepta în fiecare zi, rozându-şi unghiile, incapabilă să

mănânce şi neştiind ce se întâmplă, iar senzaţia îngrozitoare se intensifica.

Se răstea adesea la Laurence, Naveena nu era niciodată prin preajmă când avea nevoie de ea, iar Hugh o ocolea, petrecându-şi timpul cu Verity.

Gwen scoase toate hainele din şifonier şi le aşeză pe pat, intenţionând să decidă care pot fi modificate şi pe care nu le va mai purta niciodată. Le încercă pe toate, una câte una, dar, de fiecare dată când se uită în oglindă, nimic nu arăta cum trebuie. Hainele atârnau pe ea şi hotărî să-şi scoată verigheta, de teamă să nu-i alunece de pe deget şi să o piardă. Când încercă una dintre pălării, începu să plângă. Naveena intră în cameră şi o găsi stând nemişcată pe podea, trăgând cu disperare aer în piept, înconjurată de pălării. Pălării din fetru, cu pene, cu mărgele şi pălării de soare. Femeia îi întinse mâna şi Gwen o acceptă, chinuindu-se să se ridice în picioare. Se sprijini de Naveena şi femeia o strânse cu putere.

— Am slăbit. Nimic nu-mi mai vine, spuse ea, printre suspine.

Naveena continuă să o sprijine.

— Aţi slăbit puţin, de aceea.

— Mă simt îngrozitor, recunoscu ea, când lacrimile se opriră.

Naveena îi dădu o batistă ca să-şi şteargă obrajii.

— Hugh e mai bine. Nu mai aveţi de ce să vă faceţi griji.

— Nu e vorba de Hugh. Adică e vorba de Hugh, dar nu numai de el.

Nemaiputând scoate o vorbă, se apropie de birou şi scoase o cutiuţă, găsi cheia şi o descuie. Ridică desenele spre Naveena.

— Dacă e bolnavă?

Naveena o bătu uşurel pe spate.

— Înţeleg. Nu trebuie să vă bateţi capul. Lăsaţi-le

acolo. Următorul desen va veni şi el. Chemaţi doctorul pentru dumneavoastră, doamnă.

Gwen clătină din cap.

Dar mai târziu, când furnicăturile îi cuprinseră tot trupul, având senzaţia că i se jupoaie pielea, nu mai suportă. Starea ei mintală se deteriora cu fiecare clipă, exacerbată de lipsa de somn, şi tot corpul o durea. Tresărea la cel mai mic zgomot, auzea sunete închipuite, se simţea neajutorată în faţa celei mai mici sarcini şi se trezea că se învârte într-un cerc vicios. Începea ceva, îl abandona şi apoi uita ce se apucase să facă.

Atunci când simţi că pierde legătura cu tot ce iubea, se dădu bătută, ştiind că va trebui să ceară ajutor.

17

Din fericire, doctorul reuşise să o sune imediat după ce Gwen îi telefonase. Ştiind că prafurile pe care el intenţiona să i le prescrie probabil că erau deja pe drum, Gwen căută să-şi umple timpul cu ceva.

În starea ei de mare tulburare, cu greu s-ar fi putut ocupa de producerea brânzei şi, oricum, îl pregătise pe unul dintre băieţii de la bucătărie în acest sens, aşa că îşi îndreptă atenţia către socotelile gospodăriei.

Pe parcursul anilor eliminase discrepanţele dintre sumele plătite şi proviziile din casă. Insistase să vadă cu ochii ei tot ce se livra şi verifica întotdeauna facturile prezentate pentru plată. Neregulile fuseseră rezolvate şi, deşi la un moment dat îl bănuise pe *appu* că fură, nu avea cum să dovedească. Nu se aştepta să găsească nici acum vreo neregulă.

În timp ce Naveena se îngrijea de Hugh, Gwen se aşează la birou şi se sili să-şi alunge gândurile negre. Îşi frecă tâmplele pentru a-şi mai domoli durerea de cap şi observă o plată pentru o cantitate neobişnuită de orez,

whisky şi ulei, din perioada în care Hugh fusese bolnav. Se duse la dulapul cu provizii, aşteptându-se să găsească o cantitate mai mare de alimente, dar găsi chiar mai puţine decât de obicei. Numai *appu* avea cheia.

În bucătărie, sperase să discute cu el acest subiect, dar McGregor se găsea aici, fumându-şi pipa, cu un ceainic în faţă.

— Doamnă Hooper, spuse el, ridicând ceainicul ca să-şi toarne ceai. Ce mai faceţi? Doriţi un ceai?

— Sunt puţin obosită, domnule McGregor. Nu doresc ceai, mulţumesc.

Speram să stau de vorbă cu *appu*.

— A plecat la Hatton cu Verity. A luat Daimlerul.

— Serios? Dar de ce s-au dus împreună?

— Au nişte treabă, mi-a zis ea.

Gwen se încruntă.

— Dar ce fel de treabă?

— S-a ocupat de comenzi cât aţi stat cu Hugh. Bănuiesc că vor aduce unele provizii.

— Tot ea a făcut şi plăţile?

— Aşa îmi închipui.

— Tot dumneavoastră sunteţi cel care merge la bancă în Colombo?

— Da, aduc aici salariile muncitorilor şi banii pentru cheltuielile casei.

Făcu o pauză.

— Aşa fac de obicei, dar am avut o cantitate mare de ceai de prelucrat luna asta şi, cum Laurence era atât de îngrijorat, Verity s-a dus în locul meu.

— Cu Daimlerul, bănuiesc, nu?

El încuviinţă.

Gwen îl pregăti pe Hugh pentru somnul de noapte şi, sperând ca prafurile ei să sosească în curând, o rugă pe Naveena să vină la ea în cameră.

Imediat ce femeia se aşează, Gwen se uită în ochii ei calmi şi negri.

— De ce întârzie desenul de luna asta? Trebuie să ştiu.

Naveena ridică din umeri. Ce voia să însemne asta?

— E în continuare îngrijită bine? S-a întâmplat ceva cu ea? continuă Gwen.

— Mai aşteptaţi puţin, doamnă, zise Naveena. Dacă fetiţa e bolnavă, aş fi auzit până acum.

Gwen se simţi foarte obosită. Îi era greu să ducă până la capăt orice conversaţie, dar trebuia să ştie dacă Liyoni păţise ceva.

În timp ce vorbeau, apăru Verity.

— Bună! Am ceva pentru tine.

— Mulţumesc, Naveena, spuse Gwen şi îi făcu semn din cap că poate pleca.

— Am fost în Hatton, adăugă Verity după ce femeia ieşi.

— Am auzit.

— Am dat peste bătrânul doctor Partridge.

— Serios, Verity, nu e bătrân deloc. I s-a rărit părul, atâta tot.

Zâmbi slab.

— Ştii doar cât este de amabil. Ai putea nimeri mult mai prost.

Verity se înroşi.

— Nu fi caraghioasă. Mi-a dat o reţetă cu nişte prafuri ce trebuiau pregătite la dispensar. Se pregătea să meargă chiar el, dar l-am scutit de un deranj. Să-ţi amestec o doză acum în puţin lapte fierbinte?

— Chiar te rog, dacă nu te superi.

— Bagă-te în pat şi mă duc la bucătărie să îl îndulcesc cu puţină melasă ca să îi ia gustul neplăcut. Ce părere ai?

— Mulţumesc. Eşti foarte drăguţă.

— Dacă e cineva pe lumea asta care ştie ce coşmar e insomnia, eu sunt aia. Deşi mă miră la tine, având în vedere că Hugh se simte mai bine. Am crezut că o să-ţi revii imediat.

— Se pare că am devenit şi mai sensibilă decât de obicei.

— În regulă. Mă întorc cât ai clipi.

Gwen se dezbrăcă şi ridică de pe pat cămaşa de noapte albă pe care i-o pregătise Naveena. O duse la nas şi inspiră adânc mirosul floral proaspăt, apoi o trase peste cap şi bâjbâi să închidă nasturii. Sentimentul de vinovăţie se cimentase bine într-un spaţiu interior plin de frică. Îşi frământă mâinile cu putere. Dorea să fie mai fericită, aşa că încercă să alunge gândurile negre. Dacă Naveena avea dreptate, poate Liyoni nu era bolnavă, în definitiv. Însă rămânea posibilitatea ca desenul ei să fi încăput în mâinile altcuiva.

Dacă ar fi fost să piardă totul, cel mai bun lucru la care spera era să fie trimisă înapoi la Owl Tree şi să nu-l mai vadă niciodată pe iubitul ei Hugh. Se cutemură la gândul fiului ei rămas fără mamă şi îşi închipui aerul de superioritate pe care Florence şi celelalte femei aveau să-l afişeze, dacă totul ieşea la iveală. Cu ochi răi, vor zâmbi şi se vor felicita că ea, şi nu ele, cedase avansurilor unui localnic fermecător.

Când Verity se întoarse, ea deja tremura de frică.

— Dumnezeule! Nu te simţi deloc bine. Poftim. Nu e prea fierbinte, aşa că dă-l pe gât. Rămân cu tine până adormi.

Gwen bău amestecul rozaliu cu lapte, care, deşi amar, nu se dovedi atât de rău pe cât se aşteptase şi, curând, ochii i se închiseră. Pluti câteva minute, somnoroasă şi plăcut ameţită şi, dându-şi seama că durerea de cap trecuse, se întrebă pentru ce îşi făcea

atâtea griji. Imediat căzu într-un somn adânc.

A doua zi dimineaţă, abia îşi putu sălta capul de pe pernă, chiar dacă o durea ceafa în acelaşi timp. Auzise voci ridicate pe coridor, ca şi cum Naveena şi Verity se certau.

Câteva minute mai târziu, Naveena intră.

— Am adus ceaiul la pat mai devreme, doamnă, dar n-am putut să vă trezesc. V-am scuturat.

— E vreo problemă cu Verity? întrebă Gwen şi se uită spre uşă.

Bătrâna ayah părea tulburată, dar nu scoase un cuvânt.

Lui Gwen îi era frig şi se simţea lipicioasă din cauza sudorii. Parcă ar fi fost doborâtă brusc de gripă.

— Trebuie să mă ridic, spuse ea şi încercă să-şi coboare picioarele pe podea exact când Verity apăru în dormitor.

— Nu te da jos din pat. Te odihneşti până te vei simţi mai bine. Poţi să pleci, Naveena.

— Nu sunt bolnavă, doar obosită. Trebuie să am grijă de Hugh.

— Lasă-l pe Hugh în seama mea.

— Eşti sigură?

— Fireşte. Lasă totul în grija mea. Am discutat deja meniul şi am plătit personalul casei.

— Chiar am vrut să discut cu tine.

Gwen nu reuşi să se concentreze şi gândurile îi zburară aiurea pentru o clipă.

— Nu îmi amintesc ce anume. Oare despre provizii? Sau ceva…

— Trebuie să iei un praf şi dimineaţa. Ţi-l amestec cu miere şi ceai.

Probabil că nu e nevoie de lapte pentru asta.

Verity se duse la bucătărie şi reveni cu un pahar de lichid roşiatic-maroniu tulbure.

— Ce e acolo?

Verity îşi plecă într-o parte capul.

— Nu sunt sigură. Am urmat întocmai instrucţiunile doctorului.

Imediat ce bău poţiunea, Gwen se relaxă, trăind cea mai delicioasă senzaţie de plutire. Eliberată de toată supărarea şi simţindu-se perfect calmă, aţipi din nou.

Gwen începu să tânjească după poţiunea magică, acum când se gândi la ea. Când o dădea pe gât, plutea într-un fel de ceaţă, eliberată de durerile de cap îngrozitoare şi de orice grijă, dar copleşită de o indiferenţă însoţită de o lipsă acută de poftă de mâncare şi cu neputinţa de a susţine o conversaţie normală. Când Laurence veni s-o vadă într-o seară, se strădui să-şi recapete siguranţa, dar citi limpede în ochii lui îngrijoraţi că nu reuşea.

— Partridge va sosi aici dimineaţă, spuse el. Dumnezeu ştie ce ţi-a dat.

Gwen ridică din umeri când el o luă de mână.

— Sunt bine.

— Ai pielea umedă.

— Am spus că sunt bine.

— Gwen, te contrazic. Poate ar fi mai potrivit să nu mai iei amestecul diseară. Nu cred că îţi face bine. Şi Naveena crede la fel.

— A spus ea asta?

— Da. A venit la mine, îngrijorată de moarte.

Lui Gwen i se puse un nod în gât.

— Laurence, trebuie să îl iau. Îmi face bine. Naveena se înşală. Îmi ia durerile de cap cu mâna.

— Ridică-te în picioare.

— Poftim?

— Ridică-te în picioare.

Se târî până la marginea patului şi îşi coborî

picioarele pe podea.

Întinse mâna spre el.

— Ajută-mă, Laurence.

— Vreau să văd că poţi s-o faci singură, Gwen.

Îşi muşcă limba şi se chinui să se ridice, dar camera se mişca în toate direcţiile, iar contururile mobilei se ondulau. Se aşeză la loc.

— Ce mi-ai spus să fac, Laurence? Nu îmi mai amintesc.

— Ţi-am cerut să te ridici în picioare.

— Ce prostie, nu?

Gwen izbucni în râs, se vârî din nou în aşternuturi şi se holbă la el.

18

Dimineaţă, Gwen se aşeză la măsuţa de toaletă şi deschise sertarul unde păstra parfumul mamei ei pe o batistă brodată. O scoase şi o adulmecă. Energizată de aroma familiară, îşi puse halatul de mătase şi papucii, îşi înfăşură umerii cu un şal de lână şi ieşi din casă printr-o uşă laterală.

Verity şi McGregor stăteau la masa de pe verandă.

— Draga mea, cum te mai simţi? întrebă Verity cu un zâmbet larg.

— Voiam o gură de aer curat.

— Vino şi stai puţin. Aici e băutura ta.

Gwen dădu pe gât amestecul, dar nu se aşeză.

— Vrei să iei micul dejun? Îţi va face bine.

— Cred că mă voi plimba puţin.

— Aşteaptă.

Verity deschise geanta şi scoase o bucată de hârtie împăturită.

— Aproape că uitasem, dar Nick mi-a adus aminte,

adăugă ea. O car după mine de când era Hugh bolnav.

— Ce anume?

Verity îi întinse hârtia uşor mototolită.

— Poţi să i-o dai Naveenei?

Când îi întinse hârtia, o uşă se trânti undeva în casă. Gwen simţi că i se înmoaie genunchii, dar îşi fixă privirea asupra hârtiei, în timp ce inima îi bubuia în piept, iar gândurile i se învălmăşiră în cap.

— E un fel de desen, spuse Verity. Pentru Naveena, de la o nepoată sau verişoară, cam aşa ceva, din satele din vale. E puţin neclar şi o parte din cărbune s-a şters.

Copleşită, Gwen simţi că sângele i se scurge în picioare. Împături hârtia la loc şi speră că spaima nu i se vede pe chip şi că sunetul vag al vocilor există doar în capul ei.

O englezoaică temătoare de Dumnezeu nu dă naştere unui copil de culoare.

Nick McGregor, care nu vorbise până atunci, îşi ridică privirea spre ea.

— L-am prins cu ea pe băiatul care aduce laptele.

— Oh!

— M-am asigurat că un alt băiat va veni cu laptele de acum şi i-am dat instrucţiuni clare să nu mai poarte mesaje.

— I-l dau Naveenei.

— Am vrut să-ţi spun mai devreme, dar cu boala lui Hugh…

Bărbatul îşi desfăcu mâinile într-un gest larg.

Gwen nu îndrăzni să vorbească.

— Şi ştiu că nici tu nu ai prea fost în apele tale.

McGregor se opri.

— Gwen, arăţi palidă. Te simţi bine?

Verity întinse mâna, dar Gwen făcu un pas în spate. Cei doi ştiau. Ştiau şi se jucau cu ea.

— În orice caz, continuă McGregor, nu pot permite băieţilor mei să aducă mesaje, nici măcar pentru ayah.

Gwen îşi căută cuvintele.

— Voi pune capăt acestui lucru.

— Foarte bine. Nu vrem ca servitorii să creadă că au dreptul să trimită mesaje ori de câte ori doresc. Cu tulburările actuale, deşi minore, nu pot exista canale de comunicare secrete.

— Să sperăm că desenul chiar e de la o rudă de-a ei şi nu de la vreun activist, rosti Verity. Întotdeauna am crezut că Naveena nu are rude.

Gwen îşi stăpâni o tresărire, dar trebuia să le abată atenţia de la subiectul desenului şi, agăţându-se de unele gânduri trecătoare, începu să vorbească. Din fericire, McGregor se ridică în picioare, întrerupând-o, iar Gwen profită de şansă să scape la rândul ei.

Grădina părea în flăcări când rătăci printre tufişuri. Îşi trecu vârfurile degetelor peste cupele roşii şi portocalii ale florilor, iar cu mâna cealaltă continua să ţină strâns desenul lui Liyoni. Va trebui să găsească o altă metodă ca să primească mesaje din sat, dar cel puţin ştia acum ce se întâmplase cu biletul care întârziase atâta. Nu din cauză că ea încă nu se confesase. Liyoni era bine sănătoasă şi nu mai avea de ce să-şi facă griji.

Se plimbă pe marginea lacului şi se gândi să înoate puţin, dar medicamentul deja începuse să-şi facă efectul şi, când firişoarele aurii din apă începură să se înceţoşeze şi culorile lacului şi ale cerului se contopiră, se simţi nesigură pe picioare. Scutură din cap să-şi limpezească mintea.

Lacul redeveni lac, iar cerul, cer. Merse până la adăpostul pentru bărci.

Aici trebuia să ajungă. Într-un loc sigur şi plin de amintiri fericite.

Deschise uşa şi se uită înăuntru.

Focul era stins, desigur, şi domnea umezeala. Însă biruită de oboseală ridică un pled împletit, se acoperi cu el şi se aşează pe canapea.

Mai târziu, auzi vocea lui Hugh. La început, crezu că visează şi zâmbi gândindu-se la el. Băieţelul ei dulce. Îl văzuse atât de puţin în ultima vreme. Vorbea numai despre Verity. Dar când auzi şi glasul lui Laurence, apoi al lui Hugh încă o dată, o copleşi dorinţa de a fi cu băieţii ei. Voia să atingă părul copilului şi să simtă braţul soţului ei cum îi cuprinde talia.

Încercă să se ridice, dar capul i se părea umflat cât o minge, aşa că se apucă de braţele canapelei ca să-şi găsească echilibrul.

— Ne uităm să vedem dacă mami e acolo? auzi Gwen.

— Bună idee, băiete!

— Tati, poate să vină şi Wilfred?

— Lasă-mă să arunc o privire înăuntru şi mai vedem.

Gwen zări umbra întunecată a lui Laurence blocând uşa.

— Ah, Laurence, eu…

Când se apropie de ea, trupul lui se mări atât de mult, încât umplu spaţiul. El rosti câteva cuvinte, dar Gwen leşină.

Când îşi reveni, Gwen îl auzi pe Laurence vorbind. Se aflau în dormitor acum şi doctorul Partridge stătea lângă fereastră, alături de soţul ei. Nu le vedea chipurile, stăteau foarte aproape unul de altul, cu mâinile la spate.

Ea tuşi şi doctorul se întoarse.

— Aş vrea să te controlez puţin, Gwen, dacă îmi dai voie.

Ea încercă să-şi netezească părul.

— Probabil că arăt îngrozitor, dar mă simt bine, John, serios.

— Chiar şi-aşa…

Îi verifică ochii, apoi îi ascultă inima.

— Şi spui că a leşinat, Laurence?

— Am găsit-o pe duşumea, în adăpostul pentru bărci.

— Şi părea confuză?

Gwen îl privi pe Laurence cum încuviinţează din cap.

— Are pupilele mici cât vârful unui bold, iar inima îi bate foarte repede.

Se uită în jur.

— Unde e ultimul pahar din care ţi-ai băut medicamentul, Gwen?

— Nu ştiu. Afară, cred. Nu-mi amintesc.

Gwen închise ochii şi pluti o vreme, cât Laurence se duse să găsească paharul. Se întoarse şi i-l dădu doctorului.

Bărbatul îl adulmecă, îşi înmuie degetul în lichidul rămas pe fundul paharului şi îl duse la buze.

— Pare destul de puternic.

— Unde sunt prafurile recomandate de John? întrebă Laurence.

Gwen arătă cu mâna în direcţia băii. Laurence intră şi se întoarse cu câteva pacheţele de hârtie.

Doctorul i le luă din mână şi se încruntă.

— Dar acestea sunt mult prea puternice.

Laurence se uită la el, îngrozit.

Doctorul părea complet nedumerit.

— Îmi pare rău. Nu înţeleg cum s-a putut întâmpla aşa ceva.

— Poate ai greşit tu reţeta.

Doctorul clătină din cap.

— Poate au citit greşit la dispensar.

— În orice caz, Gwen nu trebuie să le mai ia sub nicio formă. Nu sunt potrivite pentru fizicul ei. Ar putea avea unele reacţii adverse. Dureri, transpiraţii, agitaţie. Poate chiar să fie deprimată. Sună-mă dacă peste cinci şau şase zile nu se simte mai bine. Voi face alte verificări.

— Sper să fie aşa. E o situaţie de neiertat.

Doctorul Partridge făcu o plecăciune şi ieşi spăsit. Laurence se apropie şi se aşează pe pat.

— O să te simţi mai bine cât de curând, iubito.

Apoi îi întinse o foaie de hârtie.

— Am găsit un desen de-al lui Hugh pe podeaua din adăpost, aproape de locul în care ai leşinat.

— Ah, mă întreb ce căuta acolo, spuse ea, încercând să pară calmă, deşi avea un gol în stomac.

Oare Laurence chiar credea că e al lui Hugh?

— Probabil că am lăsat neîncuiat, dar cred că e un desen mai vechi.

Desenele lui recente sunt mai bune. Acum cel puţin poţi desluşi un chip.

El surâse larg şi îi dădu desenul.

Gwen se sili să zâmbească atunci când i-l luă dintre degete. Laurence nu ghicise.

19

Timp de trei zile, Gwen se simţi oribil. Furioasă pe Laurence că îl adusese pe doctor, care o privase de praful ei pentru dormit, refuză să îi mai vorbească. Puţinul pe care îl mânca şi-l aduse în dormitor. Se simţea atât de deprimată, încât nici măcar Hugh nu o mai înveselea. Mai mult decât orice, îşi dorea să fie acasă cu mama ei şi să nu-l fi cunoscut niciodată pe Laurence. Vărsă lacrimi amare.

Câtă vreme luase medicamentele, nu se îngrijorase şi nici nu o duruse capul, însă acum totul părea să fie împotriva ei. Capul o durea aşa de rău, încât nu putea să gândească, mâinile îi erau permanent lipicioase şi umede, iar sudoarea îi curgea printre sâni. Se vedea nevoită să-şi schimbe cămaşa de noapte de trei ori pe zi. Habar nu avea unde se află şi o dureau toate încheieturile. Pielea o furnica, iar muşchii erau atât de sensibili, încât ţipa când îi

atingea.

În cea de-a patra zi, într-un efort de a-şi recupera sănătatea, luă toate scrisorile de la mama ei şi plânse recitindu-le. Pe măsură ce amintirile o copleşiră, soarele blând desenă un mozaic de lumini pe foile de hârtie împrăştiate pe măsuţa de toaletă. Îi era dor de Anglia, de iarna geroasă, de primii fulgi de nea şi de zilele calme de vară de la fermă. Cel mai mult îi era dor de tânăra care fusese. De fata plină de speranţă care crezuse că viaţa va fi încântătoare. După ce termină de jelit, făcu o baie, îşi spălă părul şi se simţi ceva mai bine.

În cea de-a cincea zi, mâinile încă îi mai tremurau, dar hotărî să se îmbrace şi, nu fără o oarecare greaţă, să ia prânzul în salonul pentru cină.

Se strădui să se poarte cât mai normal şi îmbrăcă o rochie de muselină frumoasă la care asortă o eşarfă lungă din şifon. Rochia îi era mult mai largă decât înainte, dar se mişca armonios atunci când mergea şi îi dădea o senzaţie plăcută de plutire.

Trecuse bine de miezul zilei. Se hotărî să verifice iute proviziile din cămară şi, când deschise uşile uriaşe, rămase surprinsă să vadă rafturile gemând sub greutatea orezului, a uleiului şi a băuturii. *Appu* o urmărise tot timpul şi, când ea se încruntă spre el, bărbatul ridică din umeri şi mormăi cuvinte pe care ea nu le înţelese. Gwen se scărpină în cap, nedumerită. Nu avea niciun sens. Ce se întâmpla cu ea? Fusese atât de obosită, încât îşi imaginase că nu există provizii când verificase cu câteva zile în urmă? Scutură din cap. Detesta să se simtă atât de ameţită.

Ploile încă nu începuseră şi, fiindcă vremea era frumoasă, Gwen se duse înapoi în dormitor ca să deschidă geamurile. Voia să scape de aerul închis al încăperii. Atunci auzi un grădinar fluierând într-o altă parte a grădinii. În casă, telefonul ţârâi şi cineva începu să cânte. Totul părea normal. Ieşi din dormitor şi se simţi mai încrezătoare. Înţelegerea ei cu Dumnezeu ţinea acum de

trecut. Chiar se întrebă dacă mai are credinţă sau nu. Îşi dădu seama că Dumnezeu conta încă pentru ea, cine altcineva ar mai fi iertat-o?

Prânzul fusese pregătit pentru patru persoane. Laurence, McGregor şi Verity se aflau deja acolo şi doi dintre servitori se învârteau în jurul lor.

— Ia te uită! rosti Laurence cu un zâmbet larg.

Imediat ce Gwen se aşeză, începură să fie serviţi cu mare iuţeală.

— Se pare că sufleul se va strica, spuse Verity. Oricum nu prea iese bun niciodată.

În timpul mesei, se vorbi despre ceai, despre licitaţiile următoare şi despre ratele lui Laurence pentru o plantaţie din apropiere. Verity părea binedispusă, iar Laurence era şi el fericit.

— Sunt încântat să raportez că incidentele recente de la fabrică s-au rezolvat, declară McGregor.

— Domnul Ghandi se pregăteşte să viziteze Ceylonul din nou? se interesă Verity.

— Mă îndoiesc. Dar, dacă o va face, noi nu vom avea probleme. Niciun muncitor nu va avea voie să se ducă să-l vadă.

— Poate ar trebui totuşi să meargă, îşi dădu cu părerea Gwen, întorcându-se către Laurence. Tu ce zici?

Laurence se încruntă şi Gwen avu senzaţia că acesta e un subiect de conflict între cei doi bărbaţi.

— Întrebarea e ipotetică, spuse McGregor.

— Despre ce a fost vorba la ultima revoltă? îl întrebă Gwen.

— Lucrurile obişnuite, replică McGregor. Drepturile muncitorilor.

Agitatorii din sindicat au venit şi ei, i-au aţâţat pe muncitori, iar eu a trebuit să îi împac după ce au plecat.

— Sperasem că noul consiliu legislativ se va dovedi suficient, spuse Laurence. La fel, timpul şi banii cheltuiţi

de Ministerul Agriculturii să-i înveţe pe oameni cum să-şi îmbunătăţească metodele agricole.

— Da, dar asta nu-i ajută pe muncitori, nu? insistă Gwen. John Partridge mi-a spus odată că el crede că vor avea loc mari schimbări.

Laurence pufni.

— Ai dreptate. Congresul Naţional consideră că nu s-au făcut destule.

— Cine ştie la ce s-au gândit ei!

McGregor se strâmbă şi izbucni în râs.

— Nici nu sunt sigur că sunt în stare să gândească! Toţi tipii ăştia intelectuali nu fac altceva decât să-i stârnească pe muncitori. Una e să dai femeilor de peste 21 de ani dreptul de vot în Anglia şi alta e să le dai drept de vot localnicilor ignoranţi, nu?

Gwen observă că majordomul şi servitorii auziră acest schimb de cuvinte şi se simţea stânjenită că McGregor vorbea fără tact şi sensibilitate. O ardea limba să îl contrazică, dar, dată fiind starea ei fragilă, nu îndrăzni.

În restul timpului, încercă să regăsească drumul înapoi spre normalitate, dar nu reuşi decât parţial. Participă activ la conversaţie, urmărind ideea principală, dar, când schimbară subiectul, concentrarea ei se risipi şi gândurile i se încurcară. Se uita mereu la Verity şi la McGregor, urmărind să vadă dacă nu dau semne că vor aduce desenul în discuţie, dar creierul ei încă nu funcţiona normal şi nu pricepea nimic din ce se petrece. Bărbaţii mai discutară o vreme despre situaţia politică şi Gwen răsuflă uşurată când servitorii aduseră o prăjitură apetisantă şi atmosfera din încăpere se schimbă.

— Ce frumos! spuse Verity bătând din palme.

Cât mâncară prăjitura, se lăsă liniştea.

— Ieşi la o plimbare, Gwen? o întrebă Laurence zâmbind.

Văzu atâta căldură în ochii lui, încât se simţi mai puternică.

— Mi-ar plăcea. Mă duc să-mi iau şalul. Nu-mi dau seama dacă mi-e frig sau mi-e cald.

— Nu te grăbi. Te aştept pe terasă.

Se duse în camera ei, alese şalul ei preferat şi îl aruncă peste umeri.

Originar din Kashmir, cu un frumos păun ţesut în modelul şerpuit al materialului, şalul îi aparţinuse mamei ei. Verdele şi albastrul se mai decoloraseră puţin. Tocmai se pregătea să închidă geamul, când îl auzi pe Laurence vorbind cu cineva în grădină. Pereţii groşi opreau căldura puternică şi zgomotul, dar oamenii nu îşi dădeau seama că, atunci când e fereastra deschisă, ea putea să audă cuvintele celor din grădină.

— Nu trebuie să o iei personal, zicea Laurence.

— Dar de ce nu pot veni şi eu?

— Unui bărbat îi place să petreacă singur puţin timp cu soţia lui şi să nu uităm că a fost bolnavă.

— Dar mereu e bolnavă.

— Asta e o prostie. Şi, sincer să fiu, după tot ce am făcut pentru tine, mă doare să te aud vorbind aşa.

— Tot ce faci e pentru ea.

— E soţia mea.

— Da, şi niciodată nu uită să îmi amintească asta.

— Ştii bine că nu e adevărat.

El se opri şi Verity murmură ceva.

— Îţi dau o pensie viageră generoasă. Ţi-am transferat drepturile de proprietate ale casei din Yorkshire şi te las să stai aici cât vrei tu.

— Sunt politicoasă cu ea.

— Mi-ar plăcea să o iubeşti.

Nu te gândi, îşi spuse Gwen în sinea ei, când lacrimile îi umplură ochii.

Nu te mişca. Şi, deşi se simţea rănită, rămase unde se afla.

— După ce Caroline a murit, ai fost numai al meu.

— Aşa e. Dar trebuie să-ţi construieşti propria viaţă. Nu e sănătos să te agăţi de mine. A venit vremea să te străduieşti să-ţi găseşti un soţ şi nu voi mai discuta acest subiect cu tine.

— Chiar mă gândeam când o să începi iar cu asta, dar ştii foarte bine că nu există decât un singur bărbat cu care am vrut să mă mărit.

După o pauză lungă, în care nici Verity, nici Laurence nu scoaseră o vorbă, Gwen închise ochii. Apoi o auzi pe cumnata ei din nou.

— Crezi că mă poţi lăsa aşa, aruncată pe un raft?

— Se pare că acolo te-ai aşezat singură.

Vocea lui era aspră. Verity îi răspunse bosumflată.

— Am motivele mele. Tu crezi că ştii totul, dar nu e aşa.

— Despre ce vorbeşti?

— Ştii tu… Despre Caroline şi despre Thomas.

— Haide, Verity, nu există niciun motiv să ţi se întâmple aşa ceva şi ţie.

— Poate că eşti fratele meu mai mare, dar sunt lucruri despre familia noastră pe care nu le înţelegi.

— Eşti melodramatică. În orice caz, cred că ai rămas aici prea mult timp.

A venit momentul să faci şi altceva.

— Spune ce vrei, Laurence, dar…

Se îndepărtară şi glasurile nu se mai auziră, iar Gwen nu mai desluşi nimic din ce se vorbea. Inspiră adânc, apoi expiră încet printre buzele strânse. După tot efortul pe care îl făcuse cu Verity, se simţea rănită.

Străbătu camera cu paşi agitaţi, gândindu-se, şi tocmai atunci apăru şi Laurence în uşă.

— Arăţi foarte bine, Gwen.

Ea zâmbi, încântată că el îi observase cochetăria.

— Te-am auzit vorbind cu Verity în grădină.

Laurence nu răspunse.

— Nu mă place. Sperasem să fie altfel, după atâta timp.

El oftă.

— E o fată complicată. Cred că s-a străduit cât poate ea.

— Cine e bărbatul de care s-a îndrăgostit?

— Te referi la logodnicul ei?

— Nu, mă refer la cel care nu i-a răspuns cu aceleaşi sentimente.

Laurence se încruntă.

— Savi Ravasinghe.

Gwen se holbă la podea şi îşi păstră expresia rigidă ca să-şi ascundă şocul. În tăcerea lungă care urmă, trecutul se rostogoli ca un bolovan asupra ei, aducându-i înaintea ochilor imaginea lenjeriei ei de mătase aruncate pe jos.

— A încurajat-o pe Verity? întrebă ea într-un târziu.

Laurence ridică din umeri, apoi se încordă, de parcă ar mai fi vrut să adauge ceva.

— A cunoscut-o când îi picta portretul lui Caroline.

— Unde e tabloul, Laurence? Nu l-am văzut niciodată.

— Îl ţin la mine în birou.

Când Laurence o privi, Gwen îi văzu durerea adâncă din ochi, dar şi mânia. De ce se înfuriase pe ea?

— Mi-ar plăcea să-l văd. Avem timp înainte să mergem la plimbare?

El încuviinţă, dar nu vorbi cât străbătură coridorul lung.

— Seamănă bine? întrebă ea.

Din nou, el nu răspunse şi descuie uşa cu mâinile tremurându-i.

Imediat ce intră, Gwen cercetă încăperea.

— Nu mi-am dat seama că era agăţat pe perete. Ultima oară când am intrat aici nu l-am văzut.

— L-am dat jos de câteva ori, dar mereu ajung să îl pun la loc. Te superi?

Gwen nu era sigură de sentimentele ei, dar clătină din cap şi studie tabloul. Caroline era înfăţişată purtând un sari roşu, înfrumuseţat cu fire argintii şi aurii, cu un model cu păsări şi cu frunze brodate pe toată partea care îi cădea peste umăr. Ravasinghe scosese în evidenţă frumuseţea lui Caroline într-un fel mai puţin evident decât în fotografia văzută de ea, iar ceva fragil şi trist de pe chipul femeii o afectă profund pe Gwen.

— Firele sunt din argint adevărat, spuse Laurence. O să-l dau jos. Ar fi trebuit să îl pun deoparte cu mult timp în urmă. Nu ştiu de ce n-am făcut-o până acum.

— Întotdeauna a purtat sari?

— Nu.

— Pentru o clipă mi s-a părut că eşti furios.

— Tot ce se poate.

— E ceva ce nu-mi spui?

El îi întoarse spatele. Poate că era furios pe sine însuşi sau poate se simţea vinovat că nu o internase pe Caroline în spital? Gwen ştia foarte bine cât de rău te poate măcina vinovăţia, cât de tare se lipeşte de tine, invizibilă la început, dar devenind tot mai puternică până când capătă o viaţă proprie. O întrista faptul că Laurence ar putea să nu îşi revină niciodată de pe urma morţii primei lui soţii.

20

Timpul trecu şi, în ciuda unor momente intense de

angoasă, când încă mai trebuia să se lupte cu panica, Gwen se întrema. Hugh alerga cu noua bicicletă prin toată casa şi Laurence era vesel. Gwen citea cărţile ei preferate, aşezată pe o bancă lângă lac, unde asculta păsările, clipocitul blând al apei şi lăsa natura să o vindece. Treptat, începu să-şi vină în fire, iar grijile legate de desen şi de vinovăţia că nu-şi respectase promisiunea făcută lui Dumnezeu se mai domoliră.

Căpătă convingerea că se simte mai bine când mâncă primul ei mic dejun cald după luni întregi. Cârnaţi, uşor arşi, aşa cum îi plăceau ei, un ou prăjit, două feliuţe de şuncă slabă şi o felie de pâine prăjită, alături de două căni de ceai.

Habar n-avea când se scurseseră lunile, dar acum venise octombrie şi, în sfârşit, se simţea strălucitoare. Privi pe fereastră, spre lac, unde vântul proaspăt mătura suprafaţa apei. O plimbare cu Hugh îi va face bine. Îi strigă pe Spew şi pe Bobbins, apoi îl găsi pe Hugh călare pe un cal de jucărie, strigând cât îl ţinea gura: „Dii, căluţ, dii”.

— Scumpule, vrei să mergi la plimbare cu mami?

— Poate să vină şi Wilf?

— Sigur că da. Dar să îţi pui cizmele de cauciuc. Va fi umed afară.

— Păi, nu plouă acum.

Gwen se strâmbă şi ridică privirea spre cer. În ultimele luni, abia dacă băgase în seamă vremea.

— Bătrâna ta mamă caraghioasă nu a observat că ploaia a stat.

Băiatul râse în hohote.

— Bătrâna ta mamă caraghioasă. Aşa zice Verity. Îmi iau şi zmeul.

Gwen se gândi la cumnata ei. Nu se mai certase cu ea în ultima vreme.

Verity ascultase comentariile lui Laurence şi, deşi

acum se întorsese, fusese plecată o vreme.

Nici Verity, nici McGregor nu mai menţionaseră desenul şi, de vreme ce McGregor interzisese aducerea mesajelor cu trăsurica, Naveena mituise un *dhobi* să le aducă ori de câte ori putea. Nu mai funcţiona ca un sistem de avertizare totuşi, fiindcă desenele ajungeau acum haotic, în niciun caz după luna plină şi nu mai exista nicio garanţie că *dhobi*-ul îşi va ţine gura. Dar el era un om lacom şi Gwen spera că banii primiţi vor fi suficienţi ca să-şi ţină gura.

Când ajunse lângă lac împreună cu Hugh, găsi poteca încă noroioasă.

Gwen nu-şi prinsese părul la spate şi se bucura de felul în care îi flutura în adierea vântului, când se plimbară pe mal. Câinii alergau de nebuni în faţă. Pe partea cealaltă a lacului, o masă compactă de umbre purpurii întunecau apa. Hugh era încă la vârsta la care orice pată cât de mică îi stârnea interesul. Cu o privire hotărâtă, ce nu permitea nicio împotrivire, culegea şi studia fiecare piatră sau frunză care îi atrăgeau atenţia, apoi umplea buzunarele amândurora cu comori de care avea să uite peste zece minute.

Recunoscătoare că se întorsese la viaţă după o absenţă lungă, îşi privi fiul şi inima i se umplu de iubire pentru zâmbetul lui, pentru picioruşele durdulii, pentru părul ciufulit şi chicotele lui molipsitoare. Ciripitul zglobiu al păsărilor umplea aerul şi, când ridică faţa să simtă căldura soarelui, se simţi împăcată. Cu toate acestea, un lucru încă o deranja.

Merseră puţin mai departe, dar Hugh ţipă, fiindcă zmeul se încurcase şi nu mai voia să se înalţe.

— Ce s-a întâmplat cu el, mami? Poţi să-l repari?

— Cred că tati va putea să îl repare, scumpule.

— Dar eu vreau să-l înalţ acum.

Palid de furie că speranţele i se năruiseră, îl trânti la

pământ.

Gwen îl ridică.

— Hai, ia-mă de mână şi să cântăm un cântecel până acasă!

Băieţelul zâmbi cu gura până la urechi.

— Poate să aleagă Wilf?

Ea încuviinţă.

— Dacă eşti sigur că Wilf ştie vreun cântecel…

Hugh ţopăi de bucurie.

— Ştie. Ştie. Ştie.

— Ei bine?

— El cântă deja, mami. Cântă „Bee, bee, oaia neagră”.

Gwen izbucni în râs şi, când se uită înapoi, îl văzu pe Laurence coborând scările.

— Desigur. Bătrâna mamă caraghioasă.

— Aici eraţi, strigă Laurence. Mai bine aţi intra în casă.

— Am fost să ne plimbăm pe lângă lac.

— Arăţi splendid azi. Ai căpătat din nou culoare în obraji.

— Tati, am şi eu culoare în obraji?

Laurence râse cu hohote.

— Chiar mă simt mai bine, întări Gwen. Şi amândoi avem culoare în obraji.

Un singur lucru mai rămăsese de rezolvat pentru ca Gwen să fie complet liniştită, aşa că a doua zi de dimineaţă se pregăti sufleteşte şi îi spuse Naveenei că va face o plimbare foarte lungă. Bănuia că bătrâna ayah s-ar opune, dacă ar şti motivul real.

Naveena se uită la cer.

— O să plouă curând, doamnă.

— O să iau o umbrelă.

După ce ieşi din casă, apucară pe drumul şerpuitor.

Respirând adânc şi balansându-şi braţele, putea să gândească mai clar atunci când se plimba.

Când suprafaţa argintie a lacului nu se mai văzu, ajunse la partea din drum unde ferigile încărcate de apă aproape că atingeau pământul.

Adierea vântului aducea mirosul focurilor de gătit din zona liniilor de producţie şi lătratul îndepărtat al câinilor. O linişte grea plutea în aer.

Liniştea dinaintea furtunii, se gândi, privind şirurile de nori negri vărgaţi cu fâşii de lumină.

Gwen se considerase întotdeauna o persoană cu suflet bun, educată să facă diferenţa între bine şi rău. De la naşterea gemenilor, încrederea în curăţenia ei sufletească se zdruncinase profund, deşi dragostea pentru Hugh şi Laurence era pură. Măcar atâta lucru ştia şi ea. Dar cum rămânea cu Liyoni? Gwen nu se îndoia că fetiţa se afla în siguranţă, acum că desenul lipsă sosise, dar dacă nu era iubită?

Îşi aminti ceva din ziua în care Liyoni se născuse şi, pe măsură ce alte imagini i se iveau în minte, se convingea că făcea bine mergând în sat.

Ura gândul că Liyoni, despărţită de mama ei adevărată, ar putea creşte cu senzaţia inexplicabilă de abandon. Tremurând de emoţia revederii, îşi închipui că o lua pe Liyoni acasă cu ea, dar când ploaia se înteţi şi deveni din ce în ce mai zgomotoasă, inima începu să-i bată cu putere. Laurence probabil că nu ar fi fost aşa de ofensat de culoarea pielii lui Liyoni, precum restul europenilor, dar cu siguranţă ar fi fost profund rănit de infidelitatea ei.

Pe tot parcursul drumului, căută să vadă cotitura, dar cum apa din copaci îi curgea direct pe faţă, îi era foarte greu să privească înainte. În cele din urmă, găsi o cărare la stânga, marcată de un bolovan imens acoperit cu licheni, unde se opri să-şi tragă sufletul înainte de a porni mai departe. Reuşi să-şi croiască drum printre crengile încărcate cu ajutorul umbrelei, dar după numai 20 sau 30

de metri, pădurea deveni prea deasă. Când spiţele umbrelei se prinseră în ramurile unui copac, trase de ele şi părul i se prinse într-o creangă. Gâfâind, se încurcă şi mai mult.

Intră în panică şi începu să plângă, dar reuşi totuşi să se elibereze. Poteca aproape că dispăruse şi acum i se stricase şi umbrela.

Îşi curăţă frunzele din păr şi, în timp ce ploaia se înteţea, se întoarse pe drumul principal, unde se chinui să vadă ceva prin ceaţa groasă care se lăsase. Umbre întunecate păreau să apară şi să dispară la marginea drumului şi ea întinse mâna, parcă pentru a le îndepărta. Brusc, i se făcu frică. O pasăre ţipă şi se auzi un bufnet puternic, urmat de trosnetul unor crengi.

Îşi ridică părul umed şi greu de pe ceafă şi se scutură de apă. Acum, că pornise la drum, nu voia să se oprească. Voia să-şi vadă fiica. Voia să vadă cum arată, voia să se uite în ochii ei şi să îi zărească zâmbetul. Voia să o ţină de mână, să o sărute pe obraz din nou şi să o învârtă prin aer, aşa cum făcea cu Hugh. Pentru câteva clipe, se lăsă copleşită de emoţiile pe care învăţase până acum să le respingă. Instinctiv, ştiuse dintotdeauna că, dacă îşi îngăduia să simtă dragoste pentru fiica ei, nu va putea să-i accepte absenţa. Acum, când se lăsase în voia dorinţei de a-şi vedea fata, nevoia devenise atât de puternică încât se îndoi de suferinţă. Se îndreptă de spate, se şterse la ochi, inspiră adânc şi se uită în jur. Nu va găsi niciodată satul în felul acesta. Ameţită de valul de sânge care îi bubuia în tâmple, se aşeză pe un bolovan, în ploaia care şiroia, îşi cuprinse umerii cu braţele şi-şi imagină că o îmbrăţişează pe Liyoni.

Rămase aşa o vreme, apoi îşi înăbuşi un suspin şi-şi lăsă fetiţa să plece.

Cu respiraţia aproape tăiată şi durere în piept, se ridică în picioare. Timp de câteva minute nu se mişcă, dar privi picăturile mari de ploaie cum cad săltăreţe pe

pământ. Lăsându-şi fiica în urmă, începu să urce dealul, pe drumul care ducea spre casă.

Laurence nu o văzuse sosind acasă udă leoarcă şi cu ochii umflaţi. În ciuda oboselii, aprinsese lumânări şi făcuse o baie. Deşi electricitatea oferită de generatorul lor nu era foarte stabilă în timpul furtunilor, găsise apă fierbinte şi se scufundase în apa parfumată, pentru ca oboseala şi durerea să se topească. Înghiţise două prafuri pentru durerile de cap şi se spălase pe faţă cu apă rece ca gheaţa.

Acum, când stăteau aşezaţi să citească, după cină, lămpile cu ulei fuseseră aprinse. Adulmecă mirosul vag de fitil ars, sperând ca liniştea nopţii să îi vindece rana din inimă.

— De ce-ai plecat la plimbare pe ploaie? o întrebă Laurence, turnându-şi un brandy.

O scutură un fior şi se temu că a răcit.

— Aveam nevoie de aer curat. Am avut umbrela cu mine.

El îi aduse pătura de pe cealaltă canapea, o înfăşură bine cu ea şi îi masă ceafa.

— Abia ţi-ai mai revenit. Nu vreau să te îmbolnăveşti din nou, iubito.

Avem mare nevoie de tine.

— O să fiu bine.

Adevărul era că emoţiile o sleiseră de puteri mai rău decât ploaia.

Totuşi, trebuia să se poarte firesc, aşa că se hotărî să citească pentru o vreme, apoi să îi scrie mamei. Fusese foarte dezamăgită când, din cauza problemelor de respiraţie ale tatălui ei, părinţii îşi anulaseră călătoria mult aşteptată spre Ceylon.

— Ploaia s-a oprit, dar s-a făcut noroi, nu? întrebă ea.

— O să plouă din nou, cât de curând.

Laurence se aşeză în fotoliul lui preferat şi ridică

ziarul.

Gândurile despre Liyoni ameninţau să se reverse, dar Gwen se luptă cu ele din greu, încercând să-şi ignore tulburarea. Se aşează confortabil pe canapea, dar nu pe cea cu blana de leopard. Nu se simţea niciodată bine să se sprijine de un animal mort. Îşi puse o pernă sub cap, îşi săltă picioarele pe un taburet tapiţat şi, deşi hotărâse să se concentreze asupra romanului, cuvintele îi dansau prin faţa ochilor.

— Ce citeşti? o întrebă el, întinzându-se după paharul de brandy.

— Un roman de Agatha Christie. *Misterul trenului albastru.* Abia a ieşit anul trecut, aşa că sunt foarte norocoasă că am făcut rost de el. Îmi place la nebunie Agatha Christie. Descrierile sunt atât de vii, atât de impresionante, încât ai senzaţia că şi tu eşti acolo.

— Totuşi, e lipsită de realism.

— E adevărat, dar mie îmi place să mă pierd în poveste. Şi nu-mi plac tomurile grele din biblioteca ta. Cu excepţia poeziei, desigur.

Laurence surâse larg, ridică din sprâncene şi îi trimise o sărutare cu vârful degetelor.

— Mă bucur să avem şi altceva în comun.

— Iubitule!

Gwen închise ochii, dar nevoia de a i se confesa lui Laurence nu dispăruse. Îşi închipui cum se aruncă la picioarele lui, implorându-i mila, precum una dintre eroinele din romanele pe care ea le citea cu plăcere.

Dar nu, ar fi fost ridicol. Inima îi bubuia şi îşi apăsă pieptul cu mâna, repetând cuvintele în tăcere. Nu trebuia decât să deschidă gura şi să vorbească.

— Totul e în regulă? o întrebă el, observându-i neliniştea.

Ea încuviinţă din cap, tânjind să nu mai fie nevoită să o ţină pe Liyoni un secret. Într-o singură noapte petrecută

în Nuwara Eliya, schimbase iubirea vieţii ei pentru un moment de beţie, dar preţul fusese prea mare, îl plătea de prea mult timp şi simţea că nu mai suportă. Încercă şirul de vorbe din nou. *Laurence, am dat naştere copilului altui bărbat. Un copil pe care l-am ascuns.* Nu. Suna îngrozitor, dar cum să mărturisească totul?

Când se auzi soneria, Laurence ridică din sprâncene mirat, iar ea puse cartea jos.

— Aşteptăm pe cineva?

Gwen clătină din cap, ascunzându-şi uşurarea care o cuprinsese brusc.

— Cine ar putea fi la ora asta?

— Habar n-am. Poate Verity şi-a uitat cheia atunci când a plecat.

El se încruntă.

— Dar uşa nu e încuiată. Dacă ar fi fost Verity, ar fi intrat direct.

Auziră paşii târşâiţi ai majordomului pe hol, apoi vocea unei femei. O femeie cu accent american. Ţăcănitul tocurilor-cui pe parchet devenea tot mai puternic, pe măsură ce se apropia.

— Christina? şopti Gwen uluită.

— Nu mai ştiu alte americance. Tu?

— Dar ce caută…?

Uşa se deschise şi Christina intră. Purta haine negre, ca de obicei, dar fără nicio bijuterie. Părea că se îmbrăcase în grabă şi pur şi simplu uitase să şi le pună. Gwen se chinuia să-şi revină din şoc. Laurence îi întinse zâmbind un pahar de whisky cu sifon. Femeia nu-i zâmbi deloc.

— Nu. Un whisky mare. Sec.

Gwen o privi pe Christina cum se aşază pe un scaun cu spătar drept la masa de cărţi. Părul ei, de obicei coafat impecabil, îi atârna acum pe umeri şi Gwen zări rădăcinile nevopsite. Ceva din înfăţişarea ei o făcea să pară vulnerabilă.

Christina scoase un pachet de ţigări şi o brichetă din geantă. Introduse ţigara într-un portţigaret de argint, dar, când încercă să o aprindă, mâna îi tremură atât de rău, încât nu reuşi. Laurence se apropie, îi luă bricheta şi se aplecă să-i ofere un foc. Ea inspiră adânc, ţigara se aprinse şi femeia îşi lăsă capul pe spate, aruncând rotocoale de fum spre tavan.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Laurence cu o privire îngrijorată, atingându-i braţul gol.

Nu o mângâiere, doar o atingere blândă.

Christina îşi plecă fruntea, dar nu răspunse. Gwen observă că faţa femeii, acum lipsită de orice machiaj, era incredibil de palidă şi poate tocmai din această cauză părea să fie mai bătrână cu zece ani. În niciun caz o femeie de 30 de ani. Nu mai strălucea deloc. Însă Christina părea atât de încordată, încât gândul nu o linişti deloc pe Gwen.

— Mai bine să te aşezi, Laurence.

Gwen şi soţul ei schimbară o privire uluită.

— Foarte bine, spuse el şi trase un scaun.

— Şi tu, Gwen.

— Ah, sunt sigur că pe Gwen nu o interesează, dacă e vorba de afaceri.

A fost bolnavă.

Christina se uită spre Gwen.

— Am auzit. Te simţi mai bine acum?

— Da, mulţumesc, zise ea, iritată uşor la gândul că Laurence ar vrea să o excludă din discuţie. Dar voi rămâne, dacă nu te deranjează, Laurence.

— Nicio problemă.

— Mi-e teamă că nu există o cale potrivită pentru a vă spune cele ce urmează.

Christina se opri şi, cu un glas aproape gâtuit, bălmăji două, trei cuvinte. Amândoi o aşteptară să-şi vină în fire.

— E vorba de Verity? A păţit ceva? întrebă Laurence,

brusc alarmat.

Christina clătină din cap, dar nu-şi ridică ochii.

— Nu, nimic de genul acesta.

— Atunci?

Încă o pauză.

Christina se încruntă, trase adânc aer în piept şi se holbă spre podea pentru alte câteva minute, timp în care lui Gwen i se înmuiară genunchii de frică. Dacă nu era vorba de Verity, atunci ce putea fi? Veşti despre Fran ori poate despre Savi Ravasinghe? Probabil că era ceva foarte serios, de arăta atât de tulburată.

Christina îşi ridică privirea şi, muşcându-şi buzele, se uită când la unul, când la altul.

— Dar spune-ne odată! se răsti Laurence, bătând darabana pe suprafaţa mesei.

Femeia îşi îndreptă umerii.

— Adevărul e că s-a prăbuşit Bursa de la New York.

Laurence nu vorbi, dar continuă să o privească fix, fără să se mişte.

— Şi ce importanţă are pentru noi, Christina? se interesă Gwen, încruntându-se.

— La sfatul meu, Laurence a investit masiv în minele de cupru din Chile.

Cuta de pe fruntea lui Gwen se adânci.

— Cupru din Chile?

Un zâmbet se ivi pe buzele femeii. Dar nu unul fericit.

— Acţiunile lor nu mai valorează practic nimic. Iar mâine vor valora şi mai puţin. De asta pot să te asigur.

— Atunci, vinde, spuse Gwen.

— Nu mai poţi vinde nimic. Tocmai am spus. Acţiunile nu mai au nicio valoare.

Laurence se ridică în picioare, făcu un pas în lateral şi îşi duse mâinile la spate. În tăcerea stânjenitoare care se

lăsă, Gwen se abţinu să pună întrebări, deşi îşi dorea, şi-l urmări pe Laurence.

— Dar cum s-a întâmplat aşa ceva? întrebă el într-un târziu. Cum e posibil? Ai zis că dezvoltarea electricităţii şi a exploatării de cupru e solidă. Ai spus că electricitatea va ajunge în toate casele. Cuprul trebuia să ne împlinească şi cele mai sălbatice visuri.

— Aşa stăteau lucrurile. Îţi jur. Chiar aşa era.

— Dar cum de s-a întâmplat aşa ceva? insistă Gwen.

Christina dădu din cap.

— Totul a început cu o recoltă uriaşă. Supraproducţie.

— Dar nu e un lucru bun? se miră Gwen.

— Preţurile au scăzut prea mult, fermierii nu au mai putut plăti datoriile către furnizori, mâna de lucru şi aşa mai departe. Nu au mai făcut profitul obişnuit, aşa că au fost nevoiţi să scoată bani de la bancă pentru a acoperi cheltuielile.

Laurence se încruntă.

— Vrei să zici că şi băncile au probleme acum?

Ea încuviinţă din cap.

— Şi banca ta la fel?

Christina îşi frământă mâinile şi se ridică în picioare.

— Mai mulţi oameni decât ne-am aşteptat au vrut să-şi retragă economiile. Nicio bancă nu ţine asemenea sume în depozite. Nu au mai fost suficienţi bani pentru a satisface cererea.

— Eu tot nu înţeleg, spuse Gwen şi se uită la Laurence. Noi n-am vrut să retragem bani, nu-i aşa, Laurence?

— Nu e vorba de asta, zise el.

— Nu, este efectul indirect. Dacă nu există cash, rata dobânzii va exploda. Oamenii vor da faliment.

— Şi minereul de cupru se numără printre cele mai

afectate? adăugă el.

Christina încuviinţă dând din cap.

— Vrei să spui că dezvoltarea rapidă a electricităţii nu va mai avea loc?

Femeia se apropie de el şi îşi puse mâinile pe umerii lui.

— Am acţionat cu bună-credinţă. Se va întâmpla, îţi jur, dar nu acum.

Nu până când economia nu îşi va reveni.

— Dar ar putea dura luni întregi, spuse Laurence, privind-o direct în ochi.

Christina îşi plecă fruntea pentru o clipă, după care îşi lipi palma de obrazul lui.

— Îmi pare atât de rău, dragul meu. Va dura ani. Câţi anume… nimeni nu poate şti.

— Şi eu ce să fac, atunci?

Ea îşi lăsă mâna să cadă şi păşi în spate.

— Să aştepţi. Nimic altceva.

— Dar mă bazam pe profiturile acelea să pun bazele noii plantaţii. A treia. Am semnat deja contractul.

Gwen îşi înghiţi iritarea la vederea apropierii dintre cei doi. Christina oftă şi scoase un şerveţel din geantă.

— Şi tu? se interesă Gwen, abia reuşind să-şi ascundă furia. Cu tine cum rămâne?

Christina îşi şterse lacrimile.

— Eu? Voi supravieţui. Oamenii ca mine întotdeauna o fac. Mă întorc în America acum. Încă o dată, îmi pare foarte rău.

— Te conduc până la uşă, spuse Gwen.

— Nu e nevoie, spuse Christina şi se întoarse să plece.

Gwen îi aruncă o privire lui Laurence peste umăr.

— Dar insist să te conduc.

Laurence se aşezase la măsuţa pentru cărţile de joc,

cu capul în mâini.

Ironia scenei nu-i scăpă lui Gwen. La jocul de poker nu se pierduseră doar câţiva dolari.

Pe hol, Gwen îşi îndreptă umerii. Deschise uşa de la intrare şi, enervată dincolo de limitele bunei-cuviinţe, simţi nevoia să o dea pe americancă afară în şuturi. Se abţinu, dar vorbi pe un ton glacial.

— De aici înainte, Christina, să stai departe de soţul meu. Ai înţeles? S-a terminat cu sfaturile financiare şi cu întâlnirile sociale.

— Mă ameninţi?

— Cam aşa ceva.

Christina pufni şi scutură din cap.

— Tu chiar nu îl înţelegi, nu?

Când Gwen şi Laurence ieşiră din casă odată cu prima rază de lumină, ea îşi trase strâns şalul de lână pe lângă umeri. După furtună, cărarea era plină de crengi şi ramuri rupte, flori, frunze. Temperatura scăzuse, iar aerul era încă umed, aşa că ploaia încă nu terminase cu ei. Se uită în faţă când urcară dealul, în direcţia fabricii de ceai. După anunţul şocant făcut de Christina, rămăseseră treji ore la rând. Laurence băuse brandy după brandy, devenind tot mai mohorât, iar Gwen se întrebase întruna ce semnificaţie aveau cuvintele de despărţire ale Christinei. Cum îndrăznea să sugereze că ea nu-şi înţelege soţul şi ce ştia Christina despre el, iar ea nu? Niciunul dintre ei nu dormise.

În timpul plimbării, tăcerea dintre ei se prelungi. Gwen îşi umplu pământii cu aer curat şi, copleşită de recunoştinţă, îi mulţumi lui Dumnezeu că nu i se confesase lui Laurence. Veştile de la Christina şi adevărul despre Liyoni l-ar fi distrus definitiv. Pe la jumătatea drumului se opriră şi se uitară unul la altul, căutând parcă răspunsuri sau cel puţin fiecare dorind să găsească în ochii celuilalt un licăr care să îl ajute să meargă până la capăt. Laurence

îşi întoarse primul privirea.

Gwen se uită la masele de nori care se adunau şi îşi simţi inima grea.

— Nu ştiu ce va însemna asta pentru noi, spuse el.

Tăcerea se adânci şi Gwen îşi muşcă buza, înspăimântată să dea glas propriilor griji.

El îi luă mâinile într-ale lui.

— Ai mâinile reci.

Ea încuviinţă şi se mai plimbară puţin. În vârful pantei, se răsuciră ca să admire priveliştea. Arbuştii de un verde strălucitor, culegătoarele în sariuri portocalii, purpurii şi vişinii, grădina frumos tunsă şi casa lor luminoasă şi spaţioasă. Totul era îngrijit cu atâta dragoste. Laurence îi explicase că, dacă arbuştii nu ar fi fost tunşi, s-ar fi transformat în copaci.

Uitându-se la razele de soare reflectate pe suprafaţa lucioasă a lacului, Gwen încercă să-şi imagineze cum ar fi arătat locul, dacă s-ar fi sălbăticit.

Laurence se aplecă şi culese câteva crăiţe portocalii de pe margine, apoi i le dădu ei.

Ea le mirosi şi îi aduse aminte de casa lor şi de viaţa lor împreună. De timpurile în care mergeau cu barca pe lac, de muştele zănatice din lunile fierbinţi, de moliile care zburau atrase de lumina lumânărilor. O viaţă răsunând de hohote de râs. Ascultă cu grijă şi auzi fluierul din bucătărie.

Sunetele lui pluteau prin fereastra deschisă.

Un vânt rece bătea printre copaci. Sub cerul tot mai întunecat, Gwen şi Laurence rămaseră nemişcaţi, fără a-şi vorbi. Când nu mai suportă, Gwen îşi înghiţi nodul din gât şi pe gură îi ieşiră cuvintele pe care nu dorise să le rostească.

— Christina mi-a zis că nu te înţeleg. Cum adică?

— Habar n-am.

— Vorbea despre ataşamentul tău faţă de ea sau

despre plantaţie? Va trebui să vindem?

— Cu excepţia prieteniei, nu am alte sentimente faţă de ea.

Făcu o pauză înainte să vorbească din nou, de data asta cu glas spart.

— Vom vinde numai peste cadavrul meu.

— Nu ne vom pierde casa?

El oftă.

— Nu. În orice caz, unde-am găsi un cumpărător? Şi, chiar dacă am găsi, am lua pe ea o nimica toată.

— Şi ce-o să facem?

— Nu e prima dată când suntem puşi la zid. În 1900, când cererea pentru ceai nu putea să ţină pasul cu producţia, preţurile de la Londra au scăzut de la 8 şilingi pe jumătatea de kilogram până la 7 şilingi şi chiar mai puţin. Unele plantaţii au dat faliment. Tata a găsit modalităţi noi de cultivare şi a scăzut costul de producţie. Dar a găsit şi alte pieţe în străinătate. Rusia a fost prima şi, îţi vine să crezi sau nu, China a fost cea de-a doua. Trei ani mai târziu, exporturile au crescut.

— Trebuie să facem din nou asta?

El ridică din umeri.

— Nu neapărat.

— Am putea încerca să reducem din cheltuieli, sugeră ea. Mai strângem cureaua.

— Asta oricum o să facem. Dacă poţi face economii în gospodărie, chiar te rog.

Probabil că nu avea să conteze mai mult decât o picătură în ocean, chiar dacă ar fi redus drastic bugetul, dar acum, când cheltuielile lor chiar aveau importanţă, era hotărâtă să nu-l dezamăgească pe Laurence.

— Maşina lui Verity va trebui să dispară, spuse el.

— Dar ea chiar îşi iubeşte micul ei Morris Cowley, spuse Gwen, însă numai pentru că, datorită maşinii ei albastre, Verity pleca de pe capul lor.

— N-are decât s-o iubească! O să-i reduc şi pensia viageră, dar să-i dau vestea cu blândeţe.

Gwen oftă din toţi rărunchii.

— Planul meu să extind şcoala pentru copiii plantaţiei va trebui amânat. Deocamdată mai puţin de jumătate din copii participă la ore. Am vrut să îmbunătăţesc acest aspect.

În afară de sunetul paşilor lor şi de cântecul păsărilor, împrejur domnea o linişte ciudată, de parcă natura ar fi aşteptat cel mai mic motiv să se dezlănţuie. Deşi atât de multe gânduri i se învălmăşeau în cap şi, îşi imagină ea, în mintea lui Laurence se petrecea acelaşi lucru, niciunul nu mai scoase vreun cuvânt timp de câteva minute.

— Ideea e, Gwen, că va trebui să plec, rosti el într-un târziu.

Ea înlemni.

— Chiar trebuie?

— Cred că da. Mai întâi la Londra, apoi în America. Nu are sens să ne grăbim cu acţiunile din minerit, dar trebuie să mai câştig timp ca să găsesc o altă soluţie cu care să pun bazele noii plantaţii. Iar dacă, pe deasupra, preţul ceaiului va scădea…

— Crezi că se va întâmpla?

— Tot ce se poate. În orice caz, aş vrea să particip la următoarele licitaţii de la Londra, oricât ar fi ele de crunte. Am vaga senzaţie că ne aşteaptă un drum cu hârtoape.

Parcurseră şi ultimii metri până la fabrică. Vorbele lui îi dăduseră fiori pe şira spinării.

— Şi cu Hugh cum rămâne?

— Încă nu a împlinit patru ani. Sunt sigur că lucrurile se vor îmbunătăţi până când va veni momentul să meargă la şcoala pregătitoare în Anglia.

Gwen se întinse şi-l sărută pe obraz.

— Trecem noi şi prin asta, Laurence. Şi vom fi

împreună.

El nu răspunse.

— Când pleci?

— Poimâine.

— Atât de repede?

Laurence îşi ţinu răsuflarea.

— Eşti de acord, da? Pentru că tu vei rămâne stăpână peste tot. Spune-mi dacă nu te simţi suficient de bine ca să te ocupi de tot. Poate s-o facă Verity în locul tău.

— Sunt destul de bine.

— Bun. Speram să spui asta. Vei ţine legătura tot timpul cu Nick McGregor, desigur.

Când se îndepărtă de el, se gândi la vremea în care Hugh va împlini opt ani şi va fi trimis departe. Un lucru inuman pentru un băieţel. Însă o voce din capul ei îi şopti cât e de ipocrită. Apoi se gândi la provocarea de a rămâne la conducerea gospodăriei. Se simţea bine din nou, dar asta însemna să aibă de-a face cu McGregor în mod regulat şi să o ţină în frâu pe cumnata ei.

Când ajunse înapoi, Verity tocmai se întorsese şi îşi parca maşina.

După ce se dădu jos, Gwen îi făcu semn să vină la ea.

— Aş vrea să stăm de vorbă, dacă ai o clipă liberă.

— Desigur. E vorba de criză? Toată lumea vorbeşte despre ea în Nuwara Eliya.

— Aşa şi trebuie. Laurence mă lasă pe mine cap de familie, în lipsa lui.

Cred că ar fi mai bine să ne strângem la un loc în asemenea vremuri dificile.

— Unde se duce?

— La Londra, apoi în America.

— La naiba! Asta înseamnă că va fi plecat luni întregi.

Gwen îşi îndreptă umerii.

— Şi tu ar trebui să te pregăteşti. Laurence spune că maşina ta va trebui dată. Vom folosi toţi Daimlerul. McGregor, eu şi tu.

— Dar nu e corect. Şi oricum tu nu ştii să conduci.

— Voi învăţa.

— Cum?

— O să mă înveţi tu. Laurence a pierdut totul din cauza crizei. Toate investiţiile. Pensia ta viageră va dispărea şi, dacă vrem să supravieţuim, va trebui să strângem cureaua.

Gwen o lăsă pe Verity pe aleea cu pietriş şi plecă fără să mai spună nimic. Când intră în casă, afară se auzi un tunet. Întoarse capul şi privi prin uşa deschisă. Ploaia răpăia pe pământ cu furie, formând mici şiroaie la suprafaţă. O văzu pe Verity urcându-se în maşina ei şi demarând în trombă în sus, pe deal.

21

Deşi nu îşi dăduse seama la momentul respectiv, fusese o mişcare greşită din partea lui Gwen să nu-l lase pe Laurence să-şi informeze sora despre decizia lui legată de pensia viageră şi de vânzarea maşinii.

Se aflau cu toţii în salonul pentru pictură şi se bucurau de cafea după cină, când Laurence deschise subiectul. Verity se arătă şocată, pretinzând că tocmai a obţinut o slujbă de vis, să aibă grijă de cai în Nuwara Eliya.

Apoi îngenunche lângă Laurence şi-l înconjură cu braţele.

— Vezi tu, am nevoie de maşină, rosti ea şi îl privi cu ochi umezi. Voi conduce printre herghelii toată ziua. Laurence, te rog! E o şansă unică pentru mine să dovedesc că pot. Întotdeauna ai susţinut că trebuie să fac şi eu ceva util şi acum mă opreşti.

Verity îşi plecă fruntea şi începu să plângă, dar

Laurence se desprinse din îmbrăţişare şi se ridică în picioare.

— Înţeleg. Nu m-am gândit că ai un serviciu.

Gwen crezu că Laurence doar se arată mai înţelegător decât era şi se aşteptă ca în orice clipă să o refuze pe Verity.

— La început, nu mă vor plăti, continuă Verity, ridicându-şi privirea şi zâmbind spre Gwen. Dar, dacă dovedesc că sunt pricepută într-o lună sau două, atunci voi primi şi bani. Chiar am nevoie de pensia mea pentru încă puţin timp şi poate de o mică sumă în plus ca să-mi acopăr chiria.

Se lăsă tăcerea.

— Foarte bine, spuse Laurence după o clipă. Pentru moment, îţi păstrezi pensia, dar nu îţi dau nimic în plus.

Se hotărâse fără să se uite deloc la Gwen. Ea scuturăă din cap, consternată.

— Nu, desigur, zise Verity. Mulţumesc, Laurence. Nu vei regreta decizia luată. În orice caz, acum trebuie să plec. Să ai o călătorie grozavă, dragul meu frate. Să te întorci cu saci de bani, da?

După ce tânăra ieşi în cameră, zâmbindu-i lui Gwen în trecere, Laurence păru satisfăcut.

— Cred că e pe calea cea bună, nu? Puţină responsabilitate o va ajuta să crească.

Gwen îşi muşcă limba şi păstră ceea ce ea spera că arată ca o tăcere demnă. Singurul lucru bun din toată povestea era absenţa lui Verity.

Laurence probabil că îi observase nemulţumirea.

— Ce s-a întâmplat? Pari uşor iritată.

Gwen îşi feri privirea.

— Din cauza lui Verity? Uite, nu mai fi aşa supărată pe ea. Mai dă-i o şansă. Ştie că nu poţi s-o suferi.

Gwen îşi păstră calmul, dar făcu eforturi mari să-şi ascundă mânia.

— Nu crezi că ar fi trebuit să discuţi şi cu mine, înainte de a lua această decizie?

El se încruntă.

— E sora mea.

— Iar eu sunt soţia ta. Lucrurile nu mai pot merge aşa. Nu sunt pregătită să-mi petrec tot restul vieţii împărţindu-mi casa şi chiar soţul, dacă-mi permiţi să adaug, cu sora lui răsfăţată şi extravagantă.

Gwen ieşi din cameră şi puţin lipsi să-şi prindă degetele în uşă, atunci când o trânti.

Două zile mai târziu, îl însoţi pe Laurence în Colombo în maşina condusă de Nick McGregor. Musonul era în toi şi călătoria nu se dovedi deloc una uşoară, în unele locuri, alunecările de teren aproape blocând drumul. Privi pe geam şi, în ploaia care îneca peisajul de ţară, ştergând culorile şi înconjurând totul cu o ceaţă deasă, Gwen înţelese că pe ei toţi îi aştepta un viitor nesigur. Nimeni nu scotea un cuvânt. Chiar dacă ar fi vrut, răpăitul zgomotos al picăturilor de apă pe plafonul maşinii i-ar fi împiedicat să audă. Gwen era foarte încordată şi simţea un gol în stomac.

Laurence abia dacă îi mai vorbise după ieşirea ei necontrolată, iar ea, la fel.

Călătoria dura mai mult decât ar fi trebuit, dar imediat ce trecură printre zeiţele uriaşe de la uşile înalte ale hotelului Galle Face şi urcară cele câteva trepte spre recepţia elegantă, o cortină păru să cadă peste tot ce se petrecuse. Fără să spună niciun cuvânt, amândoi ştiau ce urmau să facă. Băieţii de bagaje le cărară valizele şi, cât aşteptară, Gwen se îngrijoră că tensiunea aproape palpabilă dintre ei era vizibilă şi pentru restul lumii. Mai văzuse privirea aceea în ochii lui Laurence şi înainte şi, deşi o excita, se cutremură.

Sus, după ce urcară iute scara de pe partea dreaptă până la primul etaj şi înainte să despacheteze, făcură

dragoste. El se purtă cu atâta ardoare, încât aproape că o lăsă fără suflare. Abia când el tremură satisfăcut la sfârşit, Gwen îşi dădu seama că Laurence era un bărbat care avea nevoie de sex ca să-şi alunge temerile. O clipă ideea o răscoli. Atâta diferenţă între ei doi! apoi însă îşi aminti nenumăratele clipe în care el fusese tandru. Atunci, el avea nevoie de sex ca să simtă dragostea pentru ea, dar chiar şi atunci diferenţele îşi făceau simţită prezenţa. Pentru că în acele clipe delicate ea avea nevoie de sex, fiindcă *deja* simţea dragostea pentru el. Închise ochii şi dormi o oră. Când se trezi, ochii lui erau larg deschişi şi, sprijinit într-un cot, îi privea chipul.

— Sper că nu te-am rănit, spuse el. Îmi pare rău pentru ieri. Şi nu suportam ideea să mă despart de tine ştiindu-te supărată.

Ea dădu din cap şi îi atinse obrazul cu palma.

El se ridică şi se duse la fereastră. Lui Laurence îi plăceau camerele cu vedere la mare şi cu balcon, aşa că asta primiseră, deşi Gwen le prefera pe cele cu vedere spre vasta întindere de iarbă cunoscută drept peluza Galle Face. Îi plăcea să-i vadă pe localnici plimbându-se seara pe acolo şi pe copii jucându-se cu mingea.

Când norii se mai răsfirară puţin, ieşiră să inspire mirosul sărat al oceanului. Laurence se întoarse spre ea.

— Crezi că tocmai am mai făcut un copil?

Ea ridică din umeri, privind peste umărul lui, spre valul înalt ce se lovea de faleză pentru a se transforma în spumă albă. Apa tumultuoasă îi reflecta starea de nelinişte şi anxietatea. El o sărută pe creştet şi încercă să-şi ascundă îngrijorarea din glas.

— La ce te gândeşti? o întrebă.

— La nimic, spuse ea şi îşi continuară plimbarea pe aleea nisipoasă de la marginea peluzei.

Cu spatele la ocean, priviră un apus de soare perfect, roşiatic. Când se întoarseră, apa devenise un lichid auriu,

deşi norii negri se adunau din nou încet.

— Te rog să nu-ţi baţi capul, Gwen! Caută ca tu şi Hugh să fiţi bine. Îmi fac eu destule griji pentru amândoi. Ai încredere. Vom trece noi şi peste asta.

A doua zi dimineaţă, vremea nu era potrivită pentru a lua micul dejun pe veranda lungă a hotelului ce dădea spre peluze. Răsăritului de soare îi lipsise strălucirea, aşa că Gwen şi Laurence stăteau printre palmierii plantaţi în ghivece mari din recepţia spaţioasă. Gwen ascultă clinchetul ceştilor de ceai pe farfurioare şi îi privi pe europenii bine hrăniţi care îşi beau ceaiul şi îşi ungeau pâinea prăjită cu unt, zâmbind şi dând din cap fără nicio grijă. Se uită la mâncarea ei neatinsă, la oul care se coagula şi la baconul uscat. Încercă o bucăţică de pâine prăjită, dar nu avea niciun fel de gust şi părea că mestecă nişte carton.

Îşi turnă ceai şi îi dădu şi lui Laurence o ceaşcă.

Pentru o clipă se simţi furioasă că el ascultase sfaturile Christinei.

Niciunul dintre ceilalţi cultivatori nu procedase astfel. El de ce o făcuse?

De ce să se confrunte tocmai ei cu un viitor nesigur?

— A venit vremea să plec, spuse el şi-şi luă pălăria, ridicându-se în picioare. Nu mă îmbrăţişezi de rămas-bun?

Ea sări de pe scaun, ruşinată de accesul de furie, şi răsturnă ceaşca plină cu ceai. Un ospătar se apropie iute să cureţe, iar Gwen se dădu un pas înapoi, ţinându-şi privirea în pământ şi clipind des. Îşi promisese că îi va arăta lui Laurence un chip fericit şi că, sub nicio formă, nu va plânge.

— Iubito? zise Laurence şi ridică din sprâncene.

Întinse braţele spre ea.

Gwen abia îi observă pe oamenii care se uitau la ei şi, dorindu-şi din suflet ca el să nu fie nevoit să plece, se repezi în braţele lui şi se agăţă de el disperată. Apoi se

smulseră din îmbrăţişare şi degetele lui îi mângâiară obrajii încet, cu multă dragoste. Inima lui Gwen se umplu de iubire, şi durerea plecării lui o copleşi.

— O să fim bine, nu? şopti ea.

Oare doar îşi închipuise ea sau Laurence îşi ferise privirea înainte să răspundă? Avea nevoie ca el să fie puternic. Foarte puternic. O pretenţie poate prea mare, dată fiind situaţia lor din prezent. Nimeni nu ştia cu siguranţă încotro se îndreaptă lumea. Numai cu o zi în urmă, un bancher din New York se aruncase de pe acoperişul clădirii Bursei. Tânjea să-i mărturisească lui Laurence tristeţea care o încerca şi teama de momentul când el va pleca, dar se stăpâni.

— Bineînţeles că o să fim bine, spuse el. Să nu uiţi că, indiferent de ce vei simţi, există căi de supravieţuire.

Ea se încruntă şi, aplecându-şi capul într-o parte, făcu un pas înapoi.

— Dar sunt ele şi căile corecte, Laurence?

El o apucă de bărbie.

— Poate că nu, dar a venit vremea unei schimbări.

Ea nu voi să înceapă o ceartă chiar acum, dar nu se putu împotrivi iritării bruşte.

— Aşadar, opinia mea nu contează?

— Nu am zis aşa ceva.

— Dar ai sugerat.

El ridică din umeri.

— Pur şi simplu încerc să fac lucrurile mai uşoare pentru noi.

— Pentru mine şi pentru tine?

El îşi puse pălăria.

— Îmi pare rău, draga mea. Nu vreau să ne certăm. Şi chiar trebuie să plec.

— Ai spus că eu rămân stăpâna casei.

— În mare, aşa e. Dar trebuie să te laşi ghidată de

Nick McGregor când vine vorba de treburile plantaţiei. Şi, peste toate, aminteşte-ţi că am încredere în tine, Gwen. Sunt convins că vei lua hotărârile cele mai bune.

O îmbrăţişă din nou, apoi se uită la ceas.

— Şi Verity?

— Te las pe tine să te descurci cu ea.

Gwen încuviinţă din cap, luptându-se cu lacrimile.

Laurence porni iute înainte, apoi, cu un surâs larg, se răsuci să-i facă semn cu mâna. Lui Gwen i se înmuiară genunchii, dar reuşi şi ea să ridice mâna în semn de rămas-bun. După ce nu-l mai văzu, Gwen îşi închipui că el tocmai plecase la o mică plimbare prin grădină. Apoi umerii îi căzură. Avea să-i ducă dorul foarte mult. Îi vor lipsi felul în care respira, schimbul furiş de priviri dintre ei şi căldura pe care o simţea când el o ţinea în braţe.

Se certă singură. Chiar nu era momentul pentru lamentări şi situaţia lor financiară impunea soluţii extraordinare, deşi i se părea uimitor ca un lucru întâmplat în îndepărtata Americă să-i afecteze atât de profund viaţa, ascunsă pe mica perlă care era Ceylonul.

În recepţia mare a hotelului, se uită din nou prin uşile deschise şi, cu oarecare surpriză, o văzu pe Christina urcând într-unul dintre Rolls-Royce-urile ei mai mici. O parte din ea o îndemnă să alerge după Laurence să se asigure că americanca nu călătorea pe acelaşi vas cu el.

Cealaltă parte o sfătui să-şi păstreze calmul dacă nu voia să înrăutăţească lucrurile arătându-i lui Laurence că nu are încredere în el. Inspiră adânc şi hotărî să facă unele cumpărături pentru nevoile lui Hugh. Naveena tăiase cu măiestrie nişte haine mai vechi ale lui Laurence pentru Hugh, dar copilul avea nevoie de creioane şi de hârtie.

Puţin mai târziu, chiar înainte să treacă prin uşile clădirii luxoase din cărămidă roşie şi crem, unde se găsea Cargills, o bătrână tamilă ridată şi cocoşată se apropie sfioasă de ea. Vorbea iute şi zâmbea larg, dezvelinduşi

câţiva dinţi negri cu vârfuri roşii. Femeia scuipă în palmă, după care îşi frecă palma de mâna lui Gwen. Apoi vorbi din nou, dar Gwen era încă foarte confuză şi se uită spre arcada principală a magazinului, dorindu-şi să scape cât mai repede. Când se întoarse, femeia rosti cuvântul *bani* în engleză. Gwen se uită în jos şi văzu că sub braţ ţine un cuţit mare, sculptat pentru tăierea tufişurilor. Îşi vârî mâna în poşetă şi îi întinse câteva monede femeii, apoi îşi şterse mâna de fustă ca să scape de scuipatul bătrânei.

Întâmplarea continuă să o urmărească chiar şi când se uită cum lucrau câţiva meşteri la nişte tuburi metalice cu aer, prin care un casier trimitea şi primea bani de la un etaj superior. Cumpără creioanele şi plecă.

Pe străzi domnea un aer de tristeţe şi zumzetul oraşului se mai potolise oarecum. Încă mirosea a mirodenii, a nucă-de-cocos, a scorţişoară şi a peşte prăjit. Oamenii arătau mai pricăjiţi şi mai abătuţi decât de obicei, iar standurile cu ceai păreau mai puţine. Încercă să nu se lase doborâtă de provocările pe care avea Laurence să le înfrunte singur – dacă *avea* să fie singur –, dar simţea că el nu-i spusese tot. Spera doar să fie adevărat că nu erau nevoiţi să vândă plantaţia. Devenise căminul ei şi al lui Hugh şi iubeau locul din toată inima. Îi era dor de Anglia cu un fel de nostalgie aparte, dar nu-şi putea închipui că va mai locui vreodată acolo. Însă cu greu recunoştea şi faţă de sine că unul dintre motive era faptul că nu ar mai şti nimic de fiica ei şi cu siguranţă nu ar mai vedea-o niciodată.

În timp ce se plimbă prin bazarul chinezesc de pe strada Chatham, trecu pe lângă magazinele unor făbricuţe, pline cu mătase, pe lângă trei magazine cu ierburi şi poţiuni şi pe lângă alte câteva prăvălii unde se vindeau bunuri lăcuite. Pru Bertram, aflată într-o ceainărie chiar lângă vitrină, îi făcu semn cu mâna lui Gwen să intre, dar Gwen bătu în ceas şi clătină din cap. Mai departe, alte magazine etalau vase de alamă singaleze şi pahare cu

modele delicate. În cele din urmă, se opri în faţa unei bijuterii şi îl zări pe McGregor bătând darabana cu degetele pe volan, aşteptând în maşina parcată la câţiva metri distanţă de ceasul-turn. Gwen se uită în vitrină şi se opri. Privi cu şi mai multă atenţie. Doar nu putea să fie… Nu după atâta timp, nu? Era imposibil. Îşi miji privirea ca să vadă mai clar şi ridică mâna să-şi apere ochii de soare. Erau vreo 12, mai mult sau mai puţin asemănătoare, dar totuşi… Intră cu paşi hotărâţi în magazin.

Bijutierul îi întinse brăţara ca să o cerceteze. Şovăi când veni vorba să plătească, se răzgândi, dar nu putea permite să fie cumpărată şi purtată de altcineva. Merita toţi banii, se gândi ea, când întinse bancnotele şi, după ce verifică închizătoarea, îşi prinse brăţara la mână unde era în siguranţă. Nedumerită de cum ar fi putut nimeri tocmai aici, începu să întoarcă pe toate părţile fiecare pandantiv, până când găsi micul templu budist al lui Fran. Poate că, în sfârşit, primise un semn de bun augur.

22

În drum spre casă, Gwen se gândi fără să vrea la Fran. Îi lipseau spiritul ei îndărătnic şi felul în care părul castaniu îi flutura în vânt. Îi era dor de ochii ei albaştri şi veseli şi ar fi dat orice pentru şansa de a trece peste prăpastia ce se căscase între ele în Londra. Gwen simţea că pierduse ceva infinit de preţios. Nu avea nicio soră. Fran fusese sora ei şi poate chiar mai mult decât atât. La urma urmei, crescuseră împreună şi continuaseră să fie cele mai bune prietene până când domnul Ravasinghe apăruse în viaţa lor.

Voia să-şi scoată din cap imaginea bărbatului, aşa că, atunci când ploaia se opri, se strădui să încropească o conversaţie cu Nick McGregor, dar pentru că motorul vibra foarte tare, mai ales acolo unde vremea afectase rău şoseaua, nu se vădi deloc o treabă uşoară.

— Îmi pare rău că nu ne-am împăcat mereu foarte bine, spuse ea în legănatul maşinii.

— Într-adevăr, răspunse el şi schimbă subiectul. Ce drumuri proaste!

Au fost îmbunătăţite pe parcursul anilor şi uitaţi-vă la cum arată acum. Musonul le-a distrus din nou.

— Ce se întâmplă cu liniile de producţie pe o vreme ca asta?

— Poate fi foarte greu, recunoscu McGregor. Copiii se îmbolnăvesc.

Gwen se încruntă.

— Dar credeam că le oferim îngrijiri medicale.

— E un serviciu rudimentar, doamnă Hooper. În realitate, e doar un felcer pe plantaţie.

— Serviciul nu e condus de doctorul Partridge?

Bărbatul izbucni în râs.

— Nu pentru tamili. E un tip singalez din Colombo. Tamilii nu îl plac deloc.

— De ce?

— Pentru că e singalez, doamnă Hooper.

Gwen oftă iritată.

— Atunci, aduceţi un doctor tamil, unul care să îi înţeleagă mai bine.

— Şi singalezul nostru vorbeşte tamila.

Femeia îl privi pieziş.

— Nu mă refeream la limbă. Vorbeam despre cultura lor.

— Mi-e teamă că nu există niciun doctor tamil disponibil. Te pomeneşti că următorul lucru pe care îl veţi cere este să le plătim şi concediul medical când nu sunt în stare să muncească.

— Ar fi o idee atât de rea? Starea de bine a oamenilor contează, nu?

— Nu înţelegeţi cum gândesc localnicii, doamnă

dragă. Dacă le dăm ce sugeraţi dumneavoastră, se vor plânge de boli imaginare şi vor fi puturoşi toată ziua. N-ar mai strânge nimeni ceaiul ca să fie procesat.

Gwen îşi dădu seama că, orice-ar spune, nu va conta. Convingerea încăpăţânată a lui Nick McGregor în corectitudinea judecăţii sale era absolută.

— Iar acum, cu toate tăierile de costuri pe care trebuie să le fac, nu mai avem bani şi pentru altceva. Nu, doamnă dragă, cel mai bine ar fi să-i lăsaţi pe lucrători în seama mea.

— Tăieri de costuri, domnule McGregor?

— De posturi. Va trebui să concediem 200 de angajaţi, dacă nu şi mai mult. Câţiva deja au plecat.

Ea scutură din cap.

— N-am ştiut. Şi ce vor face?

— Bănuiesc că se vor întoarce în India.

— Dar unii s-au născut aici. India nu e ţara lor.

El se uită la ea şi, pentru un moment scurt, privirile li se întâlniră.

— Asta nu e problema mea, doamnă Hooper.

Se gândi la cerşetoarea de mai devreme şi se ruşină. Poate că femeia era una dintre cei concediaţi deja.

— Mi-ar plăcea să le învăţ limba.

El dădu din cap.

Timp de mai mulţi kilometri de serpentine îngrozitor de strânse şi urcuşuri dificile domni tăcerea. Gwen se uită pe geam la straturile de ceaţă groasă şi se gândi la Laurence. McGregor sparse primul tăcerea.

— O să vă fie dor de soţul dumneavoastră, spuse el.

Ea încuviinţă şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Într-adevăr, îmi va fi. Dar dumneata? Ai familie?

— Mama e încă în viaţă.

— Unde e?

— La Edinburgh.

— Dar nu v-aţi dus niciodată acolo, cel puţin de când am venit eu.

Se uită la McGregor, dar el se mulţumi să ridice din umeri.

— Nu suntem apropiaţi. Armata a fost familia mea, până m-am rănit la genunchi.

— Aşa l-aţi cunoscut pe Laurence?

— Da, mi-a dat o slujbă aici, apoi, în timpul războiului, m-a lăsat să conduc plantaţia. Îmi pare rău dacă uneori par cam necioplit, dar cunosc plantaţia foarte bine. Am condus locul timp de patru ani şi uneori e foarte dificil să ţii cont de opiniile altora.

— Şi nu v-aţi căsătorit niciodată?

— Dacă nu vă supăraţi, doamnă Hooper, aş prefera să nu vorbesc despre asta. Nu toţi avem norocul să găsim partenerul de viaţă potrivit.

Restul călătoriei trecu foarte încet, dar reuşiră să ajungă acasă până la căderea nopţii. Gwen rămase uimită să vadă maşina lui Verity încă parcată afară şi, când intră pe hol, auzi glasuri din salonul pentru pictură.

Verity şi un bărbat, se părea. Gwen se apropie cu paşi mari de salon şi deschise uşa larg.

Spew, ud tot, stătea în coşul de pe podea, lângă domnul Ravasinghe, care se aşezase pe o canapea, părind foarte relaxat şi fumând un trabuc.

Şocul de a-l vedea în casa ei îi zgudui fiinţa şi, brusc dezorientată, îşi dori ca el să plece.

— Domnule Ravasinghe, izbuti ea să rostească. Nu mă aşteptam să vă găsesc aici.

El se ridică şi făcu o plecăciune.

— Am scos câinele la plimbare. Îi place mai degrabă să se joace cu mingea.

Gwen tremura pe dinăuntru atât de mult, încât se miră că nu se vede, dar când vorbi, vocea ei rămase calmă.

— De obicei stă în camera pentru încălţăminte până

se usucă.

— E vina mea, interveni Verity şi zâmbi. Îmi pare rău.

Gwen se întoarse spre cumnata ei.

— Am crezut că ai plecat deja la Nuwara Eliya, Verity.

— La Nuwara Eliya? Pentru ce?

— Ca să începi noua ta slujbă.

Verity făcu un semn cu mâna, indiferentă.

— Ah, chestia aia. A căzut.

Deja iritată de imaginea Christinei în Colombo şi, acum, îngrozită să-l vadă pe Savi Ravasinghe, Gwen aproape că rămase fără suflare.

Depusese eforturi mari să-şi revină după boală, se asigurase că viaţa pe plantaţie se desfăşura bine din nou, că mesele erau servite la timp, camerele, curăţate în ordinea corectă, socotelile, ajunse la zi, şi totuşi Verity încă reuşea să o enerveze îngrozitor.

— E vreo problemă dacă Savi rămâne peste noapte aici? întrebă Verity cu un zâmbet larg. Ştiu că vei spune da, fiindcă i-am cerut deja unui băiat să aranjeze patul în camera de lângă mine. Ar fi prea stânjenitor să zici nu acum.

Învinsă pentru moment, Gwen nu zâmbi. Va trebui să-şi aleagă bătăliile cu mare grijă. Îşi duse mâinile la spate şi-şi înfipse o unghie în palmă, apoi, calmă, replică:

— Da, desigur, domnul Ravasinghe poate să rămână. Pe mine vă rog să mă scuzaţi, am avut o zi lungă şi obositoare. Hugh e în pat deja?

— Da. I-am dat liber Naveenei pentru seara asta şi l-am dus eu la culcare. El şi Wilf au cântat împreună „Be, be, oaia neagră”.

Verity se uită la încheietura lui Gwen.

— Dumnezeule, nu e brăţara pierdută a verişoarei tale? Cea pentru care s-a agitat atât de mult?

— Sunt surprinsă că ai recunoscut-o. Doar e o

brăţară ca oricare alta, nu?

— Am zărit micul templu, atâta tot. A fost aici tot timpul?

Gwen clătină din cap, observând mica pauză făcută de Verity înainte de a răspunde.

— Şi unde ai găsit-o?

— Într-un magazin în Colombo.

— Dacă mă întrebi pe mine, ar trebui să fii mai atentă cu Naveena.

Gwen strânse din dinţi şi ieşi din cameră, fără să mai scoată o vorbă.

Ce tupeu avea fata asta*! auzi, Naveena! Poate că l-oi păcăli tu pe fratele tău, Verity, dar tare mi-e teamă că tu ai luat brăţara.*

A doua zi, căldura se înteţi mai devreme decât de obicei şi aerul proaspăt al zorilor deveni înăbuşitor foarte repede. Savi Ravasinghe îi lăsase un gust amar lui Gwen şi amintirile înspăimântătoare o copleşiră din nou. Inima îi bătuse cu putere toată noaptea, nu se odihnise mai deloc şi, dornică să evite o întâlnire cu el înainte să plece, căută să-şi facă de lucru de la prima oră.

Deşi corpul o durea de oboseală, hotărî să verifice brânza, înainte să vină arşiţa. Ajutorul de bucătar care preluase munca ei cât fusese bolnavă se descurcase destul de bine, dar venise vremea să se ocupe ea de tot procesul. În orice caz, îi lipsise sentimentul de mândrie pe care i-l dădea această activitate. Producea şi altceva pe lângă pernele brodate.

Închise uşa laterală şi se uită în curte. Observă cu satisfacţie că bulbii pe care îi plantase se transformaseră în flori. Era surprinzător cât de bine creşteau unele soiuri englezeşti: trandafiri, garoafe şi chiar mazărichea parfumată.

Hugh ieşise cu ea şi împingea un cărucior de colo până colo.

— Haide, Hugh, îl strigă ea, încă nervoasă, dar străduindu-se să-şi ţină firea. Vrei s-o vezi pe mami cum face brânză?

— Nu. Vreau să mă joc aici cu Wilf.

— Bine, puiule. Dar să nu te apropii de copaci, da?

— Da, da, da, da, da.

Ea izbucni în râs.

— Bine, cred că am înţeles. Să vii să-i spui lui mami dacă vrei să intri în casă.

Gwen descuie uşa de la încăperea cu brânză şi o lăsă întredeschisă, ca să-l audă pe Hugh, care cânta fericit. Se uită în jurul ei. Producerea brânzei avea ceva calmant şi Gwen zâmbi, fericită să se afle pe teritoriul ei. Totul era la locul lui. Placa de marmură pe care amestecau laptele sclipea de curăţenie, dar un iz acrişor plutea în aer şi cineva lăsase fereastra deschisă. *Foarte ciudat*, se gândi ea, *noi nu lăsăm niciodată geamul deschis.*

Închise fereastra ca să oprească insectele să contamineze laptele, apoi şterse toate suprafeţele ca să se asigure că sunt perfect curate. Se apropie de putina pentru laptele gras şi, abia reuşind să o deplaseze în laterală, observă o pată pe podea, chiar în spatele ei. Curăţă şi înclină putina ca să toarne porţia de lapte zilnică pentru casă într-o oală mare pe care o foloseau la încălzit. După aceea, ieşi să roage un băiat de la bucătărie să o care, dar îşi dădu brusc seama că tăcerea domnea în curte. Era prea multă linişte.

— Hugh, unde eşti? strigă ea.

Nu se auzi niciun răspuns.

Îi spuse băiatului de la bucătărie ce să facă, apoi se duse să se uite printre copacii înalţi.

— Hugh, eşti aici?

Niciun răspuns.

Intră din nou în casă, dar se opri în dreptul uşii. Dacă s-ar fi întors aici, i-ar fi spus. Şi, analiză ea mai departe, ar

fi auzit uşa. Traversă curtea şi, la marginea şirului de copaci înalţi, auzi un lătrat dinspre aleea din faţă.

Hugh pesemne că plecase în pădure după unul dintre câini.

Făcu câţiva paşi prin tunelul verde şi, după o clipă sau două, îşi pierdu echilibrul când Hugh se repezi spre ea.

— E o fetiţă, mami. O fetiţă mare.

Gwen se aşeză pe pământ şi se încruntă, iar Spew şi Ginger îi săriră în poală şi începură să o lingă pe faţă. Îi alungă şi se şterse cu mâneca.

— E cineva real, Hugh?

— Da. Nu se poate ridica în picioare, mami. Spew a auzit, iar eu şi Ginger mă duceam după el.

— Ne-am dus după el, iubitule, spuse Gwen, ridicându-se în picioare şi curăţându-şi fusta. Uite ce murdară sunt acum.

— Mami, haide!

— Bine. Vin să mi-o arăţi, dacă spui că e reală.

Băiatul o luă de mână şi o trase după el.

În timp ce mergeau, Hugh zări un vas de lut spart, care zăcea abandonat în mijlocul aleii. Se aplecă să-l ridice.

— Nu, mai bine lasă-l, îl rugă Gwen.

El se strâmbă, dar se supuse.

— E departe fetiţa? îl întrebă ea, ciufulindu-i părul.

— Nu, e aproape.

Gwen oftă, gândindu-se la brânza nefăcută. Acum pierdea vreme şi probabil că totul avea să se dovedească doar o închipuire a lui Hugh.

Însă observă un muncitor aplecat peste cineva care stătea pe pământ.

— El nu era aici, zise Hugh. Fetiţa era singură.

— Cred că mai bine ne-am întoarce. Acum are pe

cineva care să aibă grijă de ea.

— Mami!

Hugh se strâmbă iarăşi.

— Dar vreau să stau.

— Nu. Hai! spuse ea, trăgându-l de mână.

Îl strigă pe Spew, dar când se întoarseră să plece, un ţipăt ascuţit îi opri. Băiatul se răsuci pe călcâie să se uite.

— Mami, trebuie să o ajuţi, insistă Hugh cu o privire încăpăţânată, care îi aminti de Laurence.

Uitându-se la bărbat şi la copil, pricepu că fetiţa nu putea să stea în picioare şi, de câte ori omul încerca să o salte de jos, ea ţipa.

— Foarte bine. Hai să vedem ce se întâmplă.

Hugh bătu din palme.

— Ce mami cuminte! Ce mami cuminte!

Gwen zâmbi. Fiul ei repeta felul în care ea îi vorbea aşa pe vremea când îl alinta „băieţelul ei cuminte”.

Hugh porni înainte alergând şi aşteptă la câţiva metri depărtare de bărbat, care acum se aplecase spre fetiţă.

— Piciorul ei arată caraghios, strigă el, făcând ochii mari.

Bărbatul îşi ridică privirea spre ei şi Gwen rămase surprinsă să-l recunoască pe tamilul pe care îl ajutase ea când sosise aici, cel care se rănise la picior. Judecând după chipul lui îngrijorat, era clar că şi el o recunoscuse. Bărbatul dăduse de bucluc din cauza întâlnirii lor anterioare şi Gwen se gândi că bărbatul nu voia deloc ajutorul ei. Când se lăsă pe vine ca să se uite, fetiţa îşi ridică fruntea şi o privi cu ochi mari, căprui, plini de lacrimi. Gwen simţi că i se taie răsuflarea. Ochii copilului îi amintiră de Liyoni şi, instinctiv, se întinse spre ea, mistuită de dor şi cu sângele bubuindu-i în tâmple.

Se strădui totuşi să alunge amintirea fiicei sale şi reuşi să-şi vină în fire.

Fata era mai mare decât Liyoni, cam în jur de opt ani,

gândi ea, şi era tamilă, nu singaleză, cu o piele şi mai închisă la culoare. Laba piciorului era poziţionată într-un unghi ciudat, avea glezna umflată, iar hainele îi erau umede. La început, Gwen crezu că fetiţa făcuse pe ea, dar când mirosi, îşi dădu seama că e lapte.

— Du-te şi adu vasul pe care l-am văzut. Vasul spart de pe alee.

Când băiatul se întoarse cărând cele două bucăţi, fetiţa se dădu înapoi şi vorbi în tamilă.

— Îi pare rău, mami.

— Înţelegi ce spune?

— Da, mami. Îi ascult pe băieţii din casă în fiecare zi.

Gwen rămase surprinsă. Ea vorbea foarte prost tamila şi, deşi ştia că Hugh vorbeşte singaleză, nu-şi dăduse seama că prinsese şi tamila.

— Întreab-o de ce îi pare rău.

Hugh rosti câteva cuvinte şi fetiţa răspunse ceva, apoi izbucni în lacrimi.

— Nu vrea să zică.

— Nu-i nimic. Aleargă la bucătărie şi spune-le că mami are nevoie de doi băieţi. Înţelegi?

— Da, mami.

— Şi vino cu ei aici repede. Spune-le că e o urgenţă.

— Ce e aia urgenţă?

— Ce se întâmplă aici, puiule? Acum grăbeşte-te!

Bărbatul încercă s-o ridice pe fată din nou, dar când copila ţipă de durere, Gwen scutură din cap şi el se dădu bătut. Se uită înapoi, în direcţia liniilor de producţie, şi gesticulă într-acolo, părând nerăbdător să plece, dar ea nu-l putea lăsa să o ia pe fată în starea aceea.

Câteva minute mai târziu, Hugh se întoarse cu doi băieţi de la bucătărie. Aceştia îi vorbiră repede bărbatului în tamilă şi el le replică cu aceeaşi rapiditate.

— Ce spun?

— Vorbesc prea repede, mami.

Gwen le arătă că trebuie să salte fetiţa şi ei se supuseră, unul ţinând-o de braţe, iar celălalt de picioare. Porniră în direcţia liniilor de producţie, iar fata începu să se vaite.

Gwen le porunci să se oprească şi arătă înapoi spre casă.

Băieţii schimbară o privire îngrijorată.

— Spre casă, acum, spuse ea în ceea ce spera că sună cât de cât a tamilă şi Hugh repetă, împingându-şi pieptul în afară şi încercând să se poarte ca un stăpân.

Gwen îi conduse spre încăperea pentru încălţăminte, eliberă masa şi le arătă să o aşeze pe fetiţă acolo. Bărbatul venise şi el şi acum se mişca de pe un picior pe altul.

Gwen trase un scaun.

— Hugh, spune-i omului să se aşeze. Mă duc să-i dau telefon doctorului.

Majordomul auzise agitaţia şi apăru în uşă, însoţit de un servitor, dar se retrase la vederea celuilalt bărbat.

— Ăştia n-ar trebui să fie aici, doamnă. Au un felcer, sus, unde e ceaiul.

Trebuie să sunaţi la fabrică.

— Îl voi suna pe doctor, repetă ea şi porni cu paşi mari pe hol, lăsându-l pe majordom cu gura căscată.

Din fericire, John Partridge se afla în cabinetul său de lângă Hatton şi nu îi luă mult timp până apăru. Gwen răspunse la uşa din faţă şi el intră pufăind din greu şi mirosind a tutun de pipă.

— Am venit cât de repede am putut. Un copil rănit, aţi spus.

— Da. E în încăperea pentru încălţăminte.

— Serios?

— Nu am vrut s-o mişc mai mult decât era necesar. Cred că şi-a fracturat glezna.

Când doctorul intră în cameră, ea îl auzi pufnind uşor.

— N-ai spus că e vorba de un copil tamil.

— Contează?

El ridică din umeri.

— Pentru mine şi pentru tine, poate că nu, dar…

— Mi-au spus că există un felcer care se ocupă de urgenţe, dar m-am gândit că fata are nevoie de un doctor adevărat.

O ţinu pe fetiţă de mână, cât John o examină.

— Ai dreptate, spuse el şi se îndreptă de spate. Dacă s-ar fi vindecat fără ca oasele să fie bine aşezate, ar fi rămas şchioapă pentru tot restul vieţii.

Gwen răsuflă uşurată. Nu voia să admită că tânjea după Liyoni şi nici nu voia să creadă că se îngrijea de fetiţă numai din cauza asta.

— Aveţi ghips în casă?

Ea încuviinţă şi porunci unui băiat să-l aducă.

— Laurence şi Hugh fac modelaje cu el.

Doctorul examină din nou fetiţa şi o bătu uşurel pe mână, înainte de a-i vorbi în limba ei.

— N-am ştiut că şi tu le vorbeşti limba atât de bine.

— Am lucrat în India înainte de a veni aici şi am prins bine tamila acolo.

— Mi-e ruşine să spun că eu n-o vorbesc mai deloc. Angajaţii casei mi se adresează mereu în engleză şi nu prea am ocazia să exersez. Te superi dacă îi spui tatălui ce urmează să facem? Presupun că el e tatăl, nu?

Doctorul rosti câteva cuvinte şi bărbatul încuviinţă din cap. Se uită din nou spre Gwen.

— El e tatăl şi vrea să o ia acasă acum. Are o slujbă. Taie buruienile şi îşi face griji că va da de necaz pentru că a adus copilul aici. Are dreptate, lui McGregor nu îi va plăcea deloc.

— La naiba cu McGregor! E doar o fetiţă. Uită-te la faţa ei. Spune-i tatălui că, mai întâi, trebuie să îi fixezi glezna.

— Foarte bine. Nu ar trebui să se mişte cel puţin o zi.

— În cazul acesta, insist să rămână aici până se va simţi suficient de bine ca să fie mutată. Vom aranja două paturi de campanie aici şi tatăl poate rămâne şi el.

— Gwen, ar fi de preferat ca bărbatul să se întoarcă la muncă. Nu e deloc bine să lipsească fără o explicaţie. Nu numai că îi vor tăia din salariu, dar există pericolul să-şi piardă şi slujba.

Gwen cugetă pentru o clipă.

— McGregor mi-a spus că multe slujbe vor fi tăiate.

— Cu atât mai mult. Suntem de acord? îi spun că poate să plece.

Gwen încuviinţă şi doctorul îi explică situaţia bărbatului. Acesta dădu din cap şi strânse mâna fiicei lui, dar când se întoarse şi ieşi din cameră, chipul fetiţei se schimonosi de durere.

John Partridge se uită la Gwen şi se înroşi puţin.

— Mi-e teamă că n-am izbutit să dau de capăt neînţelegerii cu reţeta ta.

Îmi pare atât de rău. Nu am mai făcut niciodată o asemenea greşeală.

— Nu mai contează acum.

— Mi-am făcut griji. Am prescris asemenea cantităţi numai pentru persoanele cu boli terminale.

— Nu s-a întâmplat nimic grav, după cum vezi, sunt sănătoasă tun. Te las să-ţi faci treaba, John. Vino cu mine, Hugh!

— Dar vreau să mă uit.

— Nu. Vii cu mine acum.

Puţin mai târziu, tresări din somnul de dinainte de prânz când îi auzi pe Verity şi pe Savi Ravasinghe întorcându-se de la o plimbare în jurul lacului. Se ridică în

picioare şi îşi surprinse reflexia în geam, alături de umbra unei fetiţe, chiar în spatele ei.

— Liyoni, şopti ea.

Se răsuci brusc. Nimic. Doar o rază de lumină ce-i jucase feste.

Sperase din toată inima că Verity şi Savi Ravasinghe plecaseră deja şi abia reuşi să se uite spre bărbat când acesta intră în cameră.

— Am auzit că am ratat toată drama de dimineaţă, spuse Verity, întinzându-se pe canapea. Aşază-te, Savi, mă simt nervoasă când oamenii stau în picioare.

— Chiar trebuie să plec, zise el cu un zâmbet de scuză.

Verity se bosumflă.

— Nu pleci decât dacă te duc eu cu maşina.

Gwen îşi ascunse angoasa şi se pregăti să facă faţă minutelor următoare cu conversaţii banale.

— Sunt sigură că domnul Ravasinghe abia aşteaptă să se întoarcă la treaba lui. La ce portret mai lucraţi în prezent?

— Am fost plecat în Anglia. Am avut o comandă acolo.

— Sper că a fost vorba de cineva foarte important. V-aţi întâlnit adesea cu verişoara mea?

El zâmbi încă o dată şi îşi înclină fruntea.

— De câteva ori, da.

Gwen încercă să pară calmă. Se gândi din nou cât de atrăgător părea el pentru femeile singure. Chipeş, fermecător şi, desigur, foarte talentat.

Femeile apreciau asta la un bărbat, la fel cum îi apreciau simţul umorului. Îi admiră pielea, de un arămiu atât de frumos, ici şi colo cu o nuanţă de şofran, dar îşi aminti brusc de oroarea care probabil se întâmplase. O copleşi un val de mânie atât de intensă, de parcă ar fi fost atacată fizic. Îşi încleştă pumnii şi se întoarse cu spatele.

Simţea că o gheară îi strânge inima.

— De fapt, chiar pe verişoara ta a pictat-o, spuse Verity zâmbind. Nu e fabulos? Sunt surprinsă că nu ţi-a zis.

Gwen înghiţi în sec. Fran nu-i spusese.

— Ai auzit ce am spus, Gwen?

Se întoarse cu faţa spre el.

— Grozav, domnule Ravasinghe! Abia aştept să îl văd când mă voi duce din nou în Anglia. Am atât de multe de făcut, încât abia am timp să mai ţin legătura cu lumea.

— Cum ar fi salvarea copiilor tamili. La asta te referi, Gwen?

Verity vorbise cu un aer inocent, ridică din sprâncene şi apoi zâmbi spre Savi, ca şi cum i-ar fi comunicat un lucru pe care Gwen nu ar fi trebuit să-l înţeleagă.

Gwen simţi cum ceva plesneşte în ea. Nu-i mai păsa deja că tremură şi ceilalţi doi pot observa.

— Nu m-am referit neapărat la asta. M-am referit la faptul că sunt soţia lui Laurence, că am grijă de Hugh şi de gospodărie, mai ales acum când suntem nevoiţi să fim atenţi cu cheltuielile. Ţin contabilitatea casei, Verity. Doar ştii şi tu. Şi a tuturor banilor care au dispărut. Mă întrebam, de fapt, dacă n-ai putea aduce puţină lumină în această privinţă.

Cel puţin cumnata ei avu decenţa de a se înroşi înainte să-şi ferească privirea.

— Domnule Ravasinghe, Verity vă va conduce acum la staţie.

— Am o problemă. La ora asta nu sunt trenuri.

— Atunci, vă duce Verity cu maşina până la Nuwara Eliya.

— Gwen, serios…

— Şi ca să evităm orice confuzie, am spus să plecaţi chiar acum.

Le întoarse spatele şi porni cu paşi mari spre fereastră, atât de încordată, încât avu senzaţia că va plesni

în două. Urmări un bâtlan care zbura la joasă înălţime, chiar deasupra stratului de ceaţă albă de deasupra lacului, şi ascultă cu atenţie până când cei doi plecară. Când roţile scârţâiră pe pietriş, închise ochii şi inspiră adânc de câteva ori, uşurarea încălzindu-i pielea şi relaxându-i muşchii. Se simţea într-un echilibru precar, viaţa însăşi se zguduia din interior şi nu avea nici cea mai mică idee unde se va afla când totul se va linişti. Nu ştia dacă va mai fi în stare să stea în picioare. Ştia doar că Laurence nu se găsea prin preajmă şi că fronturile de luptă fuseseră delimitate cu precizie.

23

A doua zi era Poya, o sărbătoare budistă care avea loc la fiecare lună plină şi, datorită liniştii, Gwen dormi mai mult decât de obicei. Laurence le dădea întotdeauna liber angajaţilor, ca ei să meargă la templu să se roage. Pentru credincioşii practicanţi era zi de post sau *uposatha*. Pentru ceilalţi, însemna că prăvăliile şi magazinele sunt închise, iar vânzarea de alcool şi de carne, interzisă.

Cei mai mulţi lucrători erau tamili, prin urmare şi hinduşi, dar o parte din personal, precum Naveena şi majordomul, erau singalezi budişti.

Laurence descoperise că relaţiile se îmbunătăţiseră dacă plantaţia se închidea de fiecare dată când venea luna plină. Şi, desigur, şi de sărbătoarea hindusă a recoltei. Însemna mai puţină ceartă între lucrători şi toată lumea se odihnea mai mult.

Pentru început, Gwen se duse să vadă ce face fetiţa, împreună cu Hugh şi cu Ginger lipită de picioarele lor. Hugh ţinea sub braţ ursul lui preferat şi, imediat ce intră în încăpere, îi întinse o maşinuţă de jucărie. Copila o răsuci pe toate părţile, îi învârti roţile şi surâse cu gura până la urechi.

— Îi place, mami.

— Cred că da. Foarte bine. A fost frumos din partea ta să-i aduci o jucărie.

Gwen nu continuă, dar putea să jure că fetiţa nu avea probabil nicio jucărie numai a ei.

— Am vrut s-o fac fericită.

— Foarte bine.

— Am adus şi ursul. Şi l-am întrebat şi pe Wilf, dar el n-a vrut să vină.

— De ce nu?

Hugh ridică din umeri în felul caraghios al celor mici, când încearcă să se poarte ca un adult.

Gwen îi privi lung pe cei doi copii.

— Am puţină treabă. Vrei să te joci în camera mea?

— Nu, mami. Vreau să stau cu Anandi.

— Poţi să stai, dar să nu îi ceri să se mişte. O să las uşa deschisă, ca să vă aud. Să fii cuminte.

— Mami, numele ei înseamnă *persoană fericită.* Mi-a zis ieri.

— Mă bucur să văd că vă înţelegeţi atât de bine. Acum să nu uiţi…

— Ştiu. Să fiu băiat cuminte.

Gwen zâmbi şi îl îmbrăţişă pe Hugh înainte de a ieşi din cameră.

Pe hol, ascultă cum fiul ei pălăvrăgeşte în tamilă cu fetiţa, după care amândoi izbucniră în râs. *E un băiat bun,* se gândi ea, când intră în dormitor ca să se ocupe de corespondenţă.

După aproape o oră, zgomotul unor glasuri ridicate îi tulbură tihna.

Recunoscu accentul scoţian al lui McGregor şi îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să-i lase pe copii singuri. Se repezi spre încăperea unde ţineau încălţămintea.

Uşa spre curte era deschisă şi de acolo păreau să

vină ţipetele. Când îl zări pe McGregor arătându-i pumnul unei femei în sari portocaliu, Gwen inspiră adânc şi cercetă camera. Într-un colţ, Hugh stătea în fund, cu genunchii la gură şi braţele înfăşurate în jurul lor. Avea obrajii roşi şi îşi muşca buza de jos, încercând din răsputeri să nu plângă. Fata stătea în capul oaselor, iar lacrimile i se înnodau în bărbie, picurându-i în palmele deschise, de parcă le-ar fi ţinut aşa special ca să le prindă.

McGregor probabil că o auzise venind, fiindcă se întoarse spre ea. Era vânăt de furie.

— Ce naiba se întâmplă aici, doamnă Hooper? Imediat ce soţul dumneavoastră a plecat, aduceţi copilul unui lucrător în casă. Ce-aţi avut în cap?

Gwen rămase surprinsă să o vadă şi pe Verity intrând şi ghemuindu-se lângă Hugh.

— N-am ştiut că te-ai întors, spuse Gwen, ignorându-l pe McGregor.

Probabil că Verity abia aşteptase să-i dea de veste bărbatului. Gwen se apropie de Hugh. Se aplecă spre el şi îi ciufuli părul.

— Te simţi bine, puiule?

El încuviinţă, dar nu scoase un cuvânt. Inspirând adânc, Gwen se îndreptă de spate, făcu un pas spre bărbat şi îşi încrucişă braţele.

— I-aţi speriat pe copii, domnule McGregor. Uitaţi-vă la feţele lor! Nu aveţi nicio scuză.

El pufni şi Gwen observă că îşi ţinea pumnii încleştaţi.

— Nici dumneavoastră nu aveţi scuză că vă amestecaţi din nou cu lucrătorii de pe plantaţie. Mi-am dat toată silinţa să vă ajut, v-am dat grădinari, am făcut tot posibilul să nu vă împiedic să produceţi brânză şi dumneavoastră aşa mă răsplătiţi.

Gwen se încordă.

— Să vă răsplătesc? Dar nu are nicio legătură. Nici

cu dumneata, nici cu nimeni altcineva. Vorbim de o fetiţă care şi-a rupt glezna. Până şi doctorul a spus că ar fi rămas şchioapă, dacă nu aş fi trimis după el repede.

— Tamilii nu îl cheamă pe doctorul Partridge.

Gwen tresări.

— Pentru Dumnezeu, auziţi ce spuneţi? E doar o copilă.

— Există vreun motiv pentru care vă pasă de această fată?

Gwen îl fixă cu privirea.

— Ştiţi cine e tatăl ei?

— L-am recunoscut, dacă la asta vă referiţi.

— Este unul dintre principalii agitatori de pe plantaţie. Poate vă amintiţi că s-a înţepat special cu un cui şi apoi a pretins un salariu pentru care nu muncise. Probabil că el i-a rupt glezna fetiţei.

Gwen tremura de mânie şi de teamă.

— Nu, domnule McGregor, nu el i-a rupt glezna. Fetiţa a căzut de pe fereastra camerei unde se face brânza.

— De unde ştiţi asta?

Ea îi susţinu privirea, dorindu-şi să-şi fi ţinut gura.

— Ce-ar fi să ne concentrăm pe ce e mai important? Să ducem copila acasă în siguranţă?

— Ce căuta în camera cu brânza? Lucrătorii nu au voie să vină aici. Doar ştiţi asta.

Gwen se înroşi până în vârful urechilor.

— Mai bine nu-i spui, se auzi Hugh.

McGregor se uită în cameră şi vorbi cu un glas rece.

— Ce să nu-mi spună? Ce căuta pe fereastră?

— Eu…

Se lăsă o tăcere tensionată.

— Cred că venise pentru nişte lapte.

— Mami! strigă Hugh.

— Venise pentru nişte lapte! Staţi puţin… Adică

venise ca să fure?

Gwen privi peste capul lui şi se simţi îngrozitor.

— Nu am văzut-o. Avea lapte pe haine, fereastra fusese lăsată deschisă şi am găsit lapte vărsat pe podeaua încăperii.

Hugh veni afară şi se lipi de ea. Îşi strecură mâna într-a ei.

— A luat lapte pentru frăţiorul ei, explică el. El e bolnav şi ea credea că o să-l facă bine. Îi pare foarte rău.

McGregor se strâmbă.

— Sigur îi va părea rău. Şi tatălui ei la fel. Fără îndoială că el a pus-o. Tatăl va fi biciuit şi nu va primi bani pentru o zi de lucru. Nu voi permite lucrătorilor mei să fure din casă.

Gwen căscă gura îngrozită. Bărbatul părea să nu aibă niciun fel de milă pentru suferinţa umană.

— McGregor, vă rog. E vorba doar de nişte lapte.

— Nu, doamnă Hooper. Dacă îi lăsăm nepedepsiţi, toţi ceilalţi vor încerca acelaşi lucru. Aş vrea să adaug că nu pricep deloc de ce sunteţi atât de interesată de soarta acestei fetiţe. Să nu uităm că sunt multe ca ea. Trebuie să îi conducem cu fermitate. Dacă nu, apare haosul.

— Dar…

El îşi ridică mâna.

— Nu mai am nimic de zis.

— Are dreptate, interveni Verity. Acum nu îi mai biciuim aşa de mult ca înainte, dar din când în când e necesar să le reamintim lucrătorilor cine e stăpânul.

Gwen se sili să-şi controleze vocea.

— Dar au drepturi, nu?

Verity ridică din umeri.

— Ceva de genul ăsta. Salariul minim a ridicat salariile lucrătorilor de pe plantaţie şi preţurile la orezul subvenţionat e stabilit prin lege, dar cam atât. Îţi amintesc

că noi le dădeam orezul la preţ fix încă de acum trei ani. Laurence a fost întotdeauna corect cu ei.

— Ştiu.

— Dar nu există nimic care să împiedice biciuirea.

Femeia din curte, care rămăsese în spate în timpul discuţiei, vorbi din nou şi Gwen se apropie de ea. Îi observă părul pieptănat cu cărare pe mijloc, nările late, pometii ascuţiţi şi cerceii de aur ce atârnau de lobii lungi ai urechilor. Sub sariul portocaliu, avea o bluză de bumbac curată.

Părea că se îmbrăcase special aşa ca să vină aici.

— Ce spune, Hugh?

— Şi-a pus hainele ei cele mai bune şi a venit să o ia pe Anandi acasă.

— Spune-i să plece. E prea departe pentru ca fetiţa să sară într-un picior până acolo. Eu şi Verity o vom aduce cu maşina. Îşi poate ţine piciorul sus pe bancheta din spate.

Se uită spre Verity, care o privea nedumerită.

— Verity?

— Păi, în regulă.

Şi-au petrecut seara în tăcere. Nu s-a mai discutat despre vizita lui Savi Ravasinghe, deşi Gwen era foarte nefericită, parte din cauza asta, parte din cauza incidentului cu McGregor. Bănuise că Verity îi povestise ce se petrece, fiindcă altfel nu era niciun motiv pentru ca el să apară aici într-o zi de Poya. Nu era foarte frig afară, dar focul ardea liniştit. Verity se ocupase el, având în vedere că servitorii erau liberi. Gwen pregăti o masă simplă cu pâine cu ouă, urmată de clătite dulci umplute cu nucă-de-cocos şi fructe.

Lăsă draperiile trase şi privi lumina lunii strălucind pe suprafaţa lacului. Luciul lui fin, de un albastru-argintiu, îi aminti de spiritele de la Owl Tree şi de micul iaz artificial din vârful dealului de lângă casa ei.

Când era lună plină, strălucea la fel şi mereu crezuse că, noaptea, Owl Tree îţi trezeşte un sentiment straniu, parcă venit din altă lume.

— Mami, uite, mănânc morcovii, spuse Hugh. La fel şi Wilf.

Gwen privi spre farfuria lui.

— Nu sunt morcovi, iubitule, ci portocale.

— Portocalele nu te fac să vezi prin întuneric?

Gwen izbucni în râs.

— Nu, dar sunt bune pentru tine. Toate fructele sunt bune.

— Vreţi să vă cânt? întrebă Verity, ridicându-se de pe scaun.

În timp ce Verity cântă la pian, Hugh îngână marşuri militare, inventând cuvintele, atunci când nu ştia versurile. Din fericire, uitase doar câteva dintre ele. O îndemnă şi pe Gwen să fredoneze, implorând-o din ochi, dar ea refuză clătinând din cap, pretinzând că e obosită, deşi în realitate o durea pur şi simplu inima.

După ce îl duse la culcare pe Hugh, Gwen se ghemui lângă foc şi învârti jarul cu vătraiul. Verity se lăsă pe spătarul canapelei acoperite cu piele de leopard.

— Îmi place sărbătoarea lunii pline.

Gwen nu avea niciun chef să vorbească, dar cumnata ei se străduia să fie prietenoasă şi se văzu obligată să încerce şi ea.

— Da, îmi place să mă descurc singură. Mă rog doar să nu pierdem plantaţia. Oricum e mare păcat că domnul McGregor va trebui să concedieze aşa de mulţi lucrători.

— Ah, deja a făcut-o. Nu ştiai?

— Serios?

— Da, alaltăieri.

— Şi ţie ţi-a spus, dar mie, nu?

— Nu te ambala. Probabil că ţi-ar fi zis, dacă ai fi

întrebat.

Gwen încuviinţă, dar nu era atât de sigură.

Pentru că se simţise foarte deprimată, Gwen stătuse în pat după-amiază, cât dormise Hugh, aşa că încă avea un subiect pe care nu îl analizase cum trebuie. Nu ştia dacă McGregor îşi pusese în practică ameninţarea de a-l biciui pe bărbat şi încercă să-şi imagineze cum ar fi procedat Laurence, dacă ar fi fost aici. L-ar fi lăsat pe McGregor să-şi vadă de treaba lui sau ar fi intervenit? Din câte ştia, pe plantaţie nu mai fusese nimeni biciuit de când se afla ea aici.

Îşi frecă puţin ceafa, dar tensiunea nu dispăru.

— Ştii cumva dacă McGregor şi-a pus în practică ameninţarea? întrebă ea în cele din urmă. Omul a fost biciuit?

— Da, a fost.

Gwen gemu.

— N-a fost deloc plăcut. A obligat-o pe soţia lui să privească.

Gwen se uită la Verity, încercând să priceapă cele auzite.

— Doar n-ai văzut şi tu?

Verity dădu din cap.

— Femeia s-a lăsat pe vine şi a scos un sunet îngrozitor. Parcă era un animal.

— Dumnezeule! Ai fost acolo? Unde s-a întâmplat?

— La fabrică. Haide. Nu te mai gândi. Jucăm nişte cărţi?

Gwen îşi muşcă limba ca să nu izbucnească în lacrimi. Se simţea distrusă.

Câteva ore mai târziu, întinsă în pat, Gwen nu-şi putea scoate din minte imaginea omului biciuit. Se întoarse pe o parte. Umbrele jucau pe pereţii dormitorului. Oare o ajutase pe copilă numai datorită lui Liyoni?

Copleşită de gânduri, tânjea după braţele lui

Laurence.

De afară se auzi un sunet ciudat, un zgomot înăbuşit, nu suficient de tare ca să-şi dea seama de unde vine. Se duse în odaia copiilor la Hugh, dar acesta adormise rapid. La fel şi Naveena. Gwen ascultă sforăiturile blânde ale bătrânei ayah şi îşi spuse că Hugh are nevoie de un alt dormitor. Nu mai era bebeluş, avea nevoie de spaţiu pentru colecţia lui tot mai mare de jucării şi de un mic birou pe care să îşi facă desenele lui cu dinozauri. Întoarsă în cameră, deschise obloanele şi se uită afară.

La început, nu văzu nimic nelalocul lui, dar pe măsură ce ochii i se obişnuiră cu lumina lunii, întrezări un şir de luminiţe, mult prea îndepărtate pentru a înţelege ce sunt. Nu mai pierdu vremea şi presupuse că luminiţele au legătură cu sărbătoarea, aşa că trase şi încuie obloanele, dar lăsă geamul întredeschis.

Probabil că adormise deja, fiindcă atunci când se trezi zgomotul era mai puternic. Sunetul slab al unor incantaţii. Vocile murmurau ritmic, parcă îngânând o melodie. Părea magic şi, deşi se auzea destul de aproape, nu i se făcu frică. Gândindu-se că e vreun ritual al sărbătorii, se hotărî să arunce o privire dacă tot se trezise. Probabil că nu era nimic.

Poate că sunetul plutise adus de adierea vântului.

Deschise obloanele şi făcu ochii mari când observă zeci de oameni mărşăluind pe aleea de lângă lac. Siluetele întunecate păreau fantomatice în lumina lunii, dar mirosul de fum şi de petrol ce venea de la torţele aprinse şi poate izul de smoală o îngrijorară. Închise iute fereastra, alergă să închidă geamurile din camera lui Hugh şi o trezi pe Naveena.

— Du-l pe Hugh sus în camera stăpânului, te rog, şi trezeşte-o pe Verity.

Fugi pe coridor şi intră în salonul pentru pictură, unde încremeni. Prin ferestre se vedea grădina albastră precum cerneala. Dincolo de ea, fumul şi flăcările galbene

ale unor torţe luminau feţele oamenilor care se deplasau în grupuri. Lacul căpătase la suprafaţă o nuanţă maronie. Când i se păru că oamenii trecură de casă, răsuflă uşurată şi se repezi să tragă draperiile. Chiar atunci, un om apăru în faţa ei, dincolo de geam şi, cu o săritură, bărbatul îşi apropie faţa de a ei la doar câţiva centimetri. O privea cu furie, avea ochii holbaţi şi un chip cu piele lucioasă, închisă la culoare. Doar cu un acoperământ în zona şoldurilor şi cu părul lung şi zbârlit părea o reîncarnare vie a măştii pe care Laurence i-o dăduse Christinei.

Când îşi ridică pumnul la ea, Gwen înlemni, prea îngrozită ca să se mişte, deşi inima îi bătea ca niciodată. Nu mai rezistă să se uite la el şi, cu degete tremurânde, trase draperia ca să nu-l mai vadă. Nu ştia dacă mai sunt şi alţii ca el, gata să împresoare casa. Şi dacă ar fi fost aşa, ce-ar fi putut să facă? îi veni rău la gândul că Hugh putea fi rănit şi alergă să ia puşca lui Laurence din dulapul pentru arme.

Frica pusese stăpânire pe ea şi nu mai reuşea să gândească limpede.

Nu avea cum să-l anunţe pe McGregor că zeci de localnici cu torţe păreau că se îndreaptă spre casa lui. Îşi lipi arma de coaste, de parcă ar fi vrut să se lupte cu panica, apoi urcă scările în goană spre camera lui Laurence, unde Verity, Naveena şi Hugh se uitau pe fereastră.

— Uite, mami. Au trecut pe lângă noi. Nu vin aici.

Gwen deschise fereastra şi duse puşca la ochi. Privi pentru o clipă cum oamenii continuă să treacă pe lângă casă. Unu sau doi se întoarseră ca să-i arunce priviri mânioase. Un bărbat îşi agită torţa în aer.

— Doamne sfinte, sper ca McGregor să nu păţească nimic.

— Probabil că zgomotul l-a trezit deja şi Nick McGregor ştie cum să aibă grijă de el, spuse Verity. Hugh, îndepărtează-te de fereastră, te rog.

Brusc se auzi o împuşcătură. Apoi alta. Un ţipăt înfiorător umplu aerul.

— Dumnezeule, trage în ei! strigă Gwen.

Hugh sări şi se ascunse în braţele mamei sale, iar Gwen îi dădu puşca lui Verity.

— Stinge lumina! Nu vreau să ne vadă.

— Ne-au văzut deja, spuse Verity. În orice caz, nu trage spre ei. Trage în aer ca să-i sperie.

— Dar dacă nimereşte pe cineva?

— Chiar dacă nimereşte unu sau doi, va fi accidental. Trebuie să-i împrăştie cumva. Uite, funcţionează.

Deşi foarte speriată, lui Gwen i se făcu milă de oameni şi se temu că McGregor va porni pe urmele lor. Sărăcia îngrozitoare a lucrătorilor o mişca până la lacrimi, însă îi dădea dreptate lui Verity. Erau prea săraci şi prea mărunţi ca să conteze.

Privi spre bungalow-ul lui McGregor unde se desfăşura o scenă confuză. Bărbaţii, precum albinele alungate cu fum dintr-un stup, se împrăştiau care încotro. Unii se întorseseră şi încercau să fugă. Câteva torţe încă mai ardeau, altele sfârâiau încet în lacul unde fuseseră aruncate, iar în aer plutea un miros acru, neplăcut. Câteva flăcări încă dansau în noaptea întunecată, dar, indiferent de ce se întâmplase, Gwen băgă de seamă, uşurată, că oamenii o apucau pe lângă lac şi niciunul nu părea dornic să se mai apropie de casă. Se rugă încet ca nimeni să nu fi fost omorât.

În acel moment, Verity, încă aplecată pe fereastră cu puşca în mână, trase în aer. Zgomotul o înspăimântă de moarte pe Gwen.

— De ce-ai făcut asta, Verity?

— Vreau să ştie că, chiar dacă Laurence nu e aici, putem să tragem şi noi cu puşca.

Gwen se apropie de fereastră şi rămase privind până când nu mai văzu nimic.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem în pat, spuse ea, într-un târziu. Eu rămân aici cu Hugh. Naveena, mergi în camera liberă de lângă noi. Noapte bună tuturor!

— Nu cred că s-a terminat încă, se opuse Verity. Pot să rămân aici cu voi, te rog? Să mă asigur că Hugh n-o să păţească nimic?

Gwen cugetă pentru o clipă. Poate că ar fi mai bine să stea împreună.

— Ţin eu puşca, spuse ea dar, deşi ar fi făcut orice să-şi apere fiul, gândul de a îndrepta arma spre o altă fiinţă umană ca s-o omoare îi îngheţă sângele în vene.

După ce Hugh adormi, Gwen îi atinse obrăjorul fin, apoi se întinse în pat, zgâindu-se în gol prin întuneric, cu mintea plină de gânduri. Nu se simţea deloc bine cu Hugh între ea şi Verity şi se întrebă cum să-i povestească lui Laurence de ce erau bărbaţii atât de mânioşi şi de răzbunători. Probabil din cauza biciuirii, dar McGregor ar fi putut muri. Ei toţi ar fi putut muri.

Chiar înainte de ivirea zorilor, se săltă în capul oaselor. Verity era la uşă, înfăşurată într-o pătură şi vorbind cu Naveena în şoaptă. Ţinea o lumânare în mână şi puşca în cealaltă. Se întoarse când o auzi pe Gwen dându-se jos din pat. Îi dădu lumânarea Naveenei şi îşi duse degetul la buze, apoi deschise uşa pentru Gwen.

— Iute! Nu-l trezi pe Hugh. Ia-ţi halatul lui Laurence.

Gwen se supuse şi ieşi pe palier, închizând uşa în urma ei.

— Vino, rosti Verity oarecum surescitată.

— Ce se petrece? De ce miroase mai rău decât înainte?

— Vei vedea.

Naveena le conduse pe palier, apoi coborî scările, parcurse coridorul şi ajunse la încăperea pentru încălţăminte, luminându-şi drumul cu o singură lumânare. Gwen auzi pocniturile şi pârâiturile înainte să vadă focul.

Prin fereastra camerei, întrezări cerul portocaliu.

Panicată, îşi croi drum pe lângă Verity şi Naveena ca să descuie uşa laterală ce dădea spre curte. Îşi duse mâna la gât când fumul albastru se năpusti spre ea din partea stângă a clădirii de lângă corpul principal al casei. Era atât de mult fum, încât nu-şi dădea seama ce anume arde. Se auzi un huruit urmat de un trosnet puternic când bârnele de lemn ale acoperişului magaziei unde făcea brânză se prăbuşiră, trimiţând în aer scântei şi tăciuni. Fumul negru se repezi spre cerul abia luminat. Gwen strânse ochii când duhoarea de brânză arsă se răspândi în curte. Curând nu mai putu respira.

Zgomotul continuă, deşi structura magaziei, făcută din piatră cu o temelie din beton, rezistă. Acum exista pericolul ca flăcările să se întindă spre bucătării şi spre camerele servitorilor, din cauza bârnelor de lemn din acoperiş şi, implicit, spre casă. Îngrozită de gândul a ceea ce s-ar fi putut întâmpla şi îngrijorată de moarte pentru fiul ei, Gwen alergă afară, dar, deşi îşi acoperise nasul şi gura, se înecă şi începu să tuşească, dând din mâini panicată.

Verity veni după ea.

— Extraordinar, nu? Uite, *appu* şi ajutoarele de bucătar deja se luptă cu focul. Ceilalţi băieţi se află în partea cealaltă a casei.

Bărbaţii se repezeau în toate direcţiile şi îşi dădeau instrucţiuni unii altora. Gwen văzu că ochii lui Verity strălucesc. Când cumnata ei se apropie, Gwen făcu un pas în spate.

Focul părea că se înteţeşte, pe măsură ce flăcările cuprindeau întreaga structură a acoperişului. Apoi, sfârâind şi scuipând scântei cu ultimele puteri, muriră din cauza umezelii provocate de găleţile cu apă şi jetul de la un furtun mânuit de băieţi. Gwen privi uşurată, dar, după câteva clipe, flăcările izbucniră din nou, chiar mai sălbatice. Se simţi şocată şi complet neajutorată când vântul împinse norul de fum negru şi toxic peste lac, iar

flăcările portocalii se înălţară.

Într-un târziu, focul începu să piardă din puteri şi oamenii stinseră tăciunii cu preşuri. Gwen respira mai bine acum şi îşi şterse ochii care o înţepau. După ce totul reveni la normal, bărbaţii îşi strânseră mâna. Chiar când *appu* verifică să se asigure că nimic nu mai putea lua foc, o pală grea de fum plutea peste curte.

Verity îi strigă ceva în tamilă.

El încuviinţă şi rosti câteva cuvinte pe care Gwen nu le înţelese.

— Ce-a zis? întrebă ea.

— Nimic important. Mi-a confirmat că focul e stins.

Cenuşa acoperea totul şi Gwen îşi simţea hainele şi părul năclăite.

— Mă bucur că m-ai trezit, spuse ea, ştergându-se de funingine.

Ochii întunecaţi ai lui Verity se umplură de lacrimi.

— Normal că te-am trezit. Hugh înseamnă atât de mult pentru mine. Nu l-aş pune niciodată în pericol.

Intrară împreună în casă. Când Gwen urcă din nou în camera lui Laurence ca să stea cu Hugh, cu ochii încă înţepând-o din cauza fumului, se cutremură la gândul a ceea ce s-ar fi putut întâmpla, dacă focul nu ar fi fost observat din vreme. Nu distrugerile provocate de el o supărau – magazia putea fi reparată –, ci distrugerile pe care le-ar fi putut provoca.

Se şterse pe faţă şi când camera se umplu de lumină, se aşeză în pat şi mângâie obrazul fiului ei. Îi mulţumi lui Dumnezeu că era în siguranţă.

Singura persoană în care avea încredere că poate judeca dacă lucrurile se înrăutăţiseră semnificativ era Laurence. Se gândi la el şi la ziua în care plecase. Voia să plângă. Să se jeluiască. Imaginea Christinei urcându-se în maşină din faţa hotelului Galle Face îi apăru în faţa ochilor. O rază de soare slabă lumină masa unde chipul lui

Caroline strălucea în fotografia înrămată frumos. *Aş vrea să vorbesc cu tine,* se gândi ea. *Poate că tu ai şti ce trebuie să fac.*

24

Dimineaţa se dovedi caldă, plină de o lumină delicată, aurie, cu o adiere de vând blândă ce bătea peste lac. Era ciudat că, după o asemenea noapte îngrozitoare, totul părea liniştit şi normal. Frunzele umede ale copacilor răspândeau un miros proaspăt şi roua acoperea iarba. Totuşi, izul de brânză arsă încă mai plutea într-o parte a curţii, acolo unde curăţau servitorii. Din cauza cenuşii, un aer dezolant domnea pretutindeni. Gwen încercă să-l ţină pe Hugh în apropiere. Aştepta cu nerăbdare să apară McGregor.

Verity intră în salonul pentru pictură.

— Unul dintre ajutoarele de la bucătărie a fost rănit în incendiu.

— E rău?

— Nu ştiu. Tocmai am aflat de la *appu*. Mă duc să-l găsesc pe McGregor să-l întreb dacă ştie.

— Să-mi zici şi mie, da?

— Desigur.

Chiar când Florence Shoebotham apăru cu o tartă cu şuncă, Gwen îl zări pe McGregor afară, pe terasa superioară, dând din mâini în timp ce vorbea cu Verity. Gwen se aplecă de spate ca să vadă mai bine, dar să nu fie văzută, iar când McGregor dădu cu ochii de ea şi o privi fix, fără nici urmă de zâmbet, se încordă. Exact cum se aşteptase.

Florence era ultima persoană de care avea nevoie acum, dar, deşi îngrijorată în privinţa băiatului rănit, se bucură să găsească un motiv ca McGregor să nu o ia încă la rost. Vor vorbi cât de curând, însă, deocamdată, nu avea

de gând să se ducă ea la el.

— Am venit cât de repede am putut, rosti Florence, guşa tremurându-i parcă înţelegător. Am auzit că toată aripa laterală a ars de tot.

— Nu, a ars doar magazia unde făceam brânză.

— Îmi pare rău.

Gwen se văzu nevoită să rămână şi să discute cu musafira. La rugămintea ei, majordomul le servi ceai în cele mai bune ceşti de porţelan, însoţit de un suport cu trei farfurii pline cu prăjituri. Când Florence se repezi lacomă asupra prăjiturelelor, care încă miroseau vag a fum, Gwen se simţi şi mai tulburată. Va trebui să-l întrebe pe McGregor despre starea tânărului, mai devreme sau mai târziu.

— Oare vom avea plăcerea să o vedem din nou pe încântătoarea ta verişoară, Fran? întrebă Florence.

— Nu, nu atât de curând, deşi mi-a promis că mă va vizita la un moment dat.

— Îi duci dorul, desigur. Şi ei, şi soţului tău.

Femeia îşi luă o expresie de preocupare şi coborî tonul.

— Sper că totul e bine între tine şi Laurence. Am auzit că a suferit pierderi masive din cauza crizei de pe Wall Street.

— Să nu-ţi faci griji, Florence. Laurence e bine, şi eu, la fel.

Lui Gwen i se păru că Florence se chinuie să-şi ascundă dezamăgirea că bârfele nu se vor materializa în ceva suculent, aşa cum spera ea.

— Abia aşteptăm să se întoarcă să fie alături de noi cât de curând, continuă Gwen.

Nu pomeni nimic despre faptul că Laurence îi trimisese o telegramă agentului său în dimineaţa aceea, anunţându-l că va lipsi mai mult decât preconizase, şi că ea nu-i transmisese niciun mesaj legat de incendiu.

După ce Florence plecă, Gwen deschise fereastra, dar, pentru că mirosul de fum se insinuă rapid, o închise iute la loc şi porni să-i caute pe Verity şi pe Hugh. Iniţial, voise să-l ţină pe Hugh lângă ea, dar el se furişase afară în timpul vizitei lui Florence. Gwen rătăci printre copacii şi printre arbuştii din grădină, strigându-şi băiatul, apoi se urcă pe terasa din capăt, privind insulele care musteau de apă. Un strat subţire de ceaţă plutea peste lac şi bătaia vântului o înfrigură pe Gwen. Când auzi paşi pe alee şi glasul lui Hugh, se răsuci pe călcâie. Îl văzu pe McGregor, ţinându-l de mână pe Hugh.

— Domnule McGregor, spuse ea.

— Doamnă Hooper.

Bărbatul dădu drumul mâinii lui Hugh şi copilul alergă spre ea.

— Cum se simte tânărul? se interesă ea, străduindu-se să pară cât mai calmă.

— Felcerul e cu el acum.

— Un lanţ de întâmplări nefericite, adăugă ea.

El dădu din cap.

— Nu aş zice doar nefericite. Distrugerea deliberată nu poate fi tolerată.

Sper doar că noaptea trecută a pus capăt episodului. Totuşi, v-aş sfătui, pentru o vreme să vă ţineţi fiul aproape.

— Să sperăm că nu a fost mâna unui criminal. Nu credeţi că ar putea fi vorba de un accident? Cu toate torţele acelea în flăcări atât de aproape de casă…

— Mă îndoiesc. Dar sunteţi foarte norocoasă că l-aţi zărit la timp.

Gwen inspiră adânc.

El se întoarse să plece, făcu câţiva paşi, apoi se uită în spate.

— Ştiam că se va întâmpla aşa ceva. Aveţi noroc că tânărul mai trăieşte.

Ea îşi încrucişă mâinile, pentru a-şi ascunde furia

care o cuprindea.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Asta se întâmplă când cineva îşi bagă nasul în treburile altuia.

— Vă referiţi cumva la mine?

El îşi plecă fruntea şi chipul lui deveni dur ca o piatră.

Gwen păşi spre el şi eforturile ei de a-şi păstra calmul se prăbuşiră.

— De fapt, domnule McGregor, nu cred că am făcut ceva rău ajutând-o pe fetiţă. Numai o persoană fără inimă ar putea crede altfel. Nu eu am provocat incidentul, ci dumneata. Zilele în care biciuiai oamenii pentru nişte fleacuri s-au dus de mult şi, dacă nu e aşa, atunci să vă fie ruşine.

— Aţi terminat?

— Încă nu. Veţi fi foarte norocos dacă Sindicatul Muncitorilor din Ceylon nu va investiga întâmplarea. Sunteţi un om mârşav care nu vede decât răul din oameni. Eu consider că oricine trebuie tratat cu grijă şi corect, indiferent de culoarea pielii lui.

Pe chipul lui apăru un rictus.

— Dar asta n-are nicio legătură cu culoarea.

— Ba dimpotrivă. Are mare legătură. Totul în ţara asta are legătură cu culoarea. Ţine minte vorbele mele, domnule McGregor, toate astea se vor întoarce împotriva dumneavoastră într-o bună zi, iar în ziua aceea, nimeni nu va mai putea dormi liniştit în patul lui.

Gwen urcă scările cu fruntea sus, trăgându-l pe Hugh după ea. Nu voia să-i dea lui McGregor satisfacţia de a-i vedea lacrimile care ameninţau să-i curgă şiroaie.

În noaptea aceea, visele o chinuiră cu imaginile unor bărbaţi care ridicau torţe aprinse ce păreau să răsară din suprafaţa lacului. Îl visă şi pe Laurence, alături de ea în adăpostul pentru bărci. Părul îi cădea întruna pe ochi, în

timp ce se apleca spre ea. Firele negre de la subsuoară străluceau în lumina lunii şi pistruii îi umpluseră obrajii. Ea îi înconjurase gâtul cu un braţ, iar el o apucase blând de ceafă cu palma făcută căuş.

Apoi însă Gwen îşi dădu seama că Laurence nu se uita la ea deloc.

Laurence privea prin ea. Se trezi din coşmarul tulburător şi primul lucru pe care-l află de dimineaţă fu vestea că tânărul murise din cauza arsurilor.

Gwen îşi petrecu ziua încercând să-i găsească familia. Voia să vadă dacă poate ajuta. Şi-l amintise pe cel care murise şi i se frânse inima când se gândi la moartea oribilă de care avusese parte. Era foarte tânăr, aproape un băiat, avea un zâmbet frumos şi o purtare amabilă. Când se întâlni cu McGregor în grădină, el insistă că se va ocupa personal de familia mortului.

— Dar era unul dintre băieţii din gospodărie.

— Nu contează, doamnă Hooper, nu pot permite sentimentalisme în această etapă delicată. Nu excludem viitoare repercusiuni.

— Dar…

McGregor nu răspunse. O salută scurt din cap şi plecă în direcţie opusă. Gwen privi spre lac, neştiind cum să procedeze mai departe.

25

Săptămânile au trecut într-o atmosferă încordată, un soi de tristeţe amară apăsând peste casă. Gwen încerca din răsputeri să se poarte cât mai normal de dragul lui Hugh, deşi foarte curând deveni limpede că Verity se apucase de băut. Aproape peste noapte, începuse să se izoleze, rămânând în camera ei cu orele. Uneori, Gwen o auzea suspinând.

Alteori, părea foarte iritată, pierzându-şi răbdarea

adesea cu Hugh. O dată sau de două ori, Gwen se văzu nevoită să o certe şi, mai târziu, o auzi umblând prin camera lui Laurence în miez de noapte. Melancolia o însoţea ori de câte ori Verity cobora în salon. Înaltă şi subţire, se plimba prin casă ca o creatură posedată.

Nu existau scurtături pentru a-şi înţelege cumnata şi Gwen îşi făcea griji pentru sănătatea fetei. Schimbările de dispoziţie erau una, dar asta…

Când încercă să afle ce se petrece cu ea, Verity o privi printre gene şi clătină din cap. Părea că sora soţului ei încerca să nu se lase copleşită de sentimente şi Gwen crezu că e mai bine să o lase în pace. Deşi nefericirea lui Verity putea fi privită ca o dulce răzbunare, totuşi lui Gwen i se făcu milă de ea.

Gwen se simţea şi ea rănită de întâmplarea cu McGregor şi se ferea de el, deşi cu ajutorul Naveenei reuşise să ia legătura cu familia tânărului mort. În săptămânile goale şi dificile care aveau să treacă până la întoarcerea lui Laurence, Gwen se îngriji de gospodărie, alcătui meniurile, se asigură că nicio rufă nu e furată şi ţinu socotelile casei cu ochi de vultur. Însă tot suferea din cauza morţii băiatului şi nu reuşea să scape deloc de sentimentul de nesiguranţă şi vinovăţie.

În zilele în care vântul se înteţea, bârnele bungalow-ului scârţâiau şi gemeau. Începuse să audă din nou paşii copilului absent. Rămânea nemişcată, de parcă ar fi aşteptat ca vântul să aducă veşti. Ca să spargă vraja nesănătoasă, întocmea liste cu produsele stocate prin cămări sau îşi găsea tot felul de activităţi care să-i amorţească mintea.

Într-o dimineaţă se duse în bucătărie, unde îl găsi numai pe McGregor, care părea mâhnit.

— Domnule McGregor, spuse ea şi se întoarse să plece.

— De ce nu beţi o cană de ceai cu mine, doamnă Hooper, o rugă el pe un ton mai blând decât de obicei.

Gwen rămase surprinsă şi ezită.

— Nu vă îngrijoraţi, nu vă muşc!

— Nici nu m-am gândit la asta.

McGregor luă încă o cană şi turnă ceai în ea. Gwen se aşeză în faţa lui la masă.

— Toată viaţa mea am muncit pe plantaţiile de ceai, rosti el, fără să-şi ridice privirea.

— Laurence mi-a povestit.

— Îi cunosc pe lucrători. Dar aţi apărut dumneavoastră şi vreţi să schimbaţi tot. Cum se face, doamnă Hooper, că vreţi să schimbaţi totul fără să ştiţi nimic?

Ea dădu să răspundă, dar el ridică mâna şi Gwen simţi un iz de whisky în răsuflarea lui.

— Lăsaţi-mă să termin. Ideea e… Oribilă oricum… Ideea e că un lucru nu mă mai lasă să dorm noaptea…

Se lăsă tăcerea.

— Domnule McGregor?

— Ideea e că, după tot ce s-a întâmplat, s-ar putea să aveţi dreptate cu biciuirea.

— Şi asta e un lucru rău?

— Pentru dumneavoastră, poate că nu…

Gwen se chinui să găsească o replică potrivită.

— Ce vă îngrijorează cu adevărat?

El şovăi şi dădu din cap, continuând să-şi mişte falca, de parcă ar fi meditat profund. Fără să aibă nici cea mai vagă idee despre ce se întâmpla în mintea lui, Gwen nu se putea bizui decât pe expresia şi pe gesturile lui.

— Ce mă îngrijorează cu adevărat, dacă vreţi neapărat să aflaţi, este că s-ar putea să nu fiu în stare să mă adaptez. Mi-am dedicat viaţa ceaiului şi am făcut lucrurile într-un anumit fel prea mult timp. E în sângele meu, înţelegeţi? La început, nu aveam nicio problemă să biciuim negrii. Nici măcar nu-i consideram oameni, cel

puţin nu oameni ca mine şi ca dumneavoastră.

— Dar sunt oameni, nu-i aşa? Şi unul dintre ei tocmai şi-a pierdut viaţa.

El încuviinţă din cap.

— Mi-am schimbat opinia cu mult timp în urmă. Nu sunt un om crud, doamnă Hooper. Încerc să fiu corect, sper că vă daţi seama de asta.

— Cred că toţi suntem în stare să ne schimbăm, dacă ne dorim cu adevărat, replică ea.

— Exact, spuse el. Dacă vrem. Am fost fericit aici, dar zilele noastre sunt numărate, fie că vă convine, fie că nu.

— Trebuie să ne mişcăm odată cu timpurile.

El oftă.

— Când va veni vremea, noi nu vom mai fi doriţi aici. Oricât de multe am făcut pentru ei, totul se va sfârşi.

— Poate tocmai din cauza acestor lucruri făcute de noi.

— Şi atunci, nu ştiu ce voi face.

Gwen văzu cum umerii lui coboară brusc, de parcă s-ar fi resemnat.

— Cum e relaţia cu lucrătorii acum?

— Paşnică. Cred că moartea tânărului i-a şocat la fel de mult. Nimeni nu vrea să-şi piardă slujba.

— Şi cei care au pus focul?

— Nimeni nu vorbeşte. Fie mă dau în spectacol şi implic autorităţile, fie mă asigur că vor afla toţi că îl consider un accident. E contrar bunului-simţ, dar am hotărât să merg pe varianta accidentului.

— Nu crezi că vor mai apărea şi alte incidente?

— Cine ştie? Dar pun pariu că problemele adevărate vor începe în Colombo. Lucrătorii de aici au prea mult de pierdut.

Gwen oftă. Niciunul nu mai vorbi o vreme şi ea se ridică în picioare când îşi dădu seama că nu mai e nimic

altceva de spus.

— Mulţumesc pentru ceai, dar acum trebuie să-l găsesc pe Hugh.

Îşi petrecu timpul liber mai mult cu Hugh. Uneori se jucau cu soldăţeii, care avansau spre duşman, de obicei unul dintre câini. Din păcate, câinii nu-şi înţelegeau rolul şi alergau în cerc, în loc să cadă laţi şi să moară.

Hugh ţipa la ei şi dădea din picioare.

— Întinde-te, Spew! Şi tu, Bobbins. Ginger, tu trebuia să fii moartă!

Acum Hugh alerga prin salon cu braţele deschise, prefăcându-se că e un planor britanic, până când ameţea.

— Hai să fii şi tu un avion! Poţi să fii un *Albatross* german şi putem să ne batem.

Gwen se cutremură la gândul unor avioane care explodează în aer.

— Dragul meu, nu cred că sunt potrivită pentru aşa ceva. De ce nu o laşi pe mătuşa Verity să-ţi citească?

Verity luă o carte şi Hugh se aşează lângă ea pe canapea.

— Ce carte e? întrebă Gwen şi se încruntă când se uită peste umărul lui Verity.

Gwen prefera Beatrix Potter, iar alegerea lui Verity, basmele lui Hans Cristian Andersen, i se părea că o să-l înfricoşeze pe Hugh. Era o diferenţă de opinii foarte veche.

Verity rămase fermă pe poziţii.

— Nu mai e un bebeluş. Tocmai se învârtea pe aici pretinzând că e un bombardier, nu?

— Da.

— Păi, atunci? Poveştile lui Andersen sunt triste uneori, dar lumea lui imaginară e splendidă. Nu vreau ca Hugh să o rateze.

— Şi nici eu nu vreau să rămână speriat pentru totdeauna.

— Gwen, dar sunt mai bune decât basmele lui Grimm.

— Ai dreptate. Poate când va fi puţin mai mare.

Verity azvârli cartea cu basme cât colo.

— Nimic din ce fac nu e bine, nu-i aşa?

Gwen rămase surprinsă de reacţia ei şi uşor exasperată.

— De ce nu încercaţi *Alice în Ţara Minunilor?*

Verity ridică din umeri.

Gwen îi întinse cartea.

— Hai, Verity! Nu exagera!

Verity se holbă la carte, dar nu răspunse şi când îi văzu lacrimile din ochi, Gwen se întrebă dacă nu cumva îi era dor de fratele ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gwen.

Verity scutură din cap.

— Lucrurile nu stau aşa de rău, nu?

Când Verity îşi plecă fruntea, Gwen se apropie de ea, îi luă mâinile într-ale ei şi i le strânse uşor.

— Haide, bătrânico! Fruntea sus!

Verity îşi ridică privirea.

— Ştii că îl iubesc pe Hugh, nu?

— Sigur. Se înţelege de la sine.

Verity oftă şi nu mai adăugă nimic.

Puţin mai târziu, chiar când Alice aluneca prin gaura de iepure, sună telefonul. Toţi trei ridicară privirea, dar Gwen sări prima. Când răspunse, o voce întreruptă de pârâituri îi spuse că e agentul lui Laurence din Colombo şi că primise o telegramă în care Laurence îi anunţa că soseşte peste o săptămână. Venea McGregor să-l ia de la docuri? Gwen rosti o rugăciune în şoaptă şi se întoarse în salon. Privindu-şi cumnata şi fiul, îşi dori să se bucure mai mult timp de sentimentul cald din suflet.

Verity ridică privirea.

— Cine era la telefon?

Gwen surâse larg.

— Hai, zi! Pari atât de încântată.

Nu se mai putu abţine.

— Laurence vine acasă.

— Când? Doar nu e deja în Colombo?

Gwen clătină din cap.

— Ajunge peste o săptămână. Vrea să se ducă McGregor să-l ia.

— Nu, spuse Verity. Noi îl vom lua.

Nefiind prea sigură că vrea să meargă cu Verity, Gwen se strâmbă.

— Va trebui să conduci.

Hugh sărea de colo până colo, aplaudând.

Verity se ridică în picioare şi, apucându-l de braţe, îl învârti prin toată camera.

— Mi-ar plăcea să dau o petrecere de bun venit pentru el, spuse Gwen.

Totul a fost aşa de cenuşiu aici, încât meritătm puţină distracţie.

— Parcă trebuia să strângem cureaua.

— Nu mă gândesc la ceva luxos.

Verity îl lăsă pe Hugh jos şi făcu un pas în spate, iar Gwen căzu pe gânduri un minut sau două.

— Am putea face nişte tartine şi vom pregăti boluri mari cu punci de fructe, cu miere din stup şi fructe din pomii pe care îi avem. Vor masca alcoolul ieftin. Nu ne trebuie un cvartet, folosim gramofonul.

Verity zâmbi şi Gwen îşi dădu seama că nu-şi mai văzuse cumnata fericită de multe săptămâni.

— Vom cheltui cât mai puţin. Laurence se va înfuria dacă va veni acasă şi va găsi risipă. Şi va trebui să rămânem aici să supraveghem pregătirile, aşa că mai bine se duce McGregor să-l ia.

Verity dădu din cap.

— Nu e bine ca McGregor să-l vadă primul şi să-i toarne varianta lui.

Din cauza fetei rănite, încă dă vina pe tine pentru incendiu şi pentru moartea băiatului.

— Am crezut că şi-a mai schimbat părerea.

— Cine ştie? Dar chiar vrei ca el să discute cu Laurence înainte să-i poţi prezenta varianta ta?

— Bănuiesc că aş putea conduce singură.

— Gwen, ştiu că ai învăţat să conduci în împrejurimi, dar tot drumul până la Colombo… Nu e o rută uşoară. Dacă ai un accident?

Ştia că Verity are dreptate.

— Fii atentă. Servitorii sunt obişnuiţi cu petrecerile de odinioară, opulente, când nu se ţinea cont de bani. De ce nu rămâi aici să te asiguri că totul merge cum trebuie? Verifici aranjamentele şi eu mă duc să-l iau pe Laurence.

— Aş vrea tare mult să vin şi eu, dar nu văd cum aş putea să-l las pe Hugh, când toată lumea va fi ocupată.

Şi ca să nu-i distrugă norul de fericire pe care plutea Verity, Gwen hotărî să renunţe.

— Foarte bine. Acum, că ne-am hotărât, să facem o listă.

Două zile mai târziu, Gwen se trezi devreme. Ieşi din dormitor doar în cămaşa de noapte şi privi ceaţa strecurându-se printre copacii verzi. Îi plăceau lacul, priveliştea din jurul dealurilor şi clipocitul apei când se lovea de mal. Indiferent de ce avea să aducă viitorul, se rugă din toată inima să nu fie nevoiţi să plece din Ceylon. Devenise cel mai frumos loc din lume pentru ea şi, cu toate că ducea dorul părinţilor, plantaţia Hoover era acum căminul ei.

Puţin mai târziu se duse pe terasa de sus, unde băieţii deja aranjau masa pentru micul dejun. Se aşeză pe un scaun confortabil din ratan şi admiră păsările ţopăind

pe pietrişul aleilor. Verity trecu s-o salute scurt şi să o informeze că pleacă la Colombo mai devreme decât planificase.

Avea de făcut câteva cumpărături personale, înainte să se ducă în port să-l ia pe Laurence. De fapt, că tot ajungea acolo, spera să meargă şi la expoziţia lui Savi Ravasinghe. Fusese adoptat de iubitorii de artă din New York şi nu urma să mai vină în Ceylon decât foarte rar. Asta însemna că va fi plecată vreo cinci zile şi spera ca Gwen să nu se supere.

Gwen clătină din cap. Deşi mulţumită că şansele de a-l vedea pe Savi scădeau considerabil, simţi totuşi un fior când auzi numele pictorului.

— Du-te! Şi adu-ţi acasă fratele întreg.

— Se zvoneşte că va mai fi o grevă în port. E un alt motiv să mă duc mai devreme.

Gwen oftă. Din cauza populaţiei tot mai numeroase din Colombo, crescuse consumul de orez, ceea ce provocase o grevă a transportatorilor mai devreme în acel an. Încă o grevă în port ar fi înrăutăţit situaţia. Dar conştientiza că plecarea timpurie a lui Verity nu-i mai lăsa nicio şansă să meargă şi ea, în caz că s-ar fi răzgândit, desigur, dacă nu ar fi vrut să meargă singură în maşină cu McGregor până la Colombo.

— Te las acum.

Verity se ridică, o sărută pe obraz uşor, îşi luă la revedere de la Hugh, care se juca pe iarbă cu Ginger, şi plecă.

Gwen trăia cu secretul ei de atâta timp, încât durerea provocată de pierderea fiicei se transformase într-o mâhnire surdă, dar persistentă. Din când în când îi făcea bine să fie singură, fiindcă, fără Verity, era liberă să-şi lase inima să respire puţin. Se întrebă cum arată fiica ei acum. Era îndesată ca Hugh sau cu osatură fină şi micuţă ca ea?

Tânjea să se ducă în sat din nou. Se învârti prin

cameră cu paşi mari, încrucişându-şi braţele, pentru ca mai apoi să le lase pe lângă corp, scuturând din cap şi oprindu-se să asculte sunetele din casă, în timp ce cântărea posibilităţile. Cu ochii minţii, vedea sătucul liniştit, înconjurat doar de sunetele naturii. Era tentată să caute din nou drumul, dar ultima ei aventură o descurajase. Se aşează pe scaunul de lângă fereastră, închise ochii şi şi-o imagină pe Liyoni înotând în lac. Apoi îşi închipui cum fetiţa aleargă spre ea să fie înfăşurată într-un prosop moale şi cum îi zâmbeşte mamei ei, când o ia în braţe şi o mângâie.

Plânse până când valul de tristeţe trecu, apoi, după ce-şi şterse ochii cu mâneca, se stropi cu apă rece pe faţă. Poate într-o zi, când Hugh va fi mai mare şi se va duce la şcoală. Atunci o va convinge pe Naveena să o ia cu ea.

26

Gwen trimise doi servitori sus în mansardă, rugându-i să caute tot ce ar putea înveseli o petrecere. Între timp, ea scotoci printr-o cameră de oaspeţi rar folosită şi destul de sărăcăcioasă. Sub pat găsi artificii, iar într-un şifonier, o stivă de felinare de hârtie prăfuite. Două dintre ele erau rupte, dar celelalte nu aveau nevoie decât să fie şterse de praf cu un pămătuf din pene.

Când se uită într-o comodă veche, observă un pachet mare şi plat, care fusese împins spre fundul unui sertar. Îl scoase şi îl aşeză pe pat, apoi desfăcu sfoara şi hârtia. Cel mai frumos sari roşu, împăturit cu grijă. Era făcut din mătase şi brodat cu fire aurii şi argintii. Îl ridică în lumină şi cercetă modelul întreţesut cu păsări şi flori de pe margine. Era sariul lui Caroline. Cel pe care îl purta în tablou. Îl admiră o vreme, gândindu-se la fosta soţie a lui Laurence şi la Thomas şi se simţi uşor tulburată când lacrimile îi înţepară ochii. Fiindcă nu voia să mai deranjeze trecutul şi nici să complice prezentul, îl împachetă şi îl

puse la loc.

Băieţii se întoarseră cu steguleţe înşirate pe o sfoară. Păreau cam învechite, dar Gwen le spuse să le spele şi să le agaţe după ce se usucă.

Grădinarul scoase florile din marginea grădinii şi le replantă în tuburi speciale pe terasa din spate, iar Naveena aduse boluri din lemn de buruta plin cu mirodenii şi tămâie ca să înmiresmeze locul.

Gwen îşi îndreptă atenţia spre mâncare. Vor pregăti lucruri simple, folosind pâinicile specifice Ceylonului: pâine cu flori, pâine din făină de orez cu nucă-de-cocos, *kiri roti* şi alte preparate obişnuite.

După ce termină de aranjat, Gwen se gândi la îmbrăcăminte. Voia să fie frumoasă când soseşte Laurence şi se hotărî asupra unei rochii care se potrivea cu nuanţa ochilor ei: un violet încântător. Cu ceva timp în urmă, cumpărase nişte mătase din Colombo. Îl rugă pe croitorul singalez care lucra pentru ei de multă vreme să-i facă un model văzut într-un număr al revistei *Vogue*. Rochia încă nu sosise de la Nuwara Eliya. Spera din inimă că va fi livrată la timp.

Emoţiile aşteptării crescură de la o zi la alta şi zilele trecură iute. Făcu ajustări în ultima clipă, luă tot felul de decizii, trecu printr-o criză minoră şi interveni într-o ceartă a servitorilor. Naveena se ocupă de Hugh, în timp ce Gwen supraveghe aranjamentul florilor şi al nenumăratelor lumânări care urmau să fie aprinse. Spera ca petrecerea să înveselească pe toată lumea, inclusiv pe McGregor.

Ziua cea mare sosi. Gwen dădu nervoasă ultimele instrucţiuni şi se duse să aleagă hainele pentru Hugh. Când îl împinse la lumină, lângă fereastră, încercând să-i taie bretonul cu foarfeca ei de croitorie, copilul abia reuşi să stea nemişcat.

— Nu te mai fâţâi! spuse ea. O să-ţi scot un ochi, să ştii.

El chicoti şi pretinse că îşi scoate un ochi.

Gwen izbucni în râs. Hohotele se prelungiră ca niciodată şi entuziasmul fără margini al lui Hugh se dovedi contagios.

După-amiaza târziu, cu o oră înainte de începutul petrecerii, Naveena intră în goană aducând o cutie mare. Rochia lui Gwen venise. Deschise cutia, desfăcu hârtia albă şi subţire şi îşi ţinu răsuflarea când ridică frumoasa creaţie din mătase. Era perfectă. Potrivit de scurtă, cu poale largi şi piepţii brodaţi cu mărgele şi perle sidefii. Va purta o pereche de cercei şi un şirag de perle asortate. Din fericire, plătise pentru rochie înainte să aibă pierderi financiare, aşa că nu putea fi acuzată de risipă.

Lipi rochia de ea şi se învârti.

Naveena zâmbi.

— Veţi fi foarte frumoasă, doamnă.

Gwen se îngriji de Hugh cât se jucă vesel cu bărcuţele în baie. Când, în sfârşit, reuşiră să-l convingă să iasă, îl înfăşură într-un prosop mare şi îl lipi de ea. Fiindcă nu se mai considera un bebeluş, băieţelul se smulse din îmbrăţişare. După ce îl îmbrăcă în costumul lui alb, ca un gentleman pedant, Gwen se aşeză extrem de emoţionată la micuţa toaletă.

Fix la ora şase, exact când lumina începea să se schimbe, Gwen era îmbrăcată şi îşi parfumase părul cu un strop din aroma ei preferată.

Steguleţele fuseseră ridicate, lumânările, aprinse, punciul, amestecat. O aromă delicată de scorţişoară plutea în aer. Când oaspeţii începură să sosească, majordomul îi conduse pe terasă, prin uşa exterioară din laterala casei.

Nu era o petrecere mare, doar câţiva cultivatori cu soţiile lor, vreo două, trei prietene de-ale lui Verity şi amicii lui Laurence de la Hill Club din Nuwara Eliya. Până la şapte, ajunseseră cei mai mulţi dintre ei.

Oamenii se strânseră în grupuri mici, răspândite în

jurul casei şi lângă lac. Hugh mergea printre ei, oferindu-le caju prăjit dintr-un bol de argint şi fermecându-i cu manierele lui perfecte şi cu zâmbetul larg. Singura persoană care lipsea era Laurence. Şi Verity, desigur. Ar fi trebuit să apară înainte de şase. Gwen începu să se îngrijoreze.

Continuă să joace rolul gazdei amabile, salutându-şi oaspeţii, ajutându-i să discute unii cu alţii, întrebând-o pe Florence despre sănătate şi pălăvrăgind cu Pru. Orele se scurgeau şi când se făcu nouă, inima ei nu mai suportă atâta tensiune şi i se făcu greaţă de nervi.

Mâncarea fusese servită şi tot niciun semn din partea lor. Acum avea senzaţia că întreaga seară fusese o greşeală îngrozitoare şi se luptă cu tot felul de sentimente contradictorii: dorinţa de a-l vedea pe Laurence, teama că Verity i-a spus ceva neplăcut despre incendiu şi despre moartea bărbatului şi nesiguranţa legată de justificarea petrecerii.

Drumurile erau periculoase, mai ales noaptea, şi Verity conducea prea repede. Gwen începu să-şi imagineze numai nenorociri. Zăceau morţi într-un şanţ, după ce se izbiseră de ceva sau se răsturnaseră într-o râpă.

Tot mai panicată, se aşeză să privească lacul. Ceva din aspectul său neafectat de timp îi domolea valul de angoasă. Apoi, chiar când renunţase la ideea că ei ar mai putea sosi, auzi o maşină trăgând în faţa casei. Ei trebuiau să fie. Nu mai aştepta niciun musafir.

Alergă în goană, urmată de câţiva oaspeţi, printre ei numărându-se doctorul Partridge, Pru şi Florence.

— Aşadar, au sosit, remarcă Florence.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, spuse doctorul.

Gwen nu putea vorbi. Când îl văzu pe Laurence coborând din maşină, lacrimile porniră la vale pe obraji. Avea o privire aspră care o înspăimântă. Gwen nu se mişcă

şi următoarele secunde se transformară în secole. Nimeni nu scoase o vorbă şi Gwen îşi ţinu respiraţia. *Verity a dat vina pe mine, i-a spus tot şi el nu va mai avea niciodată încredere în mine,* se gândi ea. Întreaga viaţă îi trecu prin faţa ochilor, sute de amintiri, mii de momente. Căută frenetic nişte scuze, încercă să găsească feluri în care să-şi explice acţiunile, dar una peste alta un om murise din cauza ei.

Laurence făcu câţiva paşi în jurul maşinii, iar ea se simţi atât de mică, încât îi veni să se răsucească pe călcâie şi să fugă. Îşi dorea să o înghită pământul. Nu suporta ca Laurence să se gândească la ea în felul acesta.

Îşi şterse lacrimile de pe obraji şi îl cercetă cu atenţie. Avea o faţă senină şi mici riduri se adunară la coada ochiului când surâse larg. Gwen răsuflă uşurată şi, în loc să fugă în casă, alergă spre el. El o îmbrăţişă, o ridică în aer şi se învârti cu ea.

— Mi-a fost atât de dor de tine, îi şopti el la ureche.

Gwen încă nu putea vorbi.

— Văd că mi-ai pregătit o mică petrecere de bun venit, zise el şi o aşeză pe pământ. Ar trebui să mă schimb. A fost o călătorie foarte dificilă.

— Nu-ţi bate capul cu asta, spuse ea şi îl îmbrăţişă din nou, fără să-i pese de cămaşa lui murdară şi umedă de sudoare. Mai sunt şi alţi oameni în spate.

— Minunat! exclamă el. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine.

Verity, care stătea de partea cealaltă a maşinii, privea în gol, cu faţa golită de orice expresie, dar Gwen era uşurată. Totul va fi bine.

Mai târziu în noapte, când Laurence şi Gwen rămaseră singuri, el îi povesti cum merseseră lucrurile. Deşi acţiunile în minerit nu mai valorau nimic în prezent, găsise un partener care să investească în noua plantaţie.

Încă nu scăpaseră de datorii şi urmau vremuri grele,

dar, dacă făceau schimbările necesare, se părea că vor supravieţui.

— Nu mi-ai spus nicio clipă cât de rău e în realitate, aşa e? îl întrebă ea.

— N-am putut, Gwen şi, ca să fiu sincer, nici eu nu ştiam cu precizie.

— Atunci toate discursurile alea despre cum n-o să vindem niciodată…

El îi acoperi buzele cu degetul.

— Am crezut că în condiţiile actuale e foarte greu să găseşti un investitor.

— E foarte adevărat, dar e vorba de o persoană pe care o cunoşti bine.

Gwen ridică din sprâncene.

— Doar nu e tata! Că el nu are niciun ban. Ar trebui să vândă Owl Tree.

— Nu e vorba de tatăl tău.

Ea îi atinse cu palma obrazul nebărbierit, simţindu-i asprimea când îl mângâie.

— Atunci cine? Spune-mi.

El zâmbi cu gura până la urechi.

— Noul meu partener e verişoara ta, Fran.

Gwen se strâmbă.

— Nu te cred. De ce ar investi Fran? Nu ştie nimic despre ceai. Nici măcar nu-i place.

— Într-o zi va avea un profit bun, dar a făcut-o pentru tine, Gwen. Ca să nu pierdem plantaţia. Nu investeşte decât în plantaţia nouă, nu în cea a familiei mele, dar datorită investiţiei în plantaţia nouă înseamnă că nu va trebui să o vindem pe a noastră şi împreună cu ea, casa.

Uşurarea lui Gwen era copleşitoare.

— I-ai cerut ajutorul?

— Nu. Ne-am întâlnit să luăm prânzul, i-am povestit de situaţia noastră şi ea s-a oferit imediat să ajute. În orice

caz, spuse el, mângâindu-i părul, destul cu asta. Tu ce-ai făcut aici?

— Am avut nişte probleme. Eu…

El îşi strecură degetele în părul ei şi îi trase capul uşurel pe spate ca să se poată uita în ochii ei.

— Dacă e vorba de incendiu, Verity mi-a povestit deja.

Gwen inspiră adânc.

— Verity nu a fost prea fericită. Îmi fac griji pentru ea.

— Mie mi se pare în regulă. Uşor neliniştită. Dar sunt foarte mândru de tine.

— Serios?

— Gwen, ai ajutat un copil rănit în singurul fel în care ştii. Eşti o femeie bună la suflet, generoasă.

— Nu crezi că m-am băgat peste treburile plantaţiei?

— E vorba de un copil.

— Ştii şi despre băiatul de la bucătărie? Cel care a murit.

— Orice moarte pe plantaţie este un lucru serios. A fost un accident nefericit…

— A fost îngrozitor, Laurence.

— Dar nu din vina ta. Tu ai acţionat din inimă şi voi sta de vorbă cu McGregor dimineaţă.

— Cred că şi el se chinuie puţin.

— După cum am zis, voi sta de vorbă cu el. Uneori, evenimentele scapă de sub control în feluri pe care nu le putem prevedea. Nu e cazul să dăm vina pe cineva anume, dar trebuie să înţelegem că şi cea mai mică lipsă de raţiune poate determina lucruri îngrozitoare.

— Lipsa mea de raţiune?

— Nu, Gwen, nu cred că a fost lipsa ta de raţiune.

Se simţi atât de uşurată că nu e furios pe ea, încât toţi nervii întinşi şi angoasa din ultimele săptămâni părură

în sfârşit să-şi găsească o supapă de eliberare. El o ţinu în braţe cât suspină. Mai târziu, când se uită în ochii lui, Gwen văzu că îi are umezi şi el.

— Au fost vremuri grele pentru noi toţi şi pierderea unei vieţi e întotdeauna tulburătoare. Cred că ţelul meu principal va fi să ne creştem moralul şi vom începe cu al tău.

Ea zâmbi când îşi scoase acul de păr, iar buclele îi alunecară pe umeri.

— M-am străduit aşa de mult, Laurence.

— Ştiu.

Gwen îi atinse gropiţa din bărbie şi îi mângâie perii aspri de pe obraz.

— Ar trebui să mă bărbieresc?

— Nu. Te vreau exact aşa cum eşti.

— Arăţi minunat în seara asta, spuse el, răsucindu-i o buclă pe degetul mijlociu.

La început, Gwen se feri, încordată, aşa cum se întâmplase când se întâlniseră la Londra, cu mult timp în urmă. Zâmbi când îşi aminti, apoi cedă, lăsându-se dezbrăcată de el.

Laurence se purtă cu blândeţe şi tandru. Niciunul nu se grăbi. După aceea, stând îmbrăţişaţi, Gwen simţi cum inima i se linişteşte.

— Eşti foarte preţioasă pentru mine, Gwendolyn. Nu întotdeauna mă exprim cum aş dori, dar sper că ştii asta.

— Ştiu, Laurence.

— Eşti un lucru delicat, nu? După toate astea, eşti la fel de slăbuţă şi de dulce ca o fetiţă. Întotdeauna vei rămâne fetiţa mea, orice-ar fi.

Gwen observă că glasul lui devenise serios şi, aflat la doar câţiva centimetri de ea, Laurence părea că o cercetează cu atenţie.

Soţul ei îi trezea o iubire atât de adâncă şi asta conta mai mult decât orice. Surâse la gândul atâtor clipe

minunate petrecute împreună: mâna lui caldă când ea se speria noaptea, cântatul lui afon când credea că e singur şi puterea încrederii pe care o avea în ea. Când îi atingea inima, aşa cum numai el ştia, Gwen se ştia în siguranţă şi protejată împotriva oricăror furtuni. Dacă nu l-ar fi cunoscut, probabil că nu ar fi aflat niciodată ce înseamnă dragostea. Datorită acestei iubiri, înflorise ca persoană şi ca soţie. Chinurile nu mai contau, iar acum aveau să se lupte împreună cu orice le-ar fi adus viitorul. Va fi un nou început. Nu îl întrebă dacă se văzuse cu Christina cât fusese plecat.

IV.
ADEVĂRUL

27

1933

Gwen se aplecă să ridice câteva creioane pe care Hugh le abandonase pe podea, apoi îşi întoarse capul să arunce o privire spre oamenii care înălţau o schelă din bambus în faţa fostei magazii cu brânză. Deşi durase atâţia ani ca munca să înceapă din nou, cel puţin lucrurile se mişcau în direcţia cea bună. Nu-şi putea explica foarte bine întârzierea. Se discutase la nesfârşit despre utilizările alternative şi se pusese chiar problema dărâmării ei.

Trecu prin salonul pentru cină unde soarele de august care pătrundea printre jaluzelele orizontale picta pereţii cu dungi galbene. Afară păsărelele ciripeau, dar bietul Hugh, care împlinise şapte ani acum, stătea la masă, scărpinându-se în cap, în vreme ce se chinuia cu nişte socoteli simple. Gwen voia să devină bun la matematică şi la gramatica limbii engleze înainte de a pleca la şcoala cu internat săptămânal din Nuwara Eliya.

Laurence deschise uşa.

— Cum merge treaba?

Gwen se strâmbă.

— Aritmetica nu e preferata lui.

— Nici a mea nu a fost, ca să fiu sincer.

Ea zâmbi.

— La desen se pricepe mult mai bine. Ce-ar fi să aranjăm pentru el nişte lecţii particulare?

— Cred că nişte meditaţii la matematică ar fi nişte bani mai bine cheltuiţi.

Gwen oftă. Desenele lui Hugh erau mult mai avansate decât ale lui Liyoni, dar ea păstrase toate desenele fetiţei în care încercase să schiţeze oameni cu capete exagerat de mari şi animale cu aspect ciudat ce nu

semănau cu nimic din lumea reală. Abia când rămânea singură noaptea îndrăznea să se uite la ele. Trecuse foarte mult timp de când îl primise pe ultimul şi Gwen, îngrijorată, o trimisese pe Naveena să afle dacă s-a întâmplat ceva. Începuseră să dispară copii din satele apropiate. Apoi apăreau peste noapte pe câmpurile de orez, fiind folosiţi ca mână de lucru ieftină.

Îşi ridică privirea spre Laurence şi îşi dori să poată vorbi sincer cu el.

De patru ani de când îi organizase petrecerea de bun venit, toate discuţiile se învârteau exclusiv în jurul banilor.

Laurence zâmbi.

— Lucrurile nu stau atât de prost. Un lucru bun al nenorocitei ăsteia de depresiuni este că forţează sindicatele să mai reducă numărul cererilor.

Oamenilor le e prea frică să rămână fără slujbe ca să mai acţioneze radical. Ştiu că avem nevoie de o schimbare, dar trebuie să găsim calea cea mai bună în această privinţă.

Gwen îşi frecă fruntea. În ciuda faptului că mai bine de 300 de lucrători se întorseseră în India, producţia excesivă şi depresiunea împinseseră preţul ceaiului în jos. Se îngrozise văzând cum atât de mulţi oameni sărmani îşi pierduseră slujbele. Sărăcia lor atinsese un nivel îngrozitor.

— Deocamdată, problema noastră cea mai mare este legată de plantaţiile cu tamili, continuă Laurence. A fost o greşeală gravă să nu le acordăm drept de vot. Sunt nedreptăţiţi şi asta înrăutăţeşte situaţia.

Gwen încuviinţă din cap. De la incendiu, tensiunile se acumulaseră periodic. Mici revolte apăruseră în tot Ceylonul, dar cele mai serioase începuseră în 1931, când toată lumea primise drept de vot, cu excepţia lucrătorilor tamili.

— Nu ştiu de ce sunt consideraţi şi azi nişte locuitori

temporari.

— Exact. După cum am spus, înrăutăţeşte situaţia, adăugă Laurence.

Deşi Gwen controla atentă socotelile casei şi limitase cheltuielile drastic, în comparaţie cu lucrătorii de pe plantaţie, ea încă trăia în lux. De când era doar o fetiţă, fiecare respiraţie, fiecare cuvânt rostit, fiecare gând fuseseră direcţionate spre statutul de soţie şi de mamă, iar ea îşi dăduse toată silinţa. Se întristase să vadă cum speranţele lui Laurence se risipeau cu fiecare an care trecea. Deşi el bombănise când tatăl ei se oferise să plătească taxele şcolare pentru Hugh, ea acceptase banii fericită.

— Ai mai primit veşti de la Fran? o întrebă Laurence.

— Vine peste câteva luni.

— Mă bucur. Îi datorăm mult verişoarei tale.

Laurence îi ciufuli părul lui Hugh.

— Să munceşti din greu pentru mama, Hugh. Mâine te duc la fabrică.

Ne-am înţeles?

Ochii lui Hugh străluciră.

— Laurence, de ce a venit Verity din nou aici? Se pare că nu vrea să ne lase în pace.

Verity continua să-şi facă apariţia când le era lumea mai dragă, inventând tot felul de scuze dubioase, de la o ţeavă de apă spartă care a împiedicat-o să-şi spele părul până la mirosul de peşte care îi provoca dureri de cap. Căsătoria nu o împiedica să se agaţe de fratele ei întruna.

Acum avea un comportament care semăna cu disperarea şi Gwen simţea că se întâmplase ceva grav.

Laurence se încruntă.

— Adevărul e că nu ştiu.

— Nu poţi să afli motivul? Vine la noi mult prea des pentru o femeie proaspăt căsătorită. Ar trebui să-şi rezolve problemele cu Alexander, nu să fugă de fiecare dată la noi.

— Voi încerca, dar acum am alte treburi. Plec la Hatton cu camioneta.

— Nu cu Daimlerul?

Laurence îşi feri privirea.

— E încă în garaj. Aşteaptă să fie reparat.

După ce Laurence plecă, Gwen se aşeză pe scaunul din faţa fiului ei şi se gândi la cumnata ei. În ciuda faptului că Verity rămăsese o victimă a schimbărilor de dispoziţie, se căsătorise într-un târziu cu Alexander Franklin, un tânăr decent, dar plictisitor. Locuiau amândoi jos, pe coastă, unde el deţinea o fermă piscicolă. Căsătoria avusese loc cu şase luni în urmă şi îi surprinsese pe toţi, dar Gwen răsuflase uşurată şi sperase că viaţa de soţie o va îndrepta pe Verity. Se pare că îşi făcuse zadarnic speranţe.

Se uită la Hugh cum roade capătul creionului, apoi cum şterge ultimul răspuns. Aritmetica era un chin pentru el şi Gwen îşi făcea griji pentru felul în care băiatul se va descurca la şcoală. Părul i se închisese la culoare şi o buclă mare îi cădea pe frunte exact ca lui Laurence. Avea aceiaşi ochi negri ca ai tatălui său, deşi pielea îi rămăsese albă, ca a ei. Încă mai vorbea cu prietenul lui imaginar Wilf, de parcă acesta ar fi fost real, şi lui Laurence nu-i plăcea deloc.

Gwen se pregăti să-i arate o greşeală din socotelile lui, când Naveena intră şi rămase în pragul uşii.

Gwen îşi ridică privirea.

— Doamnă, pot să vă vorbesc?

— Desigur, intră.

Dar Naveena clătină din cap şi Gwen, observând îngrijiorarea din ochii bătrânei ayah, porni imediat spre ea.

Gwen stătea pe băncuţa de sub copertina rotundă a trăsuricii şi-şi învârtea verigheta cu un gest nervos. Deşi trecuseră şapte ani de la ultima ei vizită în satul singalez, îşi aminti cu precizie sentimentele de atunci. Trecură de locul unde confundase ea drumul când pornise spre sat

prin ploaie şi curând după aceea întoarseră pe o cărare plină de gropi, mărginită de copacii îndoiţi permanent de vânt.

În pădurea aproape tăcută, lumina era verde şi mohorâtă, dar când ieşiră în spaţii mai largi, acelaşi miros de cărbune şi de condimente pluteau în aer exact ca înainte. Când ajunseră la malul abrupt al râului, Naveena nu se opri, ci trecu prin sat către un loc unde malurile erau doar puţin mai înalte decât nivelul apei, iar râul se lăţea uşor. Astăzi, arăta maroniu şi noroios, lipsit de strălucirea lui cristalină, iar elefanţii nu se mai îmbăiau. Câţiva copii săreau în râu, umpleau urcioare cu apă şi apoi le deşertau în cap.

Gwen coborî şi îi privi cum se strigă unul pe altul, arătând spre trăsurică. După câteva minute, o ignorară şi îşi văzură de joaca lor. Cei mai mici aveau pântece rotunde, iar coastele le ieşeau prin piele mai mult decât ar fi trebuit. Era greu să le ghiceşti vârsta, dar păreau să aibă între trei şi unsprezece ani. Concentrată, Gwen încercă să găsească o fată cam de şapte ani.

— E vânt puternic astăzi, spuse Naveena şi arătă spre copacii de pe malul opus, unde o fetiţă tocmai ieşea din apă.

— Liyoni?

Naveena încuviinţă.

Fără să-şi poată lua ochii de la ea, Gwen observă cât e de slabă copila.

Purta un sarong din bumbac, din care picura apa. Avea părul prins la spate cu o fundă şi coada lungă şi umedă îi atârna pe spate.

— E prea slabă, dar arată bine totuşi, spuse Gwen, întorcându-şi capul spre Naveena.

Ayah nu-i mărturisise nimic altceva decât că a apărut o problemă.

— Unde e problema?

Când Naveena începu să-i explice, Gwen era aşa de absorbită să o privească pe fetiţă cum alunecă în apă şi cum traversează râul înot, încât încetă să o mai asculte pe femeie. Iniţial, copila ţinu capul deasupra apei, dar, după un minut, se scufundă cu totul.

— Înoată ca un peşte, rosti Gwen, mai mult ca pentru sine.

— Aşteptaţi, doamnă!

Urmărind dâra de spumă pe care o lăsa Liyoni în urma ei, Gwen continuă să se minuneze de felul curajos în care înota şi de uşurinţa cu care traversă râu spre malul cel mai apropiat.

Naveena o bătu uşurel pe braţ.

— Acum.

Când fetiţa ieşi din apă, Gwen se uită printre gene, încercând să înţeleagă, dar abia când copila începu să meargă pe mal, îşi dădu seama despre ce e vorba.

— Şchiopătează.

— Da.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Naveena ridică din umeri.

— Asta e doar o parte a problemei. Mama ei adoptivă nu mai vrea s-o ţină. E bolnavă şi ceilalţi doi copii ai ei au plecat să stea cu bunica.

— Şi cine are grijă de Liyoni acum?

— De săptămâna trecută, nimeni.

— Vrei s-o chemi, te rog?

Naveena făcu un gest cu mâna şi o strigă. La început, fata continuă să meargă şi părea că le ignoră, dar apoi se răsuci şi se holbă la ele. Făcu câţiva paşi chinuiţi, după care rămase nemişcată.

Naveena îi vorbi în singaleză, iar fata scutură din cap.

— Ce e? se interesă Gwen. De ce nu vine?

— Are nevoie de câteva minute. Se gândeşte acum.

Gwen o privi, simţind nesiguranţa fiicei ei. Îşi dădu seama că, datorită instinctelor puternice, fetiţa bănuia că se întâmplă ceva neobişnuit.

— Spune-i că e în siguranţă şi că nimeni nu-i va face rău.

Naveena vorbi din nou şi, de data asta, Liyoni îşi întinse gâtul şi se apropie câţiva paşi.

Gwen se strâmbă când văzu mersul greoi al fetiţei.

— Crezi că are dureri?

— Cred că da.

Copleşită de un vârtej de gânduri, Gwen închise ochii pentru o secundă. Când îi deschise din nou, o zări pe Liyoni apropiindu-se de trăsurică, apoi oprindu-se la câţiva metri distanţă. Soarele îi lumină chipul şi Gwen observă că, deşi ochii fetei erau căprui, irisul avea şi câteva pete mici, violete.

— Nu e nimeni care s-o ia?

Naveena clătină din cap.

— Am întrebat, doamnă.

— Eşti sigură?

În tăcerea care se lăsă, Gwen se strădui să gândească raţional, dar sentimentul de panică din gât şi din piept îi blocă repede creierul. Încercă să găsească o soluţie, dar cum gândurile îi zburau în toate direcţiile, îi tot venea în minte imaginea căminului ei. Când închidea ochii, nu vedea decât plantaţia şi tot ce construise de-a lungul anilor. Nu numai căderea ei o înspăimânta, ci şi gândul la durerea pe care i-ar provoca-o lui Laurence. Îşi îngropă faţa între palme. Nu se aştepta să fie iertată vreodată. Dar dacă Naveena ar putea găsi un cămin pentru Liyoni…

Când îşi ridică privirea, simţi miros de lemn ars şi de mâncare. Nimeni nu gătea pentru Liyoni.

— Chiar nimeni?

Ayah clătină din cap.

— Nici măcar pentru bani?

— Le e frică de copilă, de-aia. Nu e una de-a lor.

Gwen închise ochii şi ascultă sunetele pline de viaţă din jur. Avea un singur gând.

— N-o putem lăsa aici să se îngrijească singură.

Realitatea lucrurilor pe care trebuia să le facă o lovi din plin, iar spaima o lăsă fără aer. Îşi şterse mâinile lipicioase de fustă şi, în ciuda presimţirilor rele, luă o hotărâre. Nu-şi putea lăsa fiica de izbelişte. La asta se rezuma totul. Nu putea face decât o singură alegere. Îşi luă inima în dinţi şi înghiţi nodul din gât înainte de a vorbi.

— Foarte bine, atunci. Trebuie să vină cu noi.

Cutele de pe fruntea Naveenei arătau îngrijorarea.

— Când e uscat, întrebă Gwen, i se încreţeşte părul în bucle, aşa cum mi se întâmplă mie?

Naveena încuviinţă.

Gwen îşi muşcă obrazul şi simţi gust de sânge.

— Dacă îi ţinem părul împletit şi prins la spate, o îmbrăcăm în haine simple, nimeni nu va ghici că are o legătură cu mine. Culoarea ochilor e puţin neobişnuită, dar nu va căuta nimeni asemănări, corect?

Naveena încă părea nesigură.

Gwen reuşi să alunge frica şi pe moment cedă în faţa unui instinct mai puternic, dorinţa de a fi mamă pentru copilul ei.

— Atunci, aşa rămâne. Vom spune că e o rudă de-a ta, care a venit să înveţe îndatoririle de menajeră ca să devină ajutorul tău. Poţi să îi explici, te rog?

Naveena îi vorbi copilei cu glas blând, aproape şoptit, iar Gwen le privi cu intensitate, concentrându-şi întreaga atenţie, de parcă viaţa ei depindea de asta. La început, copila scutură din cap şi se trase înapoi, dar Naveena o apucă de mână şi îi arătă piciorul bolnav. Liyoni privi în jos, apoi se uită la Gwen şi spuse ceva în singaleză.

— Ce-a zis?

— Vrea să ştie dacă va putea să înoate dacă vine cu noi.

— Spune-i că va înota în lac în fiecare zi.

De data asta, după ce o ascultă pe Naveena, Liyoni zâmbi.

— I-am explicat, doamnă. Ştie că mama ei adoptivă a plecat şi că a rămas singură. Se gândeşte la ea ca la mama ei şi e foarte tristă.

Lui Gwen i se puse un nod în gât şi nu reuşi să rostească niciun cuvânt.

Fetiţa îşi pierduse familia. Înghiţi în sec şi Naveena, observându-i emoţia, o lăsă în pace să-şi revină, în timp ce ea discuta cu fetiţa. Gwen se simţea rău din cauza sentimentului de vinovăţie şi a ruşinii. Încercă să se convingă că totul va fi bine, dar nu putea să nege că spaima se împletea în continuare cu iubirea pentru fiica ei.

— Are multe lucruri de luat?

— Puţine. Mă duc cu ea. Aşteptaţi aici.

După ce Naveena şi Liyoni plecară, Gwen scrută poteca din pământ bătătorit. În copacii din apropiere, o familie de veveriţe alerga pe ramuri, scoţând sunete ascuţite. La mică distanţă, două femei cu bluze albe şi sariuri colorate cărau coşuri mari pe cap. O altă femeie se opri lângă trăsurică şi se holbă la ea. Avea buze groase, dar un nas fin şi ochi negri, adânci. Gwen îşi acoperi iute faţa cu şalul.

Pentru Gwen, Ceylon era un loc unde se clădiseră visurile britanicilor şi unde se făcuseră averi, unde familiile engleze trăiseră mult timp aducând pe lume copii şi unde viaţa ei se schimbase dincolo de orice închipuire. Şi totuşi, exista aici o lume diferită, unde fetele umblau îmbrăcate în bluze simple din bumbac şi în fuste jerpelite, unde bebeluşii gângureau şi se târau prin noroi şi unde oamenii nu aveau suficientă mâncare.

Liyoni era îmbrăcată ca toate celelalte fete când Naveena o aduse înapoi, purtând sub braţ o legăturică.

Gwen privi cerul. Norii grei de ploaie se strânseseră la orizont şi se puteau numi norocoase dacă ajungeau acasă înainte să se strice vremea.

În lunga călătorie spre casă, Gwen se simţi atât de rău, încât Naveena se văzu nevoită să oprească trăsurica de două ori pentru ca ea să vomite în tufişuri. Între cele două valuri de rău, ea şi ayah puseseră la cale un plan.

Când ajunseră pe plantaţie, Gwen o ajută pe copilă să se dea jos şi o înfăşură într-un şal ca să o protejeze de ploaie. Înspăimântată la culme, se uită spre uşa din faţă, şi hotărî să intre prin partea laterală şi abia apoi să treacă prin uşile glisante ale verandei. Mai puţine şanse să fie observată, chiar dacă asta însemna să se ude fleaşcă.

Naveena se întoarse să se ocupe de trăsură, iar Liyoni se luă după ayah. Gwen scutură din cap, o apucă de mână, temându-se că fata se va zbate, dar fiica ei îşi plecă fruntea şi merse sfioasă pe lângă ea.

Când cele două ocoliră salonul pentru desen, Verity stătea la fereastră, îmbrăcată într-o rochie galbenă vaporoasă, părând că se uită la grădinarul care tundea peluza. Ridică mâna în semn de salut şi Gwen văzu cum gestul i se opreşte brusc în aer. Gestul încremenit oglindea perfect surpriza de pe chipul cumnatei ei.

O pală de vânt o învălui şi, cu dinţii clănţănind de frică, Gwen o salută din cap şi se grăbi spre camera ei, dorindu-şi să strecoare fata în odaia copiilor cât de repede putea. La naiba! De ce trebuia să fie Verity aici?

Majordomul îl supraveghease pe Hugh toată ziua şi când îşi auzi fiul tropăind sus, se simţi uşurată că el se joacă bucuros cu trenuleţul, aşa cum sperase. Oare cum se va purta când va vedea un alt copil în casă?

O îndemnă pe Liyoni să vină cu ea şi intră în cameră. Se opri doar ca să încuie ferestrele şi uşa dormitorului pe

dinăuntru. Luă un şal uscat şi îl îndepărtă pe cel umed de pe umerii fetei. Trecură rapid prin baie, prin micul pasaj şi ajunseră în odaia copiilor, adăpostul temporar. Înainte să-şi piardă curajul, Gwen trase draperiile, pentru a se feri de orice privire curioasă care ar fi putut să-i observe sosirea, apoi se sprijini de perete şişi plecă fruntea. Cum va scăpa de întrebările lui Verity? Inspiră adânc şi închise ochii ca să oprească lacrimile. Naveena nu era în cameră, dar Gwen ştia că strânge lucrurile fetiţei ca să le aducă aici, unde ea şi Liyoni vor dormi.

Gwen îi arătă prin gesturi fetei că vrea s-o dezbrace de hainele ude, dar Liyoni scutură din cap şi se holbă la ea.

— Tu eşti Liyoni, spuse Gwen, arătând spre copilă. Eu, Gwen. Eu sunt stăpâna.

Încercă două, trei vorbe în singaleză, dar fără rezultat. Şovăi. Liyoni părea nesigură şi posomorâtă. Gwen voia să fie prudentă. Nu ştia nimic despre copil. Nimic despre firea ei, despre viaţa ei de până acum. Nimic despre ce-i plăcea şi ce nu. Întinse mâna spre fiica ei, dar fetiţa privi fix în podea şi nu răspunse. Lui Gwen i se puse din nou un nod în gât. Cu orice preţ, nu trebuia să-şi lase fiica să o vadă plângând.

Încercă iarăşi să o scape pe Liyoni de haine şi îşi dădu seama brusc cât de greu îi va fi copilei să-şi accepte noua viaţă şi cât de mult va trebui să facă ea însăşi pentru a-i asigura o îngrijire corespunzătoare. Senzaţia de nelinişte crescu atunci când o auzi pe Verity strigând-o de pe coridorul din faţa dormitorului. Se înfioră, conştientă de riscul pe care şi-l asumase.

28

Încă purtând cămaşa de noapte, Gwen întinse hainele pe pat, alături de două materiale pentru sariuri pe care le considera foarte drăguţe.

Devenea tot mai greu să găsească un croitor ieftin şi avea de gând să o roage pe Naveena să-i modifice câteva haine. Lumea întreagă trecea prin vremuri grele, iar unele materiale nu numai că nu se găseau, dar erau şi foarte scumpe. Cu puţin timp în urmă, Fran îi scrisese despre magazinele cu haine de serie care apăruseră precum ciupercile după ploaie în Londra, iar Gwen se simţea recunoscătoare că relaţia cu verişoara ei se îmbunătăţise, cel puţin parţial, iar numele lui Ravasinghe nu mai fusese pomenit.

Gwen citise că, tocmai când Laurence descoperise noi modalităţi de simplificare a procesului de producţie, casele de modă descoperiseră şi ele mijloace noi mai puţin scumpe de producţie a hainelor. Foloseau materiale mai ieftine, înlocuindu-le pe cele luxoase. Fran se interesa îndeosebi de noile dresuri subţiri din America şi îi trimisese o fotografie neruşinată în care îşi arăta prea mult picioarele şi în care purta o rochie nouă din vâscoză.

Cele mai multe rochii ale lui Gwen erau făcute din mătase şi păreau tare demodate acum. Potrivit părerii lui Fran, nimeni din Londra şi din New York nu ar ieşi pe stradă într-o rochie cu franjuri. Îi trimisese şi un exemplar recent din *Good Housekeeping*[7] ca să-i dovedească.

Gwen studie pagina unde se deschisese revista când căzuse. Unele fete purtau costume feminine din două piese, cu bluze simple sau cu un mic pulover lejer şi fuste lungi petrecute. Erau ţinute comode şi îşi închipuia cât de bine i-ar fi stat lui Fran în ele. Chiar şi în cazul lui Verity ar fi adus un strop de eleganţă aspectului ei de persoană deşirată. Dacă măcar şi-ar fi încreţit părul şi s-ar fi dat cu ruj roşu, şi tot ar fi fost ceva. Fiind mică de înălţime, Gwen prefera rochiile şic şi scurte ale anilor ’20.

Însă scopul ei astăzi nu era să devină o femeie la modă, ci să decidă asupra rochiilor pe care Naveena să le taie ca să-i facă haine lui Liyoni.

7 Revistă pentru femei, înfiinţată în 1885 (n. tr.).

Alese câteva rochii din mătase, dar renunţă la ele imediat. O servitoare în mătase ar atrage atenţia. Una era să se îngrijească de fiica ei de la distanţă şi alta era ca fata să trăiască în casa ei. Nu dormise deloc de când venise copila şi, fiindcă avea un ghem permanent în stomac, nu putea deloc să mănânce. Tresări când auzi un zgomot dincolo de uşa dormitorului.

Trebuia să găsească o soluţie să oprească spaima care devenea tot mai mare.

Luă rochia ei veche de bumbac – un material fin şi moale datorită spălatului – şi strânse o grămăjoară de lucruri din bumbac alb: câteva fuste şi o rochie roşie cu broderie, dar zdrenţuită. Gwen rareori purta roşu, dar rochia era drăguţă. Îndoi lucrurile peste braţ şi le duse în odaia copiilor.

Naveena stătea pe podea cu un abac în faţă şi, în timp ce copilul muta mărgeluţele dintr-o parte în alta şi număra în singaleză, Naveena repeta cuvintele în engleză.

— Ce-ar fi s-o prezinţi şi celorlalţi din casă? îi propuse Gwen.

Naveena îşi ridică privirea.

— Doamnă, nu vă faceţi griji. O să fac asta.

— I-am spus lui Laurence că a trebuit să aduci o rudă orfană să trăiască aici, continuă Gwen.

Se chinuise să-şi oprească tremurul picioarelor când îl minţise pe Laurence, iar când el îşi ridicase privirea din ziar şi se încruntase, se ciupise de mână ca să nu se dea de gol.

— Iubito, Naveena nu are rude. Noi suntem familia ei.

Inspirase adânc.

— Ei bine, se pare că mai are totuşi o rudă. O verişoară îndepărtată.

Se lăsase tăcerea, iar Gwen se foise nervoasă, îndreptându-şi cutele fustei, aranjându-şi acele din păr,

chinuindu-se să-şi calmeze nervii.

— Nu-mi place deloc chestia asta, spuse el. Naveena e bună la suflet şi bănuiesc că a fost păcălită cu povestea închipuită a unei rude pierdute, iar ea, naivă, a înghiţit minciuna. O să vorbesc cu ea chiar eu.

— Nu!

El păruse surprins.

— Întotdeauna ai zis că gospodăria e responsabilitatea mea. Lasă-mă să mă ocup eu de asta.

Gwen aşteptă puţin şi îi zâmbi dulce.

— Foarte bine, încuviinţă Laurence. Dar cred că ar trebui să ne străduim să-i găsim un cămin mai potrivit.

Gwen se încruntă când îşi aminti vorbele lui şi o privi pe Naveena din nou.

— Laurence nu e prea fericit, iar Verity e curioasă ca o pisică.

Naveena scutură din cap.

— Doar nu crezi că ar trebui să am încredere în cumnata mea, nu?

— După ce doamna lui a murit, fata nu a fost fericită. Oamenii nefericiţi sunt răi. Oamenii speriaţi, la fel.

— Verity e speriată?

Naveena ridică din umeri.

— Dar care e motivul?

— Nu pot spune…

Glasul Naveenei se frânse şi în încăpere se lăsă tăcerea.

Ayah nu voia să spună mai multe. Rareori îşi mărturisea gândurile cele mai ascunse, mai ales cele legate de familie, deşi Gwen şi-ar fi dorit să nu mai fie aşa de secretoasă. Nu-i venea niciun motiv în minte pentru care Verity să se teamă. Nimic cu excepţia spaimei de a nu-şi pierde fratele.

Poate aşa se explica depresia ei şi felul în care se

agăţa de Laurence.

— Nu i-am spus nimic lui Hugh şi n-a văzut-o încă pe Liyoni.

Naveena îşi coborî privirea şi continuă lecţia.

— Poate vii cu ea în grădină mai târziu, când Hugh are ora de odihnă, adăugă Gwen.

În timpul desertului, Laurence deschise corespondenţa. Nimic interesant pentru Gwen, cu excepţia unei alte scrisori de la Fran, în care îi trimisese şi o fotografie cu cea mai nouă lenjerie de damă. Gwen se bucură, judecând după tonul scrisorii, că lucrurile reveniseră întru câtva la normal.

Laurence despachetă un obiect cilindric. O revistă rulată care, odată întinsă, se curbă la loc pe faţa de masă albă.

— Ce naiba? exclamă el, după care luă revista şi o întinse din nou. Pare o revistă americană.

— Pot să plec de la masă, mami? o întrebă Hugh.

— Da, dar nu alergi până când nu se aşază mâncarea. Şi nu te duce lângă lac singur. Îmi promiţi?

Hugh încuviinţă din cap, deşi Gwen îl zărise recent cum încerca să prindă un peşte de pe un promontoriu îngust de la marginea apei.

După ce Hugh ieşi din încăpere, Laurence deveni tot mai încruntat.

— A venit şi vreo scrisoare cu ea? se interesă Gwen.

El ridică revista şi, când o scutură, căzu un plic.

— Poftim, spuse ea. De la cine e?

— O clipă!

Desfăcu plicul şi se holbă la hârtia din el foarte surprins.

— E de la Christina.

— Dumnezeule! Ce zice?

Gwen se strădui să rămână calmă, dar pentru prima

dată după mulţi ani se simţi deranjată să-i audă numele.

El cercetă scrisoarea încă o dată, apoi îşi ridică privirea spre ea.

— Spune că are o idee minunată pentru noi şi că ar trebui să citesc revista să vedem dacă ghicesc despre ce este vorba.

Gwen se şterse la gură şi lăsă pe masă linguriţa pentru budincă. Avea stomacul ghem şi nu mai putea să înghită nimic.

— Laurence, serios! Nu ne-au ajuns ideile Christinei?

Laurence îşi ridică privirea spre ea sesizându-i tonul răstit, dădu din cap şi răsfoi paginile.

— Ştii foarte bine că n-a fost vina ei. Nimeni nu a prevăzut criza de pe Wall Street.

Gwen strânse buzele, dar îşi păstră opinia pentru ea.

— Şi ce e în revistă?

— Să fiu al naibii dacă îmi dau seama! Numai prostii. Reclame nesfârşite la cremă de pantofi, pudră de săpun şi chestii asemănătoare, întrerupte din când în când de câte un articol oarecare.

— Crezi că a cumpărat revista?

— Puţin probabil. Nu spune decât că are o idee care ne va aduce avere.

— Dar de ce ne-ar interesa pe noi revista?

Laurence o aruncă pe masă şi se pregăti să plece. Gwen îl întrebă dacă ar putea folosi Daimlerul să se ducă până la Hatton. Îşi aranjase materialele pentru haine şi avea nevoie de aţă şi de nasturi.

Laurence se opri cu mâna pe clanţă, împingându-şi uşor bărbia în faţă.

— Pot? întrebă ea din nou.

El ezită încă un moment.

— Nu am plătit factura pentru reparaţii încă.

— De ce?

Laurence roşi uşor şi îşi feri privirea.

— N-am vrut să-ţi spun. Am fost puţin strâmtoraţi luna trecută şi toţi banii s-au dus pe salarii. Ar trebui să ieşim la lumină curând. După următoarele licitaţii, cu siguranţă.

— Of, Laurence!

El dădu scurt din cap, apoi, chiar când se pregătea să plece, se răsuci şi continuă brusc.

— Am uitat. Christina spune că va sosi curând ca să discute cu noi ideea ei. A întrebat dacă poate sta aici câteva zile.

Închise uşa uşor, iar Gwen rămase singură şi scandalizată. Era deja cu nervii la pământ din cauza lui Liyoni pe care trebuia să o ţină aici fără să stârnească suspiciuni, iar acum, colac peste pupăză, Christina va locui cu ei o vreme. Cum va rezista ea, dacă Laurence se lăsa vrăjit din nou de americancă? În ciuda lucrurilor pe care şi le spusese în sinea ei ca să se convingă de contrariul, nu avea încredere în Christina şi bănuiala că femeia încă îl voia pe Laurence nu făcea decât să o tensioneze şi mai rău.

Se sprijini de perete şi închise ochii.

Până după-amiază, Naveena făcuse febră şi nu mai era în stare să muncească deloc. Cu inima grea, Gwen trebui să se îngrijească ea însăşi de Liyoni. La început, lucrurile nu merseră bine deloc. Chinuindu-se să-şi stăpânească nervii, Gwen se purtă rece şi cu gândul în altă parte, iar copila se împotrivi întruna, agăţându-se de patul bătrânei ayah. După ce Naveena o mângâie pe mâini şi îi şopti la ureche, fata se dădu bătută şi o urmă pe Gwen prin coridorul îngust. Gwen habar n-avea ce-i spusese Naveena, dar probabil că simpatia instinctivă a femeii o liniştise pe micuţă.

În dormitor, Gwen scotoci prin lucrurile fetiţei. Nu avea decât schimbul de pe ea, o brăţară de picior cu

mărgele, o bluză de schimb şi o bucată de material zdrenţuită.

O duse pe Liyoni la baie şi îi arătă cada. Deşi Naveena o spălase pe fetiţă, Gwen voia s-o frece bine înainte de a i-o prezenta lui Hugh.

Grijulie şi şovăitoare, aranjă prosoapele şi săpunurile, apoi, fiindcă nu dorea ca fetiţa să-i surprindă starea de angoasă, îşi veni în fire. Se aşteptase ca Liyoni să opună rezistenţă, dar când apa ajunse la jumătatea căzii, copila sări în ea îmbrăcată. Cu hainele umede lipite de corp, părea foarte slabă. Avea gâtul fragil şi buclele lungi erau încâlcite pe alocuri.

Gwen inspiră adânc, neştiind cum să se poarte. Când turnă o cantitate mică de şampon pe părul lui Liyoni şi îi frecă scalpul, simţi că se pierde cu firea. Dar fetiţa chicoti şi inima îi tresăltă puţin de bucurie.

După baie, fata se chinui puţin să iasă din hainele ei şi Gwen îi dădu un prosop mare şi alb, după care se duse înapoi în odaia copiilor să îi aducă o cămaşă mai veche a lui Hugh.

Naveena, biata de ea, adormise rapid şi arăta palidă. Avea prea multe îndatoriri pentru vârsta ei. Privind-o, Gwen se simţi vinovată. Auzi un ţipăt şi se repezi spre dormitor.

Verity, roşie la faţă ca racul şi, tremurând, arăta spre Liyoni, în timp ce ţinea prosopul cu vârful degetelor. Gwen aproape că leşină de spaimă.

— Am găsit-o încercând să fure acest prosop, declară Verity.

Fetiţa goală stătea lângă pat îngrozită, cu braţele peste piept. Din păr apa cădea în stropi mari pe podea.

Gwen simţi un junghi în inimă, dar se îndreptă iute de spate şi furia o cuprinse atât de rău, încât trebui să se lupte cu dorinţa de a o lovi pe Verity.

— Nu fura nimic. I-am făcut baie. Dă-mi prosopul!

Verity nu se mişcă.

— Poftim? În timp ce Hugh se joacă afară singur?

— Hugh e bine, spuse Gwen, ignorând cuvintele cumnatei.

Se apropie de ea cu paşi mari, îi smulse prosopul, apoi se lăsă pe vine şi o înveli pe Liyoni cu el.

— Ţi-ai pierdut minţile? Nu poate să stea în cameră aşa, Gwen. O să ne infesteze.

— Ce vrei să spui?

— Păduchi, Gwen. Purici.

— E curată. Tocmai i-am făcut baie.

— Ai spus că e aici să o ajute pe Naveena. E o servitoare. Nu poţi s-o tratezi ca şi cum ar fi una de-a noastră.

— Nu fac aşa ceva! se răsti Gwen când se ridică în picioare. Verity, fiindcă asta e casa mea acum, iar tu nu mai ai niciun cuvânt de spus, te-aş ruga să nu te mai amesteci în treburile mele. Naveena e bolnavă. Copila e singură pe lume. Fac un lucru creştinesc şi, dacă nu ai destul suflet să înţelegi asta, cu cât te întorci mai repede la soţul tău, cu atât mai bine.

Verity se înroşi până în vârful urechilor şi se încruntă, dar nu scoase o vorbă.

Gwen se aplecă din nou să usuce părul fetiţei, apoi aruncă o privire peste umărul ei.

— De ce mai eşti aici?

— Nu înţelegi, Gwen, rosti Verity, aproape în şoaptă. Nu mă pot întoarce.

— Poftim?

Verity se făcu vineţie, scutură din cap şi părăsi brusc încăperea.

Gwen îşi înghiţi furia. Liyoni ajunsese în casa ei într-un moment cum nu se poate mai prost. Locul va geme de lume. Exact când avea nevoie de pace şi de linişte ca să îşi cunoască fiica mai bine, fără să fie observată de nimeni,

oamenii vor pune întrebări, dorind să fie hrăniţi cu noutăţi.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era prezenţa lui Verity şi firea ei băgăcioasă. Iar Christina avea să o chinuie şi ea cu ochii aţintiţi asupra lui Laurence tot timpul.

Încercă să pară încrezătoare când o luă pe Liyoni de mână, deşi în interior tremura din cauza emoţiilor. Încă se simţea stânjenită de culoarea fetiţei, dar oricum nu mai conta. Fetiţa trebuia să se obişnuiască aici şi, având în vedere miza uriaşă, stăpânirea de sine era obligatorie.

Zgomotul unei mingi lovite de peretele exterior pătrunse în casă.

Probabil că Hugh o auzise şi el venind, pentru că atunci când Gwen apăru după colţ, băiatul sfârşise cu joaca şi aştepta cu o mână în şold.

Poziţia lui, o replică exactă a tatălui său, îi opri bătăile inimii pentru o clipă.

— Ea e Liyoni, spuse Gwen, încercând să vorbească normal, în timp ce traversa terasa. Este o rudă a Naveenei şi va locui aici ca ajutorul ei.

— De ce merge aşa caraghios?

— Are un şchiopătat, atâta tot. Are o problemă la picior.

Gwen observă picioarele îndesate ale lui Hugh şi pantalonii scurţi pătaţi de iarbă. Îi plăcea să se rostogolească pe pantele blânde ale teraselor, oprindu-se exact la marginea ierbii. Băiatul îi dărui un zâmbet ştirb, iar ea surâse când îi văzu rozul sănătos din obraji şi nasul puternic cu o dungă de noroi pe el. Liyoni, la niciun metru distanţă de el, părea fragilă prin comparaţie.

— Poate să se joace cu mingea?

Gwen zâmbi din nou, îl trase spre ea şi îl îmbrăţişă.

— Nu e aici ca să se joace cu tine, Hugh.

Băiatul se strâmbă.

— De ce nu? Nu ştie cum? Pot s-o învăţ.

— Nu astăzi. Dar poate înota cu tine mâine. Înoată ca un peşte.

— De unde ştii?

Gwen îşi lovi uşurel nasul cu degetul.

— Pentru că sunt o fiinţă supremă şi minunată care ştie şi vede tot.

Băiatul izbucni în râs.

— Nu fi caraghioasă, mami. Aşa e Iisus.

— Am o altă idee grozavă. De ce nu vii înăuntru ca să o ajuţi pe Liyoni să înveţe puţină engleză? Ţi-ar plăcea sau eşti prea plin de fasole?

— Da, mami, sigur. Dar nu am mâncat fasole la prânz.

Ea izbucni în râs la mica lor glumă nevinovată şi îl îmbrăţişă scurt. Dar Liyoni, care stătea privindu-i, se încruntă. Of, Doamne, o să avem de furcă… Doar nu crede că râdem de ea.

În ciuda îndoielilor, Gwen trebui să admită că voia să stea mai mult cu fiica ei. O urmărea constant, dar prăpastia dintre copilul care era şi copilul care ar fi trebuit să fie se dovedea a fi uriaşă. Faptul că sentimentele pentru Liyoni nu se comparau cu dragostea pe care i-o purta lui Hugh îi provoca durere, dar totuşi, când le lăsa să iasă la suprafaţă şi se trezea tânjind să aline copilul, nu ştia cum. Voia să priceapă cum se simte Liyoni acolo şi ce părere avea despre ce se întâmplă, dar mai presus de toate tânjea să o facă să se simtă în siguranţă.

Îşi şterse ochii plini de lacrimi cu podul palmelor. O chinuia enorm ideea că îşi abandonase fiica, doar un biet bebeluş neajutorat, şi ştia că fetiţa nu are nevoie decât de iubire.

După ce Naveena se însănătoşi, Gwen lâncezi în camera ei, prizonieră sentimentelor contradictorii, temându-se că s-ar putea da de gol dacă era văzută prea des alături de Liyoni. Timpul abia se târa şi, ori de câte ori

se uita la ceas, constata surprinsă că păsările încă mai cântau. Aşa urma să arate viaţa ei de aici înainte, trăind cu sufletul la gură şi uitându-se peste umăr? Oricât de mult ar fi stat în cameră, nu ar fi reuşit niciodată să scape de senzaţia că se apropie de momentul care va marca sfârşitul tuturor lucrurilor.

Auzind glasul lui Hugh, se duse la fereastră ca să vadă despre ce e vorba. Băiatul găsise o coardă veche şi prăpădită şi acum încerca să o înveţe pe Liyoni cum să sară cu ea. De fiecare dată când fetiţa încercă, îşi încurcă picioarele în ea. Nu părea să o supere acest lucru şi chicotea când Hugh îi descurca blând coarda. Pentru Gwen era o privelişte sfâşietoare să-l vadă pe Hugh jucându-se fericit cu Liyoni, fără să ştie că e sora lui geamănă.

Când Naveena ieşi afară, Gwen continuă să observe, retrăgându-se un pas în spate ca să nu fie văzută. În ciuda protestelor lui Hugh, Naveena o luă pe fată şi, curând, vocile lor se auziră în odaia copiilor. Aşteptă o vreme, apoi se duse să o urmărească pe ayah care îi explica fetiţei cum se împăturesc hainele frumos. Rămase aşa un timp, exclusă din relaţia celor două. Liyoni începu să cânte în singaleză, iar Naveena îi ţinu isonul.

— Ce e asta? întrebă Gwen când terminară.

— Un cântecel de leagăn. Doamnă, copila pare să obosească foarte repede şi tuşeşte.

— Dă-i nişte sirop de tuse. Probabil că încă se adaptează la noile condiţii.

Când auzi paşi pe coridorul principal, Gwen se grăbi înapoi în dormitor, simţindu-se tulburată.

A doua zi de dimineaţă, vremea deveni splendidă. Gwen se aşeză pe o terasă inferioară şi simţi cum aerul însuşi cântă, nu numai ţânţarii, albinele sau apa vălurită a lacului. Dar când privi mai atentă păsările care zburau pe deasupra apei, îşi dădu seama că, de fapt, cineva cânta. Un sunet cristalin, micuţ, aproape ca un fluierat, care se ridica din mijlocul lacului. Scrută iscoditoare scena, dar nu văzu

pe nimeni.

Hugh apăru în goană din spatele ei, strigând.

— Mami, mi-am pus costumul de baie!

Gwen se răsuci şi îl prinse în braţe când el se aruncă înainte.

— Am văzut-o când s-a dus. Am vrut să mă duc cu ea, dar nu m-a aşteptat.

— Cine, iubitule?

— Fetiţa nouă.

— O cheamă Liyoni, puiule.

— Da, mami.

— Vrei să spui că ea înoată în lac?

— Da, mami.

Spaima îi prinse sufletul ca într-o gheară şi îşi ţinu răsuflarea cât cercetă lacul din nou. Dacă Liyoni înota până la capătul lacului şi găsea râul care o va duce înapoi în satul ei? I s-ar putea întâmpla orice. Gândul prinse contur şi simţi cum i se urcă sângele la cap. Pentru o secundă, chiar îşi dori ca râul să ia copilul. Apoi, tulburată şi copleşită, se îngrozi din cauza celor ce-i trecuseră prin minte.

Se simţi trasă de mânecă.

— Uite, mami, spuse Hugh. E pe insula aceea. Tocmai s-a cocoţat pe ea.

Mami, fetiţa e bună la înot, nu? Eu nu pot să mă duc aşa departe.

Gwen oftă uşurată.

— Am voie să intru acum? întrebă fiul ei.

Hugh ştia că întotdeauna trebuie să ceară voie şi Gwen se întrebă dacă există vreo modalitate să o lase pe Liyoni să înoate fără restricţii, dar regula să rămână în picioare pentru Hugh. Apa era ca un magnet pentru fată şi Gwen se temea că nu o va putea împiedica să stea departe de ea.

Gwen privi trupul micuţ şi îndesat al lui Hugh când sări în apă cu un pleoscăit zgomotos. Îi lipsea fluiditatea înotătorului bun, dar compensa cu multă gălăgie. Hugh ţipă până când Liyoni înotă înapoi. Exact înainte să iasă, făcu o piruetă în apă, răsucindu-se ca un derviş, cu părul împletit în jurul ei. Copiii ieşiră împreună pe mal, se scuturară şi fetiţa începu să tuşească. Hugh se uită fix la ea, părând ruşinat, dar chipul i se lumină când accesul de tuse încetă şi Liyoni îi zâmbi.

— Unde e Wilf? întrebă Gwen.

— Wilf e plictisitor. Oricum nu-i place să înoate.

— Intrăm în casă să vedem dacă-l convingem pe *appu* să ne facă clătite?

— Poate şi fetiţa…

Gwen se încruntă.

— Adică poate şi Liyoni să vină?

— Numai de data asta, bine?

Hugh întinse mâna spre Liyoni şi fetiţa nu se feri. Gwen îi privi pe copii alergând în sus pe trepte, ţinându-se de mână. I se strânse inima şi simţi o dragoste pentru copilă ce nu se asemăna cu nimic din ce trăise până acum. I se umplură ochii de lacrimi exact când o văzu pe Verity venind spre ea.

— Laurence m-a rugat să-ţi spun că vrea să stea de vorbă cu tine în salonul pentru pictură.

— De ce?

Verity zâmbi, dar de complezenţă.

— N-a zis de ce.

Gwen iuţi pasul spre salon şi îl găsi pe Laurence stând în picioare cu un ziar făcut sul sub braţ. Bărbatul se întoarse la auzul paşilor ei, cu o faţa lipsită de orice expresie. *Ştie*, se gândi Gwen rapid, *şi vrea să mă dea afară din casă.* Se pregăti să inventeze o minciună.

— Eu…

El o întrerupse.

— L-am văzut pe Hugh afară cu fetiţa. Am crezut că hotărâserăm.

Înlemnită din cauza tensiunii, se sili să răspundă.

— Poftim?

Laurence se aşeză şi se sprijini de spătarul canapelei.

— Am crezut că am stabilit că fetiţa nu va rămâne aici.

Gwen se chinui să-şi înăbuşe senzaţia de uşurare. Nu ştia. Se duse în spatele canapelei ca să-i maseze umerii, dar şi ca să-şi ascundă chipul de el.

— Nu, zise ea, fără să se grăbească. Am hotărât că mă voi ocupa eu de asta. Şi chiar mă ocup, dar fetiţa nu se simte prea bine. Tuşeşte.

— E ceva contagios?

Gwen prinse curaj.

— Nu cred. Iar Hugh e atât de singur.

Termină cu masajul şi făcu un pas în spate. Laurence îşi îndreptă spatele şi se răsuci să se uite la ea.

— Iubito, ştii că aş fi bucuros să ajut dacă fetiţa ar fi vreo rudă.

— Ştiu, dar chiar nu poţi avea încredere în mine?

— Haide, Gwen. După cum am mai spus, ştim deja că Naveena nu mai are familie. Şi aş prefera ca Hugh să nu se ataşeze de ea.

Gwen păstră tăcerea un moment înainte de a răspunde.

— Nu înţeleg.

El o privi mirat.

— Dar nu e evident? Dacă devin apropiaţi, el îi va duce dorul când fata va pleca. Aşadar, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Sunt sigur că eşti de acord cu mine.

Gwen simţi cum durerea îi cuprinde tâmplele. Cum să fie de acord cu aşa ceva?

El îi întinse mâna.

— Eşti bine? Nu pari în apele tale.

Gwen dădu din cap.

— Înţeleg că te străduieşti, dar…

Ea îl întrerupse.

— Nu e corect, Laurence. Chiar nu e. Unde te aştepţi să se ducă?

Fără să-şi mai poată controla sentimentele, inima ei se făcu bucăţi şi toate eforturile de a-l proteja pe Laurence şi căsnicia lor se prăbuşiră. Nu voia ca Liyoni să plece, iar el habar nu avea prin ce infern trecea ea. Nu ştia iadul în care trăise toţi anii aceştia. Laurence avea dreptate, ea se străduia, dar el nu ştia că încercarea de a păstra un echilibru între nevoile soţului ei, ale lui Hugh şi ale fetiţei era mai mult decât putea să suporte.

Ieşindu-şi din minţi, părăsi încăperea, trântind uşa în urma ei.

29

O vreme după aceea, Laurence nu-i mai vorbi. Ori de câte ori intra ea în cameră, el îşi ridica privirea parcă aşteptând-o să spună ceva, dar Gwen era prea încăpăţânată ca să-şi ceară iertare pentru firea ei.

Conştientă că aducerea lui Liyoni în casă s-ar putea dovedi cea mai mare greşeală a vieţii ei, încercase să caute alternative, dar fără niciun rezultat.

Pretextând că se duce la o întâlnire a Uniunii Caritabile a Femeilor, vizită un orfelinat din Colombo, un loc aglomerat care duhnea a urină.

Amintirea orfelinatului îi alungă somnul nopţi în şir. Mai presus de toate, voia să-şi protejeze căsnicia, dar nu suporta ideea ca Liyoni să fie trimisă acolo.

Pe parcursul următoarelor săptămâni, Laurence o mai întrebă din când în când dacă îi găsise fetiţei un cămin nou şi Gwen reuşise să schimbe subiectul de fiecare dată,

dar ajunsese aproape cu nervii la pământ. Între timp, Hugh se bucura să o ajute pe Liyoni să înveţe. Fetiţa înţelegea acum ordine simple în engleză şi ştia să ceară ce are nevoie. Totuşi, copila obosea rapid şi, până când începea Hugh şcoala în toamnă, Gwen trebuia să găsească mijloace prin care să-i ţină pe copii separaţi, cel puţin pentru o vreme. Sosirea lui Liyoni nu-i provocase niciun fel de gelozie lui Hugh.

Ba dimpotrivă, băiatul o adora, şi când fata stătuse la pat, suferind de o tuse urâtă, trebui să-l ţină cu forţa să nu se apropie.

Verity constituia altă provocare. Fără nicio altă clarificare în privinţa refuzului de a se întoarce la soţ, cumnata ei rămase aici până la ziua de naştere a lui Laurence. Când Hugh intră pentru ceaiul servit cu această ocazie specială însoţit de Liyoni, Verity se uită furioasă spre fratele ei.

Deşi Gwen credea că e păcat ca Verity să-şi urâţească aspectul într-o asemenea manieră, totuşi cumnata ei arăta şic într-o ţinută pe corp, lungă. Gwen se întrebă de unde găsise atâţia bani pentru hainele noi şi scumpe. Pe soţul ei nu-l dădea bogăţia afară din casă.

— Trebuie să pun piciorul în prag în privinţa asta, spuse Verity. Fata nu e membra familiei noastre, iar asta e o sărbătoare de familie. De fapt, Laurence, de ce încă locuieşte aici? Am crezut că ai discutat deja cu Gwen.

— Verity, hai să nu facem o scenă…

— Dar ai spus…

Gwen interveni iute şi, strângându-şi pumnii de furie, i se adresă lui Hugh.

— Scuze, puiule, dar mătuşa ta Verity are dreptate. Spune-i lui Liyoni să plece şi să o găsească pe Naveena. Sigur îi va da ceva să facă.

Hugh se posomorî, dar se supuse. Între timp, Verity continuă să se plângă despre prezenţa lui Liyoni în casă.

Încă enervată din cauza amestecului permanent al cumnatei ei, Gwen o întrerupse din nou.

— Eu şi Laurence am discutat chestiunea şi m-a lăsat pe mine să mă ocup de situaţie. Dă-mi voie să-ţi reamintesc încă o dată, Verity, că eu sunt stăpâna aici şi că, de când te-ai căsătorit, eşti o simplă musafiră.

— Stai puţin, Gwen, spuse Laurence.

— Nu. Nu stau deloc. Nici pentru tine. Nici pentru Verity. Fie sunt eu stăpână aici, fie nu. M-am săturat ca sora ta să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala. E vremea să se întoarcă la soţul ei.

Laurence încercă să-i cuprindă umerii cu braţul, dar Gwen, tulburată, se feri de el.

— Haide, iubito. E ziua mea.

— Nu vreau ca mătuşa Verity să plece, mami, se împotrivi Hugh.

Gwen se uită la masa aranjată pentru patru persoane, cu cele mai bune porţelanuri şi tacâmuri de argint, dichisită cu o faţă de masă din damasc proaspăt apretată. Îşi controlă furia.

— Bine, iubitule. Mami şi tati vor discuta despre asta mai târziu. Să bem ceaiul acum.

Însă zilele în care şampania curgea în valuri dispăruseră de mult şi când *appu* aduse tortul de fructe pentru Laurence pe un platou de argint, nu băură decât ceai. Cadourile, altădată ridicându-se unele peste altele până la tavan, acum abia dacă alcătuiau o grămăjoară.

— Să nu ne mai chinuim cu căutatul, spuse Laurence.

— Ba cred că ar trebui, îl contrazise Verity.

Gwen oftă. Dacă Verity voia să fie legată la ochi, asta îi va oferi. Se duse la dulap, căută printre lucrurile rămase de la celelalte petreceri şi scoase o bucată lungă de material negru cu care acoperi ochii lui Laurence, legându-l la spate cu un nod.

— Învârte-l pe tati de trei ori acum, porunci Hugh.

Ideea era ca stiva de cadouri să dispară ca prin minune, iar Laurence, legat la ochi, trebuia să le găsească pe toate înainte de a le putea desface.

Laurence se împiedică îndatoritor prin cameră, comportându-se ca un nerod, pe placul lui Hugh care se ţinea de burtă de atâta râs. Laurence stătea în patru labe, pipăind podeaua lângă uşă, când auziră cu toţii sunetul sacadat al unor tocuri. Toată lumea înlemni.

— Ei bine, speram că vei fi încântat să mă vezi, dar să mă primeşti cu o asemenea plecăciune până în pământ… Sunt onorată. N-aş fi crezut că o să apuc o asemenea zi.

Laurence îşi smulse legătura de la ochi şi îşi aranjă părul când se ridică în picioare.

— Christina!

— Eu însămi.

— Dar trebuia să vii abia săptămâna viitoare! exclamă Gwen.

Hugh bătu din picior şi se înroşi la faţă.

— Ne-a stricat jocul. Tati nici măcar nu şi-a găsit cadourile.

— Ah! spuse Christina. Dă-mi voie să mă revanşez. Şi eu am adus cadouri.

Laurence şi Gwen schimbară iute o privire.

— Ştiai că e ziua lui Laurence? întrebă Verity.

— Tu ce părere ai? Dar ele sunt pentru voi toţi, nu numai pentru Laurence. Omul meu aşteaptă pe coridor.

Se răsuci şi pocni din degete. Un singalez într-un veşmânt alb şi lung intră, încărcat cu pungi pline de cumpărături.

— Îmi pare rău, nu am avut timp să le împachetez.

Scotoci într-o pungă, scoase un obiect vestimentar pliat, prins încă pe umeraşul de la magazin şi i-l dădu lui Gwen. Gwen îl desfăcu şi se trezi cu un costum din două piese, precum cele din *Good Housekeeping*.

— Cred că se asortează de minune cu ochii tăi, spuse

Christina. O nuanţă încântătoare liliachie. Hugh, trenuleţul acesta e pentru tine.

Aşează cutia pe masă şi ochii lui Hugh străluciră când îşi trecu degetele peste desenele cu locomotiva şi vagoanele.

— Ce îi spui Christinei, fiule? zise Laurence.

Hugh abia izbuti să-şi smulgă privirea de la jucărie.

— Mulţumesc foarte mult, doamnă americană.

Toată lumea izbucni în râs.

— Verity, continuă Christina, am o geantă din piele de crocodil pentru tine. Cred că o să-ţi placă.

— Mulţumesc. Nu trebuia.

— Nu fac niciodată nimic din obligaţie. A fost distractiv pentru mine.

Se opri şi îi făcu lui Laurence cu ochiul, apoi îi trimise o bezea.

— Iar acum să ne ocupăm de sărbătorit. Am ceva foarte special pentru tine, dragule, deşi mi-e teamă că două mâini nu ajung să-l ţii.

— O maşină? îi dai lui tati o maşină nouă? Nu ar putea s-o ţină între mâini.

— Nu, iubitule. Crezi că ar trebui să fie o maşină?

— Da!

— Dacă nu vă deranjează, sunt puţin obosită acum. Cadoul lui tati va trebui să mai aştepte până după ora ta de culcare.

Hugh începu să se plângă, dar încă înfuriată de prezenţa neanunţată a Christinei, pe care nici măcar nişte cadouri scumpe nu o puteau compensa, Gwen îl reduse la tăcere cu o singură privire.

— E ora pentru baia lui Hugh, Christina, aşa că, dacă nu te superi, Verity te va conduce în camera de oaspeţi şi ne vedem din nou la cină.

Ţinuta este una lejeră la noi.

— Dar trebuie să fiţi eleganţi. Insist. E o ocazie specială la urma urmei.

Gwen încuviinţă cu un amestec de enervare şi suspiciune şi îl luă pe Hugh de mână.

— Foarte bine, spuse ea. Acum mergem. Poţi să faci baie în camera mea azi.

Hugh bătu din palme şi pălăvrăgi fericit până în dormitorul ei. În timp ce umplea cada, se întrebă cum se simte oare Liyoni. Deşi arăta mai bine, şchiopătatul ei devenea tot mai pronunţat pe zi ce trecea. Dacă lucrurile continuau să se înrăutăţească, copila nu va mai fi în stare să-şi îndeplinească sarcinile uşoare pe care Gwen le găsise pentru ea. Era o muncă de dragul aparenţelor şi nu conta, dar aparenţa trebuia păstrată.

Fetiţa avusese o rană infectată la picior, pe care Naveena i-o tratase cu tincturi din ierburi şi i-o bandajase apoi. Gwen se aşteptase ca şchiopătatul să dispară odată ce rana se vindecase, dar nu se întâmplase aşa. Doctorul Partridge venea peste două zile să-i facă un control general lui Hugh, iar Gwen hotărî să-l roage să o examineze şi pe Liyoni.

Savurau o cafea în salonul pentru pictură, după cină, când Christina le-a dezvăluit marea ei idee. Verity se odihnea pe canapeaua din piele de leopard, lângă masa pentru băuturi. Laurence stătea în picioare lângă şemineu, iar Gwen se aşezase pe un scaun cu spătar drept de partea cealaltă a canapelei, ţinând un ochi atent asupra sticlei de brandy.

Lăsaseră draperiile desfăcute, iar noaptea era luminată de luna aproape plină.

— Mărci, spuse Christina cu un zâmbet larg.

Se sprijini de spătarul fotoliului şi lăsă ceea ce părea un tablou împachetat în hârtie maro pe podea, lângă ea.

— Poftim? zise Laurence.

— Mărci. Ele sunt viitorul.

Femeia se ridică în picioare şi se duse lângă Laurence, punându-i o mână pe umăr şi sprijinindu-se de el. Apoi, cu faţa apropiată de a lui, îl privi direct în ochi.

— Nu te-ai uitat prin revista pe care ţi-am trimis-o, dragule?

— Laurece a aruncat o privire, rosti Gwen, simţind nevoia să scuipe, dar păstrându-şi calmul aparent. Niciunul dintre noi nu a înţeles la ce te refereai.

Christina, care îi zâmbea lui Laurence, se răsuci spre Gwen.

— Dar ce aţi observat în revistă?

Gwen se uită prin încăpere. Pe lângă daruri, Christina venise încărcată cu buchete de flori care erau acum elegant aranjate în vaze din sticlă groasă. Parfumul lor plutea în aer.

— Erau foarte multe reclame.

Christina bătu din palme.

— Bravo!

— Sugerezi să ne apucăm de publicitate? întrebă Laurence, îndepărtându-se un pas de americancă. Să-mi ierţi francheţea, dar nu mi se pare o idee prea grozavă.

Christina îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Dragul meu, sunt americancă. Desigur că nu mă deranjează francheţea. Ce caraghioşi sunteţi voi, englezii.

Laurence îşi împinse bărbia înainte şi Gwen abia se abţinu să se repeadă la el şi să-l sufoce cu sărutări pe gropiţă. Îşi înfrână pornirea şi i se adresă Christinei.

— De ce nu le explici atunci englezilor caraghioşi ce voiai să spui?

— Iubito, nu te simţi jignită. Nu râd de voi. Cred că sunteţi adorabili, cât despre soţul tău, ei bine, doar ştii ce părere am despre el… Dar ai dreptate, să discutăm despre afaceri.

Gwen, care-şi ţinuse respiraţia, răsuflă încet.

— În America, în ciuda crizei economice, unii oameni

fac bani buni din asta. Cu cât e mai mare compania şi produsul mai obişnuit, cu atât mai bine.

— Te referi la săpunul-pudră şi la crema de pantofi pe care le-am văzut în revistă? se interesă Laurence.

— Da. Aşa cum e şi ceaiul. Gândeşte-te la Lipton.

Gwen dădu din cap.

— Dar nu existau reclame pentru ceai.

— Exact ce spuneam şi eu, *chérie.* Ideea este să facem din Hooper o marcă. Nu ai mai fi un simplu producător şi manufacturier angro, ci ai avea o marcă de ceai.

Laurence clătină din cap.

— Oamenii suferă din cauza depresiunii, dar tot trebuie să-şi spele hainele şi să-şi lustruiască ghetele. Asta e ideea ta.

— Da. Şi trebuie să-şi cumpere ceaiul, săptămână după săptămână. Însă va funcţiona numai dacă investeşti mult.

— Nu vom fi niciodată în stare să producem suficient. Nici măcar cu plantaţiile la capacitate maximă. Nu ştiu cum ar putea funcţiona, zise Laurence neîncrezător.

— Laurence, dragule… şi englez *caraghios* ce eşti, te respect, te admir şi te iubesc… Aici intervin eu.

Gwen îşi ascunse iritarea.

— Nu vor fi adaosuri comerciale uriaşe, dar tu trebuie să vinzi un lucru pe care oamenii îl cumpără frecvent şi nu pot rezista fără el.

Christina făcu o pauză.

— Spune-mi, cum vă descurcaţi acum?

Laurence tuşi şi îşi pironi privirea în podea.

— Exact cum bănuiam. Aşa că trebuie să ne gândim la ceva nou. Toată lumea are o pungă de ceai în casă şi vreau ca numele lui să fie Hooper.

Dacă venim imediat după Lipton, vom face mulţi

bani.

Indignarea lui Gwen păru să explodeze. Ce voia Christina de fapt? Se juca oare cu ei, prefăcându-se şi arătându-le că are puterea de a face aşa ceva? Se întorsese ca să reia relaţia cu Laurence? Gwen voia s-o elimine din viaţa lor, aşa cum mai încercase şi înainte, dar nu avea de gând să-l stânjenească pe Laurence cu o scenă de gelozie. Instinctul o îndemna să nu lase să i se citească pe faţă ceva şi să vorbească ferm.

— Nu, rosti ea. Să punem punct ideii tale nebuneşti. Laurence ţi-a spus deja că nu putem produce asemenea cantităţi.

Christina păru că n-o aude.

— Nu tu, dragă. Îl cumperi din Ceylon. Închei înţelegeri cu celelalte plantaţii. Punem ceaiul în pliculeţe şi îi vom face reclamă masivă. Nu e nevoie de un adaos mare, dacă ai o cantitate corespunzătoare.

— Dar nu am suficient cash pentru asemenea cheltuieli, se împotrivi Laurence.

— Nu, nu ai, dar eu am. Eu îţi sugerez să mă laşi să cumpăr acţiuni de la Hooper şi tu vei folosi banii ca să pui pe roate afacerea.

Gwen se ridică în picioare, tremurând şi se duse lângă Laurence. Şi vocea îi tremură când vorbi.

— Şi dacă nu merge? Ce se va întâmpla atunci? Nu mai putem risca nimic.

— Eu voi fi cea care riscă, nu voi. Ascultă-mă cu atenţie, iubito, acesta e viitorul. Reclama ia cu asalt America. Ai văzut revista, nu?

— Nu sunt sigură că mă încântă cum arată viitorul, rosti Gwen.

— Îţi place sau nu, sunteţi pe punctul de a face milioane. E foarte simplu.

— Poate ai dreptate. Ne laşi să ne gândim o vreme? întrebă Laurence, trecându-şi mâna pe sub braţul lui

Gwen.

Gwen oftă. Femeia îl câştiga pe Laurence încă o dată, iar ea nu putea face nimic.

— Aveţi două zile la dispoziţie. Apoi plec. Trebuie să acţionăm rapid, fiindcă altcineva ne-o poate lua înainte.

Christina îşi netezi rochia scumpă şi se întoarse spre Gwen cu un zâmbet radios.

— Îţi place rochia mea?

Gwen bălmăji un răspuns.

— Direct de pe umeraş, foarte ieftină şi nu e din mătase. Lumea se schimbă, oameni buni. Fie ţineţi pasul cu ea, fie nu. Am călătorit mult azi şi sunt gata să mă bag în pat.

Verity, care nu scosese o vorbă, se ridică şi ea, deşi nu părea să se ţină prea bine pe picioare. Când deschise gura să vorbească, se bâlbâi uşor.

— Cred că e o idee minunată, Christina.

Gwen simţi nevoia să-i spună că ideea nu are nicio treabă cu ea, dar îşi ţinu gura.

— Mulţumesc. Am uitat să-ţi spun, Laurence, tu şi Gwen va trebui să veniţi la New York. Va ajuta marca să devină cunoscută şi respectată.

— Serios, chiar e necesar? Cât timp?

— Foarte necesar şi nu pentru mult timp. Desigur, eu voi acoperi toate cheltuielile.

— Şi cu Hugh cum rămâne?

— Curând se duce la şcoală, nu?

Gwen se încruntă.

— De ce faci asta Christina, dacă pierderile vor fi exclusiv ale tale?

— Pentru că nu vor exista pierderi. *Atât* de sigură sunt… şi pentru că îmi sunteţi dragi. V-aţi chinuit destul şi mă simt prost pentru pierderile lui Laurence din Chile. Deşi sunt sigură că, imediat ce criza va mai trece, veţi

începe să faceţi bani din nou acolo, chiar mai mulţi decât înainte.

Gwen încuviinţă din cap încet. Nu avea încotro, ce avea să se întâmple se va întâmpla şi gata.

— Campania va fi condusă din New York şi vor avea nevoie de chipurile voastre. Şi că tot vorbim de feţe, aproape că am uitat, Verity.

Dacă nu te superi, vrei să despachetezi micul tablou sprijinit de canapea?

— Mă întrebam dacă pachetul acela e cadoul meu, spuse Laurence.

— Într-un fel, da, zise Christina, în timp ce Verity scotea hârtia.

— Să-l vedem atunci, adăugă Laurence.

Verity îşi ridică privirea spre el.

— Este un tablou al lui Savi Ravasinghe.

Lui Gwen i se înmuiară genunchii. Nu îl chestionase niciodată pe Savi cu privire la ce se întâmplase în noaptea aceea şi, treptat, devenise tot mai uşor să dea uitării incidentul. Însă acum, când prezenţa lui Liyoni îi aducea aminte în permanenţă de el, de ce trebuia ca bărbatul să se întoarcă şi el în viaţa ei în felul acesta?

Laurence se încruntă când Verity întoarse tabloul şi îl ridică în aer, ca el să-l vadă mai bine.

— Este o culegătoare de ceai tamilă, murmură Laurence.

Gwen admiră culoarea stacojie splendidă a sariului femeii, care părea să sclipească în mijlocul arbuştilor de ceai de un verde luminos şi trebui să recunoască în sinea ei că e frumos. În timp ce-l privea, simţi cum i se înfierbântă gâtul şi obrajii şi speră că nimeni nu băgase de seamă.

Desigur că Verity observase.

— Te simţi bine, Gwen? o întrebă Verity.

— Îmi este puţin cald, spuse ea, făcându-şi aer cu

mâna.

Laurence păstră tăcerea, în vreme ce Christina îi explică în detaliu că, pentru ea, aceasta era imaginea perfectă a ceaiului Hooper. Va fi întipărită pe plicurile de ceai, pe afişe uriaşe şi în reclamele din revistă.

Când termină, Laurence îi scutură mâna.

— Ne-ai dat serios de gândit. Vorbim din nou mâine. Sper să ai o noapte plăcută.

După ce porniră spre camerele lor, Gwen se adânci în gânduri. Nu exista altceva în mintea ei decât Christina şi, în acel moment, simţi că americanca va fi furtuna care îi va dărâma casa.

30

În următoarele două zile, Gwen îl auzi pe Laurence foindu-se toată noaptea. Angoasată din cauza lui Ravasinghe, enervată de prezenţa Christinei, tânjea ca Laurence să vină în patul ei, ca să îl ţină cât mai aproape de ea. Dar el nu veni. Spre iritarea lui Gwen, Verity rămăsese şi susţinea ideea Christinei. Ideea mărcii îi copleşise pe toţi şi subiectul plecării lui Verity nu mai fusese adus în discuţie.

Fiindcă toată lumea era preocupată cu altceva, Gwen le dădu voie lui Liyoni şi lui Hugh să se joace în camera ei. Soarele pătrundea pe fereastră, luminând puternic încăperea, iar Gwen, care stătea la masa de lângă geam cu Naveena, simţea căldura în ceafă. Îi privi pe gemeni sărind în pat, în timp ce îngânau ceva ce părea a fi versiunea singaleză a lui *Humpty Dumpty*. Se gândi la Christina şi la efectul pe care îl avusese sosirea femeii asupra lui Laurence. Soţul ei se îndepărta de ea.

Uitându-se pe geam, îi surprinse pe cei doi în grădină, foarte aproape unul de celălalt şi încercă să se convingă că discutau doar despre afaceri.

Însă golul din stomac o făcu să se simtă străină şi respinsă de soţul ei în propria lor casă. Înţelegea că ideea de cămin nu se rezumă la un simplu loc. Era vorba de relaţia ei zilnică cu tot ce atingea, vedea şi auzea. Era certitudinea familiarităţii şi senzaţia de siguranţă, cărările bătătorite.

Materialele, firele, aromele, culoarea precisă a ceaiului de dimineaţă, ziarul trântit de Laurence pe masă înainte de a porni la lucru, tropăitul lui Hugh pe scări de o mie de ori pe zi. Însă acum se întâmpla ceva extraordinar. Pământul se mişca şi totul era diferit.

O luă un val de căldură şi, pentru o clipă, o urî pe Christina la fel de mult cât îl ura pe Savi Ravasinghe. Dar şi mai mult ura faptul că o transformase într-o femeie geloasă şi temătoare. Tânjea după o cale de scăpare. Îşi privi copiii şi, ruşinându-se, furia copleşitoare se risipi.

— Ai grijă, Hugh! strigă ea. Nu uita că pe Liyoni o doare piciorul.

— Da, mami. De-aia sare numai în fund.

Se auzi un ciocănit la uşă şi Verity intră.

— Cred că ar trebui să ştii că Laurence a acceptat propunerea Christinei.

Gwen îşi duse mâna la spate şi îşi masă ceafa.

— Dumnezeule, serios?

— Au nevoie de semnătura ta pe un document. Vor fi şi altele mai târziu.

Tânăra se opri şi aruncă o privire spre copiii care stăteau cuminţi pe pat.

— Eu m-aş descotorosi de fetiţa cu piele tuciurie, dacă aş fi în locul tău.

— Nu sunt sigură că înţeleg ce vrei să spui.

Verity îşi înclină capul, apoi continuă cu un zâmbet strâmb:

— Servitorii au început să şuşotească pe la colţuri. Ei nu pricep de ce fata primeşte tratament preferenţial. Ştii şi

tu cum sunt.

Gwen se încruntă.

— Credeam că te pregăteşti să-ţi faci bagajele.

Verity zâmbi din nou.

— În niciun caz. Eşti soţia lui, Gwendolyn, a doua soţie, ca s-o spunem pe-aia dreaptă, dar eu sunt *singura* lui soră. Acum mă duc să joc tenis cu Pru Bertram la club. Ciao!

— Şi cu soţul tău cum rămâne? Nu e corect faţă de el, nu?

Verity ridică din umeri.

— Asta nu e treaba ta.

— E adevărat? o întrebă Gwen pe Naveena, după ce Verity plecă. Aşa se bârfeşte?

Bătrâna oftă.

— Nu înseamnă nimic.

— Eşti sigură?

— Le spun că e bine pentru Hugh să aibă o prietenă.

Pe coridor se auzi zgomot, apoi sunetul unor paşi. Gwen se uită în jur, tresărind.

Naveena plescăi.

— E doar unul dintre băieţi, doamnă.

Când Hugh şi Liyoni începură să sară din nou în pat, Gwen căzu iarăşi pe gânduri. Avertismentul lui Verity îşi atinsese ţinta. Din ziua în care o adusese pe Liyoni să locuiască aici, viaţa ei îşi pierduse armonia. Prinsă ca într-o menghină din pricina spaimei, tresărea la orice zgomot şi, de fiecare dată când auzea grinzile casei pocnind, se răsucea brusc, aşteptându-se la ce e mai rău, chinuindu-se singură cu scenarii oribile până când nu mai putea vedea limpede.

Avea nevoie de Laurence să-i reamintească cine e ea, însă relaţia lor scârţâia. Gwen se simţea ruptă în două, înspăimântată să fie alături de el, pentru că s-ar fi putut da

de gol, dar având nevoie de el din ce în ce mai mult. Când Laurence se purta amabil, ea îl repezea şi îi răspundea cu iritare. Când el era rece, îşi făcea griji că pusese gheara pe el Christina.

Brusc, se auzi o bufnitură. Liyoni căzuse din pat şi acum zăcea pe podea, fără să scoată un sunet. Gwen sări din scaun.

— Ai împins-o, nu-i aşa, Hugh?

Hugh se făcu roşu ca racul şi începu să plângă.

— Nu, mami. Nu e adevărat.

Gwen se repezi spre Liyoni şi Hugh se dădu jos din pat. Ridică fetiţa de jos şi o ţinu în braţe. Hugh se lăsă pe vine lângă ele.

— Îmi pare rău, Hugh. Nu e vina ta. Nu am mai fost atentă la voi.

Mângâie obrazul lui Liyoni şi se uită în ochii ei speriaţi. Copila clipi şi din ochi i se scurse o lacrimă. Gwen simţi cum i se opreşte inima. O privea pe fiica ei fără să îi vadă culoarea. Se gândea la ea ca la sângele din sângele ei pentru prima dată. În acel moment de claritate maximă, timpul păru că se opreşte. Liyoni era fiica ei, pe care nu ştiuse cum să o iubească şi pe care o părăsise de parcă ar fi fost un căţeluş nedorit. Se simţea vinovată pentru tot ce făcuse şi suferea îngrozitor să ştie că nu va putea admite niciodată că e fiica ei. Scoase un sunet chinuit, de parcă şi-ar fi înăbuşit lacrimile, apoi îl înconjură şi pe Hugh pe după umeri cu braţul şi îi trase pe amândoi aproape de ea. Cu inima bătându-i sălbatic, Gwen simţi un alt val de iubire puternic şi o sărută pe Liyoni pe obraji. Când îşi ridică privirea, zâmbi spre Naveena, dar ayah încremenise, holbându-se spre uşă, cu gura uşor deschisă.

Stând cu spatele la uşă şi concentrată asupra copiilor, Gwen nu auzise când aceasta se deschisese, iar acum îşi dădu seama numai pentru că Laurence tuşi discret.

— Fata a căzut, spuse iute Naveena.

Gwen o ridică pe Liyoni şi o aşează uşurel pe pat. Sentimentul de vinovăţie o învăluia ca într-un giulgiu şi, dacă Laurence văzuse căzătura, atunci văzuse şi restul.

Laurence nu scoase nicio vorbă şi rămase privind.

Gwen încercă să gândească, fără să-şi mai amintească dacă spusese ceva cu glas tare. Sau poate totul se petrecuse strict în mintea ei. Teama îi frânsese glasul şi îi tăiase răsuflarea. Înghiţi în sec, străduindu-se să alcătuiască o secvenţă de sunete cât de cât inteligibile.

Laurence îşi drese vocea şi se adresă direct Naveenei.

— Sună-l pe doctorul Partridge. Spune-i să vină aici.

Traversă încăperea să privească fata şi Hugh îl luă de mână.

— E prietena mea cea mai bună, tati.

— E doar o căzătură. A aterizat puţin cam tare, dar atâta tot.

Gwen încercă să-şi alunge teama din ochi. Ce văzuse Laurence? Ce auzise? O trecu un fior pe şira spinării. Se scărpină în cap, îşi duse mâna la ceafă, apoi îşi masă umerii. Gesturile nu o ajutară. Senzaţia de înfiorare era atât de intensă, încât îi veni să ţipe.

— Partridge i-a verificat şchiopătatul? întrebă Laurence şi Gwen tresări.

Gwen încuviinţă din cap.

— Şi? insistă Laurence.

În sfârşit, Gwen îşi recăpătă vocea.

— Nu a găsit nimic rău. A zis că o să-şi revină. De unde ştiai? Tu nici măcar nu erai aici.

— Mi-a zis McGregor.

Deşi expresia obişnuită a lui Laurence nu se schimbase, zări în ochii lui ceva straniu. Îi susţinu privirea, dar stomacul i se strânse. Abia după câteva clipe bune, el vorbi din nou.

— Mi-a zis că păreai îngrijorată de soarta copilei.

Gwen înghiţi din nou în sec. Cum de nu-şi închipuise că McGregor va fi cu ochii pe ea?

— E un copil cuminte şi mi-a fost milă de ea. Să trăiască printre străini la o vârstă atât de mică.

— Eu m-am dus la şcoala cu internat când eram de vârsta ei.

— Dar ştii ce părere am eu despre asta.

Laurence se mulţumi să se uite la ea. Gwen habar nu avea ce se petrece în mintea lui. Dacă îl pierdea acum…

Se chinui să-şi potolească nervii în tăcerea tensionată, concentrându-se asupra respiraţiei.

— Hugh va pleca în curând, rosti el într-un târziu. Atunci vom hotărî ce e de făcut cu fetiţa.

Gwen întoarse capul pentru ca Laurence să nu-i vadă lacrimile din ochi.

— Sunt nişte documente de semnat în salonul pentru cină. Vino şi tu după ce termini cu doctorul aici. Apropo, vom merge în America la scurt timp după Christina. Ea a plecat înainte astăzi.

Plecase. Christina plecase.

Gwen îşi petrecu ora în aşteptarea doctorului bând ceai şi jucând pasienţe cu Hugh. Liyoni dormea şi, când se trezi, rămase tăcută şi refuză fructele şi apa pe care i le oferi. Lui Gwen îi sărea inima din piept ori de câte ori auzea paşi pe coridor, temându-se că Laurence se întorsese. Până la sosirea doctorului, starea lui Liyoni se înrăutăţi.

Doctorul îşi puse geanta jos.

— Ar fi o idee bună ca ayah să îl ia pe Hugh de aici, Gwen.

— Nu! se împotrivi Hugh şi bătu din picior. Vreau să rămân. E prietena mea, nu a ta şi nici a lui mami!

— Am acadele aici. Dacă eşti cuminte şi te duci cu Naveena, îţi dau şi ţie una.

— Sunt galbene?

— Da, am şi roz.

— Numai dacă îi dai una şi lui Liyoni, de aceeaşi culoare.

— De acord, băiete.

— Îmi promiţi că nu îi faci rău?

— Îţi promit.

— Putem înota mai târziu? îi place să zboare.

— Să zboare?

Hugh încuviinţă din cap.

— Aşa spune ea la înot.

După ce Naveena îl luă pe Hugh să se joace cu mingea, doctorul trase un scaun şi o examină cu grijă pe Liyoni, pipăind-o încet peste tot.

Gwen se aşeză în spatele lui şi, când fetiţa deschise ochii, îi zâmbi.

Gwen observă încrederea care începuse să crească în ea, aşa că îi răspunse cu un zâmbet. Schimbul de priviri nu-i scăpă doctorului, care se uită când la Gwen, când la Liyoni. Gwen se rugă în tăcere ca el să nu fi observat culoarea ochilor copilei, pe jumătate violeţi, pe jumătate căprui, sau buclele negre care stăteau uşor răsfirate pe pernă.

— Ai ceva să-mi spui, Gwen?

Ea îşi ţinu respiraţia.

— A căzut din pat. Ţopăiau amândoi în el. A fost vina mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e la fel de puternică precum Hugh. Nu eram atentă.

— În regulă. Are o slăbiciune cauzată de o lipsă. Hrăneşte-o bine. Acesta e sfatul meu.

— Ce uşurare! Nimic altceva? Nu e nimic contagios?

— Nici vorbă. Doar şocul căzăturii.

O lună mai târziu, Gwen împacheta în dormitor ultimele haine ale lui Hugh pentru şcoală. Se gândise mult

la ţinutele de casă pe care să i le dea şi pregătise hăinuţe pentru toate tipurile de vreme. Uniforma lui de şcoală sosise de la Nuwara Eliya cu o zi înainte. Două seturi cu tot ce fusese menţionat în scrisoare. Lista era lungă. Se simţea recunoscătoare că tatăl ei plătise factura, deşi o parte din ea nu voia ca Hugh să plece deloc.

Posomorât, Hugh stătea pe căluţul lui vechi de lemn, pe care îl ţineau acum în camera lui Gwen.

— Pot să vin în Vestul Sălbatic cu tine?

— Nu mergem în Vestul Sălbatic. Ne ducem la New York.

— Dar o să fie cowboy şi acolo, nu?

Ea scutură din cap.

— Mai repede o să dai peste un cowboy în Nuwara Eliya decât în New York.

— Nu e corect. Poţi să mă înveţi aritmetica şi ortografia, nu?

— Puiule, trebuie să primeşti o educaţie bună, ca să creşti deştept ca tati.

— Nu e deştept.

— Ba e.

— Nu e un lucru deştept să spui că nu pot merge la cascadă cu Liyoni.

Gwen ştia că există o cascadă, dar auzise că e mult de urcat, aşa că nu se aventurase niciodată până acolo.

— Bănuiesc că tati crede că e prea periculos.

— Liyoni iubeşte apa. I-ar plăcea acolo. Eu am văzut-o. Poţi merge cu maşina acolo. Verity m-a dus.

— Până în vârf?

— Da, până în vârf. Nu m-am apropiat de margine.

— Mă bucur să aud asta. Acum, vino şi ajută-mă cu cataramele de la valiză. Am nevoie de un bărbat puternic.

El izbucni în râs.

— Bine, mami.

Mai târziu, în timp ce încerca să-şi facă propriul bagaj, Laurence intră cu un zâmbet larg pe faţă. De când Christina plecase să pună lucrurile pe roate la New York, Laurence fusese ocupat să se întâlnească cu proprietarii de plantaţii şi să încheie afaceri cu ei. Gwen abia dacă îl văzuse şi era recunoscătoare pentru asta. Când el venea acasă, nu dădea niciun semn că ar şti mai multe despre motivul pentru care Liyoni locuia cu ei, deşi Gwen îl urmărise cu atenţie.

— Bună, spuse el. Mi-a fost dor de oamenii mei preferaţi.

— Tati! strigă Hugh şi sări de pe cal, alergând să-l îmbrăţişeze.

— Atenţie, băiete, tati e obosit. Nu vrei să mă trânteşti, nu?

Hugh izbucni în râs.

— Ba da, tati.

Laurence zâmbi şi se uită la Gwen peste capul băiatului.

— Am reuşit să fac aranjamentele pentru ca Hugh să rămână la internat în primele luni.

— Adică nu vine acasă în weekenduri? Laurence, nu se poate! Nu îi va plăcea deloc.

— Doar cât suntem plecaţi. O călătorie la New York şi înapoi e un lucru destul de complicat. Apropo, totul e aranjat. Christina ne-a cumpărat biletele.

— Hugh, fugi şi te joacă! spuse ea. De ce nu încerci noul leagăn din grădină?

Hugh se strâmbă, dar se supuse. În felul copiilor care cresc, simţea imediat când exista un dezacord între părinţii lui.

Laurence se ridică în picioare cu spatele la lumină. Gwen îl privi, acoperindu-şi ochii cu mâna pentru a se feri de strălucirea orbitoare a soarelui care pătrundea prin fereastra deschisă.

— Nu poate avea Naveena grijă de el în weekenduri?

— Cred că Naveena va fi ocupată cu fetiţa.

Laurence oftă din toţi rărunchii.

— Aş fi vrut să facem ceva în privinţa fetei până acum.

— Am încercat.

— Sunt sigur de asta.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. De ce eşti aşa de sensibilă? Trebuie să recunosc că ai devenit tot mai ţâfnoasă de când copila locuieşte aici. Ce se petrece?

Gwen scutură din cap.

— Foarte bine. Aş vrea să discutăm despre Verity. I-am spus că nu poate sta aici cât suntem plecaţi. Trebuie să se întoarcă la Alexander.

Încântată de o asemenea ştire, Gwen răsuflă uşurată.

— Grozav. Se pare că te-ai gândit la tot. Ţi-a povestit despre problemele ei cu Alexander.

— A făcut aluzii la unele dificultăţi.

— Ce fel de dificultăţi?

— Nu-ţi vine nimic în cap?

— Serios?

— I-am spus că trebuie să îşi rezolve problemele. Adevărul e că purtarea ei din ultima vreme e enervantă. Şi bea foarte mult pe deasupra. Este responsabilitatea soţului ei acum, nu a mea.

Aleluia, gândi Gwen şi puţin lipsi să nu aplaude.

— Putem hotărî ce să facem cu fetiţa când ne întoarcem. Ştiu că am spus că ne vom îngriji de Naveena când îmbătrâneşte, dar nu m-am gândit să includ şi rudele îndepărtate, dacă asta e copila în realitate.

— Laurence, desigur că este.

— Copila are ceva ciudat. Am trimis după documentele vechi ale mamei cu istoria familiei, poate

descoperim ceva care ne va spune de unde se trage. Poate există un detaliu care o leagă de Naveena.

— Mă îndoiesc că vei găsi explicaţii acolo. Nici măcar Naveena nu ştia despre existenţa fetei.

— Ştiu. Am vorbit cu ea.

Lui Gwen i se puse un nod în gât.

— Şi ce-a zis?

— Nu prea multe. Gwen, te-ai albit la faţă.

— Sunt bine, doar puţin obosită.

Văzu grija din ochii lui, dar răsuflă uşurată când el îşi mută privirea spre rochiile întinse pe pat.

— Sunt încântătoare, dar nu împacheta prea multe. Christina o să te ducă la cumpărături pe Fifth Avenue. Zice că ţi-ar plăcea probabil nişte haine la modă.

Gwen se îndreptă de spate, îşi puse mâinile în şold şi îl privi furioasă.

— Dar cine naiba se crede Christina asta? Nu sunt o sărăntoacă şi nu am nevoie să mă ducă *ea* la cumpărături.

Laurence pufni.

— Am crezut că o să fii încântată.

— Ei bine, nu sunt. M-am săturat să mă privească de sus. Şi tu, la fel.

— Iubito, îmi pare rău. Ştiu că eşti supărată din cauza lui Hugh.

— Nu sunt supărată, spuse ea.

— Iubito…

— Mai lasă-mă cu „iubito”! Nu sunt supărată.

Apoi izbucni în plâns.

Laurence se apropie şi o strânse în braţe. Ea se zbătu, dar el o ţinu strâns la piept ca să nu scape. Gwen nu-i putea spune ce simte cu adevărat pentru Liyoni şi, deşi avea să-i ducă dorul lui Hugh, adevărul era că băiatului probabil că îi va plăcea la şcoală. La gândul că lasă totul în mâinile zeilor atâta timp o trecu un fior pe şira

spinării. În plus, nu credea că Verity va sta departe de ei şi asta nu o ajuta deloc să se calmeze.

— Ne vom întoarce cât ai clipi din ochi, draga mea.

El îi ridică bărbia şi o sărută pe buze. Gwen îl dori atât de mult în acea clipă, încât nu reuşi să scoată o vorbă.

— Să încui uşa? spuse el cu un zâmbet larg.

— Şi fereastra. Se aude de afară.

Gwen se uită spre patul acoperit cu haine.

— Nu-ţi face griji, o linişti el şi le strânse pe toate, după care le trânti morman pe podea.

Se duse la uşă şi o încuie.

— Laurence! Toate lucrurile alea au fost călcate.

El îi ignoră vorbele, o luă pe sus, o săltă pe umăr şi o cără până la pat.

Ea izbucni în râs când o aruncă printre aşternuturi, apoi îl ajută să-i dea jos hainele.

31

Gwen trase perdeaua grea de brocart. De la fereastra apartamentului lor din hotelul Savoy-Plaza, în prima dimineaţă petrecută în marea metropolă, rămase surprinsă să vadă copacii şi ţărmul pietros al unui lac ce sclipea sub soarele de septembrie. Nu ştia la ce să se aştepte, dar în niciun caz la o asemenea dimineaţă splendidă sau la parcul enorm din centrul New Yorkului.

Se răsuci să cerceteze camera. Îi luă ceva timp până se obişnui cu negrul şi cu argintiul strălucitor şi cu nuanţele de verde, dar hotărî că îi plac formele geometrice şi liniile cu multe unghiuri. O pictură uriaşă acoperea aproape un perete întreg. Nu ştia cum să interpreteze petele de negru pe fundalul crem, dar tabloul o făcu să se gândească la Savi Ravasinghe. Christina propusese să îi viziteze cea mai nouă expoziţie dintr-o galerie din Greenwich Village la un moment dat, dar Gwen nu aştepta

deloc acest moment. Era o serie de tablouri despre populaţia băştinaşă a Ceylonului la lucru, şi nu obişnuitele portrete de femei frumoase şi bogate. Deşi dintre aceste pânze alesese Christina una care să reprezinte ceaiul Hooper, Gwen hotărâse să folosească drept pretext o migrenă ca să nu meargă şi spera ca Laurence să rămână cu ea.

Eliberată de golul permanent din stomac cu care ajunsese să se obişnuiască acasă, Gwen simţea un val de entuziasm proaspăt. *Rămâi tânără şi frumoasă* cânta la radio. Părea cât se poate de potrivit. Aşa era New Yorkul. Laurence plecase deja la o întâlnire cu Christina, iar Gwen încercă să-şi găsească o ocupaţie. Ca să nu se mai gândească la Laurence şi la faptul că el va petrece timpul cu Christina, ridică un exemplar lucios al revistei *Vogue* şi răsfoi imaginile de modă. Îşi ridică geanta, îşi puse o jachetă şi ieşi în lume. Laurence îi promisese că se întoarce până la prânz, oferindu-i două ore libere.

Pe stradă, se uită în sus spre clădirea hotelului. Christina le rezervase locuri la Savoy-Plaza, fiindcă era un loc plin de viaţă, în comparaţie cu celelalte hoteluri de pe Fifth Avenue. Puteai asculta muzică la bar până la miezul nopţii. Dar când sosiseră cu o seară în urmă, fuseseră prea obosiţi ca să mai asculte ceva. Gwen se simţea uşor intimidată de loc. Şirul de ferestre arcuite de la parter, acoperişul oblic în stil Tudor cu două coşuri şi faţada cu aspect dur, masculin erau mult mai impozante decât orice clădire din Ceylon, care părea delicat şi elegant prin comparaţie.

Gălăgia domnea pretutindeni. Maşinile claxonau furios când depăşeau troleibuzele, autobuzele cu etaj care mergeau pe benzină sau autobuzele mai moderne, fără etaj. Observă un semn care semăna cu o acadea supradimensionată chiar pe trotuar. La o analiză mai atentă, Gwen îşi dădu seama că e o staţie de autobuz. Se alătură numărului mare de bărbaţi care purtau pălării moi

de fetru şi încercă să se plimbe cu aceeaşi nonşalanţă, în timp ce se gândea ce să facă. Hotărî că un taxi era mai sigur. Un autobuz ar fi putut merge oriunde. Dar, înainte de a apuca să facă semn unui taxi, zări un autobuz crem cu un etaj din sticlă, pe care scria *Tur prin Manhattan*. Fără să mai şovăie, se aşeză la coadă să cumpere bilet.

De unde stătea ea, sprijinită de geamul autobuzului, trăgea cu urechea la cuplul din faţa ei, privind stradă după stradă. Bărbatul se plângea de un avocat care fusese pus sub acuzaţie pentru acumularea excesivă de aur. *Aur în valoare de 200.000 de dolari,* spuse bărbatul. *Ce mai urmează acum?* Soţia lui, dacă asta era, şi Gwen putea să jure că era, murmura „da, dragă" ori de câte ori se cuvenea, însă se vedea cât de colo că pe femeie o interesa mai mult peisajul.

Discuţia despre aur îi aduse aminte de motivul pentru care Laurence venise la New York. Oricât de mult i-ar fi plăcut să se creadă nişte simpli turişti, ea şi soţul ei aveau alte treburi. Astăzi, el se întâlnea cu Christina la bancă, iar mâine urmau să meargă la agenţia de publicitate, apoi la un avocat. Seara, pentru a sărbători afacerea, li se promisese distracţie fără limite. Până şi ideea în sine o lăsa pe Gwen fără suflu. Laurence voia să meargă la un club de jazz, deşi Gwen ar fi preferat un spectacol. Trecură pe lângă o serie de panouri publicitare imense pe *42nd Street* pentru teatrul Strand. *Asta da, distracţie!* se gândi ea.

Însă nu era singura diferenţă de opinii. Fuseseră multe discuţii contradictorii între Laurence şi Christina cu privire la cea mai potrivită agenţie de publicitate. Uneori, când se certau, păreau ca un cuplu căsătorit de mulţi ani. În cele din urmă, trebuiau să aleagă între agenţia James Walter Thompson sau Masefield, Moore şi Clements de pe Madison Avenue. Se părea că prima inventase sendvişul cu brânză la grătar pentru unul dintre clienţii săi, impresionând-o enorm pe Christina, dar se zvonea că a

doua avea în plan prima emisiune radio sponsorizată, un lucru şi mai bun. Obişnuită cu ritmul lent al plantaţiei lor din Ceylon, Gwen nu prea ţinea pasul cu evenimentele.

Se minună de succesiunea de străzi şi de clădiri înalte, dar continuă să rămână pierdută în gânduri şi rămase surprinsă când turul se încheie abrupt şi se trezi undeva lângă parc. Coborî din autobuz şi îl zări pe Laurence, care o ţinea pe Christina de cot, conducând-o spre intrarea în hotel. Christina chiar n-avea nevoie de nimeni s-o conducă, îşi spuse Gwen în sinea ei.

— Laurence strigă ea, hotărâtă să nu se simtă rănită.

Îşi ascunse iute iritarea. Zgomotul străzii îi acoperi glasul şi el nu se întoarse.

Gwen alergă şi îi prinse din urmă în câteva clipe.

— Cum a mers? întrebă ea, cu răsuflarea întretăiată.

Laurence zâmbi larg şi o sărută pe obraz.

— Avem planul pus la punct.

— Ne vedem la agenţia de publicitate mâine la zece, adăugă Christina, agăţându-se de braţele amândurora, de parcă nimic nu era în neregulă.

Poate ar trebui să luăm prânzul acum. Pe mine şi pe Gwen ne aşteaptă nişte cumpărături masive după-amiază, Laurence. Şi ţie ţi-ar prinde bine un costum nou.

Gwen se întoarse târziu de la cumpărături. Fusese la Saks şi la House of Hawes. Afară, se lăsa amurgul şi stâlpii electrici se aprinseră. Mici dreptunghiuri galbene de lumină împodobeau faţadele întunecate ale clădirilor uriaşe. În camera de zi a apartamentului lor, Laurence fuma pipă, relaxându-se într-un fotoliu de piele. Băiatul de serviciu cără pachetele lui Gwen şi le aşeză lângă uşă. După ce îi dădu un bacşiş, Gwen se trânti în celălalt fotoliu din faţa lui Laurence.

Fusese cea mai obositoare sesiune de cumpărături din viaţa ei, dar se alesese cu trei ţinute noi minunate, care aveau să facă din ea o femeie la modă. Dacă era să fie

sinceră, experienţa o încântase. Avea o rochie de seară de un bej-pal, cu câteva pete purpurii la linia gâtului şi mâneci fluture, un costum frumos din două piese de un verde-deschis ca mazărea şi un costum de afaceri. Toate aveau noua lungime până la jumătatea gambei şi o croială pe corp. Christina insistase să-şi ia mănuşi şi o pălărie. Borul acesteia avea un stil care îi punea în evidenţă chipul mai bine decât vechile ei pălării cloş. Era fericită că-şi adusese blana de vulpe, fiindcă ea urma să dea o notă şic ţinutelor de serie.

— Laurence, ai observat că băieţii de serviciu şi de la lift sunt rareori albi?

Gwen îşi frecă gleznele şi ezită un moment.

— Unii au pielea foarte închisă, dar alţii au pielea precum caramelul.

— Nu pot spune că am băgat de seamă, zise el din spatele ziarului.

Probabil că unii dintre ei se trag din familii de sclavi.

— E ceva obişnuit?

El încuviinţă din cap şi continuă să citească.

— Citeşti despre avocatul care a fost acuzat de acumulările excesive de aur?

— Da, şi mai e un articol interesant despre un tip din Germania, Hitler.

Au o inflaţie uriaşă acolo. S-ar putea ca el să pună lucrurile la punct.

— Chiar crezi asta? Am auzit că dă vina pe băncile evreilor.

— S-ar putea să ai dreptate. Unde ai auzit asta?

— Ascult când ies pe ici, pe colo.

Se lăsă tăcerea şi Laurence continuă să citească. Gwen nu se grăbi.

— Să sun să ne aducă nişte ceai? întrebă ea.

Pentru că el nu răspunse, dădu comanda, apoi se frământă cum să deschidă subiectul care o preocupa atât.

— Laurence, m-am gândit mai bine.

— Oh, draga mea, spuse el şi îi zâmbi.

Împături ziarul şi îl lăsă jos.

— De vreme ce eu voi fi directorul unei companii noi, chiar dacă doar cu numele, trebuie să semnez documentele, nu?

El încuviinţă.

— Voi semna tot ce ai nevoie, desigur.

— Nici nu m-am îndoit de asta.

— Îţi voi sprijini proiectul cu tot sufletul, dar am o singură condiţie.

Laurence ridică din sprâncene, dar pentru că nu scoase niciun cuvânt, ea continuă.

— Dacă vom face mulţi bani…

— Nu dacă, ci când!

— Potrivit Christinei, da.

— Cred că are dreptate.

— Ei bine, dacă vom avea succes, aş vrea să îmbunătăţim condiţiile lucrătorilor noştri. Aş vrea medicamente pentru copii, de exemplu.

— Asta e tot?

Gwen inspiră adânc.

— Nu. Vreau ca şi locuinţele lor să fie îmbunătăţite.

— Foarte bine, spuse el. Deşi credeam că eu am îmbunătăţit deja lucrurile de când a murit tata. Mă îngrozesc acum când mă gândesc, dar ştiai că, la vânătoarea de crocodili, se obişnuia să foloseşti un băieţel dolofan cu piele tuciurie drept momeală?

Gwen îşi duse mâna la gură.

— Vânătorii negociau preţul pentru copil, apoi îl legau de un copac şi ademeneau crocodilii afară din apă.

— Nu te cred.

— Mi-e teamă că e adevărat. Crocodilul se repezea la copil, iar vânătorul, ascuns în tufişuri, trăgea cu puşca şi îl

omora. Copilul era dezlegat şi toată lumea zâmbea.

— Şi ce s-ar fi întâmplat dacă vânătorul rata ţinta?

— Crocodilul ar fi avut un prânz bun. Îngrozitor, nu?

Gwen îşi privi picioarele, scuturându-şi uluită capul. Laurence oftă şi ridică ziarul, dar nu-l despături.

— Ideea mea e că o şcoală fără îngrijire medicală potrivită şi fără o locuinţă decentă reprezintă o pierdere de vreme. Trebuie să le îmbunătăţim pe toate trei dacă vrem să facem ceva diferit pentru vieţile lor. Închipuie-ţi ce înseamnă să ai atât de puţin.

Laurence cugetă o vreme.

— Tata credea că ei sunt fericiţi dacă au o slujbă şi pe cineva care să-i îngrijească.

— A crezut aşa, pentru că asta voia să creadă.

— De ce nu mi-ai zis înainte?

— Îţi spun acum. Vreau să fac ceva pentru oamenii noştri, atâta tot.

Gwen aşteptă ca el să deschidă ziarul din nou şi să-l întindă.

— În principiu, sunt de acord, rosti el. Dar ar însemna cheltuieli foarte mari, aşa că numai dacă profiturile ne vor permite. Acum, draga mea, mă laşi să citesc ziarul?

— E unul în care ne vom face reclamă?

— Vom afla asta mâine.

La Masefield, Moore and Clements, a doua zi, Laurence, Christina şi Gwen fură poftiţi într-o sală de şedinţe cu un şir de ferestre ce dădeau spre o stradă aglomerată.

William Moore era directorul de creaţie. Îi salută şi le zâmbi cu multă căldură. Le arătă imediat două schiţe puse deja pe două şevalete mari.

Gwen se holbă la transformarea picturii originale a lui Savi Ravasinghe.

Se silea să nu-şi arate tulburarea la menţionarea numelui său, dar era mult prea greu să nu reacţioneze la vederea muncii lui. Pictura fusese încântătoare şi înainte, dar acum, cu culorile nuanţate şi uşor ajustate, imaginea femeii în sari roşu pe fundalul verdelui-aprins al arbuştilor de ceai strălucea de vitalitate.

— Sigur va ieşi în evidenţă, spuse domnul Moore cu un zâmbet până la urechi, dezvelind un şir de dinţi albi.

— E frumos, zise Gwen.

— Trebuie să îi mulţumim Christinei pentru idee. Artistul a văzut imaginile, apropo, şi e foarte mulţumit şi el.

— Deci aşa va arăta ambalajul ceaiului. Cum rămâne cu reclamele?

Întrebă Laurence, trăgând un scaun la masa mare şi ovală.

Se aşezară cu toţii şi Moore le întinse o foaie bătută la maşină, în timp ce o tânără aduse cafea şi covrigi.

— Este o listă de reviste şi de ziare pe care le avem în vedere. Şi posturi de radio, de asemenea. Vom începe în preajma Anului Nou.

Laurence încuviinţă din cap.

— Foarte impresionant.

Moore se ridică în picioare şi mai dădu două foi, dezvăluindu-le designul pentru panourile publicitare, precum şi o versiune mărită a unei reclame tipice pentru revistă. Zâmbetul nu-l părăsi nicio clipă.

— Ideea este să promovăm imaginea pretutindeni. Vrem să ajungă adânc în mintea americanului şi culoarea este, de departe, cea mai bună metodă pentru ceaiul Hooper. Culoarea sariului femeii, culoarea arbuştilor de ceai şi aşa mai departe, deşi cred că ar merge bine şi nuanţele sepia.

— Data exactă a lansării? se interesă Christina, aprinzându-şi o ţigară.

— Chiar de Anul Nou. Aştept să finalizăm detaliile. Vrem să punem accent pe provenienţă.

— Poftim?

Bărbatul se întoarse spre Gwen.

— Totul se reduce la locul de provenienţă. În cazul de faţă, vorbim de ceaiul pur, bogat în arome al Ceylonului.

În timp ce sorbeau din cafea, o ironie care îi aduse zâmbetul pe buze lui Gwen, Moore îi arătă alte reclame publicate curent în teancul de reviste. Răsfoind imaginile, îi auzi pe Laurence şi pe Christina discutând despre noii investitori pe care ea reuşise să-i convingă. Gwen îi privi machiajul perfect şi unghiile strălucitoare, apoi părul coafat elegant.

Purta negru ca întotdeauna, dar cu o eşarfă de mătase înnodată la gât şi pantofi asortaţi. Într-un fel, Gwen o admira. Ştia toate familiile bogate şi nu se sfia să-şi folosească legăturile.

În timpul unei pauze în conversaţie, intercomul bâzâi.

— Scuzaţi-mă o clipă, spuse Moore şi ieşi din încăpere.

— Ce părere ai, Gwen? întrebă Christina. Interesant, nu?

Gwen zâmbi din toată inima.

— Ca să fiu sinceră, sunt fascinată.

— Iar acesta e doar începutul. Aşteaptă până când vom fi sponsorii principali ai unei emisiuni radio.

— A rămas în cărţi şi asta?

— Încă nu, dar pun pariu că aşa va fi.

Moore se întoarse în cameră, însoţit de un bărbat mai tânăr şi dichisit.

Avea părul lins şi un costum impecabil, dar se trăgea întruna de cravată şi îşi târşâia picioarele. Moore inspiră adânc şi nu mai zâmbi. Era un moment stânjenitor şi Laurence se ridică în picioare, simţind că s-a schimbat ceva şi că e nevoie de un răspuns din partea lui. Pe măsură

ce atmosfera veselă se transformă într-o tăcere nervoasă, Gwen şi Christina schimbară priviri întruna.

— Mi-e teamă că a intervenit o problemă.

Moore ridică mâna când toţi începură să se agite.

— Dar nu e nimic grav şi sper să găsim o soluţie.

Gwen îl privi pe Laurence, a cărui bărbie părea că împunge aerul.

— După cum am spus, sper că vom mai putea continua.

Tensiunea crescu şi Gwen, văzând iritarea lui Laurence, nu se miră când îi auzi tonul aspru din voce.

— Cum adică speraţi? Ce vreţi să spuneţi? Care e problema, omule? se răsti el.

Moore, privindu-i pe fiecare în parte, făcu feţe-feţe, de parcă repeta în cap vorbele pe care urma să le rostească.

— Problema e că am fost anunţaţi de un contact pe care îl avem într-o altă agenţie… Din păcate, o altă marcă a cumpărat tot spaţiul publicitar pe care urma să vi-l recomandăm noi.

— Ce fel de marcă? întrebă Christina.

Bărbatul îşi pironi privirea în pământ, îşi pocni degetele şi apoi vorbi.

— Mi-e teamă că e vorba de o marcă de ceai.

Lui Gwen îi căzură umerii. Ştia că era prea frumos ca să fie adevărat.

— Va fi loc şi pentru Hooper pe piaţă. Eu cred în asta. La urma urmei, există o mulţime de companii mai mici care vând ceai. Dar asta înseamnă să amânăm lansarea.

— Şi să-i lăsăm să profite pe seama noastră? întrebă Laurence, frecânduşi bărbia.

Bărbatul nu zâmbi şi înghiţi în sec.

— Dacă vrem să fim rivalii ceaiului Lipton, va trebui

să ajungem acolo primii, spuse Christina. Am crezut că am fost destul de clară când am bătut palma.

— Înţeleg, zise Moore, încercând să schiţeze un zâmbet. Din păcate, nu avem de unde să ştim ce fac celelalte agenţii. Noi ne străduim.

— Ar fi bine să nu aud că unul dintre oamenii tăi le-a dat pontul despre planurile noastre, spuse Christina, ţuguindu-şi buzele.

Gwen se ridică în picioare.

— Nu contează. Cine cui i-a spus chiar nu contează. Nu vom accepta locul al doilea.

Christina încercă să o întrerupă.

Gwen ridică mâna şi o opri.

— Lasă-mă să termin. Nu vom accepta să fim pe locul al doilea. Vom fi primii. Dacă poţi aranja ca reclamele noastre să iasă în decembrie, în loc de Anul Nou, încă mai avem o înţelegere. Dacă nu, totul pică.

Laurence îi zâmbi larg şi Christina rămase holbându-se cu gura căscată.

În scurtul moment de tăcere, Moore le cercetă chipurile.

— Ei bine? insistă Gwen, încercând să ignore fluturii din stomac.

— Lăsaţi-mi timp până diseară. Unde vă găsesc?

Starea lor de spirit nu se dovedi una prea bună în seara aceea, în niciun caz aşa cum planificaseră. Christina amânase întâlnirea cu avocatul lor, care nu se bucură nici el foarte tare. Toate contractele fuseseră grăbite şi acum zăceau pe biroul lui, aşteptând să fie semnate. Christina se dăduse peste cap să îi explice motivul întârzierii, fiindcă să se răzgândească investitorii era tot ce le mai lipsea. Toţi ştiau că, dacă Moore nu izbutea să facă nimic şi lansarea campaniei va fi amânată, vor pierde un avantaj semnificativ în faţa adversarului lor direct.

Gwen purta noua rochie de seară. Păstră tăcerea

când Christina îi conduse în clubul Stork de pe Strada East 51st. Cab Calloway urma să cânte mai târziu şi, proaspăt îndrăgostit de jazz, Laurence se lumină la faţă când îşi croiră drum prin mulţimea de oameni. Când ajunseră la masă, Christina făcu un semn din cap spre o femeie în rochie satinată cu flori.

— Cine era? întrebă Gwen când trecuseră de ea.

— O membră a familiei Vanderbilt. Nimic altceva decât bani şi strălucire aici, iubito.

Era pauză şi Christina, îmbrăcată în satin negru şi cu părul blond strălucind, se apropie unduindu-şi şoldurile de unul dintre cei trei muzicieni care stăteau la o masă în spate. Îl sărută, lăsându-i un semn roşu de ruj pe obraz.

— Strângeţi rândurile, băieţi, spuse ea. Ei sunt prietenii mei din Ceylon.

Un barman le aduse o tavă cu mai multe pahare de bere pe ea.

— E o băutură slabă, mai puţin de 3, 2% alcool, continuă Christina, făcându-i barmanului cu ochiul. Avem vreo şansă să ne înveselim puţin?

Gwen ascultă în timp ce Christina pălăvrăgea cu prietenii ei şi, când berea veni, discret îmbogăţită cu votcă, aproape că scuipă prima gură.

— Prohibiţia se va termina curând, şopti Christina. Berea asta îngrozitoare e doar o măsură intermediară.

Gwen mai luă o gură, dar fluturii din stomac tot nu se potoliră.

Christina părea să-şi fi recâştigat buna dispoziţie şi energia, uitând de celelalte probleme şi Gwen simţea că nu o cunoaşte deloc. Aici, în New York, se purta ca o adevărată americancă. La început, Gwen fusese impresionată, apoi geloasă pe felul fin şi viclean cu care îi sucea minţile lui Laurence. Odată cu pierderea acţiunilor soţului ei, se înfuriase. Acum, că mânia se mai domolise, rămăsese surprinsă să descopere că admiră spiritul şi

hotărârea Christinei. Îi trebuise mult curaj să se întoarcă la ei cu o nouă idee, după ce totul mersese aşa de prost înainte.

Un băiat din trupă se ridică şi Christina se aşeză lângă Gwen.

— Sunt atât de fericită că am îngropat securea războiului, spuse Christina, strângând-o uşurel de mână.

— Securea războiului?

— Haide, doar ştiai că muream de gelozie când Laurence s-a întors din Anglia cu vestea căsătoriei lui cu tine.

— Tu ai fost geloasă pe mine?

— Cine n-ar fi fost? Eşti frumoasă, Gwen. În felul acela adorabil după care se dau în vânt bărbaţii.

Gwen scutură din cap.

— Desigur, sperasem ca Laurence să fie fericit cu tine, ca mamă a copiilor lui, şi cu mine, ca amantă a lui.

— Aşa credeai tu?

Gwen aproape că se sufocă.

— Aşa ţi-a dat el impresia?

Christina izbucni în râs.

— Deloc, deşi asta nu m-a împiedicat să încerc.

— A făcut-o vreodată… Adică voi doi aţi făcut-o vreodată…

— După ce v-aţi căsătorit?

Gwen încuviinţă din cap.

— Nu, deşi ne-am apropiat la un moment dat. La primul bal din Nuwara Eliya.

Gwen îşi muşcă limba şi îşi înfipse unghiile în palmă. Nu va plânge.

— Şi acum?

— S-a terminat de mult timp. Mă jur. N-ai avut niciun motiv de îngrijorare, deşi recunosc că aşa voiam să crezi.

— De ce?

— De distracţie, bănuiesc şi pentru că nu ştiu să pierd. Dar crede-mă când îţi spun că îmi pasă de amândoi acum.

Gwen se încruntă uşor.

— Serios. În orice caz, acum am o relaţie cu basistul acela sexy.

Înclină capul în direcţia bărbatului pe care îl sărutase pe obraz.

Gwen hohoti şi Christina râse împreună cu ea. Ruşinată că se îndoise de Laurence, dar foarte bucuroasă să audă că nu fusese deloc tentat, Gwen se relaxă ca niciodată.

Când muzicienii se ridicară şi îşi adunară instrumentele ca să continue concertul, basistul traversă camera până în dreptul Christinei. Ea îi zâmbi larg, iar el se aplecă să o sărute pe buze. Chiar atunci, în glumele celorlalţi membri ai trupei, Gwen îl zări pe domnul Moore venind spre ei, mult prea departe totuşi să vadă dacă zâmbeşte. Christina băgă şi ea de seamă sosirea lui şi îi întinse mâna. Gwen clipi surprinsă de strânsoarea celeilalte femei. Conta la fel de mult pentru ea ca pentru ei. Îl ţintuiră pe Moore cu privirea cât timp acesta înaintă, ferindu-se de grupurile de băutori şi de dansatori.

În noaptea aceea, ea şi Laurence se iubiră cu multă energie, dar în tăcere. Mai târziu, Laurence o privi pe Gwen cu atâta recunoştinţă, încât ea se întrebă cum de-şi imaginase că soţul încă o mai dorea pe Christina.

Când încercă să adune semnele mici şi mari de iubire de-a lungul anilor –

colierul de jad pe care i-l dăruise de ziua ei, tabloul splendid din mătase adus din India şi zecile de semne micuţe, dar pline de dragoste –, văzu cât de preţioasă e iubirea lui. Recunoscătoare pentru fiecare moment, îl sărută repetat.

— Ce-am făcut să merit asta?

— Sunt o femeie norocoasă, atâta tot.

— Norocul a fost de partea mea.

Ea zâmbi.

— Suntem amândoi norocoşi, continuă Gwen, apoi se ridică şi se duse la baie.

Fusese o noapte grozavă la urma urmei. Ce bine că veştile se dovediseră bune, se gândi ea, în timp ce-şi clăti faţa cu apă. Moore reuşise să schimbe o parte a reclamei clienţilor lui în decembrie şi, deşi profiturile aveau să fie uşor reduse, tot va fi suficient. Vor repeta totul în februarie, prinzându-şi concurentul între două campanii promoţionale mari.

După ce răsuci robinetul, se şterse, apoi auzi telefonul sunând în dormitor. Uşa de la baie rămăsese întredeschisă, astfel că ştiu când Laurence ridică receptorul.

— Ştii doar ce ţi-am spus.

Vorbea aproape în şoaptă, dar vocea i se auzea destul de clar.

— De ce e aşa de important să discutăm acum? Credeam că am ajuns la o înţelegere.

Se aşternu tăcerea câtă vreme persoana de la capătul firului vorbi, apoi Laurence se auzi din nou.

— Draga mea, ştii că te iubesc. Te rog frumos să nu plângi. Îmi eşti foarte dragă, dar asta nu se va întâmpla. Zilele acelea s-au terminat. Ţi-am explicat deja cum stau lucrurile.

Încă o tăcere, deşi Gwen îşi auzea inima bubuindu-i în piept.

— Foarte bine, să văd ce pot face. Normal că te iubesc. Dar trebuie să te opreşti.

Gwen aproape că se prăbuşi.

— Da, imediat ce e posibil. Îţi promit!

Gwen se frânse de mijloc. Christina o dusese de nas.

32

La bordul navei, Gwen îşi luă inima în dinţi să discute cu Laurence despre conversaţia telefonică, dar el mormăise ceva lipsit de sens despre muncă şi îi întoarse spatele. Gwen voia cu disperare ca el să admită că americanca încă mai era obsedată de el. Se simţea îngrozitor de amărâtă că el nu fusese sincer cu ea, dar un scandal între ei pe mare fără a putea scăpa unul de celălalt nu ar fi fost o idee prea bună. Şi-apoi, când ajunseră acasă, o găsiră pe Verity duhnind a tutun, a alcool şi a mizerie.

Orice altceva scăzu în importanţă.

Majordomul îi deschisese uşa lui Verity şi tânăra aproape că se răsturnase dând buzna în camera de zi, unde Laurence şi Gwen se odihneau după lunga lor călătorie. Aflaseră deja de la McGregor că Verity nu respectase instrucţiunile lui Laurence şi că venise adesea beată criţă la plantaţie, unde rămânea de obicei o noapte sau două. Avea cheia de la casă şi, până când auzea McGregor de venirea ei, ea deja pleca din nou.

La vederea surorii lui într-o asemenea stare de delăsare, Laurence se ridică în picioare. Muşcându-şi limba ca să-şi controleze nemulţumirea, întrebă ce se petrece. Verity se prăbuşi pe un scaun şi, înconjurându-şi genunchii cu braţele, îşi plecă fruntea şi începu să plângă.

Gwen se apropie de ea şi îngenunche lângă scaun.

— Spune-ne ce s-a întâmplat.

— Nu pot, gemu ea. Am distrus totul.

Gwen întinse mâna spre ea s-o liniştească, dar Verity o respinse.

— E vorba de Alexander? Poate te ajutăm cumva.

— Nimeni nu mă poate ajuta.

Laurence nu părea defel în largul lui.

— Nu înţeleg. De ce te-ai mai măritat cu el, dacă nu te face fericită? E un tip cumsecade.

Ea gemu din nou, de data asta complet debusolată.

— Nu e vorba de el. Nu el. Nu înţelegi.

Laurence se încruntă.

— Atunci despre ce e vorba? Ce s-a întâmplat?

— Te rog, Verity, povesteşte-ne, o imploră Gwen. Cum să te ajutăm dacă nu zici nimic?

Verity mormăi ceva şi începu să suspine din nou. Gwen şi Laurence schimbară o privire îngrijorată. Laurence părea nesigur, aşa că soţia lui hotărî să pună piciorul în prag şi îşi dădu silinţa să-şi încurajeze cumnata să vorbească.

— Haide, draga mea, sigur nu poate fi atât de rău, nu?

Nu veni nicio replică în tăcerea lungă.

Gwen se ridică în picioare şi privi spre lac. Se gândi la cumnata ei. Îşi pierduse părinţii, e adevărat, dar şi Fran păţise la fel. Nici nu încăpea comparaţie între ele. Fran iubea viaţa şi se lua la trântă cu întreaga lume, dar Verity era foarte instabilă şi nesigură pe ea. Acum părea că lucrul nedefinit care o chinuie atinsese o culme de nesuportat. Se răsuci când o auzi pe Verity vorbind cu o voce înecată şi emoţionată.

— Ce-a fost asta? se răsti Laurence. Ce-ai zis despre Hugh?

Verity ridică privirea şi îşi muşcă buza.

— Îmi pare rău.

Era atât de palidă, încât lui Gwen i se făcu milă de ea. Nu-i auzise vorbele, dar, judecând după expresia lui Laurence, el auzise. Soţul ei porni cu paşi mari spre Verity şi o săltă în picioare, ţinând-o de braţe.

— Repetă, Verity. Să audă şi Gwen.

Îi dădu drumul brusc şi tânăra se prăbuşi din nou pe scaun, ţinându-şi capul în mâini. Pentru că nu scotea niciun cuvânt, Laurence o sili să se ridice iarăşi.

— Repetă! gemu el, înroşindu-se la faţă.

Ea îl privi un moment, apoi încercă să-şi ascundă faţa cu palmele.

— Pentru Dumnezeu, vrei să repeţi sau e nevoie să te scutur bine?

— Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Gwen făcu un pas în faţă.

— De ce îţi pare rău?

Verity îşi plecă fruntea.

— M-a scos din minţi. N-o să mi-o iert niciodată. Îl iubesc. Trebuie să înţelegi asta.

— Nu înţeleg, spuse Gwen. E vorba de Savi Ravasinghe? I-ai făcut ceva?

Verity îşi ridică privirea sticloasă.

— Ce s-a întâmplat, Verity? Mă sperii.

— Spune-i! porunci Laurence.

Urmă o pauză, apoi Verity bălmăji ceva.

— Mai tare.

— Bine! se răsti ea, aproape ţipând. Nu l-am dus pe Hugh să i se facă vaccinul împotriva difteriei!

Gwen se încruntă.

— Ba da. Nu-ţi aminteşti? Pe mine mă durea capul şi te-ai dus tu.

Verity clătină din cap.

— Nu mă asculţi.

— Dar Verity…

— Nu l-am dus. Nu vezi? Nu l-am dus!

Când Verity începu să plângă cu hohote, Gwen simţi că i se scurge tot sângele în picioare.

— Dar ai zis că l-ai dus, rosti ea cu voce gâtuită.

— M-am dus la Pru Bertram şi l-am luat şi pe Hugh. Erau câţiva prieteni acolo. Am băut destul de mult şi am uitat.

Laurence îi dădu drumul surorii sale şi o împinse cât colo, parcă de teamă să nu o lovească. Îşi încleştă pumnul

şi izbi spătarul canapelei cu el.

Ea se agăţă de braţul lui.

— Dă-mi drumul! Nici măcar nu pot să mă uit la tine.

— Te rog, nu spune aşa ceva. Te rog, Laurence!

Gwen simţi că i se taie răsuflarea. Să fie adevărat? Camera se înceţoşă, lucrurile îşi pierdură conturul, iar imaginile lui Laurence şi ale surorii lui păreau că dispar, contopindu-se în neant. Scutură din cap.

— De ce n-ai spus nimic? S-ar fi putut duce altă dată, continuă Laurence.

Verity începu să-şi roadă unghiile.

— Mi-a fost teamă. Te-ai fi supărat pe mine. Amândoi v-aţi fi supărat pe mine.

Gwen rămase nemişcată, înecată de furie. În liniştea care se lăsă, ştiu că trebuie să-şi ţină firea dacă voia să nu regrete mai târziu. Copleşită de furtuna din mintea ei, observă o privire înfricoşătoare în ochii lui Laurence.

— Vrei să îmi spui că fiul meu aproape a murit fiindcă tu te-ai îmbătat?

rosti el rece.

Îşi fulgeră sora cu privirea, iar tânăra începu să plângă din nou.

— În loc să ne spui adevărul, ai riscat viaţa lui Hugh. Ştii cât sunt de periculoase bolile astea.

— Ştiu. Am crezut că o să fie bine. S-a însănătoşit până la urmă, nu? Îmi pare rău. Teribil de rău.

— Şi de ce ai recunoscut tocmai acum?

— Pentru că n-am reuşit să-mi scot din minte întâmplarea. Nu am dormit din pricina ei. Apoi, când am văzut-o pe fetiţa băştinaşă atât de bolnavă, mi-a amintit de Hugh cât de bolnav a fost… N-am mai putut suporta.

Gwen o privi mânioasă.

— N-ai mai putut suporta? Tu n-ai mai putut suporta? Ai idee ce înseamnă să pierzi un copil?

Apoi, stârnită dincolo de orice limită, îşi pierdu controlul şi se repezi spre cumnata ei. Lovi haotic cu pumnii spatele tinerei. Verity se îndoi de mijloc, ferindu-şi capul cu braţele. Gwen îşi lăsă mâinile pe lângă corp, gâfâind până când izbucni, în sfârşit, în hohote sfâşietoare. Laurence veni imediat lângă ea să o sprijine. Când se aşează pe canapea, începând să se legene în faţă şi în spate, el sună după ajutor.

Un alt gând o copleşi atunci pe Gwen. Aproape că împietrise. După câteva clipe, ridică privirea.

— Reţeta mea, Verity, tu ai modificat-o?

Brusc, Verity urlă şi hohoti în acelaşi timp.

— Nu aparţineai acestui loc. Era casa mea. Nu te voiam aici.

Laurence îngheţă şi pe chipul lui apăru groaza.

— Ai fi putut s-o omori, rosti el în şoaptă.

Gwen strânse din ochi şi îl auzi pe Laurence cum o dă afară pe sora lui, spunându-i să nu mai aştepte nicio leţcaie din partea lui.

O săptămână mai târziu veni un alt şoc. După ce oricum fuseseră şapte zile chinuitoare. Octombrie se apropia de sfârşit şi, curând, ploile urmau să înceapă. Laurence petrecuse ore lungi plimbându-se cu câinii. Se întorcea mereu târziu şi Gwen nu putea suferi felul în care scăpa soţul ei de atmosfera tensionată din casă. Da, îşi dorise ca Verity să dispară, dar nu în felul acesta. Era mult prea tulburată ca să-i reproşeze ceva lui Laurence. În ciuda mâniei, simţea milă pentru cumnata ei şi, în toată nebunia şi grija pentru soarta lui Verity, Gwen nu găsise suficientă forţă să-l chestioneze pe Laurence cu privire la discuţia telefonică pe care o surprinsese la New York. Se linişti oarecum, ştiind că va trece mult timp până când o vor revedea pe Christina.

Doctorul Partridge stătea la fereastra din odaia liniştită a copiilor, privind lacul.

— Ce priveliște frumoasă! spuse el și porni spre scaunul de lângă pat, unde se așezase ea.

O ținea pe Liyoni de mână, așteptând diagnosticul. Îl sunase imediat ce observase că postura fetiței se schimbase, dar doctorul fusese plecat și abia acum reușise să vină.

El ridică brațele lui Liyoni și când le dădu drumul, acestea picară moi.

La fel se întâmplă și cu picioarele. Îi verifică reflexele de la genunchi și de la glezne. Fata era aproape paralizată. Partridge tuși și se întoarse cu fața spre Gwen, făcându-i semn să meargă la fereastră împreună. Gwen se ridică, uitându-se spre fiica ei, care privea țintă tavanul.

— Nu am veşti bune, şopti el. Mi-e teamă că starea ei nu are legătură cu diagnosticul meu inițial.

Gwen se uită spre lac și încercă să schițeze un zâmbet.

— Ultima oară când ai fost aici, ai spus că o să fie bine.

— Nu e vorba de subnutriție.

Gwen continuă să zâmbească strâmb.

— Dar se va însănătoși?

— Cred că fetița suferă de o boală incurabilă. Respiră greu uneori? A avut vreo infecție respiratorie?

Gwen încuviință din cap.

— Și spui că postura ei s-a schimbat în rău?

Gwen își muşcă limba, dar nu reuşi să vorbească.

— E greu să fiu complet sigur, dar cred că are o boală degenerativă la coloana vertebrală care îi distruge muşchii.

Gwen își acoperi gura cu mâna.

— Îmi pare rău.

— Dar există tratament, nu? Tot se mai poate face ceva.

El clătină din cap.

— Dacă am dreptate, suferă de un fel de atrofiere a muşchilor. Lucrurile se vor înrăutăţi. Mi-e teamă că o insuficienţă cardiacă este un prognostic foarte probabil.

Gwen, care îşi stăpânise bine toate emoţiile, se îndoi de mijloc, de parcă ar fi primit o lovitură în stomac.

El îi întinse mâna să o ajute, dar Gwen îl refuză. Dacă îi accepta compasiunea, tot ce ţinuse ascuns în ea s-ar fi revărsat şi ar fi pierdut controlul. Inspiră adânc.

— Există ceva ce putem face pentru biata copilă? întrebă ea, păstrânduşi cât de cât calmul şi sprijinindu-se de spătarul scaunului. Liyoni nu are pe nimeni. Doar pe Naveena… şi pe noi.

— Voi aranja să îi aduc un scaun cu rotile.

Gwen deschise gura şi se înfioră.

— Nu!

— Dacă vrei şi părerea altcuiva…

— Va mai putea să înoate?

El zâmbi.

— Pentru o vreme. Mediul lichid natural va mai reduce din durere şi din presiunea asupra coloanei şi a picioarelor.

— Dar la sfârşit?

— Îi voi arăta Naveenei cum să îi maseze picioarele.

Doctorul Partridge îşi ţuguie buzele şi bărbia îi ieşi puţin în afară.

— Te las pe tine să hotărăşti.

Gwen şovăi.

— John, mă întrebam, dacă aş fi putut aduce copilul aici mai devreme…

— Dacă starea ei putea fi evitată? Asta te interesează?

Ea încuviinţă din cap, ţinându-şi respiraţia în tăcerea care se lăsă.

El ridică din umeri.

— E greu de spus. Oamenii aşa se nasc. La adulţi e o deteriorare înceată, cronică. Nu se cunosc foarte multe despre asemenea boli. La copii, deteriorarea pare a fi rapidă.

— Aşadar?

— Ca să-ţi răspund la întrebare, nu cred că ar fi contat prea mult.

Imediat ce doctorul plecă, Gwen se aşeză pe pat.

— Totul va fi bine, spuse ea, mângâind fruntea fierbinte a lui Liyoni.

Totul va fi bine.

A doua zi dimineaţă, Naveena insistă ca Liyoni să rămână în cameră, unde o putea supraveghea fără întreruperi. Ayah avea dreptate. Gwen trebuia să se ocupe de celelalte responsabilităţi şi nu putea să stea acolo în fiecare minut al zilei.

Singură în camera ei, Gwen se lăsă purtată de gândurile care o duseră înapoi în noaptea de la clubul Stork. Simţea că New Yorkul fusese doar un vis. Un vis frumos, strălucitor, energic, cu excepţia unui apel telefonic.

Indiferent de ceea ce dorise Christina cu acea conversaţie telefonică, deocamdată lui Gwen nu îi mai păsa.

Se uită pe fereastră spre lac, sperând că apa liniştită îi va aduce puţină pace. Zări umbra lui Laurence şi abia după o clipă îşi dădu seama că o purta pe Liyoni în braţe, iar Hugh şi câinii îl urmau îndeaproape. La vederea soţului ei cu copilul în braţe, din sufletul ei pieri orice urmă de teamă. Înşfăcă iute halatul de mătase, se înfăşură cu el şi ieşi prin uşile glisante pe verandă.

Aerul răsuna de ţipetele păsărilor şi, alături de bâzâitul ţânţarilor, gălăgia creştea. Rămase locului o clipă, ascultând şi urmărind păsările zburând spre cuiburile lor.

O pâclă groasă învăluia grădina ca într-un giulgiu, iar culorile se contopiseră ca într-o pictură impresionistă. Un vultur zbură la orizont şi Gwen văzu că e o zi încântătoare. Îşi urmări mica familie apropiindu-se de lac. Astăzi, apa era argintie în mijloc şi de un verde-închis la margini, umbrită de coroanele copacilor.

Spew ieşi în goană din lac şi veni alergând spre Gwen, în timp ce Ginger alerga în jurul cozii. Gwen se lăsă pe vine să mângâie câinele, dar el sări şi se frecă de ea. De fiecare dată când ea îi atingea nasul, o lingea pe mână cu limba lui roz. Fusta din bumbac subţire i se umezi din cauza blănii lui ude şi căpătă şi mirosul specific de câine.

Liyoni îl ţinea pe Laurence pe după gât. După ce mai făcu doi – trei paşi spre marginea lacului, o lăsă uşurel din braţe. Un stol de cormorani îşi luă zborul când fata intră în apă, dar pentru o clipă nu se întâmplă nimic.

Inima lui Gwen aproape că se opri. Apa nu era adâncă la margine, iar copila nu era în pericol de înec, dar Gwen urmări cu groază absenţa mişcărilor.

Laurence aştepta pregătit. Hugh intrase şi el în apă, gata să ajute, dacă lucrurile nu mergeau cum trebuie. Copila mai rămase lipsită de viaţă câteva secunde, apoi se răsuci brusc şi începu să dea din mâini. Uşurată, Gwen coborî treptele spre lac. Auzind-o, Laurence întoarse capul.

— Foarte frumos din partea ta, spuse ea zâmbind şi copleşită de gestul lui.

Expresia de pe chipul lui o nedumeri şi Laurence răspunse morocănos.

— Partridge mi-a povestit de starea ei. Ştiu că ţii la ea. Ca să fiu sincer, încep să mă obişnuiesc cu prezenţa ei.

Gwen înghiţi în sec, fără să poată vorbi. Nu avea niciun motiv să pună la îndoială schimbarea din atitudinea lui Laurence şi, deşi încântată, se simţea şi confuză. Bărbatul se apropie de ea, o luă de braţ şi priviră amândoi progresul lui Liyoni în apă.

— Nu trebuie s-o lăsăm să înoate prea departe, spuse ea.

— Nu-ţi face griji. La cel mai mic semn că e o problemă, voi fi acolo.

După ce pierzi oameni dragi, îţi dai seama cât de mult contează familia.

— Te superi dacă îmi povesteşti ce s-a întâmplat în ziua aia? Mă refer la Caroline.

El răspunse cu un ton reţinut.

— Ştii deja.

— Da. Dar mă întrebam… Iartă-mă, dar ai zis că nu s-a întâmplat la lac.

Voiam să ştiu unde s-a înecat. Nu ai menţionat niciodată locul.

— Pentru că urăsc locul ăla. A alunecat în lacul de la baza cascadei, ţinându-l pe Thomas în braţele ei. Ar fi fost imposibil pentru ea să înoate şi să ţină copilul în acelaşi timp. Naveena a fost de faţă.

Gwen încercă să-şi imagineze ce simţise Laurence, dar suferinţa era prea mare şi prea de neînţeles.

— Instinctul i-a spus Naveenei că se întâmplă ceva necurat. De aceea a urmărit-o pe Caroline. Dacă nu ar fi procedat aşa, nu cred că am fi ştiut exact vreodată ce s-a petrecut. Uneori mă întreb dacă nu ar fi fost mai bine.

Gwen cugetă la vorbele lui, şovăind puţin înainte de a vorbi.

— Mintea ta ar fi inventat tot felul de scenarii.

El încuviinţă din cap.

— E posibil să ai dreptate.

— Naveena n-a putut s-o oprească?

Laurence se uită în pământ şi clătină din cap.

— Totul s-a întâmplat rapid.

— Cine i-a găsit? Naveena?

El îşi lipi palma de pieptul ei şi, inspirând adânc, o

privi fix. Pentru o clipă, păru mai bătrân. Gwen nu observase până atunci că firele lui de păr alb se înmulţiseră.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să întreb. Nu trebuie să îmi spui.

O privi adânc în ochi, iar ea, ferindu-şi ochii de soare, îi susţinu privirea.

— Nu e vorba de asta…

— Atunci ce e?

— Naveena a venit să ne ia. McGregor l-a găsit pe Thomas, eu am găsito pe Caroline. Un lucru ciudat. Purta rochia ei preferată. O rochie din mătase chinezească de un verde-aprins ca smaraldul. Se îmbrăcase ca pentru o petrecere. Parcă voia să demonstreze ceva anume.

Lui Gwen i se strânse inima, dar nu vorbi. Pentru o vreme, nici el nu scoase niciun cuvânt. Părea preocupat. Gwen simţea că el vrea să mai spună ceva, aşa că aşteptă.

— Curenţii de apă i-au despărţit imediat. Thomas a fost găsit la doar 20 de metri depărtare, dar era deja mort.

Laurence îşi şterse fruntea cu dosul palmei.

— Chiar înainte de a pleca de acasă, aranjase toate hainele în cufărul găsit de tine.

— Îmi pare aşa de rău, spuse Gwen, sprijinindu-se de el.

Îmi pare rău din atât de multe puncte de vedere, gândi ea, *şi mi-aş dori să ne spunem şi mai multe.* Voia să-i mărturisească adevărul. Voia să-i spună că surprinsese conversaţia lui telefonică şi că ştia că e vorba de Christina.

Voia, dar nu putea. Se concentră asupra respiraţiei şi păstră totul pentru ea. Nu era momentul potrivit.

Duminică seara, Hugh plecă din nou la şcoală, iar miercuri dimineaţă, McGregor îi conduse pe amândoi la Colombo să o întâlnească pe Fran.

Imediat ce ajunseră, Laurence o sfătui pe Gwen să rămână în centru, fiindcă avuseseră loc câteva încăierări la

marginile sărăcăcioase ale oraşului.

Ea se încruntă.

— Nu mi-e teamă de mulţime.

— Serios, Gwen. Du-te la magazin şi întoarce-te imediat la hotel. Nu hoinări prin bazar.

În timp ce Laurence se ocupă de expedierea unor loturi mari de ceai către coasta de vest a Americii, unde urma să fie împachetat într-o nouă fabrică găsită de Christina, Gwen plecă la cumpărături. Ultima persoană pe care se aşteptă să o vadă era Verity, duhnind a parfum şi croindu-şi drum beată până pe veranda de la Galle Face, fluturând o ţigară prin aer.

— Draga mea, aici erai! exclamă Verity cu un zâmbet strâmb şi pocind cuvintele. Am auzit că vii, dar mi-e teamă că tocmai ai ratat-o pe verişoara ta. A plecat ieri cu soţul ei.

— Ce prostii vorbeşti acolo? spuse Gwen, apropiindu-se în silă de cumnata ei. Fran nu are soţ.

— Acum are, zise Verity şi se aruncă pe un scaun din apropiere. La naiba, am rămas fără suflu.

Verity avea un aer dezolant. Părul castaniu şi subţire i se lipise de cap, arăta de parcă o baie bună nu i-ar fi stricat, iar hainele i se mototoliseră.

Gwen întinse mâna.

— Ridică-te. Te duc în camera ta. Oamenii se uită la tine. Nu poţi rămâne aici în halul ăsta.

— Nu am cameră.

— Atunci unde ai petrecut noaptea?

— La un tip pe care l-am cunoscut. Drăguţ. Avea ochii albaştri.

Se opri dinadins pentru a spori efectul dramatic.

— Sau poate căprui.

Gwen se enervă, deşi ştia că asta voia Verity. Nu vedea niciun semn de pocăinţă la ea şi se purta de parcă scena de acasă nu se întâmplase.

— Nu-mi pasă deloc de tipul tău şi nici de culoarea ochilor lui. Vii sus, în camera noastră, chiar acum!

Izbuti să o conducă pe Verity spre scările din partea stângă, fără prea multe incidente, dar, pe la jumătatea treptelor, tânăra se opri.

— Haide, o îndemnă Gwen şi o împinse. Nu am ajuns încă.

Verity, cocoţată cu o treaptă mai sus, se uită în jos spre Gwen şi o împunse cu degetul în piept.

— Te crezi atât de deşteaptă.

Gwen îşi privi ceasul şi oftă.

— Nu mă cred deşteaptă deloc. Acum grăbeşte-te, vreau să fii trează când se întoarce Laurence. Ştii foarte bine că a refuzat să te vadă şi, dacă te găseşte în halul ăsta, nici că se va mai răzgândi. O cantitate mare de cafea o să te ajute.

— Nu. Mai întâi trebuie să mă asculţi.

Se uitară fix una la alta şi starea de spirit a lui Gwen se schimbă. Nu va fi deloc uşor. Ardea de nerăbdare să o vadă pe Fran, dar, după o după-amiază petrecută în Colombo, cu hainele şi părul pline de praf, avea nevoie de o baie fierbinte. Gândindu-se la verişoara ei, se întrebă dacă Verity spusese adevărul şi dacă Fran se măritase fără să scoată o vorbă.

— Mă asculţi sau ce? întrebă Verity ridicând din sprâncene şi întrerupându-i meditaţia.

De la o distanţă atât de mică, Gwen îi simţea respiraţia urât mirositoare şi oftă, fără să-şi poată ascunde sarcasmul din voce.

— Hai, varsă tot atunci. Ce revelaţii uluitoare mai ai pentru mine?

— Nu vei mai râde deloc peste un minut.

Verity făcu un pas şi se dezechilibră.

— Haide, să mergem iute sus. Repejor, înainte să cazi pe scări.

Verity se holbă la Gwen şi murmură ceva.

— Eşti cât se poate de incoerentă. Ce e? insistă Gwen.

— Ştiu.

O privi printre gene şi surâse.

— Verity, toată treaba asta începe să devină plictisitoare. Mi-ai spus deja despre Fran. Acum vino, înainte să-mi pierd răbdarea.

Gwen încercă să o împingă uşurel pe scări, dar Verity scutură din cap încet şi, privind în spate cu o hotărâre de neclintit, se ţinu bine de balustradă.

— Ştiu că Liyoni e fiica ta.

În tăcerea care se lăsă, Gwen împietri. Avea mintea cât se poate de limpede. Dar corpul era cel care o trăda. Un val de fierbinţeală o lăsă cu mintea zumzăind de gânduri. Brusc, ştiu ce înseamnă să te cuprindă dorinţa de a omorî pe cineva. Cu doar doi paşi mici şi un simplu impuls, Verity ar fi dispărut. Căzătura unei beţive, un accident nefericit. Asta ar fi spus ziarele. Fiindcă puterea sentimentelor aproape că o doborî, întinse mâna. Doar doi paşi şi o mică împingere. Apoi gândul pieri pe cât de repede apăruse.

— Ţi-am închis gura, aşa-i? spuse Verity şi începu să urce treptele.

Gwen se sufocă şi încercă să tragă aer în piept, dar, şocul fiind prea mare, uitase cum e să respiri. Se agăţă de balustradă, deschizând şi închizând gura panicată. Îi trecu prin minte că seamănă cu un peşte care moare. Imaginea ridicolă păru să le reamintească plămânilor ce au de făcut şi izbuti să-şi recapete controlul.

O urmă pe Verity pe palier, făcu un pas înainte şi îi arătă uşa, fără să scoată un cuvânt. Verity trecu pe lângă ea clătinându-se, apoi căzu răstignită într-un fotoliu, privind posomorâtă spre parchetul cu model al încăperii. Se uită la Gwen, care împăturea şi aranja întruna cămăşile

lui Laurence, încercând să-şi potolească bubuiturile inimii.

— Ai împăturit-o pe-aia deja de trei ori. Ţi-am zis că îţi va pieri zâmbetul.

— Poftim?

— Te-am auzit vorbind cu Naveena. Chiar înainte să aduci corcitura aia de copil să trăiască în casa lui Laurence.

— Ai înţeles greşit. Am cerut să ne aducă nişte cafea. O vei bea pe toată şi vei înceta cu prostiile astea fără sens.

Verity scutură din cap, vârî mâna în geantă, de unde scoase un teanc de desene în cărbune, pe care le flutură în aer.

— De fapt, astea mi-au spus tot ce trebuia să ştiu.

Gwen tresări puternic şi, conştientă că vocea îi va tremura şi îi va trăda spaima, se repezi spre ea, încercând să-i smulgă din mână desenele fiicei ei.

— Ah, nu! spuse Verity şi se feri. Le păstrez.

Una se rupsese şi Gwen se aplecă să ridice fragmentul, profitând de cele câteva secunde ca să-şi vină în fire. Se îndreptă de spate şi se proţăpi în faţa cumnatei ei.

— Cum îndrăzneşti să-mi umbli prin lucruri? În orice caz, nu ştiu ce-ţi închipui că ai găsit.

Verity izbucni în râs.

— Am citit un articol fascinant despre o femeie din Indiile Occidentale care a dat naştere unor gemeni cu pielea de culori diferite. Se culcase cu soţul ei, dar şi cu stăpânul. Cred că Laurence ar fi foarte interesat. Tu nu?

Se lăsă o tăcere prelungă, timp în care lui Gwen nu-i venea să creadă ce simte. Mânie, dar şi teamă, de asemenea, dar mai era ceva. Un sentiment pustiitor şi îngrozitor pe care nu-l mai cunoscuse. Din desene, probabil că Verity văzuse că Liyoni învăţase să scrie în mica şcoală a satului şi că în ultimele două desene descria o doamnă albă despre care mama ei adoptivă îi povestise.

O doamnă albă care, într-o zi, ar putea veni după ea. Naveena îi tradusese, dar Gwen nu ştia dacă Verity era în stare să înţeleagă singaleza.

— Dacă o întreabă pe Naveena direct, ea îi va povesti, spuse Verity.

— Ajunge! se răsti Gwen, mai mult pentru ea decât pentru Verity şi deschise fereastra.

Încercă să se calmeze, privind în jos la peluza lungă care se întindea cât vedeai cu ochii, apoi la drumul care trecea prin mijlocul ei şi la plantele mici ce creşteau în crăpăturile zidului de lângă mare. Când auzi râsetele copiilor ce ridicau un zmeu în aer, ochii i se umplură de lacrimi.

Cineva ciocăni la uşă.

— A venit cafeaua. Eşti drăguţă să răspunzi? spuse Verity. Aşa mi se pare corect, iar eu sunt prea obosită ca să mă mişc.

După ce angajatul hotelului plecă, Gwen turnă cafeaua.

Verity sorbi dintr-a ei.

— Am o propunere pentru tine. O soluţie, dacă vrei să îi zici aşa.

Gwen încuviinţă.

— Dacă îmi promiţi că Laurence îmi dă din nou pensia viageră, nu îi voi spune nimic.

— Ăsta e şantaj.

Verity îşi înclină capul.

— Treaba ta.

Gwen se aşeză şi încercă să găsească o soluţie ca să pună capăt problemei. Sorbi din cafeaua fierbinte şi îşi arse buzele.

— Să schimbăm subiectul. Nu vrei să ştii cu cine s-a măritat Fran?

Bănuiesc că nu ştii.

— Dacă iar ai de gând să-mi serveşti una dintre minciunile tale supărătoare…

— Nu e minciună. I-am văzut împreună, le-am zărit inelele de pe degete, cum să mai dea înapoi? Un inel de logodnă cu un diamant imens, înconjurat de safire, dar şi o verighetă de aur. Bărbatul avea şi el una, deşi a încercat tot timpul să-şi ţină mâinile la spate.

Gwen îşi încrucişă braţele şi se sprijini de spătar, întrebându-se ce va urma.

— Cine e?

Verity zâmbi.

— Savi Ravasinghe.

Gwen urmări cum razele de lumină se jucau pe chipul lui Verity şi se chinui mult să-şi înăbuşe dorinţa de a o călca în picioare.

Verity izbucni în râs.

— Tatăl plodului tău. Fiindcă el e tatăl, nu-i aşa, Gwen? El trebuie să fie.

Nu cunoşti niciun alt bărbat de culoare. Cu excepţia servitorilor, desigur, dar nu cred că te-ai coborât atât de mult. Ai păcălit pe toată lumea, Gwen, dar eu te-am citit.

Lui Gwen îi venea să urle şi singurele cuvinte la care se putea gândi erau: *Te rog, te implor, nu-i spune lui Laurence.*

— Florence mi-a povestit că ai urcat cu Savi în camera ta, la bal, şi te-ai dus să-l vezi singură când Fran era bolnavă. Acum e coproprietar al plantaţiei lui Fran. Laurence nu va fi prea fericit şi, dacă îi voi povesti şi despre fiica ta, sunt sigură că mă va lăsa să vin acasă.

Gwen se ridică în picioare.

— Foarte bine. Voi discuta cu el despre pensia ta.

— Aşadar e adevărat? Liyoni e fiica ta.

— Nu am spus asta. Îmi răstălmăceşti cuvintele. Nu vreau decât să te ajut.

Ştia că glasul îi sună artificial şi Verity îi confirmă

bănuiala când îşi lăsă capul pe spate, hohotind de râs.

— Eşti atât de transparentă, Gwen. Nu te-am auzit vorbind cu Naveena.

Într-o zi, copila stătea lângă tine şi soarele v-a luminat chipurile. Atunci am văzut. Are structura ta osoasă, Gwen. Apoi i-am observat părul. În mod normal e strâns în coadă sau împletit, dar fusese în apă şi i se uscase în bucle, exact ca al tău.

Gwen încercă să o întrerupă.

— Ascultă-mă. Mai târziu, v-am urmărit împreună şi sentimentele tale au devenit evidente. Ţi-am scotocit prin cameră într-o zi, când erai la New York, şi am găsit cutia şi cheia. De ce-ai ascunde desenele unui copil de-al localnicilor, Gwen? De ce le-ai păstra ca pe o comoară? De ce le-ai ţine sub cheie?

Gwen simţi cum sângele îi năvăleşte în obraji şi se aplecă să ia o scamă de pe podea.

— M-am convins când am găsit desenele, dar răspunsul tău de acum mi-a confirmat bănuiala. A fost Ravasinghe, nu? El e tatăl corciturii, nu?

Mă întreb ce părere o să aibă verişoara ta despre asta.

Gwen se îndreptă de spate, îşi aranjă o şuviţă de păr după ureche şi încercă să vorbească ferm.

— Nu înţeleg de ce vrei să mă răneşti. Nu-ţi pasă că-l vei răni şi pe fratele tău?

Tăcere.

— Ei bine?

— Îmi pasă de Laurence.

Gwen se temea că nu mai rezistă mult.

— Şi-atunci de ce faci asta?

— Am nevoie de banii mei.

— Dar de ce? Ai un soţ.

Verity închise ochii şi inspiră adânc.

— Nu vreau să sfârşesc ca tine.

— Ce vrei să spui?

— Las-o baltă! Ai grijă să vorbeşti cu fratele meu.

— Şi dacă nu vorbesc, eşti pregătită să ne distrugi viaţa?

Verity ridică din sprâncene.

— Aştept ca banii să-mi intre în cont lunar, începând de luna următoare.

Dacă nu, Laurence va afla tot.

— Ştii foarte bine că, până când marca nu are succes, Laurence nu va putea face asta.

— Atunci cred că ai o dilemă de rezolvat.

— Ştiu că furai din banii gospodăriei. Ce părere crezi că va avea Laurence despre asta? Am ştiut de când eram bolnavă. Proviziile dispăreau din cămară, apoi reapăreau brusc. Ai avut cheia cât am fost bolnavă şi înainte să sosesc. Numai tu puteai fura.

— A fost bine cât a durat. *Appu* şi cu mine vindeam produsele şi împărţeam profitul. Ce ne-am amuzat când te vedeam cum încercai să rezolvi socotelile! Ţi-ar fi însă foarte greu să dovedeşti. Îi voi spune lui Laurence că doar împrumutam bani şi, oricum, când va afla de plodul tău, crezi că îi va mai păsa?

— Spune-mi de ce ai nevoie de bani. Cum rămâne cu Alexander?

Verity se întunecă la faţă.

— După cum am mai spus, el nu reprezintă o opţiune.

— Aş putea încerca să-l conving pe Laurence să locuieşti iarăşi cu noi.

Se uită la Verity, dar cumnata ei adormise.

Gwen ştia că trebuie să o scoată pe Verity din hotel înainte ca Laurence să sosească şi simţi că trăieşte la graniţa dintre viaţa reală şi un coşmar în care nimerise din greşeală. Se agăţă de speranţa că ameninţarea lui Verity era doar una de faţadă şi rezultatul băuturii, dar în

adâncul sufletului o suspecta pe cumnata ei că e în stare de orice.

Ca să vadă când vine Laurence, Gwen se ducea întruna la fereastră, uitându-se la ceas şi fumând una dintre ţigările nenorocite ale lui Verity.

Ţigara îi accentuă starea de greaţă. Sufocată de spaimă, îşi dori să plângă şi să se mai uşureze, dar se sili să-şi înghită lacrimile şi speranţa că totul se va termina cu bine. Nu ştia nici dacă povestea despre căsătoria lui Fran e adevărată, dar, în caz că aşa stăteau lucrurile, atunci verişoara ei nu mai era persoana cu care ar fi discutat aproape orice.

33

Când Laurence sosi la Galle Face, Verity plecase deja, iar Fran încă nu apăruse. Gwen petrecu o noapte agitată, ascultând oceanul şi analizând întruna vorbele cumnatei ei până când, chiar înainte de ivirea zorilor, adormi timp de o oră sau două.

Mai târziu, când plecară fără Fran, Gwen se mulţumi să se culcuşească pe bancheta din spate, lăsându-i pe Laurence şi pe McGregor să discute afaceri. Laurence se enervase că nu primiseră veşti de la Fran, dar, cunoscându-i firea, nu mai pierdu vremea cu aşteptatul. Gwen nu-i pomenise că o văzuse pe Verity şi că Fran s-ar fi măritat. Nu voia decât să doarmă ca să uite, dar, după câţiva kilometri, un blocaj în trafic îi forţă să oprească. Doar ricşele izbuteau să se strecoare printre maşinile neclintite.

— Ce naiba…? exlamă McGregor, deschizând geamul din partea şoferului.

Ţipetele şi fluierăturile năvăliră peste ei, alături de mirosurile şi zgomotele străzii. Nu părea mare lucru. Câţiva oameni cântau.

Magazinele erau deschise şi oamenii mergeau pe trotuar.

— Se vede ceva? întrebă Gwen.

El clătină din cap.

Când Laurence deschise portiera, zarva îi lovi din plin.

— E mai mult decât am crezut. Pare un fel de demonstraţie. Ies puţin să verific. Nick, rămâi în maşină. Poate reuşeşti să te mişti cumva.

— Laurence! strigă Gwen. După tot ce mi-ai spus… Dacă dai de necaz?

El ridică din umeri.

— Mă descurc.

Rămaseră să-l aştepte. Gwen se sufoca, închisă într-o maşină fără aer şi copleşită de gânduri. Îl rugă pe McGregor să deblocheze portiera ca să se uite după Laurence. McGregor refuză, bătând darabana pe volan, fapt care îi spori senzaţia de claustrofobie lui Gwen. Zgomotul crescu şi Gwen auzi sunet de tobe venind din spatele maşinii. Se răsuci să se uite şi văzu un grup de oameni care urlau un fel de slogan, în timp ce mărşăluiau pe drum, îndreptându-se spre ei. Când se uită prin parbriz, în speranţa că îl va zări pe Laurence, văzu că primul grup se întorsese şi, de asemenea, venea spre maşină, agitând ciomege. Îngrozită să vadă şi elevi ţipând, îmbrăcaţi în alb, strânşi în spatele mulţimii, se ghemui pe banchetă, dându-şi seama că maşina lor era prinsă cumva între cele două grupuri.

— Asiguraţi-vă că geamul e închis, spuse McGregor când un bărbat lovi capota şi începu să râdă. Iute. Nu au nicio treabă cu noi, dar nu vrem să fim prinşi la mijloc.

— Şi cu Laurence cum rămâne?

— O să fie bine.

Prizonieri în maşină, nu puteau decât să urmărească mişcarea celor două grupuri. Sunetul de sticlă spartă o

făcu pe Gwen să se uite în spate.

— Dumnezeule, aruncă cu sticle! Sper că toţi copiii ăia se vor da la o parte.

Pietre şi bucăţi de beton porniră să zboare prin aer. Două femei ţipară şi se auzi sunetul unui megafon. O flacără se aprinse, apoi alta, urmate de zgomotul obloanelor pe care negustorii le trăgeau rapid şi de strigătele oamenilor care alergau pe străduţele lăturalnice să se adăpostească. Fumul umplu aerul când cineva aprinse un foc chiar în stradă.

Gwen îşi simţi umerii cum se încordează.

— Mi-e teamă pentru Laurence.

— Dacă are minte, probabil că s-a pus la adăpost deja.

Chiar când încerca să-l zărească pe Laurence în mulţimea de pe stradă, trei bărbaţi veniră în fugă şi se proptiră de o laterală a maşinii, balansând-o cu greutatea lor.

Îngrozită, Gwen abia dacă mai reuşea să vorbească.

— McGregor!

— Îi ucid pe nemernicii ăştia. Încearcă să ne răstoarne.

Şocată de izbucnirea lui, Gwen îl văzu cum îşi scoate pistolul şi îl îndreaptă spre ei. Se dovedi suficient. Unul dintre bărbaţi îi trase pe ceilalţi doi de acolo şi se alăturară mulţimii care acum se răsfira în urma lor. Capătul străzii din faţă se mai eliberă puţin şi McGregor reuşi să înainteze. Câţiva oameni stăteau pe asfalt, unii dintre ei tăiaţi şi învineţiţi, dar situaţia din spatele lor devenea tot mai urâtă.

— Unde e poliţia, pentru Dumnezeu? întrebă Gwen.

Cercetă din nou strada în căutarea lui Laurence, dar abia în apropierea şcolii, acolo unde începuse totul, îl zări sub un portal, alături de o femeie care părea rănită. Când se apropiară, Gwen văzu că femeia avea o tăietură pe

frunte din care curgea sânge. Coborî geamul şi făcu semne frenetice cu mâna. Laurence porni spre ei, ţinând-o pe femeie de braţ.

Sosiseră şi poliţiştii călare şi ameninţau mulţimea cu bastoanele. Gwen răsuflă uşurată când îi văzu pe copii intrând din nou în şcoală.

Laurence o ajută pe femeie să se urce în maşină, pe bancheta din spate.

Femeia se aşeză ţinându-şi capul în mâini. Se auzi o împuşcătură.

— Scoate-ne de aici, Nick, spuse Laurence. Gwen, ai ceva cu care să ştergi sângele?

Gwen strânse mâna femeii.

— Am asta, spuse ea, şi îşi arătă şalul.

Femeia gemu, apoi îşi ridică privirea spre ea.

— Sunt profesoară. Totul trebuia să fie paşnic.

Laurence îi porunci lui McGregor să meargă la spital, apoi i se adresă lui Gwen.

— E vorba de limba în care ar trebui predate cursurile.

— Serios?

— Tamilii educaţi au avut în mod tradiţional cele mai bune slujbe guvernamentale, iar singalezii consideră că nu e drept. Vor ca singaleza să fie limba în care se predă.

Gwen nu reuşi să-şi ascundă supărarea. Mai întâi Verity şi acum asta.

— De ce? De ce cu violenţă? Chiar contează atât de mult?

Profesoara singaleză se uită la ea.

— Când ne vom câştiga independenţa, limba de predare va conta foarte mult.

— Nu se pot preda amândouă?

Femeia clătină din cap.

— Ei bine, indiferent care va fi aleasă, sper să nu se

mai lase cu vărsare de sânge.

Femeia pufni.

— Asta nu e nimic. Cineva ca tine care nu a luptat niciodată pentru nimic nu are cum să înţeleagă.

Când sosiră acasă, Laurence îi spuse că, date fiind revoltele recente, are câteva scrisori de trimis. Ca să nu îi deranjeze somnul, urma să doarmă în camera lui. După o noapte în care Verity o lăsase cu nişte coşmaruri tulburătoare, intense, Gwen se aşează la măsuţa de toaletă, privindu-şi reflexia. Cu părul nepieptănat şi fără ruj sau luciu de buze, părea palidă.

Luă peria şi îşi perie părul cu furie, apoi îşi înroşi obrajii cu puţin ruj.

Părul ei negru stătea zbârlit, iar rujul contrasta cu paloarea pielii. Îl frecă bine şi-şi împleti părul. Apoi continuă să-şi frece obrajii, de parcă aşa reuşea să scape de spaimă. Femeia se înşela. Poate că nu fusese nevoită să se lupte pentru o poziţie privilegiată, dar se luptase ca să o protejeze, iar acum, că Verity ştia adevărul despre Liyoni, se confrunta cu cea mai mare provocare a vieţii sale.

Scoase cutia în care ascunsese desenele lui Liyoni şi căută cheia pe care o ţinea separat, dar nu o găsi. Scuturâ cutia. Nu se auzea nimic înăuntru.

Scotoci agitată prin toate sertarele, răvăşindu-le şi golindu-le pe podea, până când parchetul se acoperi de ace, piepteni şi scrisori. Căută şi în micul birou, în noptiere şi în toate genţile. Nu mai conta prea mult acum, dar Verity păstrase cheia. Clipi des ca să scape de lacrimile prinse între gene şi se agăţă de braţele fotoliului. Senzaţia că Verity îi violase intimitatea o deranja aşa de tare, încât îşi dori să o fi împins pe cumnata ei în jos, pe scări.

A doua zi, sună Fran. Îşi ceru mii de scuze că nu i-a căutat şi îi spuse că e în Hatton şi că va sosi foarte curând. Nu îi oferi prea multe explicaţii, decât că existase un impediment. Tipic, gândi Gwen. Fran adăugase că are o

surpriză mare pentru ei, iar Gwen se rugă să nu-l aducă pe Savi Ravasinghe cu ea.

Laurence se afla jos, cufundat în lectura ziarului, care relata revolta, aşa că Gwen intră în vârful picioarelor în dormitorul lui întunecat.

Mirosea a soţul ei, a săpun şi a citrice. Aprinse lumina şi se întristă când se uită în jur să vadă dacă fotografia lui Caroline se mai găsea încă pe masă. Nu mai era acolo, dar Gwen încă o mai simţea pe fosta soţie în preajmă. Caroline parcă abia părăsise scena şi curând avea să se întoarcă.

Deschise şifonierul mare din mahon şi pipăi şirurile de haine agăţate pe umeraşe. Pantaloni, sacouri, costume de ocazie, cămăşi. Luă una dintre cămăşile lui apretate şi albe şi o scoase. Nimic din el nu rămăsese pe ea, aşa că deschise un sertar şi găsi o eşarfă din mătase albastră, pe care zări câteva fire de păr. Le adulmecă. Mult mai bine. Dacă va fi silită să îi mărturisească lui Laurence adevărul, voia ceva al lui de care să se agaţe noaptea.

Becul pâlpâi şi lumina se stinse. Vârî eşarfa în buzunar, îşi croi drum până la uşă, ghidându-se după lumina din hol şi-şi lăsă mâna să alunece pe balustradă când coborî. Când ajunse jos, nu reuşi să evite scaunul cu rotile al lui Liyoni de pe hol. Îl primise cu un amestec de neîncredere şi de vină şi, de atunci, nu se mai putuse apropia de el. Nu suporta gândul că trupul micuţ al copilei e schilodit de boală şi încă se mai ruga pentru o minune.

Neliniştită, Gwen nu reuşea să stea locului, aşa că se duse la Laurence.

Totul devenise foarte confuz. O parte din ea tânjea să o vadă pe Fran, dar încă nu ştia sigur dacă verişoara ei se căsătorise cu pictorul. Ridică o revistă de pe măsuţa pentru cafea. Era weekend şi Laurence încă mai citea, nebăgându-l în seamă pe Hugh care se învârtea la picioarele lor.

Gwen se enervă.

— Laurence, nu poţi să-l iei pe Hugh să faceţi un aeroplan sau ceva de genul ăsta?

Bărbatul îşi ridică privirea şi bătu în ziar.

— Totul s-a terminat urât în Colombo. Au murit oameni. Sper că nu aşa va fi de aici înainte.

Gwen închise ochii când îşi aminti scena din Colombo. Fusese îngrozitor, dar acum avea alte griji.

— Pe de altă parte, am o veste bună. Ceaiul nostru va avea reclamă şi aici în curând.

— Aeroplanul, Laurence. Chiar trebuie să fiu eu cea care observă toate astea? Hugh se plictiseşte. Tu nu vezi?

Hugh avea trei avioane din oţel Hubley, dar când fuseseră în New York, Laurence îi cumpărase un avion de jucărie din ghips şi unul din oţel presat. El şi Hugh încercau să-l copieze în lemn de balsa, un lemn foarte tare, dar uşor de modelat.

Laurence îndoi ziarul.

— Pari iritată, Gwen. S-a întâmplat ceva? Dacă e vorba de revoltă…

— Nu, se răsti ea. Dacă-l iei pe Hugh din picioarele mele, voi fi mulţumită. Sunt doar nerăbdătoare să o văd pe Fran din nou.

Laurence se uită la ea şi încuviinţă, dar Gwen văzu că nu o crede.

— Foarte bine, spuse el. Dacă eşti aşa de sigură. Haide, Hugh. Încăperea pentru încălţăminte ne aşteaptă, puiule.

Gwen reuşi să schiţeze un surâs.

După plecarea lui, continuă să ridice revistă după revistă, dar nu izbuti să se concentreze asupra cuvintelor. Pierdută şi presată de timp, se hotărî să cerceteze scaunul cu rotile. Cu cât îl evita mai mult, cu atât mai îngrozitoare devenea fantoma lui. Ieşi pe hol din nou, mângâie braţele acoperite cu piele, atinse suportul pentru cap şi îi încercă sistemul metalic de frânare.

Când se gândi la ce va spune Laurence dacă Fran chiar se căsătorise cu Savi Ravasinghe, tensiunea din umeri, cu care rămăsese din timpul revoltei, urcă spre tâmple. Îşi roti gâtul, încercând să mai reducă din încordare, dar parcă ar fi stat pe un vulcan care putea erupe în orice moment, lăsându-i familia în derivă.

Soneria îi întrerupse şirul gândurilor. Cum era deja pe hol, deschise uşa şi dădu cu ochii de Fran, care ţinea în mână o valijoară. Purta o pelerină minunată, făcută dintr-un material gros, şi o pălărie de culoarea rubinului. Nu avea mănuşi. Gwen îi căută cu privirea inelarul. Un diamant înconjurat de safire şi o verighetă de aur subţire. Verity spusese adevărul.

Gwen nu pretinse că e surprinsă şi îşi privi verişoara direct în ochi, sesizând că faţa acesteia se schimbase subtil. Părea mai fină, de parcă iubirea îi rotunjise colţurile.

Zâmbetul lui Fran se stinse.

— Căţeaua aia ţi-a spus, nu?

Gwen încuviinţă.

— Şi doar i-am zis să nu facă asta. Voiam să-ţi spun eu singură.

Gwen îşi înclină capul şi o cercetă pe Fran cu atenţie.

— Şi, desigur, nu există nici scrisori, nici telefoane şi nici telegrame!

— Îmi pare rău.

— Ascultă, Fran, sunt confuză în privinţa motivului pentru care nu mi-ai spus că te măriţi.

— Eram sigură că nu vei fi de acord. N-aş fi suportat să aud vocea ta dezaprobatoare când eu eram atât de fericită.

Gwen îşi întinse braţele.

— Vino aici.

După ce se îmbrăţişară, Gwen o împinse un pas în spate.

— Eşti fericită?

— În al nouălea cer.

— Şi nu te deranjează…

Ezită, pentru că nu ştia sigur cum să continue.

— Şi nu te deranjează…

— Trecutul lui aventuros? Normal că nu. Trăim vremuri moderne, dacă îţi mai aminteşti. În orice caz, şi eu am avut parte de experienţele mele şi poţi să-ţi ştergi de pe faţă expresia şocată, Gwendolyn Cooper. Eu şi Savi ne potrivim perfect.

Gwen izbucni în râs.

— Oh, Fran, ţi-am dus dorul aşa de tare!

Se uită în jur.

— Şi el unde e?

— În Nuwara. Mai întâi voiam să văd cum reacţionează Laurence la auzul veştii.

Urmă o pauză.

— Şi nu ţi-e teamă că Savi ar putea fi atras de alte femei?

— Deloc. Amândoi avem trecuturi colorate, dar acum ne dorim să fim împreună.

— Christina ştie?

Fran râse cu hohote.

— Christina nu-l vrea pe Savi.

— Ştiu. Are un muzician acum, dar pe Laurence şi-l doreşte cu adevărat. Ştii că facem afaceri cu ea acum?

— Da, am întâlnit-o la New York, la una dintre expoziţiile lui Savi.

— Christina nu mi-a pomenit nimic.

— Eu am rugat-o. Voiam să-ţi spun eu despre Savi.

Continuară să meargă pe coridor spre camera din capăt, unde Gwen deschise uşa.

Fran îşi aruncă pelerina pe pat şi se uită în jur.

— Frezii proaspete! Şi are ferestre pe ambele părţi.

Încântător!

— Se văd şi grădina, şi lacul.

Gwen făcu o pauză, apoi se apropie de comodă, scoase ceva dintr-un sertar şi i-l întinse.

Fran zâmbi larg, luă brăţara şi o prinse iute la încheietură.

— Eşti grozavă. Aş putea să te sărut acum. Unde ai găsit-o? În spatele canapelei, fără îndoială.

Gwen ridică din sprâncene şi dădu din umeri.

— Într-o prăvălie din Colorado, dacă îţi vine a crede. Nu pot să dovedesc, dar eu o bănuiesc pe Verity.

— Dar de ce?

— Nu ştiu. Ca să creeze probleme pesemne. Cine pricepe de ce face Verity anumite lucruri?

— Nu mai contează. Sunt fericită că am găsit-o. Mulţumesc. Dar de ce nu ai venit la expoziţia lui Savi?

— Am avut o durere de cap. Laurence a rămas cu mine.

— Savi crede că îl eviţi. Te-a supărat cu ceva, Gwennie?

Gwen înghiţi în sec şi se aplecă pe fereastră, dar nu răspunse.

A doua zi dimineaţă, un pachet mare sosi pentru Laurence şi stătea acum pe masa din hol, lângă ferigile ornamentale, aşteptând atenţia lui.

Gwen crezu că nici măcar nu-l văzuse, aşa că îl ridică şi îi cercetă timbrele poştale englezeşti, deşi acestea fuseseră atât de mult ştampilate în Colombo şi pe oriunde trecuse, încât nu putea băga mâna în foc.

Curioasă, duse pachetul în camera de zi şi i-l dădu lui Laurence.

Bărbatul se ridică în picioare, luă pachetul şi se întoarse spre uşă.

— Ce e în el, Laurence? Atârnă destul de greu.

Laurence îi aruncă o privire din mers.

— Încă nu l-am deschis.

— Dar ştii de la cine ar putea fi?

— Habar n-am.

— Şi de ce nu îl deschizi acum?

El tuşi.

— Gwen, sunt ocupat. Am de rezolvat unele treburi în biroul meu.

Probabil că are legătură cu ceaiul.

Poate tonul lui oficial o alertă pe Gwen, aşa că nu mai suportă.

— Christina încă te mai iubeşte, de ce nu mi-ai spus?

Laurence se încruntă, cu mâna pe clanţă. Se lăsă o clipă de tăcere, care păru un secol.

— Gwen, iubirea mea, ţi-am zis de atâtea ori. Între mine şi Christina totul s-a terminat acum mult timp.

Ea îşi muşcă interiorul obrazului când el ieşi din cameră, apoi se uită spre lac. Voia mai multe explicaţii.

Fran plecase la o plimbare lungă şi nu apăru la prânz, aşa că, după ce Hugh se duse la culcare, Gwen hotărî că venise momentul să-i spună lui Laurence despre căsătoria lui Fran cu Savi Ravasinghe. Petrecuse toată dimineaţa închis în biroul lui şi cu o noapte în urmă ieşise în oraş. Acum era prima ocazie pentru Gwen să-i vorbească. Se bucură când văzu cât de bine primi el vestea, chiar dacă părea uşor preocupat. Gwen se întrebă dacă îl deranja altceva.

Nu conta că Savi nu era un oaspete bine-venit în casa lor. În fond, Gwen prefera lucrurile aşa. Fran îi povestise că la prima ei călătorie în Ceylon, în 1925, stătuse în apartamentul luminos şi spaţios pe care el îl deţinea în Cinnamon Gardens, în Colombo. De atunci, relaţia lor trecuse prin suişuri şi coborâşuri şi amândoi continuaseră să se vadă şi cu alte persoane. Deşi i-ar fi plăcut ca Fran să locuiască în Ceylon, Gwen simţea că mai potrivit ar fi fost

ca ei să stea cât de departe posibil.

Întinsă pe pat, se gândea la toate astea, când Naveena o aduse pe Liyoni în căruciorul cu rotile. Devenise un obicei pentru Naveena să vină cu Liyoni în camera lui Gwen şi să o aşeze lângă pat, după care părăsea încăperea. Gwen şi fiica ei puteau petrece astfel împreună o oră preţioasă.

Începu să-i citească lui Liyoni o poveste. Trecuse prin aproape toate basmele pe care le găsise în casă. Deşi fata nu vorbea prea mult, înţelegea bine şi, când Gwen ridică basmele lui Andersen pe care Verity i le sugerase pentru Hugh, Liyoni o rugă să lase cartea deoparte.

— Îmi place să spui povestea, doamnă.

— *A fost odată ca niciodată,* rosti Gwen, gândindu-se la povestea de azi, *o mamă vitregă foarte rea.*

Copila chicoti şi se trase mai aproape. Gwen îi dădu părul de pe faţă şi o privi fix. Îşi înghiţi cu greu nodul din gât şi continuă.

Gwen încuia de obicei uşa şi se asigura că nu adoarme. Astăzi se simţea foarte obosită din cauza ameninţărilor lui Verity şi a încordării şi uitase de uşă. Îşi propusese să se ridice atunci când Liyoni va adormi, după care va putea şi ea să aţipească puţin.

O trezi un ciocănit în uşă şi, până să răspundă, Fran intră. Tânăra se opri în prag şi se holbă surprinsă.

Gwen nu-şi luă ochii de la ea.

— Gwennie, alături de tine în pat e ruda bolnavă a Naveenei?

Verişoara ei părea stânjenită, iar lui Gwen, chinuită de un val de emoţii, i se umplură ochii de lacrimi. Totuşi, nu reuşi să spună niciun cuvânt. Îi era imposibil să o mintă pe Fran.

Fran se apropie, cu o expresie nedumerită pe chip, şi privi în jos spre fetiţă.

— E foarte frumoasă.

Gwen încuviinţă.

Fran se aşeză pe marginea patului şi se lăsă într-o rână s-o vadă mai bine pe Gwen.

— Ce se întâmplă, draga mea? De ce nu vrei să-mi spui ce te necăjeşte?

Lui Gwen i se puse un nod în gât şi îşi plecă fruntea, privind atât de concentrată cuvertura satinată, încât totul se înceţoşă în cele din urmă.

— E ceva grav?

Tăcerea se lungi insuportabil de mult.

— Îţi voi povesti, rosti Gwen într-un târziu, ridicându-şi privirea şi trăgându-şi genunchii la piept. Dar trebuie să-mi promiţi că nu vei scoate o vorbă nimănui după aceea.

Fran încuviinţă.

— Liyoni nu e ruda Naveenei.

Pentru o clipă, Gwen se zbătu în vârtejul gândurilor, până când nevoia de a-şi uşura sufletul deveni mai puternică şi cuvintele îi zburară de pe buze.

— E fiica mea.

Fran se holbă la ea.

— Când am văzut cât e de frumoasă, am avut o oarecare bănuială. Dar cine e tatăl? Că Laurence nu poate fi.

Gwen scutură din cap.

— Nu, Hugh şi Liyoni sunt gemeni.

— Poftim?

Gwen simţi cum se sufocă.

— Nu înţeleg, continuă Fran.

— Mai mult nu pot să-ţi spun. Ţi-aş fi zis înainte, dar acum, că eşti…

Se lăsă o tăcere înspăimântătoare.

Apoi, cu o expresie îngrozită, Fran făcu ochii mari.

— Doamne, Dumnezeule! Doar nu e Savi? E imposibil să ascunzi aşa ceva.

Gwen îşi muşcă buzele şi văzu cum Fran se albeşte la faţă şi cum îşi freacă fruntea, şocată.

— Nu-mi vine să cred că te-ai culcat cu Savi!

Se priviră lung şi, sub ochii acuzatori ai lui Fran, Gwen vorbi cu glas tremurat.

— Nu e ceea ce crezi.

— Savi ştie despre copil?

— Normal că nu. Te rog, Fran, totul s-a întâmplat înainte ca voi doi să fiţi împreună.

Fran clătină din cap uluită.

— Şi cu Laurence cum rămâne? Cum i-ai putut face aşa ceva?

Lacrimile fierbinţi îi arseră ochii lui Gwen.

— Mai bine nu ţi-aş fi zis nimic. Ştiu că sună ridicol, dar nu ştiu cum s-a întâmplat. Nu-mi amintesc.

Fran se încruntă şi începu să se plimbe agitată prin cameră, frământându-şi palmele. Tăceau amândouă.

— Fran? Ştiu că eşti furioasă, dar spune ceva, te rog!

— Nu-mi vine să cred!

— Nu-mi amintesc nimic.

Gwen lăsă capul în jos pentru o clipă, apoi se uită la Fran.

— S-a întâmplat la primul bal, după ce am dansat charleston. Eram foarte beată. Savi m-a ajutat să ajung sus şi tot ce-mi amintesc e că a stat cu mine o vreme, dar dacă mi-a făcut ceva, ei bine, asta nu-mi amintesc.

Fran îşi duse mâna la piept şi încremeni, cu chipul parcă sculptat în gheaţă.

— Iisuse, Gwen! Îţi dai seama de ce anume îl acuzi?

— Îmi pare rău.

Roşie ca racul, Fran se îndreptă spre uşă.

— Te înşeli. Te înşeli îngrozitor. Savi nu ar face aşa ceva niciodată.

Gwen întinse mâna spre ea.

— Nu pleca! Te rog, nu pleca!

— Dar cum aş putea să mai stau? E soţul meu! Cum îndrăzneşti?

— Am nevoie de tine.

Fran clătină din cap, dar rămase lângă uşă.

— Nici măcar nu ştiu dacă e posibil să existe doi taţi, adăugă Gwen.

Din nou tăcerea se lăsă între ele.

— E posibil, abia şopti Fran.

— De unde ştii?

— Am citit despre asta.

Gwen o privi stăruitor.

— A fost cazul unei femei cu gemeni, care aveau doi taţi. Undeva prin Indiile Occidentale sau în Africa. A scris în toate ziarele.

Lacrimile începură să se prelingă pe obrajii lui Gwen.

— N-ai vorbit cu Savi? o întrebă Fran. La momentul respectiv, mă refer.

N-ai vrut să ştii ce anume s-a întâmplat?

Gwen îşi şterse lacrimile şi îşi trase nasul.

— N-am crezut că s-a întâmplat ceva, la momentul respectiv. Abia când s-au născut gemenii şi am văzut că Liyoni nu e albă, mi-am dat seama. A trebuit să iau o hotărâre pe loc. Cum să mai discut cu Savi după atâta timp?

— Eu aşa aş fi făcut.

— Eu nu sunt ca tine.

— Şi în toţi anii care au trecut ai avut o părere atât de îngrozitoare despre un bărbat decent, când explicaţia sigur este alta?

— Am ascuns copilul. Ce mai conta? Posibil ca lucrurile să fi stat şi mai prost dacă procedam altfel. Dacă aş fi vorbit cu Savi, el ar fi putut să-i povestească Christinei, iar Laurence ar fi aflat imediat.

— Dar cel puţin ai fi avut linişte.

— În orice caz, şi dacă l-aş fi înfruntat, m-ar fi putut minţi.

Chipul lui Fran se schimonosi de furie.

— Acum îl faci şi mincinos?

Gwen se cutremură şi îşi plecă fruntea.

— Îmi pare atât de rău.

Fran continuă să-şi frângă degetele şi făcu câţiva paşi spre Gwen, cu ochii în lacrimi.

— Ascultă, îl cunosc pe Savi. Să se culce cu o femeie beată sau leşinată nu-i stă în fire. O fi avut el nenumărate legături, dar e un om cu moralitate.

Gwen deschise gura să vorbească.

Fren ridică mâna şi o opri.

— Ascultă-mă. Ştiu că moralitatea lui nu seamănă cu a ta, dar o are. Mi-am petrecut jumătate de noapte cu el vorbind în noaptea balului, Gwennie, după ce te-ai dus la culcare. Chiar crezi că ar mai fi pierdut vremea cu mine dacă ţi-ar fi făcut ceva? Nu. Crede-mă, nu a fost Savi. E foarte drăgăstos cu femeile, de aia îl şi iubim.

— Şi-atunci ce să se fi întâmplat?

— Dacă-l scoatem din calcul pe Savi, şi trebuie s-o facem, Gwen, chiar trebuie, oare ce s-a întâmplat în definitiv?

Liyoni tuşi şi Gwen îşi duse degetul la buze.

— Să n-o trezim.

Fran continuă să vorbească în şoaptă.

— Poate a existat cineva de culoare în familia voastră. E singurul răspuns posibil.

Gwen simţi imediat cum i se ia o piatră de pe inimă şi izbucni într-un râs nervos.

— Chiar crezi? E posibil?

— Da.

Gwen se gândi o vreme.

— Am găsit un articol într-o revistă din New York, despre încrucişarea dintre sclavii negri şi proprietarii de plantaţii albi din America.

— Ei bine, poate apărea peste o generaţie sau două. Oamenilor nu le place să recunoască. Britanicii încearcă să o considere drept moştenire continentală, iar dacă nu, ascund persoana respectivă.

Gwen schiţă un surâs spre verişoara ei.

— Fran, sper să ai dreptate. Dar aş fi auzit până acum, dacă ar fi fost adevărat, nu?

— Poate da, poate nu… Ar fi fost bine să-mi fi mărturisit mai devreme sau cel puţin să fi spus cuiva.

— Toată lumea ar fi bănuit că am un amant, aşa cum ai crezut şi tu la început. Oamenii nu ar fi acceptat niciodată copilul.

— Am tras prea repede o concluzie. Îmi pare rău.

— Exact. Aşa ar fi procedat toată lumea. Laurence ar muri dacă ar crede că m-am culcat cu un alt bărbat, mai ales atât de repede după ce ne-am căsătorit.

— În orice caz, sângele trebuie să fie răspunsul. Amândouă ştim cu siguranţă că în familia noastră nu există nimic de genul acesta.

Gwen oftă.

— Ştim sigur?

Fran îşi lăsă capul într-o parte şi o privi gânditoare.

— Când mă întorc în Anglia, voi face tot posibilul să aflu.

Gwen îi cercetă chipul, căutând îndoiala.

— Dar tot mai crezi că vine din familia lui Laurence, nu?

— Nu ştiu. Cred că trebuie să stai de vorbă cu el.

— Nu pot. Nu fără dovezi. Ţi-am spus că el ar fi convins că m-am culcat cu alt bărbat. Nu m-ar ierta niciodată.

— Nu prea ai încredere în iubirea lui pentru tine, nu?

Gwen medită câteva clipe.

— Mă iubeşte. Doar că lucrurile sunt aşa cum sunt. Ruşine. Ocară. Ar fi sfârşitul familiei noastre. L-aş pierde pe el, căminul, pe fiul nostru.

Înghiţi în sec şi Fran se aplecă să o îmbrăţişeze.

— Ar mai fi ceva.

— Nu te grăbi.

Gwen se luptă din greu cu arsura lacrimilor.

— Verity a ghicit şi mă ameninţă că îi va spune lui Laurence dacă nu-l conving să-i dea din nou pensie viageră.

— Pentru Dumnezeu, dar ăsta e şantaj! Te va pune cu botul pe labe, aşa cum şi-a dorit dintotdeauna. Dacă vei ceda, îţi va cere şi altele. Nu se va opri, Gweenie. Vei trăi cu teamă de nenorocita asta de femeie pentru tot restul vieţii.

Fran se ridică şi deschise larg fereastra.

— Am nevoie de aer.

— A început să plouă?

— Bate vântul. Iar tu ai stat prea mult închisă în casă. Eşti îngrozitor de palidă. Amândouă avem nevoie de aer curat. Uită de tot deocamdată.

Haide să mergem la plimbare. Eu, tu, Hugh şi sora lui în căruciorul cu rotile. Bănuiesc că Hugh şi Liyoni n-au nici cea mai mică idee, nu?

Fetiţa începu să tuşească din nou şi se trezi. În timp ce-i murmura cuvinte drăgăstoase şi verifica să vadă dacă nu are febră, Gwen se gândi la cele spuse de verişoara ei. Fran avea dreptate: trebuia să discute cu Laurence înaintea lui Verity. Dar fără nicio dovadă care să-i sprijine ideea, numai gândul conversaţiei o făcea să ameţească.

Câteva zile mai târziu, chiar când terminau micul dejun, sosi primul pachet de ceai. Laurence desfăcu pachetul şi-l ridică în aer să-l vadă toată lumea. Părea şi

mai frumos în forma finală decât în schiţa iniţială.

— Cred că arta soţului tău a fost bine transferată pe pachet, spuse el, privind-o pe Fran. Sper să-l vedem la cină cât de curând.

Gwen şi Fran schimbară o privire surprinsă.

— Mulţumesc, Laurence, răspunse Fran. Mă bucur că spui asta. Ştiu că…

Laurence ridică mâna.

— Voi fi fericit să-i urez bun venit domnului Ravasinghe în casa noastră. Îmi pare rău că i-am ratat expoziţia de la New York. Vom depune toate eforturile să participăm la următoarea, oriunde va fi aceasta, nu-i aşa, Gwen?

Ea izbuti să zâmbească, dar se simţea confuză. Cum de atitudinea lui Laurence faţă de Savi se schimbase atât de brusc, mai ales că părea în continuare foarte abătut?

După micul dejun, Laurence sugeră o plimbare, pentru că ploaia încă nu venise.

— Ne întâlnim în faţa casei, îi spuse lui Gwen.

Gwen se aranjă, apoi se duse în odaia copiilor unde o găsi pe Liyoni în pat, desenând o cascadă.

— Nu desenează mult timp, o informă Naveena. Dar s-a ridicat din pat zece minute şi s-a uitat la lac.

— Asta e bine. Mă ajuţi să o pun în scaun? Are nevoie de aer curat înainte să vină ploile.

— Vrea să vadă cascada.

De când Hugh pomenise de cascadă, Liyoni o bătea la cap să o ducă acolo.

— Mi-e teamă că aşa ceva nu e posibil.

După ce Liyoni se aşează comod în scaun şi îşi înveli picioarele cu o pătură, Gwen se pregăti să iasă. Sunetul unei maşini care demara o făcu să se uite pe fereastră şi tresări puternic. Verity. Probabil că sosise mai devreme cu scopul de a-şi pune în practică ameninţarea. Gwen continuă să privească şi îl văzu pe Laurence plimbându-se

cu paşi mari pe verandă şi trecându-şi agitat degetele prin păr. Gwen simţi că îi transpiră palmele, dar o senzaţie ciudată îi cuprinse trupul. Un sentiment de uşurare. Dacă totul se terminase, cel puţin scăpase de minciuni.

Laurence se încruntă când o văzu venind şi îi vorbi tăios.

— Lasă copilul aici, pe verandă. Naveena poate să o ducă înapoi.

Mergem sus, pe deal.

Pe drum, el nu vorbi. Când ajunseră în vârf şi priviră înapoi, priveliştea o lăsă fără suflare, aşa cum se întâmplase încă din prima ei zi pe plantaţie. Totul sclipea. Inspiră adânc aerul parfumat şi admiră verdele-aprins al dealurilor, care păreau că se întind acum mai departe decât oricând. Îşi plimbă privirea peste casa în formă de L, peste partea din spate mărginită de lac şi uşa din dreapta, peste grădină şi peste aleea care dispărea între copacii înalţi.

— Mi s-a părut mie sau am văzut-o pe Verity? întrebă ea într-un târziu.

Laurence se mulţumi să încuviinţeze din cap.

— Ce voia?

— Pensia ei, desigur.

— Laurence, eu…

— Dacă nu te superi, o întrerupse el, aş prefera să nu discutăm despre sora mea.

Se lăsă tăcerea. Gwen trase aer în piept şi se întoarse să admire priveliştea din nou.

— E frumos, nu-i aşa? spuse el. Cel mai frumos loc din lume. Dar eşti fericită, Gwendolyn?

— Fericită?

— Cu McGregor care conduce lucrurile pe plantaţie şi cu mine plecat în Colombo atât de mult timp…

— Desigur că sunt fericită.

— Dar ceva te chinuie, nu-i aşa? Parcă nu te mai

recunosc.

Gwen oftă, nu-şi mai putea ascunde epuizarea. Poate aceasta era cea mai bună ocazie să-i mărturisească adevărul, dar când îşi ridică privirea spre el, tristeţea de pe chipul lui aproape că o doborî. În fond, deşi Verity fusese mai devreme la ei acasă, habar n-avea ce îi spusese lui Laurence.

— E vorba de Christina? o întrebă el blând şi o trase spre el. Nu ai de ce să-ţi faci griji în privinţa ei.

Ea se uită la el, nesigură.

Laurence îşi trecu degetele prin părul ei, privind-o drept în ochi, cu un braţ ţinând-o de talie.

— Draga mea, serios…

Gwen îl întrerupse.

— În New York, Christina mi-a jurat că totul s-a terminat între voi înainte ca eu să sosesc aici.

— Exact ce ţi-am spus şi eu.

— Iar eu am crezut-o, dar în realitate ea încă te mai dorea, nu-i aşa?

— Când anume?

— În New York. Nu despre asta era vorba când ai vorbit la telefon cu ea?

El o privi nedumerit.

— Ce telefon?

— În ultima noastră noapte acolo, chiar înainte de culcare.

— Draga mea, telefonul nu era de la Christina. Ci de la Verity.

Gwen făcu un pas în spate şi se holbă la el.

— Dar Christina mi-a spus că sperase să continue să fie amanta ta după ce ne-am căsătorit.

El se strâmbă.

— Nici nu s-a pus problema de aşa ceva. Ştiu că a încercat să-ţi lase impresia că încă mai există ceva între

noi şi ştiu că îi place să provoace, dar îţi jur că n-a avut sorţi de izbândă după ce m-am căsătorit cu tine.

Lui Gwen i se umplură ochii de lacrimi.

— De aceea, după nunta noastră, am fost fericit să mă întorc la Ceylon înaintea ta. Ca să pun capăt poveştii.

— Aşadar n-ai plecat din cauza afacerilor?

— A fost bună cu mine după moartea lui Caroline. Eram distrus. Ea m-a pus pe picioare. A trebuit să mă despart de ea cu blândeţe.

— N-ai iubit-o?

— Mi-era drag de ea, dar nu am iubit-o.

— Dar de ce ai fost atât de distant cu mine când am sosit aici?

— Fiindcă te iubeam şi mă temeam.

— De ce?

— O pierdusem pe Caroline. Aveam senzaţia că nu merit o a doua şansă. Mi-era teamă să nu te pierd şi pe tine.

Gwen îşi şterse lacrimile de uşurare ce i se prelingeau pe obraji, apoi îşi masă fruntea, simţind începutul unei dureri de cap. Acesta era momentul. Îi venise rândul. Laurence se întinse şi îi şterse lacrimile. Ea îl prinse de mână şi în clipa aceea unică, în care viaţa se poate schimba radical, înţelese că nu o va face.

Totul în jur amuţi, doar croncănitul unui corb singuratic se auzea.

Uluită de propria laşitate, Gwen adulmecă izul lemnos din aer şi încercă să gândească limpede. Nu-i putea mărturisi nimic, fiindcă totul s-ar fi dus de râpă. El avea încredere în ea, îi încredinţase gândurile cele mai intime, temerile, nevoile, durerea lui. Apoi însă îşi aminti altceva.

— De ce te-ai răzgândit în privinţa venirii lui Savi aici?

Laurence trase aer în piept.

— S-ar putea să mă fi înşelat în ceea ce-l priveşte.

Gwen surprinse o expresie pe chipul lui care o sperie. O expresie care îi sugera că soţul ei suferea.

— Te simţi bine? întrebă ea.

El înghiţi în sec şi întoarse capul.

Gwen se gândi la cele spuse de Fran. Dacă verişoara ei avea dreptate şi Liyoni nu era copilul lui Savi, atunci îi va putea spune adevărul lui Laurence, dar nu acum. După atâţia ani, tânjea să strige în gura mare că e o femeie cinstită şi că nu făcuse nimic din lucrurile îngrozitoare pe care şi le închipuise. Dar trebuia să mai aştepte puţin, până când va găsi o dovadă solidă.

Îi atinse umărul, tot mai convinsă că Verity nu-şi pusese în practică ameninţarea. La urma urmei, dacă Laurence ştia deja, n-avea cum să se poarte atât de frumos cu ea.

— De fapt, spuse ea, mă gândeam că ar fi o idee bună să-i dai din nou pensia viageră surorii tale. E clar că nu se va mai întoarce la soţul ei şi trebuie să trăiască din ceva.

El îi aruncă un zâmbet chinuit.

— Chiar îţi pasă? După tot ce a făcut…

— E sora ta. I-am putea cere, drept condiţie, să locuiască în Anglia.

Un tunet răsună în văzduh şi Gwen se uită spre cer.

El încuviinţă tăcut.

— Imediat ce marca prinde puteri, cred că va fi posibil. Dar ştii că am închiriat casa din Yorkshire, nu?

— Da, dar contractul expiră curând.

Gwen se uită din nou la nori, apoi în jos. Noiembrie se apropia şi musonul întârzia să apară. Lovi cu vârful pantofului în pământul uscat.

Curând, aici va fi noroi.

— Am primit o scrisoare ieri. Chiriaşii englezi şi-au exprimat dorinţa de a prelungi contractul.

Gwen hotărî că e momentul să preseze problema lui Verity.

— Există vreo cale să-i dăm lui Verity pensia viageră înainte ca marca să aducă profit?

Laurence îi aruncă o privire curioasă.

— Aş putea lua un împrumut, dacă tu eşti convinsă că trebuie.

Gwen ezită. Nu voia ca Laurence să acumuleze şi mai multe datorii înainte ca marca să se pună pe picioare, dar ar putea scăpa de Verity o vreme, câştigând timp.

Laurence se uită şi el spre cer.

— Haide, e vremea să ne întoarcem. O să plouă. Vorbim despre Verity mai târziu.

34

Martie 1934

Acum, că ploile trecuseră de mult, zilele erau luminoase. Laurence îşi petrecuse ultimele două luni călătorind, lăsându-l pe McGregor la conducerea plantaţiei. Gwen nu-l vedea prea des pe McGregor. Laurence veni acasă, dar nu părea în apele lui, de parcă l-ar fi deranjat ceva. Când Gwen îl întrebă ce are, el dădu din mână plictisit şi îi spuse că multe plantaţii fuseseră abandonate din cauza preţului mic oferit pentru ceai, revoltele se înmulţeau şi, pe deasupra, ţânţarul anofel îi ameninţa pe toţi.

Fran şi Savi se aflau deocamdată în Colombo, urmând să se hotărască asupra unei locuinţe permanente. Verity, mulţumită că îşi recăpătase pensia viageră, stătea la prietenele ei în Kandy până când contractul de închiriere pentru casa din Anglia avea să expire. Gwen îi oferise pensia doar cu condiţia ca ea să se întoarcă în Anglia. Asta nu însemna că nu va mai pretinde şi alte

lucruri în viitor, dar îi oferea cel puţin şansa de a-şi trage puţin suflul.

Fran discutase cu Savi şi, când Laurence plecase, Gwen consimţi să îi întâlnească pe amândoi în Nuwara Eliya. Savi dorea să clarifice totul cu Gwen între patru ochi, aşa că porniseră la plimbare în jurul lacului de acolo. Gwen nu prea avea chef să-l vadă, dar ştia că trebuie.

Savi se apropie de ea şi îi întinse mâna. Gwen o ignoră, lăsându-şi ochii în pământ.

— Cum mai merg treburile în Colombo? reuşi ea să întrebe, fără să se uite la el. Am văzut şi începutul unei revolte deunăzi.

Se aşternu tăcerea. Ea rămase nemişcată şi după câteva clipe îl auzi oftând. Când îşi ridică privirea, observă încordarea de pe chipul lui.

— Îmi pare rău, rosti Gwen.

Nările lui Savi fremătară. Era furios, dar se stăpânea.

— Când mi-a povestit Fran, am fost îngrozit. Am crezut că suntem prieteni, Gwen. Cum a putut să-ţi treacă prin minte că te-aş răni în felul acesta?

Gwen se înfierbântă brusc, dar continuă să privească în pământ.

— N-am ştiut ce să cred.

— Şi totuşi, aşa ai gândit despre mine. Pentru Dumnezeu, Gwen! Nu poţi nici măcar să te uiţi în ochii mei?

Ea îşi ridică fruntea şi, tulburată de durerea de pe chipul lui, clătină din cap.

Savi îşi pocni degetele, dar nu vorbi.

Atmosfera era tensionată. Gwen se chinui să deschidă gura, copleşită de vârtejul nebunesc al gândurilor, şi într-un târziu îşi găsi cuvintele.

— Nu voiam să cred aşa ceva despre tine, spuse ea. Mi se făcea rău, dar nu am găsit altă explicaţie pentru cele întâmplate. Îmi pare rău.

— Oh, Gwen!

Gwen simţi un val de mânie, îndreptat mai degrabă împotriva ei decât a lui.

— Încep să o iubesc pe Liyoni. Ştii asta? Şi am respins-o încă de la naştere. Îţi poţi imagina ce înseamnă asta pentru mine? Poţi înţelege măcar puţin?

— Şi totuşi, dacă ar fi fost albă, iar eu ţi-aş fi făcut acel lucru oribil, nu ai mai fi stat pe gânduri.

— Nu e corect. Dacă ar fi fost albă, nu aş fi avut niciun motiv să cred că nu era fiica lui Laurence.

Savi oftă.

— Laurence nu m-a plăcut niciodată. Nu pricep de ce.

— E un om rezonabil.

— Nu şi în ceea ce mă priveşte.

Ea îi întinse mâna. El o refuză şi se apropie de marginea apei. Gwen înghiţi în sec de câteva ori şi studie păsările strânse lângă ea. Savi se întoarse brusc şi păsările zburară peste lac.

— În toţi anii ăştia, probabil că ai trăit în iad. De ce nu mi-ai spus?

— Atunci eram foarte tânără şi înspăimântată. Nu ştiam ce să fac. Nu venisem de mult timp aici şi nu te cunoşteam foarte bine.

Gwen îi privi vena care pulsa la gât şi aşteptă ca el să vorbească. Când nu mai suportă tăcerea lui, continuă:

— Îmi păreai fermecător. Mai mult decât fermecător, ca să fiu sinceră.

Laurence se purta rece cu mine. Mă simţeam singură. Dar când Liyoni s-a născut, te-am urât.

— Îmi pare rău că ţi-am provocat atâta suferinţă, rosti el, cu glas plin de tristeţe.

Gwen îl privi cu atenţie. Sinceritatea lui o convinsese, dar nu ştia cum să se descurce cu amestecul de sentimente. Se simţea extrem de uşurată.

Chiar credea că nu el e tatăl lui Liyoni. Însă se simţea oribil că putuse să aibă asemenea gânduri despre el.

Savi avea ochii plini de lacrimi, dar zâmbi când vorbi.

— Considerăm închis subiectul? Sunt căsătorit cu verişoara ta, sunt cumnatul tău, practic. Putem fi prieteni din nou?

— Mi-ar plăcea.

Savi îşi desfăcu braţele şi Gwen se apropie de el. Tremură de uşurare când lacrimile începură să-i curgă. Apoi se desprinseră din îmbrăţişare şi îşi şterse ochii. Savi îi luă mâna şi i-o sărută delicat.

— Dacă te mai pot ajuta cu ceva… Nu ştiu, să caut prin arhivele din Colombo, să zicem. Să văd dacă există vreun indiciu care să ne spună ceva despre istoria lui Liyoni. De fapt, despre istoria lui Laurence.

Ea zâmbi.

— Mulţumesc. Mulţumesc din inimă. Nici nu ştii cât înseamnă pentru mine. Îmi pare atât de rău.

— Chiar m-am întrebat în puţinele ocazii când drumurile ni s-au intersectat ce se întâmplă cu tine. Nu păreai deloc în apele tale când am venit la tine acasă cu Verity.

— Verity te-a adus acolo doar ca să mă necăjească.

— Cred că ar trebui să vorbeşti cu ayah. Adesea, servitorii care sunt de-o viaţă pe plantaţie ştiu mai multe despre familie decât ştie familia însăşi.

Gwen îşi dădu într-o parte părul care îi acoperise faţa din cauza vântului şi îşi trecu degetele printre bucle.

— Nu cred că Naveena ştie ceva. Ea a fost cea care m-a convins să o duc pe Liyoni în sat.

— Înţeleg. În cazul acesta, să ştii că va dura ceva să caut. Asemenea lucruri sunt de obicei bine ascunse, dar am contacte bune, şi dacă e să găsesc ceva, atunci voi găsi, sunt convins. Te anunţ imediat ce am ceva concret de raportat.

— Mulţumesc.

— Ce părere ai dacă luăm prânzul acum? Fran ne aşteaptă pe amândoi.

— Mulţumesc, dar cred că mai rămân o vreme aici.

Savi îşi lipi palmele în dreptul pieptului, cu vârfurile degetelor în sus, şi se aplecă uşor în faţă, aşa cum făcuse la prima lor întâlnire. Parcă trecuse un secol de atunci.

După plecarea lui, eliberată, în sfârşit, de povara vinovăţiei, Gwen aproape că ameţi de uşurare. Ce ciudată era viaţa! Dacă Fran nu l-ar fi cunoscut bine pe Savi, într-atât cât să se mărite cu el, Gwen n-ar fi aflat niciodată că nu-şi înşelase soţul. Acum, că era sigură de asta, trebuia să mai găsească o cale de a-i vorbi lui Laurence. Soţul ei trebuia să ştie că Liyoni e fiica lui. Oare să discute cu el imediat sau să aştepte până descoperea o dovadă a sângelui ceylonez în familia lui?

Răsuci problema pe toate părţile. Mai bine să aştepte o vreme. Îşi strânse şalul în jurul umerilor, fiindcă vântul bătea destul de tare. Nu-i venea să creadă că trăieşte o asemenea zi. Se bucura că scăpase de ura atât de încrâncenată împotriva lui Savi, însă nimic nu putea şterge faptul că-şi abandonase fiica. Rămase pe bancă, privind copacii îndoiţi de vânt de partea cealaltă a lacului din Nuwara Eliya. Atât de însingurată nu se mai simţise niciodată.

Când Gwen şi Laurence se întoarseră acasă, aflară că noua marcă înregistrase vânzări bune după lansarea din decembrie şi că, în ciuda preţului mic al ceaiului, profiturile aveau să fie rezonabile. Christina le trimisese o telegramă din America, încurajându-i să nu-şi piardă optimismul, fiindcă lucrurile nu puteau merge decât spre mai bine.

Pentru prima dată Gwen auzi numele Christinei pomenit fără nicio problemă.

Hugh venise şi el acasă în weekend. Se obişnuise cu

ideea că Liyoni nu se mai poate juca afară şi nici nu mai poate înota în lac cu el. Cu toate acestea, îşi petrecea timpul cu ea, citindu-i şi arătându-i cum să facă rebus.

Gwen dădu peste ei înghesuiţi într-un colţ al odăii copiilor, chicotind şi atât de fericiţi că sunt împreună, încât inima îi tresări de bucurie. Deşi erau de-o seamă, arătau complet diferit. Hugh, bine clădit şi înalt, exact ca Laurence, iar Liyoni, delicată şi frumuşică. Pe măsură ce timpul trecea, semăna tot mai mult cu Gwen. Engleza ei se îmbunătăţise şi vorbea chiar cu un accent autentic. Cu Verity ieşită din peisaj deocamdată, Gwen avea suficientă libertate să petreacă puţin timp cu ambii ei copii.

Îşi drese glasul şi zâmbi.

— Ce faceţi voi doi acolo?

— Desenăm, mami, spuse Hugh.

— Pot să văd şi eu?

Băiatul împinse spre ea două foi de desen, iar Gwen se lăsă pe vine.

Hugh desenase un aeroplan frumos, de genul celor folosite în război.

— E un avion german, îi explică băiatul.

— Foarte frumos.

Când privi spre celălalt desen, văzu că Liyoni desenase din nou cascada.

— Liyoni nu desenează decât cascade, mami.

— Aşa e.

— Poţi s-o duci acolo, mami? Măcar o dată, o rugă el pe un ton linguşitor.

— N-am venit aici ca să discutăm despre cascade, dragul meu. Am venit să vă spun că e timpul să vă spălaţi pe mâini pentru masa de prânz.

— Poate să mănânce şi Liyoni cu noi?

— Ştii foarte bine că Liyoni ia prânzul cu Naveena.

— Nu mi se pare drept.

— Serios? Ei bine, atunci poate ţi-ar plăcea să stai de vorbă cu tati despre asta.

Hugh zâmbi cu gura până la urechi.

— Bine, mami, ai câştigat.

Gwen nu se obişnuise să doarmă în camera lui Laurence, aşa că, de când se întorsese, Laurence îşi petrecea noaptea mai degrabă la ea în dormitor. În noaptea de dinaintea unei alte plecări, pe Gwen o mişcă tandreţea lui. După ce făcură dragoste, el o sărută pasional pe gură şi ochii i se umplură de lacrimi când o mângâie pe obraji.

— Ştii că-mi poţi spune orice, Gwen.

— Desigur. Şi tu mie.

El închise ochii, dar Gwen văzu că bărbia lui tremură uşor.

Hotărârâ să lase lumânarea să se stingă de la sine şi, în timp ce privea umbrele dansând pe tavan, Gwen se gândi la vorbele lui. Oare să-i spună adevărul despre Liyoni acum, chiar dacă nu găsise nicio dovadă? începu să-i povestească despre Hugh. Laurence murmură un răspuns, după care adormi imediat. Ea îi ascultă respiraţia liniştită, se răsuci pe-o parte şi se lipi de el.

Suspinele slabe ce răzbăteau din odaia copiilor îi treziră. Gwen bâjbâi după întrerupătorul de lângă noptieră, se dezveli, îşi coborî picioarele pe covoraşul alb şi se ridică. Se uită în treacăt la ceas. Trei dimineaţa. Îşi puse halatul pe umeri, apoi scoase o pereche de şosete groase, bucuroasă că Hugh se întorsese la şcoală şi nu va fi deranjat.

Atinse uşurel obrazul lui Laurence.

— Mă duc eu. Pe tine te aşteaptă un drum lung în zori.

Soţul ei gemu şi se rostogoli.

În odaia copiilor, Naveena stătea aplecată peste patul lui Liyoni.

— Spune că o dor picioarele, doamnă.

Gwen se uită de aproape la fiica ei.

— Trage scaunul, Naveena. O ţin eu în braţe. Ştiu că doctorul ţi-a spus cum să-i masezi picioarele, dar aş vrea să mă ocup eu de asta acum.

Naveena trase scaunul cu rotile şi, cât Gwen aşeză copila, se duse la dulap şi scoase o sticluţă cu ulei parfumat. Turnă puţin în palma întinsă a lui Gwen.

— Să frecaţi încet, doamnă. De parcă ar fi un fluture.

— Sigur. Nu-ţi face griji!

Gwen o urmărise pe Naveena masând şi ştia exact cât de mare trebuie să fie presiunea.

Liyoni continuă să scâncească şi să tuşească, dar Gwen începu să-i cânte uşurel, în timp ce îi masa picioarele moi. Treptat, Liyoni se potoli, închise ochii şi adormi. Gwen nu voia s-o trezească, aşa că rămase acolo pentru restul nopţii. Îşi dădu seama că înţepenise abia când Laurence pătrunse în cameră odată cu lumina zorilor.

— Ţi-am adus nişte ceai, spuse el, punând ceaşca şi zaharniţa pe măsuţă. Probabil că eşti epuizată.

— Mi-e puţin frig.

— Pun eu copila în pat. Mă laşi?

El o privea cu atâta îngrijorare, încât Gwen trebui să încuviinţeze.

După ce o înveli bine pe Liyoni, Laurence o rugă pe Naveena să aducă o pătură şi pentru Gwen.

O dureau toţi muşchii când se ridică în picioare. Se întinse şi îşi lipi degetele de buzele lui Laurence.

— Să o lăsăm să doarmă acum.

— Îl chem pe doctor dacă vrei.

— E în regulă. Nu mai are ce să facă. Mi-a dat nişte calmante puternice pentru ea. Mi-a zis să le folosesc cât pot de rar până când…

Îşi înghiţi nodul din gât.

— Era o înotătoare grozavă.

Laurence o cuprinse după umeri cu braţul şi o conduse în camera ei.

— Cred că am să-i telefonez lui John, dacă nu te superi. Mi-e teamă că trebuie să plec curând, dacă vreau să prind trenul. Înainte de plecare, aş vrea să-ţi arăt ceva.

— Iubitule, nu poate să aştepte? Sunt aşa de obosită, încât trebuie să dorm o oră sau două.

Când veni doctorul, îi confirmă că venise momentul să-i dea mai multe calmante.

— Nu tot timpul, dar, dacă vei considera că e necesar, nu ezita.

— Nu se face bine, nu-i aşa?

El clătină din cap.

— Cât timp mai are? întrebă Gwen, susţinându-i privirea.

— E greu de spus. Ar mai putea dura. Pe de altă parte…

Bărbatul îşi întinse mâinile într-un gest de nesiguranţă.

— Încă mai stă în picioare?

— Da.

Când îşi dădu seama care este realitatea, Gwen se simţi neaşteptat de calmă. Pentru că nu îi mai rămăsese mult timp, îi va povesti lui Laurence imediat ce se va întoarce. Înainte de asta, va face totuşi un lucru pentru Liyoni.

După plecarea lui John, Gwen o aduse pe Liyoni în dormitor, o aşeză pe scaun lângă fereastră şi plecă să ia câteva schimburi curate pentru fată. Liyoni bătu din palme când văzu rochia cu care se întoarse Gwen.

Era una a mamei ei pe care Naveena o modificase: o rochie de un roşu-aprins, aproape stacojie, cu broderie anglaise. Avea şi un şal roşu preferat şi ciorapi roşi pe care îi asorta la ghetele roşii. Hugh întotdeauna spunea că

seamănă cu Scufiţa Roşie.

După ce o înfofoli bine pe Liyoni, Gwen ieşi să verifice dacă McGregor adusese deja Daimlerul înapoi după ce îl lăsase pe Laurence la gară.

Zâmbi când zări maşina parcată afară cu cheile în contact. Le vârî iute în buzunar. Nu trebuia să ştie nimeni că lua maşina.

În cameră, Naveena se învârtea pe lângă Liyoni.

— Crezi că fac ce trebuie? o întrebă pe bătrână.

Naveena încuviinţă tăcută.

— Să vadă şi ea apa încă o dată.

Porniră la drum şi Gwen speră să găsească locul unde trebuia să cotească şi pe care Verity i-l arătase în timpul lecţiilor de şofat.

Gwen acţionase impulsiv, dar nu regreta că o luase pe Liyoni cu ea.

Fetiţa o rugase de atâtea ori şi, dacă era atentă, totul va fi bine. În timp ce conducea, se gândi la timpul petrecut de fiica ei pe plantaţie. La felul în care striga „Zbor!” când se arunca în apă şi la felul în care se învârtea ori de câte ori îi plăcea ceva.

Pierdută în gânduri, Gwen aproape că ratăcotitura ascunsă între tufişuri. Bătea o briză uşoară şi pe cerul senin se zărea ici şi colo câte un norişor. Se opri o clipă şi coborî geamul ca să simtă mirosul proaspăt de mentă şi de eucalipt şi să asculte bâzâitul insectelor înaripate. Conduse apoi cu grijă ca să nu zdruncine copilul când treceau peste hârtoape şi peste pietroaie.

— Apleacă-te, Liyoni, o îndemnă Gwen. Simţi mirosul de apă? Mai avem puţin.

Fetiţa se aplecă pe geam, privind în faţă şi Gwen îi zări părul fluturând în vânt. Continuă să meargă, concentrându-se asupra drumului şi, când auzi sunetul cascadei, ştiu că nu mai are mult.

— Auzi? strigă ea, întorcându-se spre Liyoni. Chipul

fetiţei strălucea de plăcere.

După ce opri, Gwen se dădu jos din maşină şi deschise portiera de pe partea lui Liyoni.

— Nu pot să duc maşina mai aproape.

Gwen se sprijini de maşină, în timp ce Liyoni stătea cuminte pe locul ei, absorbind lacomă sunetul cascadei. După o vreme, copila o bătu uşurel pe mână, întrerupându-i meditaţia profundă. Gwen se aplecă să audă ce spune fata.

— Nu văd. Pot să ies?

Gwen se încruntă. Doctorul îi spusese că, chiar dacă încă mai putea merge circa zece minute, orice efort prelungit i-ar provoca dureri.

— Nu, îi răspunse. E periculos.

— Te rog. Mai aproape. Te rog! o imploră Liyoni, privind-o insistent.

— Nu e o idee bună. Uită-te de aici.

— O să fiu atentă.

Când văzu dorinţa intensă din ochii copilei, Gwen se dădu bătută.

Dacă boala progresa aşa cum bănuia doctorul, poate asta era singura ei şansă să vadă apa căzând.

— Foarte bine, dar trebuie să mă ţii de mână tot timpul. O să mergem într-un loc de unde să vezi mai bine.

Forţa apei săpase stânca în formă de potcoavă, aşa că Gwen îşi conduse fiica în zona unde începea curbura. Rămaseră suficient de departe de margine ca să fie în siguranţă, dar destul de aproape ca să zărească apa care curgea cu viteză în partea opusă.

— Să nu te mişti deloc. Ţine-te bine de mine. Uite acolo, spuse Gwen, arătând la câţiva metri spre dreapta. Vezi? Acolo unde e pietriş.

— O să am grijă.

Gwen privi în sus. Norii se îngroşaseră şi soarele apunea. Mirosea a vegetaţie umedă, a pământ reavăn şi a

ceva nedefinit care venea chiar dinspre apă. Minerale, se gândi Gwen, sau altceva ce adusese apa cu ea.

Auzi un zgomot în spatele ei şi se uită peste umăr, dar nu erau decât două maimuţe ce zburaseră prin aer şi aterizaseră pe pământ cu o bufnitură.

— Îţi place apa, nu-i aşa? o întrebă Gwen pe copilă şi o strânse lângă ea.

Liyoni o privi cu o expresie de încântare.

Trecură câteva minute, timp în care Gwen cercetă marginile stâncoase de pe partea cealaltă, unde apa cădea în viteză înainte de a pica zgomotos în lacul unde se înecase Caroline. Lacul nu se vedea deloc şi Gwen doar îşi închipui spuma albă şi disperarea pe care trebuie să o fi simţit fosta soţie a lui Laurence.

În acel moment, Liyoni îşi dădu capul pe spate chicotind de bucurie, apoi îşi întinse braţele deasupra capului. O pală de vânt îi smulse şalul roşu de lână. Gwen se aplecă să-l ridice şi, o secundă sau două, nu o mai ţinu strâns pe Liyoni. O rază de soare strălucitoare se revărsă brusc şi, orbită, Gwen îşi aţinti privirea în torentul de apă cristalină. O altă pală de vânt, mai puternică, îi umplu ochii de praf. Ameţită, auzi motorul unei maşini. Cu ochii înceţoşaţi, se întinse să o prindă pe Liyoni mai bine, dar copilul se mişcase între timp.

Cât îi luă până vederea i se limpezi din nou, soarele lumină chipul lui Liyoni. Când se întoarse, o altă pală de vânt lovi din plin şi fetiţa se dezechilibră. Cu spatele la cascadă, Liyoni se împiedică, iar rochia roşie se umflă, forţând-o să facă paşi mici în spate.

În secunda următoare, Gwen simţi forţa iubirii pentru fiica ei. O dragoste absolută, care îţi opreşte inima.

Liyoni căzu în genunchi.

— Nu te mişca! ţipă Gwen şi se târî în patru labe spre fetiţă.

Brusc, se trezi cu Laurence lângă ea. Bărbatul o luă

în braţe pe fată şi o purtă blând până la maşină. Gwen, încă în genunchi, părea doborâtă de şoc. Fusese mult prea aproape de pericol. Vântul se mai domoli, aşa că se ridică în picioare şi alergă spre Laurence.

— Dă-mi-o! strigă ea, îmbrăţişând strâns fetiţa care tremura.

Nimeni nu-i spusese că a fi mamă înseamnă să trăieşti cu o iubire atât de uriaşă, încât te lăsa fără suflare, şi cu o spaimă atât de îngrozitoare, că îţi sfâşia sufletul în mii de bucăţi. Nimeni nu-i spusese că ambele sentimente se contopeau. Undeva în străfundurile minţii, un gând firav şi oribil se strecură. Dacă ar fi avut curajul să păşească peste margine, totul s-ar fi terminat. Anii de vinovăţie. Dezgustul faţă de sine. Totul. Apoi gândul dispăru.

Dar Laurence probabil că văzuse ceva pe chipul ei.

— Nu, Gwen. Gândeşte-te la celălalt copil.

Încă ameţită din cauza şocului, auzi vocea lui ca din depărtare. Străină.

— Ce-ai zis?

— Am spus să te gândeşti la celălalt copil.

Gwen se holbă la el. O tăcere adâncă se lăsă între ei. Prinsă ca într-un vârtej, simţi vântul mângâindu-i pielea. Se uită în jur, observând toate detaliile, dar neînţelegându-le. Iarba părea diferită, de parcă vântul ar fi bătut mai încet ca de obicei. Iar insectele, atât de multe, zburau şi se mişcau greoi. Păsările săreau din pom în pom cu încetinitorul. Auzi un zgomot în depărtare. Ca un strigăt. Ce era? O capră? Un clopot? Pentru o clipă, se simţi neobişnuit de calmă, de parcă lumea ar fi venit s-o protejeze împotriva durerii provocate de faptele ei. Însă durerea persistă.

Şi, în cele din urmă, năvăli înapoi peste ea cu zgomotul puternic al cascadei.

Se uită la Laurence.

— Ştii?

Bărbatul încuviinţă.

— De mult?

— Nu.

— Am crezut că ai plecat deja la Colombo.

Laurence scuturǎ din cap. Părea posomorât şi îngrijorat.

— Voiam să vorbesc cu tine. N-am putut pleca. Vezi că sunt pături în portbagaj. Vă duc acasă acum. Vin eu cu Nick mai târziu să luăm maşina.

Gwen se răsuci să privească spre locul în care ea şi Liyoni stătuseră şi se cutremură la gândul a ceea ce s-ar fi putut întâmpla. În timp ce Laurence scoase păturile, ea îşi strânse în braţe fiica, mângâindu-i obrajii, şoptindu-i lucruri pe care nu îndrăznise să le spună până atunci. Îi ceru iertare de nenumărate ori. Deşi fetiţa nu înţelegea toate cuvintele, se uită în ochii lui Gwen şi surâse.

Când Laurence veni din spate, Gwen îşi ridică privirea spre el.

— A fost o nesăbuinţă din partea mea. N-ar fi trebuit să o aduc aici, dar voia atât de mult să vadă cascada.

— E doar şocul. Va fi bine. Ai ţinut-o suficient de departe de margine.

Vântul a înrăutăţit lucrurile, dar nu eraţi în pericol. Haide, să plecăm de-aici.

O luă pe Liyoni şi o strânse la pieptul lui, apoi o aşeză pe bancheta din spate, mângâindu-i încet părul.

— Acum eşti bine, micuţo, rosti el.

O pasăre cârâi pe cer şi Gwen privi bucata de material pe care încă o mai ţinea în mâini, şalul roşu al lui Lyoni. Îl săltă în aer o clipă, apoi îi dădu drumul. Şalul se răsuci încet şi vântul îl purtă în josul râului, un zmeu roşu desprins din sfoară, învârtindu-se haotic până când se lăsă doborât de căderea iminentă. Apoi, după ce tremură scurt deasupra apei, dispăru.

35

Cinci săptămâni mai târziu, într-o dimineaţă frumoasă de mai, Liyoni muri liniştită în somn. Gwen îşi petrecuse cea mai mare parte din timp la căpătâiul ei, mângâindu-i fruntea şi scăzându-i temperatura. Ea şi Naveena o spălară cu delicateţe şi îi pieptănară părul. Când durerea din inima lui Gwen se adânci aproape de limita insuportabilului, simţi disperarea imensă că lucrurile nu vor mai putea fi niciodată la fel.

La scurt timp după incidentul de la cascadă, Laurence îi explicase cum aflase. Ceva din arhivele familiei, îi spusese. Exact aşa cum bănuise Fran, dar Gwen era atât de supărată din cauza stării tot mai proaste a lui Liyoni, încât nu fusese în stare să asculte toate detaliile. *Mai târziu,* repetase ea, *povesteşte-mi mai târziu.* Apoi izbucnise în lacrimi şi se repezise în camera ei, deloc pregătită să-şi mărturisească angoasa resimţită la gândul că-şi abandonase fiica.

Acum nu putea să vorbească, să bea sau să mănânce. Cel mai mare regret al ei era că descoperise prea târziu cât de mult o iubea pe Liyoni.

Nu avea s-o mai vadă niciodată, nu-i va mai atinge părul, nu-i va mai auzi vocea şi nu va mai reuşi să-şi repare greşelile. Asta era cel mai rău.

Durerea pentru viaţa pierdută a copilului nu se atenua. Să trăiască fără fiica ei părea ceva imposibil din punct de vedere fizic. O glumă oribilă a unei lumi indiferente.

În odaia copiilor, Naveena o îmbrăcă pe Liyoni într-o rochie lungă şi albă. Gwen o privea tăcută la doar câţiva paşi depărtare. Mai mulţi servitori intrară să aşeze florile în jurul fetei. Până şi McGregor apăru şi, când intră în cameră, Gwen se încordă. Se uită la el înainte ca bărbatul

să-şi plece ochii spre Liyoni şi văzu că era alb la faţă ca varul. Gwen înghiţi în sec şi se apropie de pat. McGregor o privi şi îi întinse mâna, cu ochi îndureraţi. Gwen nu-l mai văzuse niciodată aşa şi se întrebă dacă-şi amintea de ziua în care îl îngropaseră pe Thomas.

Într-un târziu, după ce plecă toată lumea şi ea rămase singură, atinse obrazul fiicei ei, rece şi foarte palid. Atunci primi cu bucurie suferinţa neînchipuită. Era o pedeapsă binemeritată. Îi sărută fruntea lui Liyoni, îi mângâie părul pentru ultima oară, apoi se întoarse şi ieşi în goană, sufocată de durere.

Lui Hugh nu i se spusese nimic. Laurence crezu că e mai bine să rămână la internat câteva săptămâni şi să afle abia când vine în vacanţă.

A doua zi, la înmormântare, Hugh nu participă.

Gwen simţi cum mintea îi încremeneşte pe drumul spre mormântul lui Thomas, dar aproape leşină când zări groapa dreptunghiulară care aştepta sicriul lui Liyoni. Naveena mergea aproape de ea, ţinând-o de talie, aşa cum o sprijinise şi ea pe Liyoni. Fără să mai poată sta dreaptă, Gwen se simţi bătrână. Pe chipul Naveenei nu se citea mai nimic şi Gwen se întrebă oare cum se simţea ayah. Îi trecu prin minte că toţi servitorii probabil se pregătiseră să rămână impasibili.

Când sicriul coborî în groapă, Gwen trebui să-şi înfrângă nevoia de a sări după el. Îngenunche la marginea mormântului şi aruncă înăuntru un buchet de margarete albe şi mari, care se lovi de coşciug cu o bufnitură.

Îşi ridică privirea şi, imună la orice sentiment de speranţă, auzi mişcarea lacului din spatele ei. Asta o va salva. Apa lui Liyoni.

— Cred că mi-ar plăcea să înot acum, zise ea când Laurence o ajută să se ridice în picioare.

Laurence îi spuse ceva Naveenei, apoi o duse pe Gwen în dormitorul ei, unde o urmări cum se dezbracă şi

îşi pune costumul de baie. Cât se chinui să scape de rochia neagră care nu i se potrivea deloc, soţul ei se abţinu să o ajute. Refuzase orice semn de sprijin din partea tuturor şi Laurence pricepu că ea trebuie să facă totul singură. În caz contrar, exista riscul ca ea să nu mai ştie niciodată cum. După ce o văzu pe Gwen pregătită, Laurence se duse în camera lui, se schimbă şi veni înapoi să o ia şi pe ea.

Păşiră în apa foarte rece.

— Dacă înoţi, te vei încălzi imediat, o linişti Laurence. Vrei să traversăm până la insulă?

Gwen înaintă în lac, apoi începu să înoate, simţind că ar putea continua aşa la infinit. Pe la jumătatea drumului, Laurence o îndemnă să se odihnească pe mica insulă. Ea se supuse, dar când ieşiră din apă şi se urcară pe ţărm, văzură că, din cauza vântului, e prea frig să stea locului.

Gwen privi înapoi spre casă, locul pe care îl iubea, dar care îi frânsese inima în mii de bucăţi.

— Să înotăm până la adăpostul pentru bărci, spuse Laurence, întrerupându-i şirul gândurilor. Imediat ce mi-ai zis că vrei să înoţi, am rugat-o pe Naveena să ducă prosoape uscate acolo, să aprindă focul şi să pregătească un termos cu ceai.

Gwen încuviinţă, înotând înapoi mult mai încet, pe măsură ce energia începuse să scadă. Picioarele aproape îi cedară când el o scoase din apă şi când urcară treptele spre uşa micuţei construcţii.

În interiorul adăpostului, buştenii abia se aprinseseră şi ea se aşeză pe podea lângă foc, cu genunchii traşi la piept, întinzându-şi palmele ca să simtă căldura flăcărilor. Laurence o înfăşură într-un prosop pufos şi folosi un altul să-i usuce părul. Gwen se sprijini de el şi, în sfârşit, lacrimile începură să curgă. Se întoarse să se lipească de pieptul lui şi, printre suspine, îi auzi inima bătând nebuneşte. Plânse cu hohote pentru viaţa irosită a fiicei sale şi pentru Laurence, care nu avusese timp să stea prea mult cu fetiţa lui. Plânse pentru viaţa care îţi poate dărui o

asemenea bucurie, dar care e şi capabilă să te lovească atât de crunt, încât să ai senzaţia că nu mai poţi suporta.

Se agăţă de Laurence şi el o mângâie încet pe spate. Încetul cu încetul, viaţa îi reveni în muşchi şi în oase. Plânse mult timp, foarte mult timp.

Apoi, după ce lacrimile îi secară, se simţi oarecum mai uşurată şi recunoscătoare lui Laurence pentru generozitatea lui.

Rămaseră pe podea amândoi. Gwen privea fix flăcările, iar soţul ei turnă ceai în două ceşcuţe, adăugând un strop de brandy în fiecare.

— Putem discuta acum? întrebă el.

Se lăsă o tăcere prelungă şi Gwen îşi ridică privirea când se simţi pregătită.

— De când ştii?

— Despre Liyoni?

Ea încuviinţă din cap.

— Ştiu că ai încercat să-mi spui de câteva ori. Îmi povesteşti acum?

— Îţi aminteşti când am primit un pachet mare? Cel despre care m-ai întrebat?

— Aproape uitasem de el.

— Am contactat un avocat din Anglia şi l-am rugat să obţină accesul la un mic apartament din casa noastră. Este exclus din contractul cu chiriaşii. Multe documente vechi sunt păstrate acolo din zilele în care părinţii mei locuiau cea mai mare parte a timpului aici.

— Ce fel de documente?

— Vechi documente de familie. Mama iubea casa aceea veche şi întotdeauna visase să se retragă acolo. De aceea păstra documentele acolo.

Gwen dădu din cap.

— L-am rugat pe avocat să le găsească şi să-mi trimită totul mie. Ştiam că Verity văzuse documentele mamei, dar eu nu. Mi-am urmat instinctul.

Verity a sugerat la un moment dat că există lucruri în familia noastră de care eu nu am habar. Atunci, ca să fiu sincer, n-am crezut o iotă, dar m-am întrebat dacă nu existau cumva indicii despre legătura lui Liyoni cu Naveena. Voiam să aflu dacă sunt într-adevăr rude.

— Ai descoperit ceva?

— Fotografii, scrisori, acte… şi o bucată de pergament delicat împăturit de mai multe ori.

Laurence făcu o pauză.

— Certificatul de căsătorie al străbunicului meu, Albert.

Ea aşteptă.

— Numele străbunicii mele era Sukeena. Nu era englezoaică. Nici măcar europeancă, ci singaleză. A murit imediat după ce a născut-o pe bunica mea şi părinţii mei nu mi-au spus niciodată nimic despre ea.

În sfârşit, îşi spuse Gwen în sinea ei. Iată adevărul îngropat atâţia ani.

— Vrei să zici că de la ea a moştenit Liyoni culoarea pielii?

— Aşa cred. Dacă mi-ai fi spus, Gwen, poate am fi reuşit să descoperim asta încă de la început. Ne-am fi putut păstra fiica.

Ea clătină din cap.

— Nu eram căsătoriţi de mult timp şi abia dacă ne cunoşteam. Dacă ţi-aş fi zis atunci, m-ai fi dat afară. Probabil că nu ai fi vrut, dar asta s-ar fi întâmplat. Ai fi crezut că am un amant.

Laurence se albi la faţă şi dădu să vorbească, dar Gwen îşi lipi un deget de buzele lui.

— E adevărat, spuse ea. Nu am fi ajuns atât de departe, încât să căutăm o altă explicaţie.

În tăcerea care se lăsă, Gwen îşi dădu seama că vorbele ei atinseseră un punct sensibil şi, pentru o clipă, se priviră fără să vorbească.

Laurence trase adânc aer în piept.

— Când am convins-o pe Naveena să-mi confirme bănuiala iscată de acte, a recunoscut că ai născut gemeni. Te avertizez că a durat ceva.

Naveena îţi este foarte loială.

Laurence şovăi puţin.

— Prin câte trebuie să fi trecut toţi anii ăştia. Îmi pare atât de rău.

Gwen clipi iute ca să împiedice lacrimile să curgă.

— Când Verity a venit la mine cu povestea despre Liyoni şi despre presupusa ta relaţie cu Savi Ravasinghe, cerându-şi pensia înapoi, ştiam deja că nu e adevărat.

— Şi totuşi i-ai dat pensia şi m-ai lăsat să cred că ai făcut-o doar pentru că eu te-am rugat?

Laurence încuviinţă.

— Verity a văzut certificatul de căsătorie?

— Îmi pare rău, Gwen. Sunt sigur că l-a văzut, dar n-am vrut să-i spun că ştiam de Sukeena până când nu vorbeam cu tine. Pur şi simplu nu ştiam cum să încep, adăugă el încruntându-se.

Gwen scutură din cap.

— Verity ştia adevărul, dar tot a încercat să mă şantajeze. De ce avea nevoie de bani atât de urgent?

— Cred că se temea să rămână măritată cu Alexander, în caz că şi ea năştea un copil de culoare.

— Dar s-a îndrăgostit de Savi?

— Nu cred că l-a iubit. Probabil că o căsătorie mixtă ar fi, în unele cercuri, un motiv rezonabil pentru un copil de culoare. Avea nevoie de bani ca să trăiască independent. Ea nu e la fel de puternică, Gwen. Dacă i s-ar fi întâmplat acelaşi lucru, ar fi distrus-o. Când nu ai cedat în faţa ei, a venit la mine.

Gwen oftă uşor.

— Dar am cedat. Te-am rugat să-i înapoiezi pensia,

nu?

— Nu cred că Verity îşi închipuia că o vei face.

Gwen se opri o clipă.

— Să ştii că Verity fura bani. Băga mâna în sumele folosite pentru gospodărie. Probabil că a strâns o sumă frumuşică înainte să îi spun că ştiu ce face.

Laurence lăsă capul în jos.

— Nu pot să-mi cer scuze în numele ei.

Gwen sorbi din ceaiul călduţ şi se gândi la vorbele lui Laurence.

El îşi ridică privirea.

— Cred că am început să bănuiesc oarecum adevărul în ziua în care am dus-o pe Liyoni în braţe până la lac ca să înoate, deşi am negat imediat o astfel de posibilitate. Dar imediat ce au sosit documentele şi mi-au deschis ochii, am văzut cât de mult semăna cu tine.

Gwen se lăsă cuprinsă de un val de suferinţă atât de intens, că îi tăie răsuflarea. Aşa va fi de aici înainte. Totuşi, trebuia să prindă curaj, de dragul lui Hugh.

— Ce facem de aici înainte? izbuti ea să bălmăjească.

— Ne continuăm viaţa. Numai noi şi Naveena ştim tot adevărul despre Liyoni.

— Şi Verity.

— Îţi sugerez să nu-i spunem lui Hugh decât atunci când va fi suficient de mare ca să înţeleagă.

— Poate ai dreptate, deşi cred că ar înţelege perfect că prietena lui de joacă a fost de fapt sora lui. Şi cu Verity ce vrei să faci?

— Cum simţi tu că ar fi mai bine, Gwen. Mi-e ruşine cu ea, dar nu-i pot întoarce spatele de tot. Tare mi-e că are probleme mari.

Gwen clătină din cap şi aproape că i se făcu milă de cumnata ei.

— Dacă vrei, ne întoarcem în Anglia. Mai avem câţiva

ani în faţă, dar nu cred că vom avea de ales când ţara îşi va câştiga independenţa.

Gwen îşi ridică privirea spre el şi zâmbi.

— Îmi amintesc ce ţi-am spus cândva. Dacă plantaţia e acolo unde e şi inima ta, atunci inima mea tot acolo ar fi. Ceylonul este casa noastră. Am putea îmbunătăţi condiţiile aici. Să rămânem până când vom fi nevoiţi să plecăm.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă să compensez greşelile din trecut. Toate.

— Am putea păstra aleea curată spre locurile lor de odihnă, astfel încât să se vadă şi lacul?

El încuviinţă.

— Am putea planta flori, adăugă Gwen, cu un nod în gât. Crăiţe portocalii.

Laurence îi luă mâna. Gwen se sprijini de el şi privi pe fereastră spre lacul adânc, unde se adunau păsările de apă. Bâtlani, ibişi, cocostârci.

— Am mai găsit ceva în documentele mamei. Ceva nou pentru mine.

— Da?

— Mama Naveenei şi bunica mea erau verişoare.

Gwen se simţi tulburată.

— Naveena ştie?

— Nu cred.

Se lăsă tăcerea.

— Are o viaţă bună aici, spuse Laurence.

— Da.

— Am inima frântă pentru timpul în care n-am fost alături de Liyoni şi pentru că nu am avut şansa să o iubesc.

Gwen inspiră adânc.

— Îmi pare rău.

— Nu dau vina pe tine. Cel puţin în timpul petrecut aici a fost fericită.

— S-ar fi putut bucura mai mult.

Laurence se uită în pământ înainte de a sparge tăcerea, cu glas aproape şoptit.

— Mai e un lucru şi nu ştiu dacă mă vei putea ierta că nu ţi l-am spus până acum.

Gwen închise ochii. Acum ce mai urma?

— Eram prea ruşinat. Îmi pare foarte rău. E vorba de Caroline.

Ea deschise ochii.

— Da?

— Şi de Thomas.

El făcu o pauză şi Gwen îi văzu vena de la gât pulsând.

— Vezi tu, fiul lui Caroline, fiul meu… Thomas. Şi el era de culoare.

Gwen îşi duse mâna la gură.

— Îmi pare atât de rău că nu ţi-am zis. Cred că asta a înnebunit-o pe Caroline. Era o femeie frumoasă şi sensibilă, şi aş fi făcut orice pentru ea, dar mult prea fragilă emoţional. La scurt timp după naşterea lui Thomas, au venit crizele prelungite de plâns şi atacurile de panică oribile. Au fost aşa de rele, că s-a îmbolnăvit. Am stat cu ea noapte de noapte, ţinând-o în braţe, încercând să o alin… dar în zadar. Nimic nu a ajutat. Ar fi trebuit să vezi privirea chinuită din ochii ei, Gwen. Mi-a frânt inima.

— A vorbit cu tine?

— Nu, deşi am încercat să mă apropii de ea. În afara familiei, numai doctorul şi Naveena ştiau despre Thomas. L-am ţinut ascuns de restul servitorilor, deşi, desigur, McGregor a aflat când l-a scos pe Thomas din apă. Verity venise acasă. Era în vacanţă.

Gwen se trase mai departe de el şi scutură din cap.

— Verity ştia?

— A avut un impact oribil asupra ei.

— Asta explică multe.

Laurence încuviinţă.

— Cred că acesta e şi motivul pentru care am lăsat-o să facă tot ce-o tăia capul.

— Şi Naveena de ce nu mi-a zis?

— Am implorat-o să nu-ţi vorbească niciodată despre asta.

— Dar ea a venit cu ideea să o trimit pe Liyoni să trăiască în sat.

— Văzuse ce s-a întâmplat cu Caroline. Probabil că a vrut să se asigure că nu vei ajunge şi tu aşa.

Laurence închise ochii o clipă înainte de a vorbi din nou.

— Şi mai e ceva. Vezi tu, eu sunt singurul vinovat.

— Dar n-a fost vina ta.

El clătină din cap.

— Ba da. Când l-am văzut pe Thomas prima dată, m-am simţit trădat şi am acuzat-o pe Caroline că a avut o relaţie cu Savi Ravasinghe când i-a pictat portretul. Chiar dacă ea a negat, nu am crezut-o.

Gwen strânse din buze şi închise ochii şocată.

— Mă jur că încă o iubeam şi am încercat atât de mult să o ajut.

Gwen deschise ochii şi îi cercetă chipul.

— Pentru Dumnezeu, Laurence, sigur ai fi putut face mai mult, nu?

— Am încercat, m-am străduit. Dar ea îşi pierduse interesul pentru felul în care arăta. O ajutam să se spele, să se îmbrace, ba chiar să hrănească copilul. Am făcut tot ce e omeneşte posibil să o scot din întuneric şi chiar am crezut că reuşisem, Gwen. Înainte să-şi pună capăt zilelor, părea să-şi fi revenit suficient încât să o las singură ziua…

Laurence înghiţi în sec.

— M-am înşelat… A fost şi ziua în care s-a sinucis. Partea îngrozitoare e că, şi după moartea ei, tot nu

credeam că nu a avut nicio relaţie. Probabil că acest aspect ar fi putut schimba totul. Lucrurile ar fi stat complet diferit.

Gwen pricepu brusc ce vrea el să spună.

— Crezi că s-a sinucis din cauza ta?

El încuviinţă. Faţa i se schimonosi şi ochii i se umplură de lacrimi. Şi le şterse iute.

— Spusese adevărul, deşi am înţeles asta abia după ce am primit documentele mamei şi după ce am aflat de Sukeena. Am vrut să vorbesc cu tine atunci, să-ţi mărturisesc adevărul despre Caroline şi despre Thomas, dar m-am simţit de parcă eu i-aş fi dus la cascadă şi i-aş fi împins în apă. Nu suportam să-ţi spun aşa ceva.

Tulburată peste măsură, lui Gwen cu greu îi venea să-şi creadă urechilor ce aude. Îl privi cum tremură, sub povara emoţiilor. Momentul păru să dureze un secol.

Când vorbi din nou, glasul lui Laurence tremura.

— Cum să trăiesc cu asta, Gwen? Mă poţi ierta?

Ea scutură din cap.

— Şi Caroline nu s-a mulţumit doar cu moartea ei. A considerat că trebuie să ia şi copilul cu ea. Nu avea încredere că mă voi îngriji de el cum se cuvine. Un bebeluş micuţ, neajutorat.

Gwen ascultă vântul care bătea pe deasupra apei, chiar la marginea lacului, şi se simţi zdrobită.

Laurence îi luă mâna din nou.

— Ştiu că ar fi trebuit să-ţi spun asta încă de la început, dar eram convins că te voi pierde.

Ea îşi trase mâna dintr-a lui şi îşi ţinu răsuflarea înainte de a vorbi. Din glasul ei răzbătu doar durere.

— Da, Laurence, ar fi trebuit.

Se lăsă tăcerea şi Gwen nu avu putere să deschidă gura din nou. Dacă i-ar fi spus despre Thomas încă de la început, s-ar mai fi măritat cu el?

Fusese aşa de tânără, mult prea tânără la o adică.

— Îmi pare incredibil de rău că ai trecut prin toate astea singură. Şi la fel de rău pentru ce i-am făcut lui Caroline. Am iubit-o atât de mult!

Gwen închise ochii.

— Biata femeie!

— Mă ierţi că nu ţi-am spus tot?

Încercând să cuprindă toate informaţiile cu mintea, Gwen deschise ochii şi îl surprinse pe Laurence fixând podeaua, cu capul în mâini şi umerii căzuţi. Ce să spună ea? Afară, ciripitul păsărilor încetase şi până şi vântul se potolise. Trebuia să ia o decizie care ar fi putut însemna sfârşitul lor. Devenise mai înţelegătoare acum, dar imaginile din trecut i se învălmăşeau în minte. Se simţea pierdută că nu îi poate da niciun răspuns.

Tăcerea continuă, dar când se uită la Laurence din nou şi văzu suferinţa lui enormă, decizia deveni mai simplă. Nu de ea depindea să-l ierte.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

Laurence îşi ridică privirea şi înghiţi în sec.

— Dar a fost o greşeală.

Laurence se încruntă şi încuviinţă.

— Nimic din ce spun eu nu are cum să schimbe ce s-a întâmplat cu Caroline. Trebuie să găseşti singur o cale să trăieşti cu asta. Dar, Laurence, eşti un om bun şi să continui să te învinovăţeşti nu o va aduce înapoi.

El îi întinse mâna, dar ea refuză s-o atingă.

— Nu eşti singurul. Şi eu am făcut o greşeală îngrozitoare… Mi-am abandonat fiica.

Ochii o ardeau şi se înecă în propriile cuvinte.

— Iar acum e moartă.

Se uită adânc în ochii lui şi abia atunci îi prinse mâna. Ştia ce înseamnă să trăieşti cu povara vinovăţiei şi a spaimei. Sufereai îngrozitor. Se gândi la toate lucrurile prin care trecuse el şi la cele prin care trecuse ea. Ziua în care sosise în Ceylon îi reveni în minte şi îşi aminti de

copila care stătea pe puntea unei nave şi îl cunoscuse pe Savi Ravasinghe. Viaţa se deschidea înaintea ei, fără niciun semn al fragilităţii îngrozitoare a fericirii.

Îşi aminti pacea extraordinară resimţită la vederea chipului vineţiu şi ridat al fiului ei. Mânuţele lui tremurau când plângea. Apoi, de parcă ar fi fost chiar ieri, îşi aminti cum o înfăşura pe Liyoni într-o pătură caldă.

Trăi din nou şocul degeţelelor ei, al stomăcelului rotund şi al ochilor ei negri.

Se gândi la anii de vinovăţie şi de ruşine, dar şi la tot ce avea mai frumos Ceylonul: momentele speciale când mirosul de scorţişoară se îmbina cu aroma bobocilor, dimineţile în care roua strălucitoare a anotimpului rece o binedispunea într-o clipă, la musonii cu perdelele lor nesfârşite de ploaie şi la luciul arbuştilor de ceai după ce se oprea ploaia.

Începu să plângă din nou. Odată cu lacrimile, apăru şi o amintire de o tandreţe infinită: Liyoni, înotând ca un peşte până la insulă, răsucindu-se în apă şi cântând. Liberă.

Pentru o fetiţă atât de mică, Liyoni lăsase în urma ei o umbră uriaşă.

Spiritul ei nu avea să dispară curând, iar Gwen nu va permite aşa ceva.

În timp ce Laurence o mângâie pe păr cu blândeţe, aşa cum ai face cu un copil, se gândi la Caroline şi se simţi atât de aproape de ea, încât i se tăie suflarea. În cele din urmă, îşi aminti momentul când nu mai observase culoarea pielii fiicei ei. Simţi căldura mâinii soţului ei pe păr şi ştiu că, pentru tot restul vieţii, va purta în inimă ultimele cuvinte ale lui Liyoni.

Te iubesc, mama.

Asta spusese copila în noaptea dinainte să moară.

Gwen îşi şterse lacrimile şi zâmbi când un stol de păsări zbură pe deasupra lacului. *Viaţa merge mai*

departe, gândi ea. *Dumnezeu ştie cum, dar aşa se întâmplă.* Şi spera că, într-o bună zi, dacă avea noroc, va găsi o cale să se ierte şi pe ea însăşi.

NOTA AUTORULUI

Ideea acestui roman mi-a venit când soacra mea, Joan Jefferies, ne-a povestit despre copilăria petrecută în India şi în Burma, în timpul anilor ’20 şi începutul anilor ’30. Ne-a istorisit poveşti ce trecuseră din generaţie în generaţie şi care includeau cultivatori de ceai din Ceylon şi din India.

Atunci am început să iau în calcul atitudinea faţă de diferenţele rasiale, dar mai cu seamă prejudecăţile tipice acelor vremuri.

Următoarea sursă a fost colecţia audio de la Centrul de Studii Sud-Asiatice, din cadrul Universităţii Cambridge, unde am găsit înregistrări încântătoare despre perioada aceea. După ce am scris prima ciornă a romanului, am fost în Sri Lanka. Deşi Hatton, Dickoya şi Nuwara Eliya sunt locuri reale, plantaţia Hooper este un amestec al diverselor plantaţii şi este localizată la o altitudine mai înaltă decât sunt Hatton şi Dickoya în realitate. Deşi am stat în Ceylon într-un bungalow al cultivatorului Ceylon Tea Trails, lângă un rezervor, acesta nu e lacul din roman.

Pe dealurile unei plantaţii de ceai romantice, pierdută în ceţuri, soţia cultivatorului din romanul meu ar fi dus o viaţă extraordinar de privilegiată, dar am creat o situaţie dificilă pentru ea care să-i pună la încercare prejudecăţile legate de diferenţele rasiale, să exploreze atitudinea colonialistă şi felul în care acestea au ţesut o asemenea tragedie pentru ea.

Din punct de vedere medical, este posibil ca bărbaţi diferiţi să fie taţii a doi gemeni, dar în ceea ce priveşte naşterea unui copil de culoare dintr-un cuplu de albi, cazul cel mai bine documentat este al Sandrei Laing, născută din părinţi albi africani, în anii ’50, în Africa de Sud. Avea pielea neagră, părul creţ şi alte trăsături caracteristice

rasei negre. Pentru a afla mai multe despre Sandra, vă recomand *When She Was White: The True Story of a Family Divided by Race* de Judith Stone sau paginile 70–73 din *Who Are We – and Should It Matter in the 21st Century?* de Gary Younge.

În anii timpurii ai colonizării, era ceva obişnuit pentru bărbaţii britanici să meargă să lucreze în India şi în Ceylon şi să se căsătorească cu o femeie băştinaşă. Se credea că bărbaţii vor rămâne mai mult timp şi se vor înţelege mai bine cu populaţia locală. Situaţia s-a schimbat, mai ales după deschiderea Canalului de Suez în 1869. Pe măsură ce tot mai multe femei albe necăsătorite au început să călătorească pentru a-şi găsi un soţ bogat, cei născuţi din familii mixte au fost mai puţin toleraţi. Se credea că nici nu sunt atât de loiali Coroanei.

Cei care sunt familiarizaţi cu istoria Sri Lankăi vor observa că am mutat câteva evenimente pentru a se potrivi mai bine firului narativ. Una a fost revolta legată de limba de predare în şcoală, iar cealaltă, bătălia florilor.

MULŢUMIRI

Îi sunt extrem de recunoscătoare lui Andrew Taylor de la Ceylon Tea Trails, Sri Lanka, pentru turul lui fantastic la fabrica Norwood Tea, unde am învăţat atât de multe lucruri despre ceai şi despre trecutul Ceylonului. Fără personalul de la Tea Trails care ne-a lăsat să gustăm puţin din viaţa colonială minunată de pe vremuri, cartea ar fi fost mai puţin autentică. Am locuit în frumosul Castlereagh, situat lângă un lac din ţara ceaiului, unde am stat cu nasul în cărţile de istorie din biblioteca lor extinsă aproape în fiecare zi. Mulţumiri speciale majordomilor şi Nadeerei Weerasinghe pentru explicaţiile despre plantele, copacii şi păsările grădinilor frumoase de la Tea Trails. Îi mulţumesc şoferului şi ghidului nostru Sudarshan Jayasinghe şi lui Mark Forbes din Colombo pentru turul oraşului, precum şi personalului de la hotelul Galle Face, unde am stat în Colombo. Întreaga călătorie a fost planificată de Nick Clark de la Experience Travel.

Sunt recunoscătoare pentru abundenţa de informaţii de pe internet, mai ales de pe YouTube, pentru detaliile vizuale despre Sri Lanka în prezent şi în trecut. O carte de memorii mi-a fost de mare ajutor, *Round The Tea Totum: When Sri Lanka was Ceylon* de David Ebbels (AuthorHouse, 2006), care mi-a oferit informaţii fascinante despre viaţa domestică pe o plantaţie, mai ales despre obiceiurile cu privire la somn şi despre ritualurile de curăţenie.

În sfârşit, cele mai călduroase mulţumiri le adresez agenţilor mei neobosiţi, Caroline Hardman & Joanna Swainson, şi editorului meu, Ventia Butterfield, precum şi întregii echipe de la Penguin, care a muncit atât de mult pentru publicarea acestei cărţi. Vă mulţumesc!

Cărţi pe care le-am considerat folositoare în timp ce făceam cercetări pentru roman:

Dictionary of Sri Lankan English, de Michael Meyler,

www.mirisgala. net

19th Century Newspaper Engravings de R.K. de Silva, Serendib Publications, Londra, 1998

Vintage Posters of Ceylon de Anura Saparamadu, W.L.H. Skeen & Company, 2011

Ceylon Under the British de G.C. Mendis, ed. a 3-a, Aslan Educational Services, 1951

Sri Lankan Wildlife de Gehan de Silva Wijeyeratnem, Bradt Travel Guides Ltd, UK, 2007

Sri Lanka in Pictures de Sara E. Hoffmann, TFCB, 2006

Cuprins

Despre autor
Cuprins
Prolog
I. O nouă viaţă 1 2 3 4 5 6 7 8 9
II. Secretul 10 11 12 13 14
III. Zbaterea 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26
IV. Adevărul 27 28 29 30 31 32 33 34 35
Nota autorului
Mulţumiri